

2899

M. 21938

2899

ஸ் :

முதல் திருவந்தாதி

அப்பிள்ளையரை

(விவரணத்துடன்)

T02899

R001G05

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ஸுக்திமாலா

மலர்-21.

முதல் திருவந்தாதி

அப்பிள்ளையரை

(விவரணத்துடன்)

பதிப்பாசிரியர்:—

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

விலை ரூ 3-00

தயாற்கூலி 0-38.

பெயர்கையாழ்வார் திருநகைத்ர தனியன்
○○○○○○○○○○

तुलायां श्रावणे जातं काञ्च्यां काञ्चनवारिजात् ।

द्वापरे पाञ्चजन्यांशं सरोयोगिनमाश्रये ॥

துலாயாம் ச்ராவணே ஜாதம் காஞ்ச்யாம் காஞ்சநவாரிஜாத் ।
த்ய்வாபரே பாஞ்சஜந்யாம்ஸம் ஸரோயோகிநமாச்ரயே ॥

[துவாபரயுகத்தில் ஓர் ஐப்பசித் திருவோணத்தில் காஞ்சியில்
ஓர் பொற்றாமரைப் பொய்கையிலிருந்து தோன்றியவராய்,
புரீபாஞ்சஜந்யத்தின் அம்சமானவரான பொய்கையாழ்வாரை
ஆச்ரயிக்கிறேன்.]

काञ्च्यां सरसि हेमाब्जे जातं कासारयोगिनम् ।

कलये यः श्रियःपत्यू रविन्दीपमकल्पयत् ॥

காஞ்ச்யாம் ஸரஸி ஹேமாப்ஜே ஜாதம் காஸார யோகிநம் ।
கலயே ய: ஸ்ரிய:பத்யூ ரவிந்தீபமகல்பயத் ॥

[புரீகாஞ்சியில் பொய்கையில் பொற்றாமரையில் பிறந்த
வராய், ஒண்தாமரையாள் கேள்வனுக்கு வெய்ய கதிரோனை
விளக்காக்கியவரான பொய்கைமுனியைக் கருத்தில்
வைக்கிறேன்.]

வாழித்திருநாமம்.

○○○○○○○○

செய்ய துலா வோணத்திற் செகத்துதித்தான் வாழியே
திருக்கச்சி மாநகரம் செழிக்கவந்தான் வாழியே
வையந்தகனி நூறும் வகுத்துரைத்தான் வாழியே
வனசமலர்க்கருவதனில் வந்தமைந்தான் வாழியே
வெய்ய கதிரோன் தன்னை விளக்கிட்டான் வாழியே
வேங்கடவர் திருமலையை விரும்புவன் வாழியே
பொய்கைமுனி வடிவழகும் பொற்பதமும் வாழியே
பொன்முடியும் திருமுகமும் பூதலத்தில் வாழியே.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மு க வு ரை

காலத்தாலும், பகவத்விஷயத்திலுண்டான ஈடுபாட்டாலும் முதன்மைபெற்றிருப்பவர்கள் முதலாழ்வார்கள். “இம் மூவர்க்கும் அர்த்தம் ஒன்றே; மூன்று ரிஷிகள்கூடி ஒரு வ்யாகரணத்திற்குக் கர்த்தாக்களானுற்போலே கர்த்தருபே, து முண்டேயாகிலும் அர்த்தசரீரம் ஒன்று; த்ரிமுநிவ்யாகரணம் என்னுமாப்போலே.” என்பர் பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை. முதலாழ்வாரான பெய்கையாழ்வார் “வையம் தகளியா” என்று தொடங்கி உபயவிபூதிகளையும் அநுஸந்தித்து ஜ்ஞாநம் பிறந்த நிலையை வெளிப்படுத்தினார். இரண்டாம் ஆழ்வாரான பூதத்தாழ்வார் “அன்பே தகளி” என்றுதொடங்கி ஜ்ஞாநம்முற்றி பக்தியாகும் நிலையை வெளிப்படுத்தினார். மூன்றாம் ஆழ்வாரான பேயாழ்வார் பக்திமுற்றி, அவனை யொழியச் செல்லாதபடியான பரமபக்தி விளைந்திருக்கும் நிலையை வெளிப்படுத்தினார். செய்யகதிரோனும் விளக்கையும், சுடராழியாம் சுடர்விளக்கையும் ஏற்றினார் முதல்வர். ஞானச்சுடர்விளக்கேற்றினார் இரண்டாமவர். அவ்விளக்கு களைக்கொண்டு திருக்கண்டார் பொன்மேனிகண்டார் மூன்றாமவர். ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது முதல்திருவந்தாதி; ஞானம்முற்றி பக்தியானபடி சொல்லுகிறது இரண்டாம் திருவந்தாதி. அந்த பக்தியாலே பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத் கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது மூன்றாம்திருவந்தாதி. ஆக மூன்றுதிருவந்தாதிகளும் ஜ்ஞானபக்திஸாக்ஷாத்காரங்களைச் சொல்லுகின்றன.

“முதலாழ்வார்கள் மூவரும் பரத்வத்திலே மண்டியிருப்பார்கள்” என்பார்கள் பூர்வாசார்யர்கள். “வையம் தகளி”யிலே உபயவிபூதியோடு கூடியவன் ஸர்வேச்வரன் என்று காட்டினார் முதலாழ்வார். “ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு” என்று உபயவிபூதிகளையுடையவன் நாராயணனே

என்று அருளி. நாராயணசப்தத்தைக்கொண்டு பரதத்வ நிர்ணயம் செய்தார் இரண்டாமவர். “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கி லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்டிப் பரதத்வ நிர்ணயம் செய்தார் மூன்றாமவர். இந்தக்கிரமத்தை அடி யொற்றியே நம்மாழ்வாரும் “உயர்வற” என்னும் முதல் திருவாய்மொழியிலே உபயவிபூதிகளோடு கூடியவன் ஸர் வேச்வரன் என்றார். “வீடுமின்” என்னும் இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே “வண்புகழ் நாரணன்” என்று நாராயண சப்தத்தைக் காட்டிப் பரதத்வ நிஷ்கர்ஷம் செய்தார். “பத்துடையடியவர்க்கு” என்னும் மூன்றாம் திருவாய் மொழியிலே “திருவுடையடிகள்” என்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்டிப் பரதேவதாரிந்தாரணத்தைச் செய்தருளினார். இவ்வண்ணமாக நம்மாழ்வாருக்கும் வழிகாட்டியாய் நின்றவர்கள் முதலாழ்வார்கள். “அரன் நாரணன்” “முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்” “மாமதின் மூன்றெய்த இறையான் நின்கைத்திறை” “திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தேன்” “ஏற்றான் புள்ளூர்ந்தான்...காப்பு” “பொன்திகழும்மேனி” [முதல்திருவ] “கண்ணுதலோ னன்றே தொழுந்தகையார்” “பிறையிருந்த செஞ்சடையான்...மலைக்குறையிரந்து” “எரியருவத் தேறேறி பட்ட வீடுசாபம்...சொல்லின் கதை” “மாகடல் நஞ்சுண்டான் தனக்கும் இறையாவான் எங்கள் பிரான்” [இர-திருவ] “மாமலரான் வார்சடையான் என்றிவர்கட்கு எண்ணத் தானுமோ இமை” [மூன்-திரு] என்று தேவதாந்தரங்களின் அபரத்துவத்தைக் காட்டிக்களையெடுப்பதிலும் உறையி ஷிடாதவரான திருமழிசைப் பிரானாகிற நாலாம் ஆழ்வாருக்கும் வழிகாட்டியாய் நின்றனர் இம்முதலாழ்வார்கள். இவர்கள் பரதவத்திலே மண்டியிருக்கும்படி இதுவாகும். இவ்வண்ணமாக எல்லா ஆழ்வார்களுக்கும் வழிகாட்டியாயிருக்கும் முதன்மையைப் பெற்றிருக்கையாலும் முதலாழ்வார்கள் என்னும் பெயர் இவர்களுக்குப் பொருத்த முடையதாகிறது.

III

“முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரி நீர்வண்ணன்” என்று ஆழ்வார் மும்மூர்த்திகள் விஷயத்தில் அருளியது இவ்வாழ்வார்கள் விஷயத்திலும் பொருந்தியிருக்கின்றது. ஆழ்வார்களுக்குள் முதலாவார் மூவராகவே யிருக்கின்றனர். அம்மூவருள்ளும் மூரிநீராகிற பொய்கையைத் தனக்கு நிரூபகமாகக்(வண்ணமாகக்)கொண்ட பொய்கையாழ்வார் முதலானவராயிருக்கிறார். இவருக்குப் பலவிதங்களில் முதன்மையுண்டு. ஆழ்வார்கள் அனைவரிலும் முதலில் அவதரித்தவரிவர். திவ்யப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாய் முதலாவதான திருவந்தாதியை அருளிச்செய்தவரிவர். முதலாவானான மூரிநீர்வண்ணனின் முதன்மைபெற்ற நகைத்திரமான திருவோணத்தில் அவதரித்த ஆழ்வார் இவர் ஒருவரே. “முத்திதரும் நகரேழில் முக்கியமாம் கச்சி” என்கிறபடியே அவதரித்த நகரத்தாலும் முதன்மைபெற்றவர் இவரே. “ஸங்குசக்ரகூதூதூர:” [ரா-யு] “ஸங்குசக்ரகூதூபாணே” [பார-ஸபா] “சங்குசக்கரங்கள்” [திருவாய்7-2-1] முதலான பிரமாணங்களின்படி பஞ்சாயுதங்களில் பிரதமாயுதமான பாஞ்சஜநயத்தின் அம்சமாய் அவதரித்த முதன்மையும் இவருக்குண்டு. இவர் அருளிய திருவந்தாதியின் முதன்மை “வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற எம்பொய்கைப் பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையும் கூட்டி ஒன்றத்திரித்தன் றெறித்த திருவிளக்கு” என்று அமுதனூரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

இத்தகைய திருவந்தாதியானது பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய பரமபேடாக்யமான வியாக்கியானத்துடன் எந்தையாரால் விராதி வருடம் மாசியில் திருவோணத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. [இப்போதும் கிடைக்கும். விலை ரு. 1-88.] பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்கள் அதிகம்பீரமாகவும், அதிஸங்கூரஹமாகவும், சிலவிடங்களில் பொருளுணர அரியதாகவுமிருக்கையாலே மாமுனிகளின் திருவடியாய் அஷ்டதிக்கஜங்களில்

IV

ஒருவரான அப்பிள்ளை என்னும் ஆசார்யர் அருளிய அப் பிள்ளையுரையையும், இரண்டு வியாக்கியானத்தின் ஸாரத் தையும் உள்ளடக்கி எளியநடையிலேயானதொரு விவரணத் தையும் வெளியிட்டால் லோகோபகாரமாகும் என்று கருதி இந்நூல் ஸுதர்சனத்தில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெற்று சுபகிருத் ஐப்பசித்திருவோணத்தில் நிறைவுபெறுகிறது. இரண்டாவது மூன்றாவது திருவந்தாதிகள் பெரியவாச்சன் பிள்ளை வியாக்கியானத்தோடும், அப்பிள்ளையுரையோடும், நமது எளியநடை விவரணத்தோடும் இனி ஸுதர்சனத்தில் வெளியிடப்பெற்றுச் சில வருஷங்களில் நிறைவுபெறும்.

அப்பிள்ளையுரையின் பழைய தமிழ்த் தெலுங்குவிபிப் பதிப்புகளில் பல பிழைகள் உள்ளன. பொழிப்புரையாய் அமைந்த அப்பிள்ளையுரை தாறுமாறாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் (பழைய பதிப்புகளில்) பதவுரையாகத் தரப்பெற்றுள்ளது. இக்குறைகள் ஒன்றும் இல்லாதபடி திகழ்கின்றது இப் பதிப்பு. இதிலும் குறைகளிருந்து மஹான்கள் காட்டினால் நன்றியுடன் மறுபதிப்புகளில் திருத்தி வெளியிடுவோம். இப்பதிப்பு கோல்விழுக்காட்டாலே பொய்கையாழ்வார் அவதரித்த ஐப்பசியில் திருவோண நன்னாளிலேயே நிறைவு பெற்றது பரமபுருஷனுடைய நிர்ஹேதுக்கிருபையை வெளிப்படுத்துகிறது.

சுபகிருத்,
ஐப்பசித் திருவோணம்,
(5—11—62)

இங்ஙனம்,
அன்பர் தாள்தாளி,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

★ பாசுரங்களின் ஸூசிகை ★

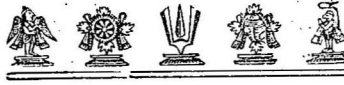

1 வையந்தகளியா 15 2 என்று கடல் 21 3 பாரளவு மோரடி 25 4 நெறிவாசல் 27 5 அரன் நாரணன் 31 6 ஒன்று மறந்தறி 36 7 திசையும் திசையுறு 39 8 மயங்க வலம்புரி 42 9 பொருகோட்டோ 46 10 மண்ணும் மலையும் 49 11 வாயவனை யல்லது 51 12 செவிவாய்கண் 53 13 இயல்வாக 58 14 அவரவர் தாந்தாம் 60 15 முதலாவார் மூவரே 63 16 பழுதே பலபகலும் 71 17 அடியும் படி 74 18 நான்ற முலைத்தலை 76 19 மாலும் கருங்கடலே 79 20 பெற்றார் தனை 81 21 நின்று நில மங்கை 84 22 அறியுமுலகெல்லாம் 86 23 தழும்பிருந்த 88 24 விரலொடு வாய் 90 25 உரைமேற்கொண் 93 26 எழுவார் விடை 95 27 மலையால் குடை 97 28 கையவலம்புரியும் 100 29 இறையும் நிலனும் 103 30 தெளிதாக 105 31 புரியொருகை 107 32 இமையாத கண்ணல் 109 33 நகர மருள்புரிந்து 112 34 என்னொருவர் 114 35 ஆறிய வன்பிலடி 116 36 முரணை வலி 119 37 வகையறு நுண் 121 38 ஊரும் வரியரவ 123 39 இடந்தது பூமி 126 40 பெருவில் பகழி 128	41 குன்றனைய குற்றம் 131 42 திருமகளும் மண் 133 43 மனமாசு தீரும் 137 44 தமருகந்த தெவ் 139 45 ஆமே யமரர்க் 143 46 பண்புரிந்த நான் 145 47 வாரிசுருக்கி மதக் 149 48 கழலொன் றெடுத் 152 49 மகிழல கொன்றே 154 50 அரியபுலனைந் 156 51 எளிதிவிரண்டடி 158 52 எண்மர் பதினொரு 160 53 சென்றால் குடை 162 54 அரவ மடல்வேழ 164 55 அவன் தம ரெவ் 166 56 பேரே வரப் 170 57 அயனியன்ற வல் 172 58 தொழுது மலர் 174 59 அடைந்த வரு 176 60 சரணு மறைபயந்த 180 61 உலகு முலகிறந்த 183 62 புணர்மருதி னூடு 187 63 தோளவனையல் 190 64 நயவேன் பிறர் 192 65 வினையா லடர்ப் 195 66 காலை யெழுந்துல 196 67 பெயருங் கருங் 198 68 உணர்வாராருன் 201 69 பாலன் றனதுரு 203 70 சொல்லுந்தனையும் 206 71 நன்று பிணிமூப்பு 208 72 அன்பாழியானை 211 73 புகழ்வாய் பழிப் 213 74 ஏற்றான் புள்ளார் 216 75 காப்புனை 220 76 வழிநின்று நின்னை 224 77 வேங்கடமும் 227 78 இடரார் படுவார் 230 79 கொண்டானையல் 232 80 அடுத்த கடும்பகை 236
--	---

பாசுரங்களின் ஸூசிகை

81 ஆளமர் வென்றி	239	91 ஊனக் குரம்பை	262
82 படையாரும் வாள்	241	92 வானுகித் தீயாய்	265
83 வரைகுடைதோள்	242	93 வயிறழல வாளு	267
84 பிரானுன் பெருமை	245	94 செற்றெழுந்து தீ	270
85 படிக்கண்டறிதியே	247	95 நாவாயிலுண்டே	275
86 நீயும் திருமகளும்	249	96 திறம்பாதென்	277
87 இனியார் புகுவார்	252	97 பிடிசேர் களி	280
88 நாடினும்	255	98 பொன்திகழு	284
89 எனக்காவார்	257	99 உள்ள்கண்டாய்	288
90 வரத்தால் வலி	259	100 ஓரடியும் சாடு	292

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸூத்ரர்சனம்

சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாத பத்திரிகை

‘ராமாயண தனிச்சுலோகம்’ ‘பகவத்கீதா வ்யாக்யானம்’ முதலான பல நூல்கள் இந்த மாதப்பத்திரிகையில் வெளி வருகின்றன. இப்பத்திரிகையில், உபநிஷத்துக்கள், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்கள் முதலானவற்றுக்கு விரிவுரைகளும், திவ்யப்ர பந்தங்களுக்கு எளிய வ்யாக்யானங்களும் மற்றும் பல பகவத் விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன. வருடச்சந்தா ரூபாய் மூன்று. [3.] நீங்கள் சந்தாதாரர்களாகச் சேர்ந்துவிட்டீர்களா? இல்லையேல் இன்றே சேருங்கள்.

[கபகிருது மார்கழிமுதல் பதினாறாம்
வருஷத் தொடக்கம்.]

கிடைக்குமிடம்:-

ஆசிரியர்:-

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த முதல்திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

முதலியாண்டானருளிச்செய்த தனியன்.

கைதைசேர் பூம்பொழில்குழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த
பொய்கைப் பிரான்கவிஞர் போரேறு—வையத்
தடியவர்கள் வாழ வருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி
படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து.

தனியன் பதவுரை

கைதைசேர்—தாழைகள் நெருங்கிச் சேர்ந்திருக்கிற,
பூம்பொழில்—அழகிய சோலைகளாலே சூழப்பட்ட, கச்சி நகர்—
காஞ்சீநகரத்தில், வந்து உதித்த—திருவவதரித்த, பொய்கைப்
பிரான்—பொய்கையாழ்வார் என்னும், கவிஞர் போர் ஏறு—
கவி ரிஷபமானவர், வையத்து—இவ்வுலகிலுள்ள, அடியவர்
கள்—அடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், வாழ—வாழும்படி
யாக, அருந் தமிழ் நூற்றந்தாதி—(அர்த்த நிர்ணயம்பண்ண)
அரிதாய், தமிழினுலான நூற்றந்தாதியை, பரிந்து—அன்
புடன்கூடியவராய், படி—பூமியிலே, விளங்கச் செய்தான்—
பிரகாசிக்கும்படி செய்தருளினார்.

அவதாரிகை:—(கைதைசேரித்யாதி) இவ்வாழ்வார்,
“क इति ब्रह्मणो नाम तेन तदाऽञ्चितो हरिः। तस्मात्काञ्चीति विख्याता
पुरी पुण्यविचक्ष्णी॥” (க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம தேந தத்ரா஽ஞ்
சிதோ ஹரி:। தஸ்மாத் காஞ்சீதி விக்ஷ்யாதா புரீ புண்யவிவர்த்
தூநீ) என்னும்படியான காஞ்சீபுரியில் புஷ்கரணியில் புஷ்
மு-தி 1

கரத்திலே விஷ்ணு நக்ஷத்ரத்திலே ஆவிர்ப்பவித்து திவ்யப்ரபந்த தீபமுகேந லோகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கி வாழ்வித்தபடியைச் சொல்லுகிறது இதில்.

வ்யாக்யாநம்:—(கைதைசேர் பூம்பொழில்குழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த பொய்கைப்பிரான்) இத்தால் இவர் ஐந்மவைபவம் சொல்லுகிறது. (கைதை) கேதகை-தாழை. “கைதைவேலிமங்கை” என்றும், “கொக்கலர் தடந்தாழை வேலி” என்றும் சொல்லுமாப்போலே. அதுதான் நீர்நிலங்களிலேயாயிற்று நிற்பது. “தாழை தண்ணும்பல் தடம் பெரும் பொய்கைவாய்” என்னும்படி. “அம்பூந்தேனிளஞ்சோலை” சூழ்ந்த கச்சிவெலிகாவில் பொய்கையிலே எம்பெரு

முதல் திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யான விவரணம்

அவதாரிகை:—“‘க:’ என்பது பிரமனின் பெயர்’ அப்பிரமனாலே அவ்விடத்தில் பரமபுருஷன் பூஜிக்கப்பட்டபடியால், அந்நகரம் ‘காஞ்சி’ என்று பெயர்பெற்றுப் புண்ணியத்தைப் பெருக்குகிறது” [ஹஸ்திகிரிமா ஹாத்மியம்] என்று புகழ்பெற்ற காஞ்சிநகரத்தில் ஒரு தாமரைக்குளத்தில் தாமரையிலே, விஷ்ணு நக்ஷத்திரமான திருவோணத்திலே இவ்வாழ்வார் அவதரித்ததையும், இம்முதல் திருவந்தாதியாம் விளக்காலே உலகில் அஞ்ஞானவிறுளைப்போக்கி உய்வித்தபடியையும் சொல்லுகிறது இப்பாசரத்தில்.

வ்யா:—(கைதை சேர் பூம்பொழில் சூழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த பொய்கைப்பிரான்) இத்தொடரால் இவர் பிறப்பின் பெருமை சொல்லுகிறது. (கைதை) கேதகை-தாழை. “கைதை வேலி மங்கை” [?] என்றும், “கண்டல்வேலி மங்கை” [பெரியதிரு 1-3-10] [கண்டல்-தாழை] என்றும், “கொக்கலர் தடம் தாழை வேலி” [திருவாய் 4-10-8] என்றும் சொல்லப்பட்ட திருமங்கையையும், திருநகரியையும்போலே ஜலஸம்ருத்தியுடைய தேசமாகையாலே, தாழைமலிந்திருக்கிறபடி. “தாழைதண்ணும்பல் தடம் பெரும் பொய்கைவாய்” [பெரியாழ் 2-10-8] என்கிறபடியே நீர்நிலங்களிலே யன்றோ தாழை செழிக்கும். (பூம்பொழில் சூழ்கச்சி) “அம்பூந்தேனிளஞ்சோலை” [திருவிருத்தம்-26] என்று ஜலஸம்ருத்தியையுடைய கச்சிவெலி

மான் பொன்வயிற்றில் பூவேபோன்ற பொற்றாமரைப் பூவிலே ஐப்பசியில் திருவோணநாளாயிற்று இவரவதரித்தது. பத்மஜ்ஞான பூவணைப்போலேயாயிற்று பொய்கையாரான இவர் பிறப்பும், (வந்துதித்த) என்கையாலே, ஆதித்யோதயம்போலேயாயிற்று இவருதயமும். “வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற வெம்பொய்கைப்பிரான்” என்னக்கடவதிதே. பொய்கையிலே அவதரிக்கையாலே அதுவே நிரூபகமாயிருக்கை. அதுதான் ஸரஸ்வதீ பயஸ்வீரியாய் ப்ரவஹித்த ஸ்தலமாயிற்று. தத்திரமான பொய்கையென்கை. (பொய்கைப்பிரான்) மருபூமியில் பொய்கைபோலே எல்லார்க்கும் உபகாரகராயிருக்கை. தீர்த்தகரராய்த் திரியுமவரிதே.

கவிஞர் போரேறுகையாவது:—கவிச்சுரேஷ்டரென்றபடி. முதலாழ்வார்கள் மூவரிலும் முதலானவராகையாலே, ஆதி

காவிலன்றே இவரும் அவதரித்தது. (கச்சி நகர் வந்துதித்த) நீர்மிக்க கச்சிநகரிலே நீர்நிறைந்ததொரு தடாகத்திலே, எம்பெருமான் பொன்வயிற்றிற் பூவேபொன்றதொரு பொற்றாமரைப்பூவிலே ஐப்பசியில் திருவோண நாளிலேயன்றே இவர் அவதரித்தது. தாமரைப் பூவினிற்றிறந்த நான்முகனுடைய பிறப்பைப்போன்றது பொய்கையாரான இவருடைய பிறப்பும். (வந்துதித்த) என்கையாலே, சூரியனின் உதயம்போன்றது இவருடைய உதயமும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. “வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற எம்பொய்கைப்பிரான்” [இராமாநுச-8] என்று அவனைப்போலே இருளைத் தொலைக்கப் பிறந்தாரன்றே இவரும். (பொய்கைப்பிரான்) பொய்கையிலே அவதரிக்கையாலே அதுவே பெயராயிற்று. வெண்கணையாகிற அவ்விடம் ஸரஸ்வதீ தேவியானவள் பிரமனின்யாகத்தை அழிக்க நதியாய்ப்பெருகுகின்றபேர்து பகவான் அனையாய் நின்று தடுக்க ஸரஸ்வதியானவள் அந்தர்வாஹினியான ஸ்தலமாகையாலே பொய்கைகள் நிரம்பியிருக்கும். (பொய்கைப்பிரான்) இவரும் பாலைவனத்திலே பொய்கைபோலே அனைவர்க்கும் உபகாரகராயிருப்பவர். “தீர்த்தகரரமின் திரிந்து” [இர-திருவ-14] என்கிறபடியே தீர்த்தங்களையும் தீர்த்தமாக்கித் (பரிசுத்தமாக்கித்) திரியுமவரன்றே இவர்.

(கவிஞர் போரேறு) கவிசூலரிஷபர்; கவிஞர்தலைவர் என்றபடி. முதலாழ்வார்கள் மூவரிலும் முதல்வராகையாலே, ஆதிசுவி என்னும் பெருமையை

கவி என்னும்படியான அதிசயத்தை உடையராயிருப்பர். படைத்தான் கவியாலும், பரகால கவியாலும், “செஞ் சொற்கவிகாள்” என்றும், “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்றும் கொண்டாடப்படுமவராய், நாட்டிற் கவிகளுக்கும் விலகண கவியாயிருப்பர். “இது பொய்கையார் வாக்கினிற் கண்டு கொள்க” என்றிறே தமிழர் கூறுவது. அந்த ஏற்றமெல்லா வற்றையும் பற்றக் கவிஞர் போரேறு என்கிறது.

ஏவம் வித வைலகணியத்தை உடையவர், வைஷ்ண வர்கள் வாழும்படி ஸ்நேஹத்தாலே விலகண ப்ரமாண நிர்மாணம் பண்ணினபடி சொல்லுகிறது, (வையத்தடிய வர்கள் வாழ அரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி படி விளங்கச் செய்தான் பரிந்து) என்று. வையத்தடியவர்களாகிறார்— பூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். அவர்கட்கேயிறே வாழ வேண்டுவது. வானத்தணியமரர்க்கு வாழ்வு நித்யமாயிறே இருக்கிறது. இத்தாலே, இவர்கள் வாழுகையாவது:—சேஷத்வ

உடையவராயிருப்பர். “உலகைப் படைத்தான் கவி” [திருவாய் 3-9-10] என்ற நம்மாழ்வாராலும், “பரகாலகவி:” [ர-ஸ்த] என்ற திருமங்கையாழ்வாராலும், “செஞ்சொற்கவிகாள்” [திருவாய் 10-7-1] என்றும், “செந்தமிழ்பாடுவார்” [பெரியதிரு 2-8-2] என்றும் கொண்டாடப்படுமவராய், உலகிலுள்ள கவிகளுக்குள் மிகச்சிறந்தவராயிருப்பவர். “இது பொய்கையார் வாக்கினிற் கண்டுகொள்க” என்றன்றோ தமிழ் நூல்களின் உரையாசிரியர்கள் கூறுவது. அந்தப் பெருமையனைத்தையும் உட்கொண்டு, “கவிஞர் போரேறு” என்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட பெருமையை உடையவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லோகமெல்லாம் வாழும்படி அன்பாலே மிகச்சிறந்த பிரபந்தம் அருளிச்செய்ததைச் சொல்லுகிறார்மேலே: (வையத்தடியவர்கள் வாழ அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து) (வையத்தடியவர்கள்) நிலத்தேவர், வையத்தேவர் எனப்படும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். “வானத்தணியமார்” [இர-திருவ-2] என்கிற வானத்தேவராகிற நித்யஸூரிகள் என்றும் வாழ்ச்சி பெற்றேயிருக்கிறார்களாகையாலே, வையத்தேவரான இவர்களுக்கே வாழ்ச்சி வேண்டியிருக்கிறது. இவர்களை இந்நூல் வாழவைப்பதாவது, சேஷத்வச் செல்வத்தை, தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு

விபவத்தை ஸ்வாநுஸந்தாந்தாலே உண்டாக்குமதான ப்ரபந்தமென்கை. “நின்தாளிணைக் கீழ்வாழ்ச்சி” என்னக் கடவதிதே. இவ்வநுஸந்தாநமே வாழ்வாகவுமாம். அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதியாவது:-அர்த்த நிர்ணயத்தில் வந்தால் அரிதாய், தமிழான ப்ரகாரத்தாலே ஸுலபமாய், அது தான் நூறுபாட்டாய், அந்தாதியாயிருக்கை. உடையவர் நூற்றந்தாதிக்கேற்றம் எட்டுப்பாட்டாயிருக்கும்.

(அருந்தமிழ்நூற்றந்தாதி) அதுதான் வெளியிருக்கையன்றிக்கே அரிதாய், ஸம்ஸ்க்ருதமாயிருக்கையன்றிக்கே அஸம்ஸ்க்ருதமான த்ராவிடமாய். ஆயிரம் ஐந்நூறுயிருக்கையன்றிக்கே நூறுயிருக்கை. அன்றிக்கே (வையத்தடியவர்கள் வாழ வரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி),என்றாகவுமாம். அப்போது வையத்தடியவர்கள் வாழவருமதான தமிழ் நூற்றந்தாதி என்று நிர்வஹிக்கக்கடவது.

நூற்றந்தாதி படிவிளங்கச் செய்கையாவது:-(வையந்தகளியா) என்றுதொடங்கி, ஓரடியஞ்சாடுதைத்த முடிவாக அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்ததீபத்தாலே பூதலமெங்

உண்டாக்குகை. “நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி” [திருவாய் 3-2-4] என்கிறபடியே சேஷத்வமன்றோ வாழ்ச்சியெனத்தக்கது. அன்றிக்கே, இந்நூலைச் சொல்லுவதே வாழ்வாகவுமாம். ஸ்வயம் பாயோஜனமென்கை. அரும்தமிழ் நூற்றந்தாதியாவது:- ‘இதுதான்பொருள்’ என்று வரம்பிட்டுப் பொருளுரை அரியதாய், தமிழாலானதாகையாலே, பாமரர்க்கும் எளியதாய், மிகச்சுருக்கமும் விரிவுமல்லாமல் நூறுபாட்டாய், மனப்பாடம் செய்யத்தக்கபடி அந்தாதியாயிருக்கை. இதனிலும் எட்டுப்பாட்டை அதிகமாக உடைத்தாயிருக்கை இராமாநுசநூற்றந்தாதிக்கேற்றம். (அரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி) ஸாரமற்ற வெள்ளைப் பாட்டாயல்லாமல் அரியபொருள்களை அடக்கியதும் முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருதமாயல்லாமல் எளிய தமிழாயிருப்பதும் ஆயிரம் ஐந்நூறுயிராமல் நூறு பாட்டாயிருப்பதும் இதற்கு ஏற்றம். அன்றிக்கே, (வையத்தடியவர்கள் வாழவரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி) என்றும் பாடம் கொள்ளலாம். வையத்தடியவர்கள் வாழவருகின்றதான தமிழ் நூற்றந்தாதி என்று பொருள்.

கும் நிர்மலமாம்படி நிர்மித்தாரென்கை; வருத்தும் புற
 விருள் மாற்ற வெம்பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின்
 பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையுங்கூட்டி ஒன்றத் திரித்
 தன்றெறித்த திருவிளக்காகையாலே. படியிலே-பூமியிலே.
 ப்ரகாசிக்கும்படி செய்தருளினாரென்றாகவுமாம். அன்றிக்கே
 படியென்று உபமானமாய் த்ராவிடவேதத்துக்குப் படிச்
 சந்தமாயிருக்கும்படி செய்தருளினாரென்னவுமாம். விளக்கம்-
 ப்ரகாசம். படி-என்று விக்ரஹமாய், “திருக்கண்டேன்
 பொன்மேனிகண்டேன்” என்னும்படி, கண்டறியும்படி
 செய்தாரென்றாகவுமாம். பரிவுடனே செய்கையாவது-சேர்ந்த
 விஷய ஸ்நேஹத்தாலே என்னுதல்; பரவிஷய ஸ்நேஹத்
 தாலே என்னுதல்; “செய்யசுடராழியானடிக்கேகுட்டினேன்
 சொன்மலை” என்றாரிறே. ஸ்நேஹத்தாலேயிறே விளக்
 கெரிவது. இத்தால், அவர் திவ்யப்ரபந்தோபகாரகத்வத்
 தால்வந்த உபகாரகௌரவம் சொல்லி ஈடுபட்டதாயிற்று.
 இயற்பா முதல்திருவந்தாதியின் தனியன் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

(நூற்றந்தாதி படிவிளங்கச்செய்தான்)முதற் பாட்டிலிருந்து, கடைசிப்
 பாசுரமீடுகவான திவ்யப்ரபந்தவிளக்காலே உலகெங்கும் அஞ்ஞானவிருள்
 நீங்கும்படி அருளிச்செய்தார் என்கை.

“வருத்தும் புறவிருள்மாற்ற, எம் பொய்கைப்பிரான் மறையின்
 குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையும் கூட்டிஒன்றத்
 திரித்தன்றெறித்த திருவிளக்கு” [இராமா நுச-8]

என்று இதை விளக்காகச் சொன்னாரன்றோ அமுதனும். படி-பூமியை,
 விளங்கச்செய்தான்-பிரகாசிக்கச்செய்தான் என்றபடி. அன்றிக்கே, படி-
 பூமியிலே, விளங்கச்செய்தான்- (இந்தூலை) விளங்கும்படி செய்தான்
 என்றமாம். அல்லது, படியென்று உபமானமாய்-தமிழ்வேதமாகிற
 திருவாய்மொழிக்கு உபமானமாம்படி பிரகாசிக்கச் செய்தருளினார் என்று
 மாம். விளக்கம்-பிரகாசம். அல்லது, படியென்று பகவானுடைய
 திருமேனியாய், “திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன்” [மூன்-திருவ-1]
 என்று பேயார் கண்டறியும்படி திருமேனியை விளங்கச் செய்யத் திரு
 விளக்கேற்றினார் என்றுமாம். (செய்தான்-பரிந்து) தம்முடன் சேர்ந்த

வ்யாக்யானம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

★ முதல் திருவந்தாதி ★
அப்பிள்ளையுரையின் அவதாரிகை

ஸ்ரீய: பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸ ம ஸ் த
கல்யாண குணத்தமகனான ஸர்வேச்வரன், நித்யவிபூதியிலே
நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநரான நித்யஸூரிகளை நித்யகைங்கர்
யங்கொண்டு நித்யாநந்தியாயிருக்கச் செய்தேயும், அவர்
களைப்போலே கைங்கர்யநிரதராய் வாழுகைக்கு இட்டுப்

முதல் திருவந்தாதி

திவ்யப்ரபந்தஸார வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை:-திருவின் நாயகனாய், வேண்டுதல் வேண்டாமை இலாத
வனாய் நற்குணக்கடலான ஸர்வேச்வரன், நித்யவிபூதியான பரமபதத்தில்,
என்றும் சுருங்காத ஞானமுடைய நித்யஸூரிகளை என்றுமொக்கக்
கைங்கரியங்கொண்டு நித்யாநந்தமுடையவனாயிருந்தபோதிலும், அவர்
களைப்போலே கைங்கரியத்திலேயே ஈடுபட்டு வாழ்வதற்கு இட்டுப்பிறந்து
வைத்தும், அதற்கு வேறுபட்டவர்களாய், அஞ்ஞானத்திலும், அதற்குக்

வையத்தடியவர்களாகிற பாகவதவிஷய ஸ்நேஹத்தாலே என்னுதல்;
பகவதவிஷய ஸ்நேஹத்தாலே என்னுதல். பகவதவிஷயத்தில் பரிவாலே
சொன்னதை "செய்ய சுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை"
என்று முதற்பாசரத்தில் காட்டினாரன்றோ. ஸ்நேஹத்தாலேயன்றோ
(ஸ்நேஹம்-1. அன்பு. 2. எண்ணெய்) விளக்கு எரிவது. ஸ்நேஹத்தாலே
(எண்ணெயாலே) உலகில் விளக்கு எரிகிறது; ஸ்நேஹத்தாலே
(அன்பாலே) திருவந்தாதியாம் திருவிளக்கு எரிகிறது.

தனியன் வ்யாக்யான விவரணம் முடிபிற்து.

பிறந்து வைத்து அதுக்கு அசலாய், அவித்யாகர்மவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி பரவாராய்ப் பரிப்ரமிக்கிற ஸம்ஸாரிசேதந ரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுகைக்காக, இவர்கள் அழிந்து கிடக்கிற தஸையிலே ஸ்வார்யனோபகரணமாக கரண களேபரங்களைத் தன் கருணையாலே கொடுத்தருளி, அவற்றைக் கொண்டு வ்யபிசரியாதே நல்வழி நடக்கைக்கு உடலாக ஸ்ருத்யாதி ஸாஸ்த்ரங்களைப் ப்ரவர்த்திப் பிக்க, அவற்றைத்திரஸ்கரித்து ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கிற தஸையிலே ராமக்ருஷ்ணாத்ருபேண வந்து அவதரித்தருளி உபதேஸாநுஷ்டானங்களாலும், ரூபௌதார்யகுண சேஷ்டி தங்களாலும் வஸீகரித்து இவர்களைத் திருத்தப் பார்த்த விடத்தில் அவற்றுக்கும் அகப்படாதபடி இதரவிஷயங் களிலே மண்டி இவர்கள் நஷ்டகல்பராய்ப் போகக்கண்ட படியாலே, ஆழ்வார்களைக் கொண்டு இவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வானாக ஆமுதல்வரான முதலாழ்வார்களை அநந்தரம் அவதரிப்பித்தருளினான்.

காரணமாகவும் காரியமாகவுமிருக்கும் கருமம், வாஸநை, ருசி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றிலும் ஈடுபட்டு உழலும் ஸம்ஸாரிஜீவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்வதற்காக, இவர்கள் ஞானமற்று அழிந்துகிடக்கும் ப்ரளய தஸையிலே தன்னை அறிவதற்கு உறுப்பான சரீரேந்திரியங்களை தன் தஸையாலே அநுக்ரஹித்து, விளக்கிலே விழும் விட்டில்கள்போலே அவற்றைக்கொண்டு சப்தாதிவிஷயங்களிலே மண்டி அழியாமல் நல்வழி நடப்பதற்குத் துணையாக வேதம் முதலான சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டிக் கொடுக்க, ஜீவர்கள் அவற்றை அலட்சியம்செய்து தம் இஷ்டப்படி நடக் கும் நிலையிலே, ராமன், கிருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்களைச் செய்து இவ் வுலகிற்கு வந்து உபதேசத்தாலும், தன் நடத்தையாலும், தன் ரூபத் தாலும், வன்மை முதலான குணங்களாலும், செயல்களாலும் இவர்களை வசப்படுத்தித் திருத்தப் பார்த்தபோதும், இவற்றுக்கும் வசப்படாமல் சப்தாதிவிஷயங்களிலே ஈடுபட்டு இவர்கள் பெரும்பாலும் அழிந்த நிலை யிலேயே நிற்கக்கண்டு, மாணக்கொண்டு மாணப் பிடிப்பாரைப்போலே, ஆழ்வார்களைக்கொண்டு இவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி “ஆமுதல்வன் இவன்” [திருவாய் 7-9-3] என்னத்தக்க முதலாழ் வார்களைத் தனக்கு அடுத்தபடியாக அவதாரம் செய்வித்தான்.

இவர்களாகிருர்.-பகவதாகஸ்மிக கடாஷ்விசேஷஸ்பத₃த₄ மான ஜ்ஞாந ப்ரேரமங்களைக் குறைவறவுடையராய், நித்ய ஸூரிகளைப்போலே பிறப்பேபிடித்து பகவதநுபவத்திலே பழுத்து ஸம்ஸாரயாத்ரையிற் கண்ணற்று “இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்” என்றும், “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்றும் நாவீறுடைய பெருமானும், நாலுகவிப்பெருமானும் கொண்டாடும்படியான வேண்டப்பாடுடையராய்ப் பரத்வாதிகள் ஐந்தையும் ஒருகாலே கண்டு மண்டி அநுபவிக்கும் சதிரையுடையராயிருக்கச்செய்தே, ஆறு பெருக்கெடுத்து எங்குமொத்துப்போகா நிற்க, நீர்க்கு நோக்கு ஓரிடத்திலே யாயிருக்குமாபோலே, திருவுலகளந்தருளின விடத்திலும், திருமலையிலும் கால்தாழ்ந்து அநுபவித்துப் போருமவர்களாய், அறிவுண்டாயிருக்க பகவத்விஷயத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு இதர விஷயங்களிலே மண்டித்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸஹவாஸம் துஸ்ஸஹமாய், அவர்கள்

இவர்கள் பெருமையெப்படிப்பட்டதெனில்: பகவானுடைய நீர் ஹேதுக கடாஷத்தாலே அருளப்பெற்ற ஜ்ஞாநபக்திகளைக் குறைவற உடையவர்களாய், நித்யஸூரிகளைப்போலே பிறந்ததிலிருந்தே பகவதநுபவத்திலே பழுத்தவர்களாய், ஸம்ஸாரப்போக்கில் கண்ணுத்தாதவர்களாய் “இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்” [திருவாய் 7-9-6] என்று நாவீறுடைய பெருமானான நம்மாழ்வாராலும், “செந்தமிழ்பாடுவார்” [பெரியதிரு 2-8-2] என்று நாலுகவிப்பெருமானான திருமங்கையாழ்வாராலும் கொண்டாடப்படும் பெருமையை உடையவராய், பரம், வியூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி அர்ச்சை என்னும் ஐந்துநிலைகளையும் ஒரே காலத்தில் ஸாக்ஷாத்கரித்து ஈடுபட்டு இன்புறும் பெருமையை உடையவரானபோதிலும், ஆறு கரையெல்லாம் பெருக்கெடுத்து எங்குமொத்துப் போனபோதிலும், நீருக்கு நோக்கு ஒருவழியிலேயாயிருப்பதுபோலே, விபவங்களிலே திருவுலகளந்தருளிய திரிவிக்கிரமனிடமும், அர்ச்சையிலே திருவெங்கடமுடையானிடமும் மிகவும் ஈடுபட்டு அநுபவித்துப்போகின்றவர்களாய், அறிவிருந்த போதிலும் பகவத்விஷயத்தை அலட்சியம்செய்து, மற்றவிஷயங்களிலே ஈடுபட்டுத்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளோடு உறவைப் பொறுக்கமுடியாமல், அவர்

வர்த்திக்கிற நாட்டைவிட்டு, அறிவுக்கு அடைவில்லாத ஸ்தாவரங்கள் வர்த்திக்கிற காட்டை விரும்பி, அவ்விடத்திலும் யத்ரஸாயங்க்ருஹராய் ஒருவரையொருவர் அறியாத படி மறைந்து வர்த்தித்தார் சில மஹாபுருஷர்களாயிற்று.

இப்படி வர்த்திக்கிற இவர்கள் மூவரும், யாத்ருச்சிகமாக ஒருநாள் திருக்கோவலூர் ப்ரதேஸத்திலே வந்து ஸங்கதராக, அவ்வளவிலே பெருமழையும், பெருங்காற்றும் ப்ரவ்ருத்தமாக, அதைக்கண்டு மழைக்கு ஒதுங்கி, ஓரிடை கழியிலே ஒருவர் புக்குக் கிடக்க, மற்றையவர் வந்து 'திறக்கவேணும்' என்ன, 'ஒருவர் கிடக்க இடம் போரு மத்தனை' என்ன, 'ஒருவர் கிடந்தவிடம் இருவர்க்கு இருக்கலாங்காணும், திறவும்' என்ன, 'ஒருவர் மூச்சு ஒருவர் பொருத ஸம்ஸாரத்திலே இப்படிச்சொன்ன இவர் கேவல ரல்லர்' என்று திறக்க, அவரும் புருந்து இவ்விருவருமாக

கள் வாழும் நாட்டைவிட்டு, அறிவற்ற மரங்கள் வாழும் காட்டைவிரும்பி, அங்கும் ஒரு குடிசையை அமைத்துக்கொள்ளாமல், பகவதநுபவத்தோடே திரியும்போது மாலைப்போது எவ்விடத்தில் வருகிறதோ அவ்விடத்தையே அற்றையிரவுக்கு இருப்பிடமாகக் கொள்ளுமவர்களாய், ஒருவரையொருவர் அறியாதபடி மறைந்து வாழ்ந்த மஹாபுருஷர்கள் இவர்கள்.

இப்படி வாழ்கிற இம்முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் கூட்டிவைத்து, தன்னை அநுபவிப்பித்து, அவ்வநுபவத்திற்குப் போக்குவீடான பிரபந்தங்களாலே தன்னையும் உலகையும் வாழ்விக்க நினைத்த எம்பெருமானுடைய ஆக்ஷமிகக்ருபையாலே இம்மூவரும் ஒருநாள் திருக்கோவலூர் என்னும் திவ்யதேசத்திலே வந்து கூட, அப்போது, அவ்விடத்தில் பெருமழையும் பெருங்காற்றும் பொழிய, அதைக்கண்டு மழைக்கு ஒதுங்கி மிருகண்டு மஹரிஷியின் ஆச்ரமத்தின் இடைகழியிலே பொய்கையாழ்வார் புருந்து சயனித்துக்கொண்டிருக்க, பூதத்தாழ்வார் வந்து 'திறக்கவேணும்' என்று கதவைத்தட்ட, 'ஒருவர் சயனிக்கத்தான் இடமுள்ளது' என்று பொய்கையார் உரைக்க, 'ஒருவர் படுத்தவிடத்திலே இருவர் உட்காரலாம்; திறப்பீர்' என்று பூதத்தார் சொல்ல, 'ஒருவர்மூச்சு ஒருவர் பொறுக்கமாட்டாத இவ்வுலகில் இப்படிக்கூறிய இவர் ஸாமான்யரல்லர்; விலக்ஷணராகவே யிருக்கவேண்டும்' என்று நினைத்துக் கதவைத் திறக்க, அவரும் உட்புருந்து

இருக்கிறவளவிலே மற்றையவரும்வந்து திறக்கச் சொல்ல, 'எங்களிருவர்க்கும் இருக்க இடம் போருமத்தனை' என்ன, 'இருவர் இருந்தவிடம் மூவர்க்கு நிற்கலாம் திறவும்' என்ன, 'இவரும் கேவலரல்லர்' என்று திறக்க, இவர்கள் மூவரும் கூடி நிற்கச் செய்தே, ஈச்வரன் தானும் பிராட்டியுமாக வந்து தனித்தனியே இவர்களைப் பின்பற்றித் திரிந்த நெஞ் சாறல் தீர இவர்கள் மூவர்க்கும் நடுவே புக்கு நெருக்க, 'நம் மூவரையுமொழிய வேறு புக்கு நெருக்குகிறவர்கள் யார்?' என்று விளக்கேற்றிப் பார்க்கவேணும் என்ன; அவர்களிலே ஒருவரான பொய்கையார் லீலாவிபூதியில் கார்யகாரணரூபமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் புகுவதுதீர மாயிருக்கிறபடியைப் பரபுக்தி ரூபாபந்நஜ்ஞானத்தாலே தூர்ஸித்து. அதை ஒரு விளக்காக ரூபித்துக்கொண்டு அநுபுவபரீவாஹரூபமான 'வையந்தகனி' அருளிச்செய்தார். அந்தரம் ஸ்ரீபூதத்தார் வையந்தகனிகேட்கையாலே அந்தப்

இவ்விருவருமாக இருக்கிறபோது, பேயாழ்வாரும் வந்து திறக்கச்சொல்ல, 'நாங்களிருவரும் இருக்கத்தான் இடமிருக்கிறது' என்று முதலிருவரும் சொல்ல, 'இருவர் உட்கார்ந்திருக்கும் இடம் மூவர்க்கு நிற்கலாம்; திறப்பீர்' என்று பேயார் கூற, 'இவரும் ஸத்ஸஹவாஸம் பொருத ஸாமான்யரல்லர்; விலக்ஷணரே' என்று அறுதியிட்டுத் திறக்க, அவரும் உள்ளே புகுந்து மூவருமாகக்கூடி நிற்கும்போது, "நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்...பூங் கோவல் இடைகழியே பற்றியினி" [முதல்திருவாரீ] என்று பொய்கை யாழ்வார் அருளியபடியே, இவர்களைத் தனித்தனியே பின்பற்றித் திரிந்த மனவருத்தம் தீர, ஸர்வேச்வரன் தானும் பெரியபிராட்டியாருமாக வந்து இவர்கள் மூவரையும் நடுவிற்புகுந்து நெருக்க, 'நம் மூவரைத்தவிர வேறு யார் நம்மை நெருக்குவது என்று விளக்கேற்றிப் பார்க்கவேண்டும்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள, அவர்களிலே முதல்வரான பொய்கையாழ்வார், 'இவ்வுலகில் கார்யமாகவும் காரணமாகவும் இருக்கும் எல்லாப்பொருள்களும் பகவானுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறபடியைப் பரபுக்தி ரூபமாயிருக்கும் அறிவாலேகண்டு, கார்யகாரணரூபமான வஸ்து ஸமூஹத்தை ஒரு விளக்காக உருவகப்படுத்திக்கொண்டு, தம் அநுபவித் துக்குப் போக்குவீடாக "வையந்தகனி" என்று தொடங்கும் முதல் திருவந்தாதியை அருளிச்செய்தார். "வையம் தகனி" என்னும் பரபக்

பரபுத்திருபாபந்ஜ்ஞாநம்முற்றி ப₄க₃வ த்த த் வ த்தை த
விஸ்துமாக து₃பி₄க்கைக்கு உபகரணமான பரஜ்ஞாநமாகிற
உஜ்ஜவலதீபத்தை ஏற்றுகிற வழியாலே 'அன்பேதகளி'
அருளிச்செய்தார். அநந்தரம் மூன்றாமாழ்வார், அவனை அநு
ப₄விக்கப்பெறில் தரித்துப் பெருவிடில் மூச்சடங்கும்படி
யான பரமபுத்தியுடையராய்க்கொண்டு அவன் படிகளைக்
கட்டடங்கக்கண்டு மண்டி அநுப₄விக்கிற வழியா லே
'திருக்கண்டேன்' அருளிச்செய்தார்.

ஜ்ஞாநபுத்தி ஸாக்ஷாத்காரங்கள் மூன்றும் ப்ரபுந்த₄
தரயத்துக்கும் தாத்பர்யமாக ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்
திருக்க, விருத்₃த₄மாக இங்ஙனே சொல்லலாமோ? என்னில்:
அதுக்குக் குறையில்லை. அங் கு ஜ்ஞாநமென்கிறது, -பர

திக்குப் போக்குவீடான பிரபந்தத்தைக் கேட்டபடியாலே, அடுத்த
படியாக பூதத்தாழ்வார், அந்தப் பரபுத்தி தசையடைந்த ஞானம் பழுத்து,
பரம்பொருளான பகவானைத் தெளிவாகக் காண்பதற்கு உறுப்பான
பரஜ்ஞாநமாகிற சுடர்விளக்கை, "ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்"
என்கிறபடியே ஏற்றுகிறவராய் "அன்பே தகளி" என்று தொடங்கும்
இரண்டாம் திருவந்தாதியை அருளிச்செய்தார். பரபுத்தியை வெளியிடும்
இதைக்கேட்டபடியாலே அதன் பகவதசையாய், பரமபுருஷனை அநுப
வித்தால் தரித்தும், அநுபவிக்கப்பெருவிடில் உயிர்தரியாமலுமிருக்கும்
படியான பரமபுத்திநிலையை அடைந்தவராய், அவனுடைய ஸ்வரூப
ஸ்வபாவங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கண்டு, அதிலே அமுந்தி அநுபவிக்கிற
வராய் "திருக்கண்டேன்" என்று தொடங்கும் மூன்றாம் திருவந்தாதியை
அருளிச்செய்தார்

"முதலாழ்வார்க்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி சொல்லிற்று; இருவ
ராவார்க்கு, ஜ்ஞாநம் முற்றி பக்தியானபடி சொல்லிற்று மூவராவார்க்கு
பக்தியுடையராய் அவனையொழியச் செல்லாதவர்களுடைய ஸாக்ஷாத்காரம்
பிறந்தபடி சொல்லிற்று" என்று ஆசார்யச்ச்ரேஷ்டரான பெரியவாச்சான்
பிள்ளை மூன்று திருவந்தாதிகளுக்கும் முறையே ஞானம், பக்தி, ஸாக்ஷாத்
காரம் என்னும் மூன்றையும் தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்திருக்க, அதற்கு
விருத்தமாக, பரபுத்தி, பரஜ்ஞாநம், பரமபுத்தி என்னும் மூன்றையும்
அவற்றுக்கு முறையே தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்யலாமோ? என்னில்:

புக்திரூபாபந்ஜ்ஞாநத்தை. புக்தியென்கிறது பரஜ்ஞாந தரூபாபந்நமான ப்ரேமத்தை, ஸாக்ஷாத்காரமென்கிறது, -பர ஜ்ஞாந விபாகரூபையான பரமபுக்தியை. கர்மாநுஷ்டாநாத் தமாக ஜ்ஞாநம் உதித்து அது த்யானோபர்ஸநாத்யவஸ்தோ பந்நமாய்முற்றி அநந்தரம் “**अश्नुः**” (த்யாஷ்டவ்ய:) என்னும் படி ஸாக்ஷாத்காரரூபமாய், அநந்தரம் விஷயவைலக்ஷண் யத்தை அவகூஹித்து புக்திரூபாபந்நமாய், பின்னை பர புக்த்யாதிகளாகப் பரிபக்வமாம். ப்ரமாணிகர் படியில் இவர்களுக்கு முதலிலே அந்வயமில்லையே. “கர்ம ஜ்ஞாநாநுக்யூஹிதையான புக்தியினுடைய ஸ்தானத்திலே புகுவத்ப்ரஸாத்யம்நின்று அநந்தரம் விளைந்த பரபுக்தி யாய்த்து இவரது” என்றிறே ப்ரத்யுமாசார்யரான ஆழ்வாருக்கு ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்வது; அது அல்லாத

இவையிரண்டுக்கும் விநோதமில்லை. பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதல் திருவந்தாதிக்குத் தாத்பரியமாகச் சொன்ன ஞானமாவது, — “**சேமுஷ் புக்திரூபா**” [ஸ்ரீபாஷ்யமங்கனம்] [பக்திரூபமான ஞானம்] என்கிறபடியே பக்திநிலையையடைந்த ஞானமேயாகும். இரண்டாம் திருவந்தாதிக்குப் பொருளாகச்சொன்ன பக்தியாவது பரஜ்ஞானமென்னும் முற்றின நிலையை யடைந்த பக்தியேயாகும். மூன்றாம் திருவந்தாதிக்குப் பொருளாகச் சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரமாவது, - பரஜ்ஞானத்தின் பழுத்தநிலையாயிருக்கும் பரமபக்தியேயாகும். ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டானங்களிலே ‘இழியுமவர்களுக்கு முதலில் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கும் நிலையாய் அதற்குமேல் ஜ்ஞாநம் உண்டாகி, அது தியானம், உபாஸனம் எனப் படும் நிலைகளையுடையதாகி முற்றி அதற்குப்பின் “காணத்தக்கவன்” [ப்ருஹ 4-4-5] என்கிற சுருதியிலே சொன்ன ரீதியில் நேரிலே காண்பது போலிருக்கும் ஸாக்ஷாத்காரம் ஆகி, அதற்குப் பின்னர் பக்தி என்னும் நிலையை அடைந்து பின்னர் பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம் பரமபக்தி என்னும் நிலைகளாகப்பழுக்கும். இப்படி ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டானத்திலே இறங்கியவர்களல்லரே இவர்கள். திருவாய்மொழி ‘வீடுமின் முற்றவும் [1-2] ப்ரவேசத்தில், “கர்மஜ்ஞாநங்களை அங்கமாகக்கொண்டு உண்டாகும் ஸாதன பக்தியினுடைய ஸ்தானத்தில் பரம புகுவனுடைய அருள் நின்று, அது காரணமாக உண்டான பரபக்தியாயிற்று இவருடையது” என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை நம்பிள்ளை யீட்டில் முதலாசார்யரான நம்மாழ்வாரைக்குறித்து அருளிச்செய்திருக்

ஆழ்வார்களுக்கும் ஒக்குமிதே; அல்லாதபோது ஆழ்வார்கள் எல்லாரும் ஏகப்ரக்ருதிகள் என்னப்போகாதே; ஆகையால் விரோதமில்லை.

பரபுக்த்யாதிகள் மூன்றும் ஒரொருவர்க்கே குறைவற உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒரொருத்தர்க்கு ஒவ்வொன்றிலே ஊற்றமாயிருக்கும். புகுவத்ஸ்வரூபாதிகள் எல்லாம் எல்லார்க்கும் அநுபூவ்யமாகாநிற்கச்செய்தே ஒரொன்றில் ஒவ்வொருத்தர்க்கு ஊற்றம் சொல்லுகிறப்போலே அநுபூவாபிநிவேஸரூபையான பரபுக்த்யாத்யவஸ்தைகளிலும் தனித்தனியே ஊற்றம் சொல்லக் குறையில்லை. கர்த்ருபேதமும் உண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஒருவனுக்கே க்ரமத்தாலே பிறக்கக்கடவ பரபுக்த்யாத்யவஸ்தாத்ரயமும் தளமாக ப்ரபந்தாத்ரயமும் அவதரிக்கையாலே அர்த்தக்ரமம்

கிறார்கள் ஆசார்யர்கள். இது மற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் பொருந்தும். இல்லாவிடில் ஆழ்வார்களனைவரும் அநந்யோபாயத்வவிஷயத்தில் ஒரே தன்மையை உடையவர்கள் என்னும் நம் கொள்கை ஓட்டாது. ஆகையால் ஜ்ஞாநபத்திஸாக்ஷாத்கார பதங்களை முற்கூறியவாறு பரபக்தி பரபஜ்ஞாந பரமபக்தி பரமாகவே கொள்ளவேண்டுமாகையாலே விரோதமில்லை.

இனி, “பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் மூன்றும் ஒவ்வொரு ஆழ்வாருக்கும் நிறைந்திருக்கவேண்டும்; அப்படியிருக்க ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்று உண்டாயிற்று என்று சொல்லலாமோ?” எனில்: ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றிலே ஊற்றமாகையாலே சொல்லலாம். பகவானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள் எல்லாம் எல்லாருக்கும் அநுபவிக்கத்தக்கதாயிருந்த போதிலும், “சிலர் ஸ்வரூபத்திலே ஈடுபடுவர்; சிலர் ரூபத்திலே ஈடுபடுவர்” என்பது முதலான வ்யவஹாரங்கள் ஊற்றத்தைப்பற்ற உண்டாவதுபோலே, அநுபவத்தின் பலவிதமான அபிமானரூபமாயிருக்கும் பரபக்திமுதலான நிலைகளிலும் ஒவ்வொருவருக்கு ஊற்றம் சொல்லலாம். மூன்று திருவந்தாதிகளும் தனித்தனியே மூவராலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும், ஒரு சேதநனுக்குக் கிரமமாகப் பிறக்கக்கூடிய பரபக்தி முதலான மூன்று நிலைகளையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு மூன்று ப்ரபந்தமும் அவதரிக்கையாலே அர்த்த

பார்த்தால் ஏகப்ரபுந்தமாய்த் தலைக்கட்டக்கடவது. பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகளுக்குக் கர்த்ருபேதமும் உண்டாயிருக்கச்செய்தே வேதூராக்யைகப்ரபுந்த வ்யாக்யாநரூபமாகையாலே ப்ரபுந்தைத்யம் கொள்ளுகிறுப்போல் இங்கும் ப்ரபுந்தைத்யம் கொள்ளத்தட்டில்லை.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த
(முதல் திருவந்தாதி)

1. வையந் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக வெய்ய கதிரோள் விளக்காக—செய்ய சுடராழி யானடக்கே சூட்டினேன் சொன்மலை இடராழி நீங்குகவே யென்று.

பதவுரை:—வையம் தகளியா—பூமி அகலாகவும், வார் கடலே நெய்யாக—அதைச் சூழ்ந்திருக்கும் கடலே நெய்யாகவும், வெய்ய கதிரோள் விளக்காக—உஷ்ணமான கிரணங் களையுடைய ஸூர்யனுவன் விளக்காகவும், செய்ய சுடராழியான் அடிக்கே—சிவந்த ஒளியையுடைய சக்ராயுதத்தை யுடைய எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே, 'இடர் ஆழி நீங்குக' என்று—(இவ்வுலகிலுள்ள) இடர்க்கடல் நீங்க வேணும்' என்று. சொல் மலை—சொற்களாலான பாமாலையை சூட்டினேன்—சாத்தினேன்.

க்ரமத்தைப் பார்த்தால் மூன்றும் ஒரே சாஸ்திரமாக முடிகிறது. பூர்வ மீமாம்ஸையை ஜைமினியும், உத்தரமீமாம்ஸையான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தை வியாஸரும் அருளிச்செய்திருந்தபோதிலும், முதலது வேதத்தின் பூர்வ பாகத்துக்கு வியாக்கியானமாகவும், பிந்திபது உத்தரபாகமான உபநிஷத் துக்களுக்கு வியாக்கியானமாகவும் இருக்கிறபடியாலே இரண்டும் ஒரே சாஸ்திரமே என்று நூபாஷ்யாதிகளில் நிர்ணயித்திருப்பது போலவும், பாணினி, வரருசி, பதஞ்ஜலி என்னும் மூன்று ரிஷிகளும் கூடி ஸூத்ர, வ்ருத்தி பாஷ்யரூபமான மூன்று நூல்களைச் செய்திருந்தபோதிலும், அம்மூன்றையும் ஒரே சாஸ்திரமாக வையாகரணர்கள் கொள்வது போலவும் இம்மூன்று திருவந்தாதிகளும் ஒரே சாஸ்திரமாகக்கடவது.

அவதாரிகை:—விசித்தரகார்யமான ஜகத்துக்குக் காரண மாம்போது விசித்தரஞ்ஞாநஸக்தியுத்தனும். ஸங்குசக்ராதி, திவ்யாயுத, துரண ஸர்வேஸ்வரனே காரணமாகவேணும் என்னும் அநுமானத்தாலே ஜகத்காரணவஸ்துவை நிர்ணயியாநின்றகொண்டு ஸர்வபேஷியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசிக்கைங்கர்யம், பண்ணப் பெற்றேன் என்று க்ருதார்த்தராகிரூர்.

முதற்பாட்டு அவதாரிகை:— “விசித்திமான காரியங்களை உடைய உலகிற்குக் ஒரு காரணமிருக்கவேண்டும்; அக்காரணமும் ஆச்சரியமான ஞ்ஞாநசக்திகளோடு கூடியவனும், ப்ரதிபக்ஷிரஸநம் செய்ய வல்ல சங்கம் சக்சரம் முதலான திவ்யாயுதங்களை தரித்தவனாகவே இருக்க வேண்டும்” என்னும் அநுமானத்தை உள்ளடக்கி அருளிச்செய்தவன் மூலம் ஜகத்காரணவஸ்துவை நிர்ணயித்துக்கொண்டு, ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே, தம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி வாயாலே அடிமை செய்யப்பெற்றேன் என்று தாம் பயன்பெற்றமையை அருளிச் செய்கிறார் “வையம் தகனி” என்னும் முதற்பாகரத்தாலே.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான அவதாரிகையில்

ஓர் பிழைதிருத்தம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான அவதாரிகைத் தொடக்கத்தில் “இவர்களவதரித்தது ஓரோ தேசங்களிலேயாகிலும் காலப் பழமையாலே இன்னனிடமென்று நிச்சயிக்கப்போகாது” என்று பாடம் காண்கிறது. இது “கச்சிநகர் வந்துதித்த” “கடல்மல்லைப் பூதத்தார்” என்னும் திருவந்தாதித் தனியன்களுக்கும் உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசுரங்களுக்கும் ஒட்டாது. ஆகையால் “காலப் பழமையாலே” என்றதற்கு பதிலாக “ஞானப்பெருமையாலே” என்று ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்வாமி உணர்த்தும் பாடம் யுக்தமானதே. “அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடம்” [திருவிருத்தம் 75] என்கிறபடியே எந்த விபூதியென்று நிச்சயிக்க முடியாது என்றபடி. “மூவரையும் நித்யஸூரிகளோபாதிபாக நினைத்திருப்பார்கள்” என்ற முந்திய வாக்கியத்திற்கும் மிகப் பொருந்தும்.

உரை:— “काठिन्यवान् यो विमर्शि” (காடிந்யவான் யோ பிபுபுர்த்தி) என்கிறபடியே புகுவத்ஸங்கல்பாயத்தமான காடிந்யத்தை உடைத்தான ப்ருதிவியானது, மேல் நெய்யும் திரியுமாக ரூபிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமான தகளியாகவும், அந்த ப்ருதிவியைச் சுற்றும் சூழ்ந்து, த்ரவஸ்வபாவமாய், “तेन च कृतसीमानो जलाशयाः” (தேந சக்ருதஸீமாநோ ஜலாஸயா:) என்கிறபடியே புகுவதூஜ்ஞையாலே கரையை அதிக்ரமியாமல் அதுக்குள்ளே அடங்கிக்கிடக்கிற கடலின் நீரான அம்மானது, மேல் ஏற்றப்போகிற விளக்கை உத்தரோத்தரம் ஒளிவிட்டுக் கிளரப்பண்ணும் நெய்யாகவும், கிரணமுகேந க்ரஸிக்கப்

வ்யா:—(வையம் தகளியா) “காடிந்யவான் யோ பிபுபுர்த்தி ஜகதேஷத-
தேஷதே: சப்தாதி ஸம்ச்யோ வ்யாபீ தஸ்மை பூமியாத்மநே நம:”
[ஹி-பு 1-14-28] [இவ்வுலகம் முழுவதையும் தாங்குவதாய், கடினத்
தன்மை என்னும் குணத்தையுடையதாய், எங்கும் வியாபித்திருப்பதாய்,
சப்தம் முதலான ஐந்துகுணங்களைமுடையதாயிருக்கும் பூமிஸ்வரூப-
மாயிருக்கும் பரம்பொருளுக்கு நமஸ்காரம்] என்கிறபடியே பூமியானது
கடினத்தன்மையுடையதாகையாலே, மேலே நெய்யும் எரியும்
திரியுமாக உருவப்படுத்தப்படும் பொருள்களுக்கு ஆதாரமான
அகலாக உருவப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வுலகமானது அகலைப்போலே
அவயவங்களை உடையதாய், ஒருவனால் செய்யப்படுவதெனத்தோன்றுக
யாலே பரம்புருஷனின் உண்மையைக் காட்டிக்கொடுக்கும் விளக்குக்கு
அகலாக ரூபிக்கப்படுகிறது. (வார்கடலே நெய்யாக) அந்த பூமியைச்
சுற்றிலும் சூழ்ந்து, திரவத்தன்மையுடையதாய், “கடல்கள் அப்பரம
புருஷனாலே வரம்புகட்டப்பட்டிருக்கின்றன” [] என்கிற
படியே பரம்புருஷனின் ஆணையாலே கரையமீறாமல் அதற்குள்ளே
அடங்கியிருக்கிறதாகையாலே கடல்நீரானது மேலே ஏற்றப்போகிற
விளக்கை மேன்மேலும் ஒளிவிடச்செய்யும் நெய்யாக ரூபிக்கப்படுகிறது.
வார்கடல்-(பூமியைச்) சூழ்ந்த கடல்; நிறைந்த கடல் என்றும் கொள்ள
லாம். நதிகளிலிருந்து ஜலம் விழுவதாலே இது நிறைவதில்லை; நதிகளி
லிருந்து ஜலம் விழாவிட்டாலும் குறைவதில்லை; பூமியைக்காட்டிலும்
உயர்ந்திருந்தபோதிலும் பூமியை அழிப்பதில்லை. இதற்கெல்லாம்
காரணமாக ஒருவனிருக்கவேண்டும்; நெய் விளக்கொளியை வளரச்
செய்வதுபோலே, கடல்நீர் சூரியகிரணங்களால் இழக்கப்பட்டு அதை
வளரச்செய்கின்றது. இக்காரணங்களாலே பரம்புருஷனைக்காட்டிக்

பட்ட ஜலத்தாலே அபிவிருத்தமாய், ப்ரதாபோத்தரமான கிரணங்களை யுடையனாய், “**भीषिदेति सूयः**” (பீஷோதேதி ஸூர்ய:) என்கிறபடியே ஸர்வராஜனைக்கு நடுங்கி, முப்பது வட்டம் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாய்த் திரியக்கடவ ஆதித்யன் அர்த்த ப்ரகாஸகமான விளக்காகவும், இருளன்ன மாமேனிக்கு விளக்கேற்றினாற்போலே பகைத்தொடையாகச் சிவந்த ஒளியையுடைய திருவாழியாழ்வானை நிரூபகமாக உடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே, நித்யகைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுத என்னுடைய து:க்க, ஸாக்ரமானது விட்டு நீங்கும்படியாக, தத்க்ருண சேஷ்டி

கொடுக்கும் விளக்குக்கு இது நெய்யாக ரூபிக்கப்படுகிறது. (வெய்ய கதிரோன் விளக்காக) வெம்மைகொண்ட கிரணங்களை யுடையவனாய், தேஜோத்ரவ்யமாகையாலும், “**भीषिदेति सूयः**” [தை-ஆந 8-1] [பரமபுருஷனிடம் பயத்தாலே சூரியன் உதிக்கிறான்.] என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆனைக்கு நடுங்கி முப்பதுநாழிகை உதிப்பதும் முப்பதுநாழிகை அஸ்தமிப்பதுமாகத் திரியுவனாகையாலும் சூரியன் பரமபுருஷனைக்காட்டிக்கொடுக்கும் விளக்காக (எரியும் திரியாக) ரூபிக்கப்படுகிறது. (வெய்யம் தகளியா) பெரிய வெள்ளத்திலே ஒரு கழல்மரம் மிதப்பது போலே மிதக்கும் இப்பூமி ஆடாமல் அசையாமல் மிதக்கிறதென்றால் இதற்கு ஓர் காரணம் வேண்டாமோ? (வார்கடலே நெய்யாக) பூமியைத் தன்னுள்ளே அமிழ்த்தாமல் வரம்போடிருக்கிறதைப் பார்த்தால் இதற்குக் காரணம் ஒருவன் வேண்டாமோ? (வெய்ய கதிரோன் விளக்காக) முப்பதுநாழிகையில் ஒன்று குறைவதோ, ஏறுவதோ செய்யாமல் உதித்தும், அஸ்தமித்தும்போகிறான் சூரியன் என்றால், இதற்குக் காரணம் ஒருவன் வேண்டாமோ? இவ்வளவையும் செய்பவன் எல்லாநிறந்தவனாகவும் எல்லாம் வல்லவனாகவுமிருக்கவேண்டாமோ?

இப்படி எல்லாம் அவனுடையது; அவன் எல்லாவற்றுக்கும் எவ் வாமென்று அறிந்தால் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் சொல்லுகிறது மேலே, - (செய்ய சுடராழியான் அடிக்கே) “இருளன்ன மாமேனி எம்மிறையார்” [பெரியதிருவ 28] என்கிறபடியே கருநிறமுடைய திருமேனிக்கு வர்ணச் சேர்த்தியழகையளிக்கும்படி சிவந்த ஒளியையுடைய திருச்சக்கரத்தாழ்வானையிட்டு நிரூபிக்கப்படும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே, (இடராழி நீங்குக என்று) எப்போதும் கைங்கரியம் செய்யப்பெறுத என்னுடைய துன்பக்கடவானது என்னைவிட்டு நீங்கவேண்டும் என்று, (சொல்

தங்களை உள்ளீடாக வைத்துத் தொடுத்த நிரதியபேபூக்யமான ஸப்தஸுந்தர்ப்புங்களை அவற்றுக்கு அலங்காரமாகப் படி ஸாதாரமாக ஸமர்ப்பித்தேன்.

இவ்விஷயத்தை அறியப்பெறாமல், அஸத்கல்பராய் நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பரவஸ்து வாஸ்தவப்ரகாஸகமான இப்ரபந்தாப்யாஸமுகத்தாலே அநந்தக்லேஸபாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரம் வற்றவேணும் என்று 'சொன்மலை சூட்டினேன்' என்றுமாம்.

இப்படி விசித்தர்ப்ரபஞ்ச நிர்மானாநுகுணமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிசூணவைசித்த்யாதிசூக்தான ஸங்கசக்ராத்யாயுததரண ஸர்வேசுவரணே ஜகத்காரணம் என்னும் அநுமானத்தாலே காரணவஸ்துவை நிர்ணயித்தாராய்த்து. "शास्त्रयोनि-

மாலை சூட்டினேன்) அவனுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் விஷயமாகவைத்து மிகவினிய மணம்மாறாத வாடாத மாலைப்பான்ற சொல்தொடைகளை, அத்திருவடிகளுக்கு அலங்காரமாகப்படி அன்போடு சாத்தினேன். (இடராழி நீங்குகவே என்று சூட்டினேன்) பகவத்விஷயத்தை அறியாமல் ஸ்வரூபமழிந்து வருந்துகிற ஸம்ஸாரிசேதனர்க்குப் பரம்பொருளின் உண்மையை உணர்த்தும் இந்நூலைக் கற்பதன்மூலம் எல்லையிலா இடர்களுக்கோர் இருப்பிடமான இப்பவக்கடல் வற்றவேண்டுமென்று சொன்மலையைச் சூட்டினேன் என்றும் கொள்ளலாம். 'அடிக்கே' என்றதால் தம்முடைய சேஷத்வத்தைக் காட்டுகிறார். (சூட்டினேன் சொல்மாலை) "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" [தை-ஆ 9-1] [எதனிடமிருந்து வரக்குகள் திரும்புகின்றனவோ] என்னும் விஷயத்தைப் பரிபூர்ணமாகப்பேசி, அதற்குமுன்பில்லாத அழகையும் உண்டாக்கினேன்;

ஆக, இப்பாட்டிலே விசித்திரமான உலகை உண்டாக்கவல்ல அறிவு சக்தி முதலான குணப்பெருமைகளை உடையவனாய், விஜ்ஞானிகளை அழிக்கவல்ல சங்கசக்ரங்களை தரித்தவனான ஸர்வேசுவரணே ஜகத்காரணமாயிருக்கவேண்டும் என்று, அநுமானத்தாலே காரணப்பொருளை நிர்ணயித்தாராயிற்று. "சாஸ்திரத்தையே (தன்னையறியக்) காரணமாகக் கொண்டதாகையாலே (ப்ரஹ்மம் அநுமானத்தால் அறியப்படாதது)" [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-1-3] என்று அநுமானத்தால் காரணவஸ்துவை

त्वात्” என்று ஆநுமானிகரை ஸுத்தரகாரர் தூஷித்திருக்கச் செய்தே இவர் அநுமானத்தாலே காரணவஸ்துவை நிர்ணயம் பண்ணுவானேன்? என்னில்: “आयं धर्मो वेदो च वेदशास्त्राविरोधिना। यस्तानुसन्धत्ते स धर्मो वेद नेतरः॥” (ஆர்ஷம் துர்மோபதேயஞ்ச வேதஸாஸ்த்ராவிரோதிநா। யஸ்தர்க்கேணுநுஸந்தத்தே ஸ துர்மம் வேத நேதர:॥) என்று வேதஸாஸ்த்ரங்களோடு விருத்தமான தர்க்கத்தை அழித்து, அவிருத்தமான தர்க்கத்தை ஸ்வீகரிக்கையாலே, இங்கும் அப்படி விரோதப்ரஸங்கம் சொல்ல இடமில்லை. “न्यायानुद्धृतस्य वाक्यस्यार्थनिश्चयकत्वात्” (ந்யாயாநுக்ருஹீதஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த நிச்சாயகத்வாத்) என்றிறே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது. ப்ருதிவ்யாதிக்களாலே லீலாவிபூதியை உபலக்ஷிக்கிறது. ‘சுடராழி’ என்று நித்ய

ஸாதிப்பவர்களை ஸுத்தரகாரர் தூஷித்திருக்கும்போது, இவ்வாழ்வார் அது மானத்தாலே காரணப்பொருளை நிர்ணயிக்கலாசீமா? எனில்:

“ஆர்ஷம் துர்மோபதேயஞ்ச வேதஸாஸ்த்ராவிரோதிநா।
யஸ்தர்க்கேணுநுஸந்தத்தே ஸ துர்மம் வேத நேதர:॥”
[மநு 12-106]

[ருஷிகளால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட வேதங்களையும், தர்மங்களை உபதேசிக்கும் ஸ்ம்ருதி முதலியவற்றையும் (அந்த) வேத சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமில்லாத தர்க்கத்தினால் எவ்வுருவன் விசாரிக்கிறதோ அவனே தர்மத்தை அறிகிறான்; மற்றவன் அறியமாட்டான்.] என்கிறபடியே வேதசாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமான தர்க்கத்தை உபயோகிக்கக்கூடாதென்றும், அதற்கு விரோதமல்லாத தர்க்கத்தை உபயோகிக்கலாம் என்றும் மநு முதலான மஹரிஷிகள் உரைத்திருக்கையாலே ஸுத்தரகாரருக்கும் அதுவே கருத்தாகவேண்டுமாகையால் வேதவிரோதமற்ற அநுமானத்தை இவ்வாழ்வார் இங்கு உபயோகித்திருப்பதில் ப்ரஹ்ம ஸுத்தர விரோதமில்லை. “न्यायानुद्धृतस्य वाक्यस्यार्थनिश्चयकत्वात्” [ஸ்ரீபாஷ்யாரம்பம்] [ந்யாயத்தினால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட வாக்யத்துக்கே அர்த்தத்தை நிச்சயிக்கும் தன்மை இருப்பதால்.] என்றல்லவோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தொடக்கத்தில் அருளிச்செய்தது. ‘வையம்’ ‘வரீகடல்’ ‘கதிரோன்’ என்று லீலாவிபூதி முழுவதையும் உபலக்ஷண முறையாலே காட்டுகிறது. ‘சுடராழி’ என்று நித்யவிபூதி முழுவதையும்

விபூதிக்கு உபலக்ஷணம். 'அடிக்கே' என்று திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு உபலக்ஷணம். இப்படி ஸ்வபக்ஷத்தை சிக்ஷிக்கவே. 'ஸூர்யமே தத்வம்' என்றும். 'நிர்விசேஷ வஸ்துவே தத்வம்' என்றும். 'விசேஷணந்தர விசிஷ்டமே தத்வம்' என்றும் சொல்லப்படுகிற பரபக்ஷங்கள் அர்த்தாத் ப்ரதிக்ஷிப்தங்கள்.

2. என்று கடல்கடைந்த தெவ்வுலகம் நீரேற்றது
ஒன்று மதனை யுணரேன்நான்—அன்ற
கடைத்துடைத்துக் கண்படுத்த வாழி இதுநீ
படைத்திடந் துண்டுமிழந்த பார்.

பதவுரை:—கடல்கடைந்தது — பாற்கடலைக்கடைந்தது, என்று—எந்த நான்? (இன்றன்றோ என்றபடி); நீர் ஏற்றது— (தான்) ஜலத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. எவ்வுலகம்—எந்த உலகத்திற்காக? (இவ்வுலகத்திற்காகவேயன்றோ என்றபடி); அதனை—அவற்றை, ஒன்றும்—சிறிதும். நான் உணரேன்— நான் அறியமாட்டேன்; அது—அந்தக்கடலானது, அன்று— ஸ்ரீராமாவதாரகாலத்தில், அடைத்து—அணைகட்டி அடைத்து, உடைத்து—(ராவணஸம்ஹாரத்திற்குப் பிறகு) உடைத்து, கண்படுத்த—(எப்போதும்) கண்வளர்ந்தருளுகிற, ஆழி— ஸமுத்ரம்; இது—(நீரேற்றுப்பெற்ற)இவ்வுலகம், நீ படைத்து— நீ ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து— (வராஹரூபியாய்) குத்தியெடுத்து, உண்டு— (ப்ரளய காலத்தில்) புசித்து, உமிழ்ந்த—பின்பு வெளியிட்ட, பார்—பூமி.

உபலக்ஷணமுறையாலே உணர்த்துகிறது. 'அடிக்கே' என்கையாலே திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைக் காட்டுகிறது. இப்படித் தம்முடைய மதத்தைக் காட்டுமவராய் விக்ரஹத்தையும், விபூதிகளையும் சொல்லுகையாலே 'எல்லாம் சூர்யம்' என்கிற பௌத்தர்களின் மதத்தையும், 'நிர்விசேஷ சிந் மாத்ரம் ப்ரஹ்மைவ ஸத்யம் அந்யத் ஸர்வம் மித்யா' [ஸ்ரீபரஷ்யம் மஹா பூர்வபக்ஷம்] [விசேஷணங்களற்ற ஞானமாத்ரிமாயிருக்கும் ப்ரஹ்மமே உண்மை. மற்றவையெல்லாம் பொய்.] என்கிற அத்வைதமதத்தையும் 'சுடராழியான்' என்று ஸுதர்சனவிசிஷ்டன் என்கையாலே, சூலம் முதலானவற்றோடு கூடிய மற்ற தெய்வங்களைப் பரம்பொருளாகச் சொல்லும் சைவர் முதலானரின் மதங்களையும் அர்த்தாத் தள்ளினாராயிற்று.

அவதாரிகை:— இப்படி அநுமானப்ரமாணங்கொண்டு வருத்தத்துடனே அவனுடைய பரத்வம் அறுதியிட வேணுமோ? அவன் விபூதிவிஷயமாகப் பண்ணியருளின உமிழ்ந்தபர்யந்த திவ்யசேஷ்டிதங்கள் ஒரொன்றே அவனுடைய பரத்வத்தை அறுதியிட்டுத் தாராதோ? என்கிறார்.

உரை:—தன்னை அர்த்தித்த தேவர்கள் அபேக்ஷிதம் செய்கைக்காக “அண்ணல் செய்தலைகடல் கடைந்து” என்னும்படி தன் ஸர்வேஸ்வரத்வம் தோற்றக் கடல் கடைந்தருளிற்று எத்தனை நானாண்டு என்றும், ஈச்வராபி, மாசிகளான ருத்ராதிசுளும் திருவடிவிளக்குவார், விளக்கின தீர்த்தத்தை ஸிரஸா வஹித்துப் பரிசுத்தராமப்படி இந்த்ரன் ப்ரார்த்தனையை ஸார்த்தமாக்கும்படி அர்த்தியாய்க்கொண்டு

இரண்டாம்பாட்டு அவதாரிகை:—அநுமானப்ரமாணத்தைக்கொண்டு சிரமப்பட்டு அவன் ஐகத்காரணமூன பரம்பொருள் என்று நிச்சயிக்க வேண்டுமோ? இவ்வுலகத்துக்காகக் கடல்கடைந்ததும், நீரேற்றளந்ததும், கடலையடைத்துடைத்துக் கடலிற் கண்வளர்ந்ததும், உலகைப் படைத் திடந்து உண்டு உமிழ்ந்ததும் அவனே பரம்பொருள் என்பதைக் காட்டித்தாராதோ என்கிறார் இரண்டாம் பாசுரத்திலே.

வ்யா:—(என்று கடல் கடைந்தது) தன்னை வேண்டிக்கொண்ட தேவர்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற “அண்ணல் செய்தலைகடல் கடைந்து” [பெரியதிரு 6-1-2] என்கிறபடியே தான் ஸர்வேஸ்வரன் என்பது தோற்றத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தருளியது என்றைக்கு? இன்றுபோலேயன்றோ எனக்குக் காட்சியளிக்கிறது; கடைந்த போதுண்டான அலையும் நுரையும்கூட மாறாமலன்றோ இப்போதும் காட்சியளிக்கிறது என்று கருத்து. ‘என்று’ என்றது இன்று போலே யிருக்கும் ஞானத்தெளிவைக் காட்டுகிறது. (கடைந்தது) கடையப் புகுத்து முடியாமல்நின்ற தேவர்களை ஸர்வேஸ்வரராகக் கொள்வதோ? பல உருக்கொண்டு கடைந்த இவனை ஸர்வேஸ்வரனாகக் கொள்வதோ? (எவ்வுலகம் நீரேற்றது) ‘ஈச்வரன்’ என்று தம்மை அபிமானித்துத் திரியும் உருத்திரனும், பிரமனும் ஒருவன் திருவடியை விளக்குவாலும், ஒருவன் அந்த பூரீபாததீர்த்தத்தைத் தலையிலே தரிப்பாலும்ப் பரிசுத்தராமப்படி இந்த்ரன் வேண்டுகோள் ஸபலமாம்படி யாசகனாகி மஹாபலியீடம்

மஹாபலிபக்கலிலே நீரேற்றளந்துகொண்டது எந்தலோகம் என்றும், அவ்வோ செயல்களிலே குமிழ்நீருண்ணக்கடவ தான அந்த திவ்யசேஷ்டிதத்தை ஏகதேசமும் யான் அநு ஸந்திக்கமாட்டுகிறிலேன்; ராவணன் திருவினைப் பிரித்த வன்று, “சிதாமுகமஸமுஜாசஹேன்ய சேன:” (ஸீதாமுகமல ஸமுல்லாஸஹேதோர்ஸ ஸேதோ:) என்கிறபடியே தந்மு கோல்லாஸார்த்தமாக தத்ஸஜாதீயமான லவணஸமுத் ரத்தை மலைகளாலே அடைத்து, அங்குள்ளவர்கள் இங்கு வந்து நலியாதபடி தநுஷ்கோடியாலே உடைத்து, எழுப்

நீரேற்று அளந்துகொண்டது எந்த உலகம்? இப்போது நான் கண்ணெதிரே காணும் இவ்வுலகமன்றோ? அவனடிச்சுவடுகூடவன்றோ எனக்குத் தெரி கிறது இவ்வாமனன் மண்ணில், இன்று இது மஹாபலியால் நோவுபடாம விருப்பதே இவனே ஸர்வேச்வரனென்று காட்டித்தருமே. (ஒன்றுமதனை உணரேன் நான்) ஒவ்வொன்றே நெஞ்சையுருக்குமதான அந்தச் செயல் களை அந்தக் காலங்களிலே நான் அறியப்பெறுதிறுந்தேனே! நித்யஞான நான் அன்று எங்கு போயிருந்தேன்? எந்த விஷயத்தைப்பற்றி இதை மறந்திருந்தேன்? அன்றிக்கே, இச்செயல்களெல்லாம் கிடக்க, அவற்றை மறந்து கார்யத்திலிருந்து ஐகத்காபணத்தை அனுமானம் பண்ணினேனே முதற்பாட்டிலே என்கிறாராகவுமாம், அன்றிக்கே, இவ்வதிமாநுஷ்சேஷ்டி தங்களை அநுஸந்தித்தவுடன் “எத்திறம்” [திருவாய் 1-3-1] என்று நம் மாழ்வாரைப்போலே மயங்குகிறாராகவுமாம்.

(அன்று...பார்) இக்கடலும், உலகமும் உன்னிடம் பட்டபாடு ஒன்று இரண்டா? பருத்தி ஆடையாவதற்குமுன் படும் எல்லாப்பாடுகளையும் இவை உன்னிடம்பட்டனவன்றோ? (அன்று அடைத்து) “சுரிசுழல் கனியாய்த் திரு வினைப்பிரித்த கொடுமையில் கடுவியையரக்கன்” [பெரியதிருந்-7-7] என்கிற ராவணன் பிராட்டியைப் பிரித்த அன்று, “சீதையின் முகத்தாமரை மலர் வதற்குக் காரணமான சேதுவரையில்” [ஆளவந்தார்முத்தகம்] என்கிற படியே பிராட்டியின் முகம் மலருவதற்காகப் பாற்கடலோடு ஓரினமான உப்புக்கடலை மலைகளாலே அடைத்தவன் நீயன்றோ? (உடைத்து) அங்குள் ளார்பிறிதொருகாலத்தில் இதன்வழியாக இங்குவந்து இங்குள்ளரைத் துள் புறுத்தக்கூடாதென்று அவ்வணையைத் திரும்பிவரும்போது வில்நுரியாலே உடைத்தவனும் நீயன்றோ? (உடைத்து) என்றது இக்கடலைப் ப்ரளயத்திலே ஸம்ஹரித்தவனும் நீயன்றோ என்கிறதாகவுமாம். (கண்படுத்த ஆழி அது) துன்பம் நேரும்போது தேவர்கள் எழுப்பி உன்னைக்கொண்டு தங்கள்

பிக்கார்யம் கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்த கடலாகும் அந்தக்கடல்; ரக்ஷயவர்க்கஸம்ரக்ஷணத்திலே நித்யதிக்ஷிதனாயிருக்கிற நீ, அழிந்தவன்று ஸ்ருஷ்டித்து, அவர்ந்தரப்ரளயத்திலே இடந்தெடுத்து, மேல்ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, இப்படி உன்கையிலே பருத்திப்பட்ட பன்னிரண்டும் பட்டுக்கிடக்கிற பூமியாகும் இந்த பூமி.

‘கண்டவாற்றால் தனதே உலகென நின்றான்’ என்கிற படியே இவ்வோ திவ்யசேஷ்டிதங்கள் தானே அவனே ஸர்வாதிகன் என்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறதில்லையோ? என்கை. ‘என்று’ என்கையாலே திரையும் நுரையும் இப்போதும் மாற்றில்லையென்கை. ‘எவ்வுலகம்’ என்கையாலே அளந்த அடிச்சுவடு இப்போதும் அப்படியே எடுக்கலாயிருக்கை.

காரியங்களை நடத்திக் கொள்ளலாம்படி எப்போதும் நீயோகத்திதையுரியும் கடலன்றோ அது. (நீபடைத்து இடந்து உண்டு உமிழ்ந்த பார் இது) உடைமைகளை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்போதும் விரதங்கொண்டிருக்கும் நீப்ராக்ருதப்ரளயத்தில் இது அழிந்தபோது இதைப்படைத்து, நைமித்திகப்ரளயத்தில் கடல்கொண்டபோது அண்டச்சுவரிலிருந்து வராஹரூபியாய்க் குத்தியெடுத்து,ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து,ப்ரளயம் நீங்கினவுடன் அனைவரும் காண வெளிவிட்டு இப்படிச் செய்ய வேண்டியதையெல்லாம் நீயே செய்யும்படியிருக்கும் பூமியன்றோ இது.

வயலையுடையவனன்றோ உழவான்? மற்றொருவருக்கு ஈச்வரத்வமிருந்ததானில் இச்செயல்களிலே ஒன்றையாவது அவர்கள் செய்திருக்க வேண்டாமோ? “உண்டும் உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும் நின்றும் கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருந்தும் மணம்கூடியும் கண்டவாற்றால் தனதே உலகென நின்றான்” [திருவாய் 4-5-10] என்கிறபடியே இந்த அதிமாநுஷ்செயல்கள் தாமே அவனே ஸர்வேச்வரனென்று காட்டுகிற தன்றோ என்று கருத்து. ‘இது’ என்றார் பூமியைத் தாம் நிற்குமிடமாகையாலே; அது என்றார் கடலை தூரத்திலிருப்பதாகையாலே. ‘என்று’ ‘எவ்வுலகம்’ என்று தம் அறிவுக்கு அவை இப்போதும் தோற்றுவதைச் சொல்லுகிறார்.

3. பாரளவு மோரடிவைத் தோரடியும் பாருடுத்த
நீரளவுஞ் செல்ல நிமிர்ந்ததே—சூருவின்
பேயளவு கண்ட பெருமான்! அறிகிலேன்
நீயளவு கண்ட நெறி.

பதவுரை:—ஓர் அடி—ஒப்பற்ற ஒருதிருவடியை, பார் அளவும் வைத்து—பூமியுள்ள வரையிலும் வைக்க, ஓர் அடியும்—மற்றொரு திருவடியும், பார் உடுத்த—அண்டத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும், நீர் அளவும்—ஆவரண ஜலம் வரையில், செல்ல—செல்லும்படி, நிமிர்ந்தது—உயர்ந்தது; சூர் உருவின் பேய்—தெய்வப் பெண்ணின் வடிவையுடைய பேயான பூதனையுடைய, அளவு கண்ட—(உயிருக்கு) எல்லையைக்கண்ட, பெருமான்—உபகாரகனே! நீ அளவு கண்ட நெறி—நீ செய்து முடித்த செயல்களை, அறிகிலேன்—அளவிட்டு அறிய மாட்டுகிறிலேன்.

அவதாரிகை:—“எவ்வுலகம் நீரேற்றது” என்று சொன்ன திருவுலகளந்தருளின திவ்யசேஷ்டிதத்திலே திருவுள்ளம் சென்று அதை அநுபவிக்கப்படுக்கவிடத்தில் நிலைகொள்ள மாட்டாமல் அதிலே கிடந்து அலைகிறார்.

உரை:—அதிலோகமான அழகையுடைய ஒரு திருவடியை “படிக்களவாக நிமிர்த்த” என்கிறபடியே பூமியுள்ளவளவே நிற்கும்படி குசைதாங்கிவைத்து, அத்தோடு துல்யவிகல்பம்

அவதாரிகை:—“எவ்வுலகம் நீரேற்றது” என்று சென்ற பாட்டிலே திருவுலகளந்தருளின செயலைப்பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் வருகையாலே, அவ் வருஞ்செயலிலே திருவுள்ளமீடுபட்டு, அதை அநுபவிக்கப்பார்த்து, அநுபவிக்கமாட்டாமல் அதிலேயே கிடந்து அலைகிறார் இந்தப் பாசரத்தில்.

வ்யா:—(ஓரடி) ஒப்பற்ற அடியை, உலகில் காணும் அடிகளைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்த அழகையுடைய ஒருதிருவடியை, (பாரளவும் வைத்து) பூமியுள்ள வளவில் நிற்கும்படி, கடிவாளத்தை இழுத்துப்

பண்ணலாம்படியான மேலே எடுத்த மற்றொரு திருவடியும், அண்டகடாஹத்தைச் சூழ்ந்த ஆவரணஜலத்தளவும் செல்ல வளர்ந்ததிறே. தன் வடிவை மறைத்து, *தெய்வ நங்கையான யசோதை வடிவுகொண்டுவந்து, பூதனையை, அவள் நினைவு அவளோடே போம்படி அளவிட்டு முடித்த செயலாலே, ஐகத்துக்கு ஸேஷியான உன்னை நோக்கித்தந்த வனே! நீ அளந்துகொண்ட வழியை, நான் இன்னபடியென்று அறியமாட்டுகிறிலேன். இச்செயலை அநுஸந்தித்தால் அதிலே ஆழங்காற்படுமதொழிய அளவிட்டு அநுபவிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்று கருத்து.

“சூருமணங்கும் தெய்வப் பெண்பெயர்” என்கிறபடியே திவ்யாகாரையான பேய் என்றபடி. “பேயளவுகண்ட”

பிடிப்பாரைப்போலே இழுத்துப் பிடித்து வைத்து. வளர்ந்து கொண்டே போகும் திருவடியை மேலேவளராமல் பூமியளவையாம்படி நிறுத்துவதில் உண்டான அருமையைக் காட்டுகிறது. “படிக்களவாக நிமிர்த்த நின் பாதங்கயம்” [திருவாய் 9-2-2] என்று நம்மாழ்வாரும் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டினார். (ஓரடியும்) “அவ்வடிக்கு இணை இவ்வடியே; இவ்வடிக்கு இணை அவ்வடியே” என்னலாம்படியான மேலே எடுத்த மற்றொரு திருவடியும். (பார் உடுத்த நீரளவும் செல்ல நிமிர்ந்ததே) அண்டச் சுவரைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஆவரணஜலம் வரையிலும் வளர்ந்ததன்றோ. பார்-அண்டம். அன்றிக்கே ‘பார்’ என்று பூமியையே சொல்லுவதாகக்கொண்டு “கண்ணார் கடலுடுக்கை” [சிறியதிருமடல்-1] என்கிற படியே கீழே பாரளவும் வைக்கப்பட்ட அத்திருவடியே பூமியைச் சூழ்ந்த கடலளவும் செல்ல வளர்ந்தது என்பதாகவும் கொள்ளலாம். (சூர் உருவின் பேய்) “சூரும் அணங்கும் தெய்வப்பெண்பெயர்” என்கிற தமிழ் நிகண்டுவின்படி ‘சூர்’ என்றது தெய்வப்பெண்ணைக் காட்டும்; இங்கு “தெய்வநங்கை யசோதை” [பெருமாஸ்திரு 7-5] என்ற யசோதையைக் காட்டுகிறது. யசோதையின் உருவோடு வந்தபேய் என்றபடி. தெய்வப்பெண்போல் அழகிய வடிவுகொண்ட பேய் என்றமாம். “வித்யாத்ராப்ஸரோயக்ஷரகோக்யந்தூர்வகிந்நரா; பிசாசோ... அமீதேவ யோநய:” [அமரகோசம்-122] என்ற அமரகோசத்தின்படியே பிசாசுந் களும் தேவர்களிடமிருந்து உண்டானவையாகையாலே “சூருவின் பேய்” என்கிறதென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிர்வஹிப்பார். (பேயளவுகண்ட)

என்ற இத்தால் ஸ்வயத்நத்தாலே அவனை அறியப்புகில் பூதனைப்பட்டது படுவர் என்று கருத்து. “அறிகிலேன் நீ அளவுகண்ட நெறி” என்கிறது. நீ என் திறத்தில் நினைக்கிற மார்க்கம் என்னவென்று அறிகிறிலேன் என்றுமாம்.

4. நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றனை யைந்து
பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ் சாத்தி—அறிவானும்
ஆலமரநீழ் லறம்நால்வர்க் கன்றுரைத்த
ஆலமமர் கண்டத் தரன்.

பதவுரை:—அன்று-முன்னொரு ஸமயத்தில், ஆலமரநீழல்-
ஆலமரத்தின் நிழலிலே, நால்வர்க்கு-அகஸ்தியர், தக்ஷர், புலஸ்த்

அப்பேயின் தீயநினைவு அவளுக்கேயாம்படி, அவளுடைய ஆயுளுக்கு அளவுகண்ட, (பெருமான்) இச்செயலாலே உலகிற்கு நாதனு தன்னை இவ்வுலகிற்குத் தந்து உபகரித்தவனே! “ஸ்தந்யம் தத் விஷஸம்மிசர்ம் ரஸ்யமாஸித்” [ஹரிவம்சம்-65] [விஷங்கலந்த அம்முலைப்பால் இனிதாயிருந்தது] என்றவுடன் “ஐக்யூக்யூரோ:” [ஷு] என்று செத்துப்பிழைப்பாடப்போலே அப்போது மறுபடியும் ஐகத்ஸ்வாமியானான் என்றாரன்றோ ரிஷியும், (பெருமான்) இவனுக்கு என்வருகிறதோ என்றிருக்கும் என்னைப் பூதனையை முடித்த செயலாலே உண்டாக்கி உதவியவனே என்றுமாம். (அறிகிலேன் நீ அளவுகண்ட நெறி) நீ திருவுலகளிந்தருளின இவ்வொரு செயலை நான் ‘இன்னபடியாக அளந்துகொண்டாய்’ என்று அறிகிறேனல்லேன். இதை அநுஸந்திக்கும்போதேல்லாம், “காலமும் நெஞ்சழியும்” [பெரியதிருவ-34] என்றற்போலே ஈடுபடுவதொழிய இதை அளவிட்டு அறியமுடிகிறதில்லை என்று கருத்து. அல்லது, மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்ட பூமியை அளந்து உன் திருவடிகளின் கீழ்க்கொண்டு, பூதனையைப் போக்கிவற்போலே, என்னுடைய விரோதனைப்போக்கி அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னை எப்படித்தான் ஆட்கொண்டாயோ என்பதை அறிகிறேனல்லேன் என்றும் கொள்ளலாம். “இவனை உன் மனத்தால் என் நினைந்திருந்தாய்” [பெரியதிரு 2-7-1] என்றப்போலே, என் விஷயத்தில் என்ன வழியை வகுத்திருக்கிறாய் என்று அறிகிறேனல்லேன் என்றுமாம்.

இப்பாட்டின் ஸாரார்த்தமாவது,— எம்பெருமான் சிலரை அளவிட நினைத்தால் அவனுக்கு ஒரு அருமையுமில்லை; அவனைச் சிலர்தம் முயற்சியாலே அளவிட நினைத்தால் அவர்கள் பூதனையைப்போலே முடித்துபோமித்தனை என்கிறது.

யர், மார்க்கண்டேயர் என்னும் நால்வருக்கும். அறம் உரைத்த-
தர்மத்தை உபதேசித்தவனும், ஆலம் அமர் கண்டத்து—
விஷத்தைக் கொண்டிருக்கும் கழுத்தையுடையவனுமாகிய,
அரன்—சிவன், ஐந்து பொறிவாசல்—ஐந்து ஞானேந்திரியங்
களுடைய த்வாரங்களிலுள்ள, போர்க் கதவம்—அடைக்க
வொண்ணாத கதவுகளை, சாத்தி—அடைத்து, நெறி வாசல்
தானேயாய் நின்றன—உபாயமும், ப்ராப்யமும் தானேயாக
இருக்கிற எம்பெருமானே, அறிவான் ஆம்? — அறிந்து
விடுவனோ? (அறியமாட்டான் என்றபடி).

அவதாரிகை:—அவனருளடியாக வந்த தெளிவால் குறை
வற்ற நானுமுட்பட நீஞ்சிக்கரையேறமாட்டாமல் கிடந்து
அலையாநிற்க, ஸ்வயத்நத்தாலே வந்த ஐஞ்ஞாநசத்திகளைப்
போரப்பொலிய நினைத்து ஒருவனை அறிய ஒருப்படுவதே!
என்ன மதிகேடனோ! என்று ருத்ரனை கேஷ்பிக்கிறார்.

உரை:—வடவ்ருக்ஷச்சாயையிலே பகவத்ஸமாஸ்ரயண
ருபமான தர்மத்தை அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷமார்க்கண்
டேயர்களாகிற நாலு சிஷ்யர்களுக்கும் பகவத்விஷயத்தில்

அவதாரிகை:—நீரறியாவிடில் போகிறது; ஸர்வஜ்ஞன் எனப்படுமவ
னாய், தக்ஷிணமூர்த்தியருவில் பிறருக்கு உபதேசிக்கும் சிவன் இவனை அறி
யானோ? என்ன,—"பரமனருளாலே ஏற்பட்ட ஞானத்தெளிவால் குறை
வற்றிருக்கும் நானுங்கூட அவன் பெருமைக்கடலில் நீஞ்சிக் கரையேற
முடியாமல் தத்தளித்துநிற்கிறேன்; தன் முயற்சியாலே தவம்செய்து
பெற்ற ஐஞ்ஞாநசத்திகளைப் பெரிதாக நினைத்து, தானறியவும், பிறருக்கு
உபதேசிக்கவும் முற்படுவதே ஒருவன்! என்ன மதிகேடு" என்று உருத்திரன்
ஆசார்யநிலையை ஏறிட்டுக்கொண்டதை கேஷ்பிக்கிறார்.

வ்யா:—(ஆலமரநீழல்) தான் தவம்புரிந்த ஆலமரத்தின் நிழலில், எம்
பெருமானைக்குறித்துத் தவம்புரிந்து இப்போதே இவன் அறிவைப் பெற்
றிருக்கிறான். அதற்குள் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கக் கிளம்பிவிட்ட இது
என்ன அறிவுகேடு! (அறம்) பகவானை அடையும் வழியை, (நால்வர்க்கு)
அகஸ்த்யர், புலஸ்த்யர், தக்ஷர், மார்க்கண்டேயர் என்னும் நாலு மஹ
ரிஷிகளுக்கும், (ஆலமரநீழல் அறம் நால்வர்க்கு) தான் இப்போதே தவம்
புரிந்து அறிவுபெற்றவன், மஹரிஷிகளுக்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கியது,

உவ்வக்குழியிட இழிந்தவன்று பகவத்விஷயத்தை மறு பாடுருவும்படி தர்சித்துச் சொல்லவல்ல பேரளவுடையார் பண்ணக்கடவ உபதேசத்தைப்பண்ணி ஆசார்யபதம் நிர்வஹித்தோம் என்றிருக்கும் பெரிசுநிவாளனாய், அம்ருத மதநதஸூயிற் பிறந்த ஹாலாஹலம் என்கிற விஷத்தை நாராயணன் ஆஜ்ஞையாலே கழுத்திலே அடக்கிக் காள கண்டனென்று விருதுபிடித்துத் திரியும் பெருமிடுக்கனாய், ஸம்ஹர்த்தருக்வஸக்தியுக்கதாக அபிமானித்திருக்கிற ருத்ரன், ஸ்ரோத்ராதிரூபேண ஐந்துவகைப்பட்டிருப்பதாய், விஷயங்களாகிற வரைநாற்றத்தைக் காட்டித் தன்னுடன் சேர்ந்

ப்ருஹதாரண்யகத்தில் நாலாம் அத்தியாயத்திலும், கௌஷீதகீ மூன்றாவது அத்தியாயத்திலும் அறிவிற்சிறந்த அஜாதசத்ருவுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞான மற்ற பாலாகி உபதேசித்தான் என்று சொன்ன கதையாயிருக்கிறது என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (அன்று) பகவத்விஷயத்திலே அக்ஷராப்ப்யாஸம் செய்த அன்றைக்கே ஆசார்யகம் வஹிக்கத் தொடங்கினான் என்கை. (உரைத்த) பகவத்விஷயத்தில் நெடுநாள் பரிசீலித்துக்கண்டவர்கள் செய்யும் ஆசிரியத்தொழிலை நாமும் செய்துவிட்டோம் என்றிருந்த பேரறிவாள ளாகையாலே இவனே ஸர்வஜ்ஞன்! என்று கருத்து. (ஆலம் அமர் கண்டத்து) அமுதங்கடைந்தபோது உண்டான “ஹாலாஹலம்” என்ற விஷத்தை எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையாலே “விஷஸ்ய பாத்ரேண ருத்ரேண” என ருக்வேதம் சொன்னபடியே அவனுக்குப் பாத்திரஸ்தானத்திலேயிருந்து அருந்தி, அதைக் கழுத்திலே அடக்கி, அத்தாலே ‘காள கண்டன்’ என்று விருதுதித்திரியும் இச்செயலைப்போலேயிராநின்றது இவன் உபதேசிக்கும் நிலையும் என்று கருத்து. (ஆலமமர் கண்டத்து) தமோகுணத்துக்குச் சேர விஷமருந்தலாமேயொழிய, “ஸத்வகுணத்தால் அறிவுண்டாகிறது” [கீதை 14-17] என்கிறபடியே ஸத்வகுணகார்யமான ஜ்ஞானோபதேசத்தைச் செய்ய இவனு அதிகாரி என்றுகருத்து. (அவன்) பகவான் அந்தர்யாமியாயிருப்பதையுணராமல் தானே ஸம்ஹாரகனென்று அபிமானித்திருப்பவன் அறிவிலே என்று அந்வயம்.

ஏன் அறியமாட்டான் எனில்: (ஐந்து பொறி வாசல்) மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்துவகைப்பட்டிருப்பதாய், சப்தஸ்பர்ச ரூபரஸகந்தங்களாகிற விஷயங்களின் வாஸனையைக்காட்டித் தன்னுடன் சேர்ந்தவர்களின் ஸ்வரூபநாசத்தைச் செய்யும் யந்த்ரம்போன்றதாகையாலே

தாரைமுடிக்கும் யந்த்ரகல்பமான இந்திரியத்வாரங்களில், அடைக்கப்படுக்கவர்கள் முகத்திலே அறைந்து பொருகிற கதவை, வருத்தத்தோடே அடைத்து, உபாயமும் தத்ஸாத்தியமான உபேயமும் அநந்யஸாத்தியனான தானேயாய்க் கொண்டு நின்ற ஸர்வேச்வரனை ஸ்வயத்நஸித்தமான தன் ஐஞ்ஞாநஸக்த்யாதிகளைக்கொண்டு அறிவதாக இருக்கிறானாம்! என்ன அஜ்ஞனோ! என்று கர்ஹிக்கிறார். “நெறிவாசல்” என்று ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம் என்னவுமாம்.

‘பொறி’ எனப்படுவதான இந்திரியத்வாரங்களில், (போர்க்கதவம் சாத்தி) இந்திரியர்களின் வாசலில் கதவை அடைக்கப்படுந்தால், அடைப்பவர்களுடைய முகத்திலேயே அறைந்து அவர்களை வெற்றிகொள்வனவாயிருக்கின்றன அவை, (ஐந்து பொறிவாசல் போர்க்கதவம்) ஒரு கதவையடைத்தால் மற்றொன்று திறந்துகொள்ளும் என்கை, (சாத்தி) மிக வருந்தி அடைத்து, வருந்திச் சாத்தலாமேயொழியத் தாளிடவொண்ணுதென்று கருத்து, (நெறி) தன்னையடைய வழியாகிற உபாயமும், (வாசல்) அவ்வழியாலே அடையும் மோக்ஷவாசலாகிற உபேயமும், (தானேயாய் நின்றானை) வேறொன்றால் ஸாதிக்கவொண்ணாத தானேயாய் நின்ற ஸர்வேச்வரனை, (அறிவானாம்) முயற்சியாலுண்டான தன் ஐஞ்ஞாநசக்திகளைக் கொண்டு அறிய இருக்கிறானோ? இப்படியிருந்தாலும்கூட எத்தனை அறிவற்றவையிருக்கவேணும்? என்று நிந்திக்கிறார், எம்பெருமான் தன்னையறிய உபாயமாயிருப்பவன் தானேயாகையாலே, அவனுடைய அருள்கொண்டு அறிவார்க்கு அவனை அறியலாமேயொழிய, பொறிவாசல் போர்க்கதவம் சாத்தித்தம் முயற்சிகொண்டு அறிவார்க்கு அவனை அறியமுடியாது என்று கருத்து, “நெறிவாசல் தானேயாய்” என்றதற்கு நெறியான:—அதாவது ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுந்த, வாசல்—உபாயம் தானேயாய் நின்றவனை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “ஆய் நின்றானை” என்றதால் மற்ற உபாயபாஸங்களைப்போலே ஸாத்தியமாயிராமல், இவன் ஸித்தோபாயமாயிருப்பவன் என்று காட்டுகிறது. (அறம் நால்வர்க்குரைத்த அரன் அறிவாலும்) ஞானம் பெறுமுன் சிஷ்யர்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்ட அரனோ அறிவான்? (ஆலமமர் கண்டத்து அரன் அறிவாலும்) எம்பெருமானாலே வந்த விஷதரசக்தியையும், ஸம்ஹாரசக்தியையும் உடையவன் என்றமாத்நிரத்தால் அவனை அறிந்துவிடமுடியுமோ? என்று கருத்து.

பாமபுருஷனோடும் எதிரம்புகாக்கும் உருத்திரனுடைய ஈச்வராபிமானத்தை நினைத்து சீராமப்பிள்ளை (பட்டருடைய தம்பி) உருத்திரனைப் பலவாறு நிந்தித்தாராம் ஒருசமயம், அதைக்கேட்ட பட்டர், “தமோ குணப்ரதானான நுத்ரனுக்கு ஈச்வராபிமானம் தூரகமாயிருப்பதொன்று;

5. ஆரன் நாரணன் நாமம் ஆன்விடை. புன்னுர்தி
உரைநூல் மறையுறையங் கோயில்—வரைநீர்
கரும் மழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் நேமி
உருவமெரி கார் மேனி யொன்று.

பதவுரை:—நாமம்—பெயர். ஆரன்—(ஒருவனுக்கு) ஹர
னென்பது; நாரணன்—(ஒருவனுக்கு) நாராயணனென்பது;
ஊர்தி—வாஹனம். ஆன் விடை—(ஒருவனுக்கு) ஞானமற்ற
எருது; புள்—(ஒருவனுக்கு) வேதசரீரனை கருடன்; உரை-
ப்ரமாணம், நூல்—(ஒருவன் விஷயத்தில்) புருஷனால்
செய்யப்பட்ட ஆகமம்; மறை—(ஒருவன் விஷயத்தில்)
வேதம்; உறையும் கோயில்—வசிக்குமிடம், வரை—(ஒரு
வனுக்கு) கடினமான மலை; நீர்—(ஒருவனுக்கு) குளிர்ந்த
கடல்; கரும்—தொழில், அழிப்பு—(ஒருவனுக்கு) ஸம்ஹாரம்;
அளிப்பு—(ஒருவனுக்கு) ரக்ஷணம்; கையது—சையிலிருக்கும்
ஆயுதம், வேல்—(ஒருவனுக்கு) வேல்; நேமி—(ஒருவனுக்கு)
அருளார் திருச்சக்கரம்; உருவம்—வடிவு, எரி—(ஒருவனுக்கு)
நெருப்புப் போன்றது; கார்—(ஒருவனுக்கு) மேகம்
போன்றது; ஒன்று மேனி—(இவ்விருவரில்) ஒருவன் மற்ற
வனுக்கு சரீரம்.

அவதாரிகை:—நாட்டங்க ருத்ரனே ஸர்வாதிகன் என்று
அறுதியிட்டு அவன் காற்கீழ்த் தலைமடுத்துப் போற்றுவது
புகழ்வதாயன்றோ போருகிறது; நீர் அவனை கேடிக்கக்கட

இயற்கையில் உருத்திரன் ஸாதுவேயானாலும், தமோகுணம் அவனை
இப்பாடு படுத்துகிறது. ஆகையால் அவனை வீணாக நிந்திக்காதே” என்று
சொன்னார் என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. இப்படியே, ஆழ்வார்கள்
இப்பாசரம்போன்ற சிலவிடங்களில் உருத்திரனை நிந்திப்பதும் அவனுடைய
தமோகுணத்தையும், அதன்கார்யமான ஈச்வராபிமானத்தையும் நிந்திப்
பதிலே நோக்காகக் கொள்ளவேண்டும். ஸர்வபூதஸூஹருத்துக்களான
ஆழ்வார்கள் உருத்திரன்மேல் துவேஷங்கொண்டவர்களல்லரே.

அவதாரிகை:—நாட்டில் பெரும்பான்மையோர் உருத்திரனே பரம்
போருள் என்று முடிவுகட்டி அவன் காலின்கீழே தலைவணங்கிப் போற்றுவதும்
புகழ்வதுமாயன்றோ இருக்கிறது; நீர் அவன் அறிவைக் குறைத்துப்

வீரோ? என்ன: ருத்ரனுடைய அநீஸ்வரத்வமும், எம்பெருமானுடைய ஈஸ்வரத்வமும் தத்தந்நாமவாஹநாதிஸ்வரூபங்கள் கொண்டே அறுதியிடலாம் என்கிறார்.

உரை:—பிணஞ்சுடுதடிபோலே கண்டதடைய அழிக்கையே தொழிலாக உடையவன் என்னுமிடத்தைத் தெரிவிக்கிற 'ஹரன்' என்று ஒருவனுக்குப்பேர்; ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் உள்ளும்புறம்பும் ஒக்க வ்யாபித்து ஸத்தையை நோக்கும் என்று அறிவிக்கிற 'நாராயணன்' என்று ஒருவனுக்குப்பேர். அறிவுகேட்டுக்கு நிதர்சனமாகச் சொல்லப்படும் ருஷபமே ஒருவனுக்கு வாஹநம்; 'த்ரயீமய:' என்று சொல்லப்படுகிற பெரியதிருவடி ஒருவனுக்கு வாஹநம்.

பேசலாமோ? என்று சிலர் கேட்க,—"உருத்திரன் பரம்பொருளல்ல வென்பதும், எம்பெருமானே பரம்பொருள் என்பதும் அவ்விருவருடைய பெயர், வாஹநம் முதலியவற்றின் தன்மைகளைக்கொண்டே முடிவுகட்டலாமே" என்கிறார்.

வ்யா:—(அரன் நாரணன் நாமம்) பிணஞ்சுடும் தடிபோலே தன்னிடம் வந்ததையெல்லாம் அழிப்பதையே தொழிலாகவுடையவன் என்பதைத் தெரிவிக்கிற 'ஹரன்' என்னும் சப்தம் ஒருவனுக்குப்பெயர்; "ஹரதி ஹர:" [ஸம்ஹரிக்கிருகையாலே ஹரலுகிருன்] என்று வ்யுத்தத்தி. எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளும் புறமும் ஒக்க வ்யாபித்து ரக்ஷிப்பவன் என்று அறிவிக்கிற 'நாராயணன்' என்னும் சப்தம் மற்றவனுக்குப்பெயர். 'நரஸமுஹங்களுக்கு (எல்லாச்சேதநாசேதநங்களுக்கும்) அயநம் (இருப்பிடம்)' என்றும், 'நரஸமுஹங்களை இருப்பிடமாகக் கொண்டவன்' என்றும், 'நர(ஜீவ)ஸமுஹங்களுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருப்பவன்' என்றும் பொருள்படுவது நாராயணசப்தம். ஒருவன் அழிக்கப்பிறந்தவன்; மற்றவன் அளிப்பதையே இயற்கையாகக்கொண்டவன்; அழிக்கவில்லையெனில் ஒருவனுக்கு ஈச்வரத்வமில்லை; ஒன்று அழிந்தால் மற்றவனுக்கு ஈச்வரத்வமில்லை. எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து, தரித்து ரக்ஷிப்பதைப் பரம்பொருள் நேரேதான் செய்தாகவேண்டும்; அதற்கு ஆளிடமுடியாது; அழிப்பதற்குத் தமோகுணப்ரதானான ஓராளியிட்டுச் செய்யலாம். ஆகையால் ஸர்வவ்யாபியான நாராயணனே பரம்பொருள் என்று கருத்து. (ஆன் விடைபுள் ஊர்தி) அறிவுகேட்டவரை 'ஏ மாதே!' என்று உரைப்பர். உலகினர்; அப்படிப்பட்ட மாடு ஒருவனுக்கு வாஹனம்; வேதன்வருபனாக வேதத்திலேயே "ஸுபர்ணேஸிக்ருதமார்" [தைத்-ஸம் 4-1-42] என்று தொடங்கி ஓதப்படுமவனும், "த்ரயீமய:" [எதோ-ர-41] என்று ஸர்வ வேதமயனாக உரைக்கப்படுமவனான கருடன் மற்றவனுக்கு வாஹனம்.

ஒருவனைச்சொல்லும் ப்ரமாணம் வேதவிருத்தூர்த் தத்தைச் சொல்லும் பெளருஷேயமான ஆகமம்; ஒருவனைச் சொல்லும் ப்ரமாணம் நித்யநிர்த்தோஷமாய் அபௌருஷேய மாய் யத்யூதவாகியாய், ஸ்வத: ப்ரமாணமான வேதம்.

(உரை நூல் மறை) ஒருவனைச் சொல்லும் ப்ரமாணம் கங்குடத்தை ஸ்தாபித்து அதில் தேவதையை அர்ச்சனம் செய்வது, சுடுகாட்டுச் சாம்பலில் குளிப்பது முதலான வேதவிருத்தமான ஆசாரங்களையும், நிமித்தம்போல உபாதாநம்போல என்பது முதலான வேதவிருத்தமான அர்த்தங்களையும் சொல்லும் சைவாகமமாகும். (நூல்) இது சில ஜீவர்களால் நூற்கப்பட்டது; ஆகையால் இதில் இருள், துயக்கு, மயக்கு, மறப்பு களாகிற தோஷங்கள் இருக்க இடமுண்டு. இருப்பதையும் காண்கிறோம். (மறை) மற்றவனைச் சொல்லும் ப்ரமாணமோ எப்போதும் குற்றமற்றதாய், ஒருபுருஷனால் செய்யப்படாததாய், உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுவதாய், இயற்கையிலே ப்ரமாணமான வேதம். இதில் குற்றம் சொல்ல இடமே யில்லை, சைவ நாயன்மார்கள் ஆகமங்கள்மாத்திரமல்லாமல் வேதங்களும் சிவனைப் பரம்பொருளாகச் சொல்லுவதாகக் கூறுகின்றனரே? எனில்: சிவபக்பாதிகளாகையாலே அவர்கள் அப்படிச் சொன்னார்கள். மத்யஸ் தர்களான பண்டைச் சங்ககாலத்தமிழர்கள் “நின் ஏவலுள் பணிந்தமை கூறும் அருமறைப்பொருள்” [பரிபாடல் 1-13] “வாய்மொழிப் புலவ” [1-65] “சாயல் நினது வான் நிறை என்னும் அருமறைப்பொருள்” [2-59] “நின்வயின் பரந்தவை உரைத்தேம் மாயா வாய்மொழி உரைதர” [3-11] “நீ என மொழியுமால் அந்தணர் அருமறை” [3-14] “முதுமொழி முதல்வ” [3-42,47] “ஏன இன கிளத்தலின்” [3-62] “வேதத்து மறை நீ” [3-66] “தொல்லியல் புலவ” [3-86] “நின்னோர் அன்னோர் அந்தணர் அருமறை” [4-65] “கோடாச் செல்வனை ஏவலின் முதுமொழி கூறும்” [13-40] “நாம வாய்மொழி இதுவென உரைத்தனெம்” [15-63] “வேதம் முதல்வன் என்ப திகிரியோனே” [நற்றிணைக்கடவுள்வாழ்த்து] என்று திருமாலை வேதமுதல்வனாகக்கூறினர். “ஆதிரை விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க” [பரிபாடல் 11-78] என்று ஆதிரைமுதல்வனான சிவனின் பிறந்தநாள் விழாவை அவன் விரித்தநூல் ஆன ஆகமம்வல்ல அந்தணர் தொடங்குவதாகப் பேசினர். சிவனை எவ்விடத்திலும் மறைமுதல்வன் என மொழிந்ததில்லை, நடுநிலையாளர் இதுகொண்டு தெளியலாம். “அரன் நாரணன்” என்னும் இப்பாட்டு சிவவிஷ்ணு சமரசத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்னும் சமரசவாதிகளும் மனஸ்ஸாக்ஷியிருந்தால் இதுகொண்டு தெளிய மு-தி 5

ஒருவன் நித்யவாஸம் பண்ணும் ஸ்தாநம் கடிநப்ரக்ருதி யான தன் ப்ரக்ருதிக்குச் சேர்ந்த கைலாஸம்; ஒருவன் உகந்து வளிக்கும் ஸ்தாநம் தண்ணளி பண்ணி ரக்ஷிக்கும் தன் படிக்குச்சேர்ந்த க்ஷீரார்ணவம். ஒருவன்செய்யும் தொழில் கண்டதெல்லாவற்றையும் கண்ணற்று அழிக்கை; ஒருவன் செய்யும் தொழில் ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் தண்ணளிபண்ணி ரக்ஷிக்கை. ஒருவன் கையிலேற்குமாயுதம் கொலைக்குப் பரிகர

லாம். (உரையும் கோயில் வரைரீர்) ஒருவன் எப்போதும் வளிக்குமிடம் 'ருத்ரோ வை க்ருர:' என்று வேதஞ்சொன்னபடியே கடினநெஞ்சையுடைய தன் தன்மைக்கேற்ற கடினத்தன்மையை உடைய கைலாஸமலை; மற்றவன் உகந்து வளிக்குமிடம் கருணைபுரிந்து ரக்ஷிக்கும் தன் தன்மைக்குத்தகுந்த ரீர்மையையுடைய குளிர்ந்த திருப்பாற்கடல். (கருமம் அழிப்பளிப்பு) ஒருவன் செய்யும்தொழில் கண்டது அனைத்தையும் கண்ணில் லாமல் (கருணையில்லாமல்) அழிப்பது; மற்றவன் செய்யும் தொழில் எல்லாப் பொருள்களையும் கருணைபுரிந்து ரக்ஷிப்பது. 'அளிப்பு' என்றால் நல்லதே யான ரக்ஷணத்தையும் காட்டி, ரக்ஷணமாயிருக்கும் அழிப்பையும் காட்டும். ஹிரண்யராவணாதி ஸம்ஹாரம்போலே. 'அழிப்பு' என்றால் நல்லாரோடு தீயவரோடு வாசியில்லாமல் அழிப்பதைக்காட்டுமேயொழிய ரக்ஷணத்தைக் காட்டாது. (அரன் நாரணன்) என்றவிடத்திலும் இதுதானே சொல்லப் பட்டது; இங்கு மறுபடியும் சொல்லுவது புநருக்தியன்றோ? எனில்: அங்கு நாமத்தைக்கொண்டு சொல்லிற்று. இங்கு கருமத்தைக்கொண்டு சொல்லிற்று. ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. எதைக்கொண்டு சொன்னாலும் அர்த்தத்தில் புநருக்திதானே? எனில்: (அரன் நாரணன் நாமம்) என்ற விடத்தில் ஆழ்வாருக்கு வேறொரு கருத்தும் உண்டு. 'அதாவது, - 'ஹரதி ஹர: [ஸம்ஹரிக்கிறானாகையாலே ஹரனாகிறான்] என்னும் வ்யுத்தியையாலே ஸர்வஸம்ஹர்த்தாவான நாராயணனையும் குறிக்கக்கூடிய 'அரன்' என்பது ஒருவனுக்குப் பெயர்; "பூர்வபதாத் ஸம்ஜ்ஞாயாமக:." என்கிற பாணிநிஸ-உத்ரத்தின்படியே ஸம்ஜ்ஞைப்பொருளிலே 'ணகாரம்' வந்திருக்கிறதாகையாலே, வ்யுத்தியையாலே சிவனையோ, அல்லது வேறு எந்த தேவதையுமோ குறிக்கமாட்டாத 'நாராயணன்' என்னும் பதம் மற்றொருவனுக்குப் பெயர். பாதகமில்லாமையாலே சாஸ்திரங்களிலுள்ள 'ஹரன்' மூலமான சப்தங்களை நாராயணபரமாகக் கொள்ளலாம்; பாணிநிஸ-உத்ரவிரோதம் வருகையாலே நாராயணநாமத்தை ருத்ராதிபரமாகக் கொள்ளமுடியாது என்னும் நாராயணநாமப்பெருமை ஆழ்வாருக்கு விவக்ஷிதம். ஆகையாலே புநருக்தி எவ்வகையிலும் இல்லை. (கையது வேல்

மான மூவிலேவல்; ஒருவன் கையிலேற்குமாயுதம் ரக்ஷணத் துக்குப் பரிகரமான * அறமுயலாழி. ஒருவன் ரூபம் நெருப்புப் போலே ஏறிட்டுப் பார்க்கவொண்ணாதபடி காலாக்யநிஸந் நிபுமாயிருக்கும்; ஒருவன் வடிவுகண்டவர்கள் கண்குளிரும் படி காளமேகம்போலேயிருக்கும். இப்படிப் பரஸ்பரவிஸத் ரூமான இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்று சரீரமாயிருக்கும். ஒன்று சரீரியாயிருக்கும் என்னுமிடம் அர்த்தஸித்தம். “ஸர்வாத்மா” என்றால் “ஸர்வஞ்சாஸ்ய சரீரம்” என்று ப்ரதி கோடி வருகிறுப்போலே. அன்றிக்கே, இவர்கள் ரூபம் பார்த்தால் எரிமேனியொன்று, கார்மேனியொன்று என்னவுமாம்.

நேமி) ஒருவன் கையில் ஏந்தும் ஆயுதம் பிள்ளை என்றும், மஹர்ஷியென்றும் பாராதே கொலைசெய்ய முற்படும் மூவிலேவல்; மற்றவன் கையில் ஏந்தும் ஆயுதம் துஷ்டர்களை யே அழித்து, நல்லவர்களை ரக்ஷிக்கும் “அறமுயலாழி” [திருவாய் 5-1-6] எனப்படும் தர்மசக்ரம். (உருவம் எரிகார்) ஒருவனுடைய உருவம் நெருப்புப்போலே கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாதபடியிருக்கும்; “ருத்ர: காலாக்யநி ஸந்நிபு:” [ஊழிகால நெருப்புப்போன்ற உருவையுடையவன் உருத்திரன்.] என்று ப்ரமாணம்; மற்றவன் வடிவு கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி நீர்கொண்ட காளமேகம்போலேயிருக்கும். (மேனி ஒன்று) இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மடுவும் மலையுப்போலே வேறுபட்டிருக்கும் இரண்டு தத்துவங்களில் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு சரீரமாயிருக்கும். மற்றொன்று சரீரியாயிருக்கும் என்பது பொருள்வழியாலே தானே கிடைக்கும்; “ஸர்வாத்மா” [யஜு-ஆர 3-11-21] என்று ஒருவனைச் சொல்லால், “ஸர்வமும் இவனுக்கு சரீரம்” என்று தன்னடையே வருகிறுப்போலே. “ஸர்வபூதாந்தராத்தமா நாராயண:” [ஸுபால] “அந்தர்பூஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:” [தை-நா] “சிவச்ச நாராயண:” [நாராயண] “ஸசிவ:” [தை-நா] முதலான ச்ருதிகளிலும், “விஷ்ணு ராத்மா புகுவத: புவஸ்ய” [பார-கர்ண] [பூஜ்யமான சிவனுக்கு விஷ்ணு! ஆத்மா] முதலான இதிலாஸபுராண வாக்யங்களிலும் யார் யாருக்கு சரீரம் என்பது ஸுப்ரஸித்தமாகையாலே, இன்னான் என்று விசேஷிக்காமல், ‘மேனி ஒன்று’ என்று சொல்லுகிறார். இப்படி அந்வயிக்காமல், (உருவம்-எரிமேனியொன்று; கார்மேனியொன்று) என்று அந்வயித்து, இவர்களுடைய உருவத்தைப்பார்த்தால், கண்ணைக்கரிக்கும் எரிமேனியொன்று; கண்ணைக் குளிரவைக்கும் கார்மேனியொன்று என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

6. ஒன்று மறந்தறியே னோதநீர்வண்ணனை நான்
இன்று மறப்பனே வேழைகாள்—அன்று
கருவரங்கத் துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருவரங்க மேயான் திசை.

பதவுரை:—அன்று—அப்பொழுது, சரு அரங்கத்துள்
கிடந்து—கர்ப்பஸ்தானத்தினுள் கிடந்து, திரு அரங்கம்
மேயான்—ஸ்ரீரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டிருப்பவனான எம்
பெருமானுடைய, திசை—ஸ்வபாவங்களையெல்லாம், கண்
டேன்—பார்த்தேன், கை தொழுதேன்—அஞ்சலி செய்தேன்,
ஒன்றும்—(அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவீபூதிகளில்) சிறி
தும், மறந்தறியேன்—மறந்தறியமாட்டேன்; ஏழைகாள்—பக
வத்வீஷயமாகிற செல்வத்தை இழந்தவர்களே! நான்—அடி
யேன், இன்று—(அவனாலே அருளப்பட்ட ஞானத்தையுடைய
யுயிருக்கும்) இப்போது, மறப்பனே—எப்படி மறப்பேன்?

அவ:—“அரன் அறிவானும்” என்று ருத்ரனை அறிவுகேட
னென்று கேஷபித்துச் சொன்னீர்; நீர்தாம் அவனையறிந்து
பிறர்க்கு உபதேசிக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன: ஸத்வம்
தலையெடுத்தபோது ஸ்வயத்நத்தாலே சிறிது அறிந்தானாய்,

சில அறிவாளிகள் இப்பாசரம் சிவவிஷ்ணு சமரசத்தையும், ஜக்
யத்தையும் குறிப்பதாகப் பேசவும் எழுதவும் செய்கிறார்கள். ‘அறிவானும்?’
என்று சென்ற பாசரத்தில் சொன்னதும், ‘ஏற்றன்’ [74] முதலான மற்
றும் பல பாசரங்களும் இங்கு ரூபநாமவாஹநஸ்தாநாதி பேதங்களைக்
காட்டியிருப்பதும் அவர்களுக்கு ஒட்டாது. ஒருவனைச் சொல்லுவது
ஆகமம்; மற்றவனைச் சொல்லுவது வேதம் என்று கூறியிருப்பது அவர்
களுக்கு எவ்வகையாலும் பொருந்தாது.

அவ:—“அரன் அறிவானும்?” என்று உருத்திரனைத் தாழ்த்திப் பேசினீர்.
நீர்தாம் ஸர்வேச்வரனை அறிந்து பிறர்க்கும் எப்படி உபதேசிக்கிறீர்?
என்று கேட்க, “ஸத்வகுணம் அதிகமானபோது, தன் முயற்சியாலே ஸர்
வேச்வரனுடைய பெருமையிலே சிறிது அறிந்தவனாய், ரஜஸ்தமோ

ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலையெடுத்தபோது “ஈச்வரோஹம்” என்றிருக்கும் அவனைப்போலேயோ நான்? நிர்ஹேதுகமாக அவன்றானே காட்டக்கண்டவனாகையாலே எனக்கு ஒரு விஸ்மருதிப்ரஸங்கமில்லை என்கிறார்.

உரை:—அறிவு நடையாடுகைக்கு யோக்யதையில்லாத அன்று கர்ப்பஸ்தாலைத்திலே கிடந்து, ஜாயமாநகாலத்திலே இத்தலையில் அப்ரதிஷேதமே பற்றாசாகக் குளிரக் கடா க்ஷித்துத் தன் படிக்களைக் காட்டித்தருகையாலே, ஸம்ஸாரி களைத் தண்ணளிபண்ணி ரக்ஷிக்கைக்காகத்தாமே கோயிலிலே வந்து பள்ளிகொண்டருளுகிற பெரியபெருமானுடைய ஸ்வ ரூபருபகுணதி ஸமஸ்தஸ்வபாவங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து

குணங்கள் அதிகமானபோது ‘நானே ஈச்வரன்’ என்று நினைத்து எதி ரம்புகோக்கும் அவனைப்போலேயோ நான்? என்னிடம் கைம்முதலில்லாம லிருப்பதுவே காரணமாக அவன்தானே தன் கருணையாலே தன்னைக் காட்டக்கண்டவனாகையாலே, எனக்கு ஒருபோதும் பகவானை மறக்க இடமில்லை” என்கிறார்.

வ்யா:- (அன்று) “அறியாக்காலத்துள்ளே” [திருவாய் 2-3-3] என்கிற படியே அறிவு வெளிப்படுவதற்குத் தகுதியேயில்லாமல் கர்ப்பத்திலிருந்த அன்று. (கருவரங்கத்துட்கிடந்து) “ஸுகுமாரதநுர் கர்ப்பபீ” [வி-பு-5-10] என்றுதொடங்கி விஷ்ணுபுராணத்தில் ஆறு சுலோகங்களாலே விவரிக் கப்பட்ட சொல்லவொண்ணு வேதனைகளை அநுபவிக்கவேண்டிய கர்ப்ப ஸ்தானத்திலே கிடந்து, (திருவரங்கமேயான் திசை கண்டேன்) ஸம்ஸாரி சேதனர் விலக்காமையே காரணமாக தயைபண்ணி ரக்ஷிப்பதற்காகத் தாமே திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலேவந்து பள்ளிகொண்டருளிய பெரிய பெருமானுடைய வ்ஸுபம், ரூபம், குணம் முதலிய எல்லாப் பெருமை களையும் கண்டேன். (கருவரங்கத்துட்கிடந்து கண்டேன்.)

“ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பர்யேந் மதுஸூதந: |

ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வைமோக்ஷார்த்ததுசிந்தக: |”

[பார-சாந்தி 358-73]

[பிறந்துகொண்டிருக்கும்போது எந்தப் புருஷனை மதுஸூதனன் பார்க் கிறானோ அவனே ஸத்வகுணமுடையவனென்று அறியத்தக்கவன். அவனே மோக்ஷபலத்தை நினைப்பவன்.] என்கிறபடியே கர்ப்பத்திற்குடக்

அநுபவித்தேன். காட்சிக்கு அந்தரமான அஞ்ஜலிபந்தம் முதலான வருத்தியிலேயும் அந்வயிக்கப்பெற்றேன். மறுக்க இடமறும்படி தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ளவற்றாய், ஓதம் கிளர்ந்த ஸமுத்ரஜலம்போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவழகையுடையவனை ஏகதேசமும் மறந்தறியேன். உத, (இத?)ர விஷயங்களிலே மண்டித்திரிகிற அறிவுகேடர்காள்! மறக்கைக்கு ஹேதுவுள்ளவிடத்தில் மறவாத நான் நினைக்கைக்கு ஹேதுவுள்ள இன்று மறப்பேனோ?

கும்போது, என் விலக்காமையே காரணமாகக் குளிரக்கடாகித்து என் நோவெல்லாம் திரும்படி தன் தன்மைகளையெல்லாம் காட்டித்தருகையாலே கண்டேன். (திசை) திக்குலே உள்ள அனைத்தையும். அதாவது அவனுடைய எவரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி முதலான அனைத்தையும். (கண்டேன்) நேரேகண்டு அநுபவித்தேன். (கைதொழுதேன்) காட்சிக்குப் பிறகு உண்டாகும் 'கைகூப்புதல்' முதலான கைங்கர்யத்திலேயும் அந்வயிக்கப்பெற்றேன். மற்ற ஜீவர்களைப்போலே கர்ப்பத்திலிருந்து வெளிவந்தவுடன் மறந்துவிட்டேரா? எனில்: (ஒன்றும் மறந்தறியேன்) அவனுடைய எவரூபரூபகுணவிபூதிகளில் ஒன்றையும் ஒருகாலத்திலும் மறந்து அறியேன். இப்படி மறந்தறியாதது உம்முடைய பெருமையோ? எனில்: (ஓதநீர் வண்ணனை) என் பெருமையன்று; அவ்வடிவழகு என்னை மறக்கவொட்டிற்றில்லை என்கிறார். (ஓதநீர் வண்ணனை) மறுக்கமுடியாதபடி தன்னிடம் வருவாரை இழுத்துக்கொள்ளும் இருண்டுகுளிர்ந்த அலைகள் கிளரும் கடல்நீர்போன்று தன்னிடம் வருவாரை அகலவொண்ணாதபடி இழுத்துக்கொள்ளும் தன்மையையும், இருண்டுகுளிர்ந்த வடிவழகையும் உடையவனை. (நான்) மறக்கைக்குக் காரணமுள்ள கர்ப்பத்திலிருந்தபோதே மறக்காத நான். (இன்று மறப்பேனோ) நினைக்கைக்குக் காரணமான ஞானச் சிறப்பையுடைய இன்று மறப்பேனோ? பிறருக்கும் உபதேசிக்கத்தக்க ஞானப்பெருமையை உடைய இன்று மறப்பேனோ? (ஏழைகான்) மறக்க முடியாத பெருஞ்செல்வத்தைவிட்டு, நினைக்கக்கூடாத மூதேவிபோன்ற விஷயங்களைப்பற்றித் திரியும் நித்யதரித்திரர்களே! பகவத்விஷயமாகிற பெருஞ்செல்வம் எப்படியிருக்கும் என்றுகூட அறியாதவர்களே! (திருவரங்கமேயான் திசை மறப்பேனோ) பரமபதநாதனையோ நான் மறவாமலிருப்பது? எல்லைமீலமான (அர்ச்சாவதாரமான) பெரியபெருமானிடமன்றோ நான் "அச்சவை பெறினும் வேண்டேன்" என்று நடுபட்டிருப்பது.

7. திசையும் திசையுறு தெய்வமும் தெய்வத்
திசையும் கருமங்க ளெல்லாம்—அசைவில்சீர்க்
கண்ணன் நெடுமால் கடல்கடைந்த காரோரத்
வண்ணன் படைத்த மயக்கு.

பதவுரை:—திசையும்—திக்குகளுடன் கூடிய உலகங்களும், திசை உறு தெய்வமும்—அந்த திக்குகளிலிருக்கும் தேவதைகளும், தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள்—அந்தந்த தேவதைகளுக்குத் தகுந்த (ஸ்ருஷ்டி முதலிய) காரியங்களும், எல்லாம்—ஆகிய இவையெல்லாம், அசைவு இல் சீர்—அழிவற்ற கல்யாணகுணங்களை யுடைய, கண்ணன்—க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தவனும், நெடு மால்—(அடியவர்களிடம்) அளவற்ற அன்பையுடையவனும், கடல் கடைந்த—(தேவர்கள் அபேக்ஷித்ததே ஹேதுவாக உடம்புநோவக்) கடல்கடைந்தவனும், கார் ஓத வண்ணன்—மேகம்போன்றதும், கடல்போன்றதுமான திருநிறத்தையுடையவனுமான எம்பெருமான், படைத்த—உண்டாக்கின, மயக்கு—அறிவை மயக்கும் பதார்த்தங்கள்.

அவ:—இப்படியாகில், நாட்டங்க எம்பெருமானைவிட்டுக் கண்ட கண்ட தேவதைகள் காற்கீழே தலையெ(ம?)டுத்துத் திரிகைக்கு அடியென்? என்னில்? உகவாதார் தன்னைவந்து கிட்டாமைக்கு அவன் பண்ணின மயக்குக்கள் என்கிறார்.

உரை:—திக்குபலக்ஷிதையான பூமியும், அவ்வவ திக்குகளிலே வர்த்திக்கிற தேவதைகளும், அத்தேவதைகளுக்குச் சேர்ந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரங்களும் யாவும்,

அவ:—இப்படி அவன் ஸுலபலுகில், உலகமெல்லாம் எம்பெருமானைவிட்டு, கண்டகண்ட தெய்வங்களின் காலின்கீழே தலையெடுத்துத் திரியக் காரணமென்? என்ன, தன்னிடம் அன்பற்றவர்கள் தன்னைவந்து அடையாமலிருப்பதற்காக அவன் பண்ணிவைத்த மயக்குக்களையாகும் என்கிறார்.

வ்யா:—(திசையும்) 'திசை' என்னும் சொல்லால் உபலக்ஷணமுறையாலே உணர்த்தப்பட்ட (நாற்றிசையிலும் பரந்துள்ள) பூமியும், (திசையுறு தெய்வமும்) அந்தந்த திசைகளிலே வியாபித்து நிற்கும் தெய்வங்களும், (தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள்) அந்தந்த தெய்வங்களிடம் பொருந்தி

நிற்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள் முதலான தொழில்களும். (நெடுமால் படைத்த மயக்கு) ஸர்வேச்வரன் தன்னிடம் அன்பில்லாதவர்கள் தன்னை விட்டு அகல்வதற்காகப் பண்ணிவைத்த மயங்கப்பண்ணும் பொருள்கள். எல்லாரும் மோக்ஷமடைந்துவிட்டால் லீலாவிபூதி ஆள் அற்றுப்போகும்; சாஸ்திரமரியாதை குலைந்துபோகும். தன்னிடம் அன்புடையார் தன்னை அடையவும்வேணும்; அன்பற்றவர்கள் தன்னைவிட்டு அகன்று தன் லீலைக்கு விஷயமாகிப்போகவும்வேணும். இவற்றையெல்லாம் கருதிய ஸர்வேச்வரன் பல மயக்குகளைப் படைத்துவைத்தான். (திசையும் மயக்கு) பூமியைப் படைத்த பரமன், அதைப் படைத்தவனுன் தன்னை மறைத்தான். இத லுலே சில பாபிகள், இதற்கு ஈச்வரன் இல்லை என்றும், மற்றும் சிலர் கண்டகண்ட தெய்வங்களைப் பரமன் என்றும் கூறிக்கொண்டும் மயங்குகிறார்கள். (திசையுறு தெய்வமும் மயக்கு) திக்குகள் தோறும் மறைந்து வாழும் பல தெய்வங்களையும் படைத்துவைத்தான்; அந்த தெய்வங்களுக்கு ஸர்வேச்வரன் கொடுத்துவைத்த சில சக்திகளைக்கண்டு, இவையே பர தெய்வம் என்று பலர் மயங்குகிறார்கள். (தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள் மயக்கு) அந்த தெய்வங்களிடத்திலே பொருந்தியிருக்கும் சில காரியங்களையும் ஏற்படுத்தினான் ஸர்வேச்வரன். ஒரு ஜீவனைப் பிரமன் என்னும் தேவனாகப் படைத்து, அவனை மேற்பார்வையாகக்கொண்டு மற்றுள்ள உலகத்தைப் படைக்கும் தொழிலைச் செய்கிறான். பார்ப்பவர்களுக்குப் படைப்புத்தொழில் பிரமனிடத்திலே பொருந்தியிருக்கிறது என்னும் மயக்கத்தை உண்டாக்குகிறான். இம்படியே மற்றொரு ஜீவனை உருத்திரன் என்னும் தேவதையாகப் படைத்து, அவனுக்குத் தான் ஆத்மாவாயிருந்து ஸம்ஹாரம், திரிபுரதஹனம், ஆலகாலவிஷபாநம் முதலானவற்றைச் செய்து, பார்ப்பவர்களை இவ்வருஞ் செயல்களைச் செய்யும் இவனை பரம்பொருள் என்று மயங்கவைக்கிறான். அவனோடு நில்லாமல், அவன் மனைவியாகிற துர்க்கையே பரம்பொருள் என்றும், மகனாகிற முருகனே பரம்பொருள் என்றும், கணபதியே பரம்பொருள் என்றும் மற்றும் பலவிதமாகவும் பலரை மயங்கவைக்கிறான். (எல்லாம் மயக்கு) இவை மாத்ரீரமோ? மற்றும் எத்தனையோ மயக்குகளைச் செய்கிறான் மாயப்பிரான். அந்தந்த தேவதைகளையே பரம்பொருளாகச் சொல்லும் ஆகமங்களையும் புராணங்களையும் ஏற்படுத்திப் பலரை மயங்கவைக்கிறான். அந்தந்த மதத்திற்கான கோயில்களையும், மதாசாரியர்களையும், தெய்வமில்லையென்பாரையும், உலகில்லையென்பாரையும், 'தெய்வத்திற்குக் குணமில்லை ரூபமில்லை, ஒன்றுமற்ற அறிவுதான் தெய்வம்' என்பாரையும், மற்றும் எத்தனையோ தனையோ மதவாதிகளையும் படைத்து உலகத்துச் சேதனரில் மிகப்பெரும் பகுதியினரை மயங்கவைத்துவிடுகிறான் மாயவன்.

அபக்ஷயாதிதோஷங்களின் றிக்கே நித்யமான கல்யாணகுணங்
களை உடையனாய். அக்குணங்கள் ப்ரேரிக்கவந்து க்ருஷ்ணனாய்
வந்து பிறந்த ஸௌலப்பயத்தையுடையனாய். ஸுலபனான
விடத்திலும் அளவிடவொண்ணாத பெருமையையுடையனாய்,
தம் பெருமை பாராதே ஸரணம்புக்க தேவர்களுக்காக உடம்பு
நோவக் கடலைக்கடைந்து அபேக்ஷிதஸம்விக்ராமப்பண்ணுமவ
னாய். ரக்ஷியாதே அழியச்செய்யிலும் விடவொண்ணாதபடி
கறுத்த கடல்போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவை உடைய

இப்படிப் பல மயங்குகளைப் படைத்துவிடுகிறானால், ஒருசிலராவது
அவனை அடைந்துய்ய வழியில்லையோ? எனில்: சில பாக்கியவான்களுக்குத்
தன்னைக் காட்டியும் கொடுக்கிறான் என்கிறார்: (அசைவு இல் சீர்) "அப
க்ஷய விநாசாய்யாம் பரிணாமர்த்தி ஜந்மபி: வர்ஜித:" [வி-பு 1-2-11]
[குறைவுபடுதல், அழிதல், மாறுதல், வளருதல், பிறத்தல் என்னும்
(மற்ற பொருள்களுக்குள்ள) தன்மைகளற்றவன் பரமபுருஷன்] என்கிற
படியே தான் மற்ற தெய்வங்களைப்போலே பிறப்பு இறப்பு முதலான
மாறுபாடுகள் அற்றவன் என்பதை வேதங்களாலும், ஸ்மிருதிதிஹாஸங்
களாலும், ஸாத்விகபுராணங்களாலும் காட்டிக்கொடுத்தான். (கண்ணன்)
இப்படிப்பட்டவனாயிருந்தும், இடைச்சிக்கும் கட்டவும் அடிக்கவுமாய்ப்படி
கண்ணனாவதறித்து, அந்நிலையிலும், பாரிஜாத கோவர்த்தன விருத்தாந்தத்
தின்போது இந்திரனைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவனென்றும், பாணஸுரயுத்
தம் முதலானவிடங்களில் சிவனைக்காட்டிலும் மேலானவனென்றும், பிரமன்
பசுக்களையும், ஆயர்களையும் மறைத்தபோது தானே எல்லாமாகவும் நின்று
பிரமனைக்காட்டிலும் மேலானவனென்றும் காட்டிக்கொடுத்தான். (நெடு
மால்) திரிவிக்கிரமாவதாரசமயத்தில் நெடியமாலாக வளர்ந்து, ஒருவன் திரு
வடியைக் கழுவவும், மற்றொருவன் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைத் தலையாலேதாங்கவும்
நின்று தானே ஸர்வாதிகன் எனக் காட்டிக்கொடுத்தான். "நாராயணபரம்
ப்ரஹ்ம" முதலான வேதசாஸ்திரவசனங்களாலே தானே மிகப்பெரியவன்
என்பதைக் காட்டிக்கொடுத்தான் என்றுமாம். (கடல்கடைந்த) இப்படி
மிகப்பெரியவனாயிருந்தும், தம் அபிமானத்தை அகற்றி சரணமடைந்த
தேவர்களுக்காக உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து, மற்றும் அரியன பல
செய்து அவர்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி அதனாலும் தேவாதிதேவன்
தானே என்பதைக்காட்டிக் கொடுத்தான். (காரோத வண்ணன்) இப்படி
அருஞ்செயல்கள் செய்து அளிக்காமல், அழித்தாலும்விடமுடியாத நிலைக்
கடல்போன்று கறுத்துக் குளிர்ந்த வடிவழகிலும் தானே பரம்பொருள்
மு-தி 6

னானவன், தன்பக்கல் வாராதாரை அகற்றுகைக்கு உண்டாக்கின பூராமகவஸ்துக்களாயிருக்கும். மயக்கு-மயங்கப் பண்ணும் வஸ்துக்கள்.

8. மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து வானத்
தியங்கு மெறிகதிரோன் றன்னை—முயங்கமருள்
தேராழி யால்மறைத்த தென்ரீ, திருமாலே
போராழிக் கையால் பொருது.

பதவுரை:—திருமாலே—ஸ்ரீநிவாஸனே! ரீ—(ஸத்யஸங்கல்பனான) ரீ, முயங்கு அமருள்—(ஸைந்யம்) நிறைந்த பாரத யுத்தங்களத்தில். போர் ஆழி கையால்—யுத்தம் செய்ய ஸாதனமான சக்கரத்தையுடைய கையால், பொருது—(பீஷ்மருடன்) யுத்தம் செய்து, மயங்க—(அநுகூலர்களும், ப்ரதிகூலர்களும்) மோஹிக்கும்படியாக, வலம்புரி-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, வாய்

என்பதைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (படைத்த மயக்கு) இவ்வளவு செய்தும், அறிவைக் கொடுத்தும், தன்னிடம் ஈடுபடாமல் துலேஷத்தையே காட்டுமவர்கள் அறிவுகெட்டு அகலும்படியாகப் படைத்த மயங்கப் பண்ணும் பொருள்கள்தான் பூமியும், தேவர்களும், அவர்களுடைய தொழில்களும்.

“தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மயா துரத்யயா |
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே||”

[கேத7-14]

[தேவஸூகிய என்னால் நிருமிக்கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரிதானது. என்னையே எவர்கள் சரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.] என்று தானே இதை கீதையில் அருளிச் செய்தானன்றோ. “நைவாஸுர ப்ரக்ருதய: ப்ரபுவந்தி போத்ஸுதும்” [ஸ்தோ-ர-15] [அஸுரத்தன்மை பொருந்தியவர்கள் உன்னை ஒருபோதும் அறியமாட்டார்கள்] என்றும், “தவ பரிப்ரபுமஸ்வபூவம் மாயாபுலேந புவதாபி நிக்ஷஹ்யமானம் பச்யந்தி கேசிதநிசம்” [ஸ்தோ-ர-16] [மயக்குகளின் பலத்தாலே தேவரீராலேயே மறைக்கப்பட்ட போதிலும், உன்பரத்துவத்தைச் சில மஹான்கள் எல்லாக்காலத்திலும் அறிகிறார்கள்] என்றும் ஆளவந்தார் இப்பாசுரத்தை அடியொற்றி அருளினார்.

வைத்து—திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதி, வானத்து இயங்கும்—ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற, எறி கதிரோன் தன்னை—கிரணங்களை வெளிவிடும் ஸூர்யனை, தேராழியால்—சக்கரத்தால், மறைத்தது—தோற்றமல் செய்தது, என்—ஏதுக்காக?

அவதாரிகை:—இப்படி அநாஸ்திரை மயங்கப்பண்ணுகிற அளவன்றிக்கே, ஆஸ்திரைமயத்தில் ஸத்யஸங்கல்பனாதன் நிலை குலைந்தும் பக்ஷபதித்து ரக்ஷிக்கும் என்கிறார்.

உரை:—தூர்யோதநாதிகள் ப்ரீத்யத்யுயத்தாலே அறிவழியும்படியாக.—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே மடுத்தது ஊதி, மறைக்க ஒண்ணாத தன்னிலமான ஆகாஸத்திலே, குறிக்கவொண்ணாதபடி இதஸ்ததஸ் ஸஞ்சரிக்குமவனாய், ஸ்வதேஜஸஸாலே ஸர்வரையும் அபிபவிக்கிற கிரணங்

அவதாரிகை:—இப்படித் தன்னை அடையாதவர்களையே மயங்கப்பண்ணுகிறான்; தன்னை அடைந்தவர்கள் விஷயத்திலோவெனில், ஸத்யஸங்கல்பன் எனப்படும் தன் நிலையைக் குலைத்துக்கொண்டும் பக்ஷபாதம் கொண்டு ரக்ஷிக்கிறான் என்கிறார்.

வ்யா:—(மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து) போரிலே, அர்ஜுனன் தொடுத்த அம்புக்கு எதிரிகள் அசையாவிட்டால், தன் திருவாயிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வைத்து ஊத ஆரம்பிப்பான் கண்ணன்; பீஷ்மர் முதலான அன்பர்கள் உகப்பாலே அறிவழிந்து மயங்கிவிடுவார்கள்; தூர்யோதனன் முதலான அன்பற்றவர்கள் பயத்தாலே அறிவுகெட்டு மயங்கிவிடுவார்கள், அர்ஜுனனுடைய அம்புகள் அடிக்கக்கூடியது ஒருசிலரை. இவ்வொலிகேட்டால் கூண்டோடு மயங்குவார்கள்.

“யஸ்ய நாதேந தைத்யநாம் பஹுநிரஜாயத் |

தேவநாம் வஸ்ருதே தேஜ: ப்ரஸாதஸ்ஸைவ யோகிநாம் ||”

[வி-பு 5-21-29]

[எந்தப் பாஞ்சஜந்யத்தின் ஒலியினால் அஸுரர்களுக்கு பலக் குறைவு ஏற்பட்டதோ, தேவர்களுடைய தேஜஸ் விருத்தியடைந்ததோ, யோகிகளுடைய ஆநந்தம் அதிகரித்ததோ.....]

“ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ரானாம் ஹ்ருத்யநி வ்யதாரயத் |

[கிதை 1-19]

களையுடையனான ஆதித்யனை, ஆனிதவிஷயத்தில் ஓரத்துக்கு உவாத்தான பிராட்டியார் பக்கல் பெரும் பிச்சனாவனே! ஸகலப்ராணிகளும் யுத்₃த₄தி₃த்₃ருக்ஷயா வந்து நெருங்கிக் கிடக்கிற ஸமரபூமியிலே பொருகைக்குப் பரிகரமான திரு வாழியோடேகூடின திருக்கையாலே பீஷ்மாதிகளைத் துரத்திப்பொருது ஸத்யஸங்கல்பனான நீ அத்தைக்குலைத்துத் திருவாழியாலே மறைத்தருளிற்று ஏதுக்காக?

[அந்தச் சங்கநாதம் திருதராஷ்ட்ரபுத்ரர்களுடைய ஹ்ருதயங்களைப் பிளந்தது] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ.

(மயங்கவலம்புரிவாய் வைத்து...என்?) துரியோதனனிடம் 'ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்' என்று எங்கல்பம் செய்திருந்த நீ வீரர்கள் மயங்கும் படியாகப் பாஞ்சஜந்யத்தை ஏன் வாயிலே வைத்து ஊதியுய்? பாஞ்ச ஜந்யம் பஞ்சாயுதங்களிலே சேர்ந்ததன்றோ? அதைக்கொண்டு நீ செய்த காரியம் ஆயுதத்தின் தொழிலின்றோ? என்று கருத்து. நான் என் உகப்புக்குப் போக்குவிடாக ஊதியதில் அவர்கள் மயங்கினால் அதற்கு நான் என் செய்ய? என்று திருவுள்ளமாக, இவ்வொரு ஆயுதத்தை மாத்திரமோ எடுத்தது? மற்றென்றையும் எடுக்கவில்லையோ? என்கிறார் மேலே,— (வானத்து) சூரியன் பூமிக்கு வந்திருந்தபோதே அவனை மறைத்தது? மறைக்கமுடியாதபடி தன் நிலமான ஆகாயத்தில் வெகுதுரத்திலிருப் பவனையன்றோ மறைத்தது. (இயங்கும்) ஆகாயத்தில்தான் நிலையக் காண்கிறோ? கிழமேலாக ஸஞ்சரிப்பவனையன்றோ மறைத்தது! (ஏறிகதிரோன் தன்னை) குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய சந்திரனையோ இப்படி மறைத்தது? எவ்வளவு மறைத்தாலும் தம் ஒளியாலே எல்லார்கண் ணையும் கரிக்கும் கிரணங்களை மறைக்கமுடியாதபடியான சூரியனையன்றோ மறைத்தது! பூர்ண சூரியக்ரஹணத்தின்போதும் கிரணங்களை மறைக்க முடிவதில்லையோ! அவற்றையுமன்றோ மறைத்துவிட்டான்! (முயங்கமருள்) ஒருவரிருவருக்கு மறைத்துக் காண்பித்தாலோ? யுத்தத்தைக் காண்பதற்கு எல்லாப்பிராணிகளும் போர்வீரர்களும் நெருங்கிவின்ற யுத்தகளத்திலுள்ள அனைவர்க்குமன்றோ மறைத்தான்! (தேராழியால் மறைத்தது என் நீ) பெரும்பாலும் ஆபரணமாயிருப்பதொன்றோ? யுத்தம் செய்வதையே தொழிலாகக்கொண்ட சக்கரத்தாலன்றோ மறைத்தாய்! இதை எப்படி நீ செய்யலாம்? "ஸத்ய ஸங்கல்ப:" [சாந் 8-7-1] [உண்மையான ஸங்கல்பத்தை உடையவன்] என்ற வேதத்துக்குப் பொருந்துமோ நீ செய்த இக்காரியம்?

ஸர்வஸாதாரணமான உறவுக்குச் சேருமோ? ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கிற இருப்புக்குச் சேருமோ? உன் பெருமைக்குப் போருமோ? இவை எல்லாவற்றையும் காற்கடைக்கொண்டு இங்ஙனே செய்தருளிற்று எதுக்காக? ஆபுதி

“த்யேன: பதேத் ப்ருதிவீ ஸீர்யேத் ஹிமவாந் ஸகலீபுவேத் |
ஸூஷ்யேத் தோயநிதி: க்ருஷ்ணே! ந மே மோக்யம் வசோ
புவேத் ||” [பார-உத்70-48]

[க்ருஷ்ணயே! ஆகாயம் கீழே வீழக்கூடும்; பூமி சுக்கலாகக்கூடும்; ஹிமா சலபர்வதம் தூளாகக்கூடும்; ஸமுத்ரம் வற்றக்கூடும்; என்னுடைய வார்த்தை வீணாகாது.] என்று நீ அருளிய வார்த்தைக்குத்தான் சேருமோ இது? “ஆயுதத்தைக் கையால் எடுக்கமாட்டேன்” என்றல்லவோ நான் பிரதிஜ்ஞை செய்தது? இங்கு கையால் எடுத்தேனோ? ஸங்கல்பத்தாலன்றோ ஆழியால் சூரியனை மறைத்தேன்? என்று திருவுள்ளமாக, சண்டை செய்வதற்காகவே கையால் எடுத்துப் போரிட்டதும் இல்லையோ? என் கிரூர் மேலே, -(போராழிக் கையால் பொருது) போர்புரிவதற்கென்றே ஏற்பட்ட ஸூதர்சனத்தைக் கையில் ஏந்தி பீஷ்மரையும், அவரோடு கூட நிற்பாரையும் துரத்திச் சண்டையெய்யவில்லையோ நீ? (என் நீ) இதை எப்படிச் செய்தாய்? துரியோதநாதியரோடு, பாண்டவரோடு வாசியில்லாமல் ஸ்வாமியாயிருக்கும் உன் உறவுக்குப் பொருந்துமோ? ஸத்யஸங்கல்பன இருப்புக்குப் பொருந்துமோ? உன் பெருமைக்குத்தான் பொருந்துமோ இவை எல்லாவற்றையும் காலின்கீழ் மிதித்துக்கொண்டு (அலட்சியம் செய்து) இப்படிச் செய்தது எதற்காக? (திருமாலே) திருமாலாகையாலே செய்தாய் என்று கருத்து. திருவாகிற பெரிய பிராட்டியாரிடம் பெரிய மால் (பித்து) கொண்டிருப்பவனாகையாலே செய்தாய். அடியார்களுக்குப் பகஷ்பாதம் காட்டவேண்டிய விஷயத்தில் - அவள் உனக்கும் உலாத்தாக (உபாத்தியாயராக) இருப்பவள். அவளுடைய உபதேசத்தாலே செய்தாயித்தனை என்று கருத்து. இது இவனுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்துக்குச் சேருமோ? எனில்: சேரும். பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்பம் எதுவும் வீணாகாது என்பது பொதுவிதி. ‘எது செய்தாகிலும், எப்பாடு பட்டாகிலும் என் அடியார்களை ரக்ஷிப்பேன்’ என்றும் ஒரு விசேஷஸங்கல்பம் செய்துவைத்திருக்கிறான் பரமபுருஷன். இந்த விசேஷஸங்கல்பம் பழதாகாமைக்காக, ஸாமான்யஸங்கல்பங்களை மாற்றிக்கொள்வதால், ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும் தன்மை நிறைவுபெறுமேயொழியக் குறைவுபடாது. ‘ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்’ என்றான் கண்ணன்; ‘ஆயுதம் எடுக்கவைப்

விஷயத்தில் ஓரமாகாதே! என்று வித்தகராகிறார். தேராழி-
ரதாங்கம்.

9. பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தாய்க்கு அன்றுன்
ஒருகோட்டின் மேல்கிடந்த தன்றே—விரிதோட்ட
சேவடியை நீட்டித் திசைநடுங்க விண்துளங்க
மாவடிவின் நீயளந்த மண்.

பதவுரை:—விரி தோட்ட சே அடியை—மலர்ந்த இதழ்
களையுடைய தாமரையைப் போன்ற சிவந்த திருவடியை,
நீட்டி—வளரச்செய்து, திசை நடுங்க—எத்திசையிலுள்ள
வர்களும் நடுங்கும்படியும், விண் துளங்க—மேலுலகத்தி
லுள்ளோரும் பயப்படும்படியாகவும், மா வடிவின்—(திரி
விக்ரமனை) பெரிய வடிவுடன், நீ அளந்த—நீ அளந்து
கொண்ட, மண்—பூமியானது, பொரு கோட்டு—போர்
செய்யும் தந்தங்களையுடைய, ஓர் ஏனமாய்—ஒப்பற்ற வராஹ
மாய், புக்கு இடந்தாய்க்கு—(பிரளய ஜலத்தில்) முழுகி
எடுத்த உனக்கு, அன்று—அக்காலத்தில், உன்—உன்னுடைய,
ஒரு கோட்டின் மேல்—ஒரு தந்தத்தின் நுனியில், கிடந்த
தன்றே—அடங்கிக் கிடந்ததல்லவா?

அவதாரிகை:—இவ்வளவன்றிக்கே, ஆபத்து முதிர்ந்த
வளவில் 'ஆழிதர் அநாழிதர்' என்று தரம் பாராதே.

பேன் என்றார் அன்பரான பீஷமர், அவருடைய வார்த்தையை ரக்ஷிப்
பதற்காக வேறுவழியில்லாமல் தன் வார்த்தையை மாற்றிக்கொண்ட இது,
ஆச்சரிதரக்ஷண ஸத்யஸங்கல்பம் நிறைவு பெறுவதிலேயே முடியும். தேர்
ஆழி—தேரின் அவயவமானது சக்கரம்; அதே பெயரைக்கொண்டதாகை
யாலே ஸுதர்சனமும், 'ரதாங்கம்' [தேரின் அவயவம்] என்று வடமொழி
யிலும், 'தேராழி' என்று தமிழிலும் உரைக்கப்படுகிறது.

அவதாரிகை:—இப்படி அடியார்களைத்தான் இவன் ரக்ஷிப்பதோ? மற்ற
வர்கள் அழிந்தே போகவேண்டியதுதானோ? எனில்: அப்படியன்று; அனை
வர்க்கும் ஆபத்துவரும்போது 'அடியார், அல்லாதவர்' என்று பாருபடுத்
தாமல் ஸத்தையுள்ள அனைவரையும் தன் பெருமைக்குத் தகர்தவற்றைச்

இருந்ததே குடியாகத் தன்னை அழியமாறி நோக்கும்
ஸ்வபாவன் என்கிறார்.

உரை:—விகளிதமான இதழையுடைய தாமரைபோலே,
சிவந்த திருவடிகளை வளர்த்து, திருகுபலக்ஷிதையான பூமியி
லுள்ளார் நடுங்கவும் உபரிதநலோகத்திலுள்ளார் நடுங்கவும்
பெரிய வடிவையுடையாய்க்கொண்டு, நீ அளந்து காற்
கீழ் இட்டுக்கொண்ட பூமியானது, நிலமகள் முலையில்
குங்குமத்தோடு, நிலத்தோடு வாசியற எங்கும் ஜாத்யுகித
மான செருக்காலே பொருதுகொடுவருகிற கொம்புகளை

செய்தும் ரக்ஷிக்கும் தன்மையுடையவன் என்கிறார். மஹாபலியாலும்,
ப்ரளயத்தாலும் இரண்டுவிதமான ஆபத்துக்கள்வந்தபோது, யாசகனாகவும்,
மானமிலாப்பன்றியாகவும் தன் பெருமைக்குத் தகாதபடிவந்து ரக்ஷித்தவன்
இவனே என்று காட்டுகிறார்.

வ்யா:—(விரிதோட்ட சேவடியை) மலர்ந்த தோடாகிற இதழை
யுடைய தாமரைபோலே சிவந்த அடியை. விரிதோடு-மலர்ந்ததோட்டை
உடைய தாமரை. இவ்வடியைக்கொண்டு காடுமேடையெல்லாம் அளப்
பதே! என்கை. (விரிதோட்ட) ஒளிவிரியும் தோடுகளை-குண்டலங்களை-
உடையவனே! என்றும் கொள்ளலாம். (சேவடியை நீட்டி) திருவடியை
நீட்டிய இச்செயலைச் செய்து; இதன்பயனாக, -(திசை நடுங்க) எத்
திசைகளிலேயும் பரந்திருக்கும் பூமியிலுள்ளவர்களும் நடுங்கிலார்கள்;
(விண் துளங்க) வானத்திலுள்ள “நானே ஈசுவரர்” என்று அபிமானித்
திருக்கும் தேவர்களும் நடுங்கிலார்கள். திருவடியாலே அடிபட்டு நடுங்
கிலார்களோ? எனில்: (மாவடிவின்) அணைக்கும் திருவடி அடிக்குமோ? இப்
பெரிய வடிவைக்கண்டு பயந்து நடுங்கிலார்கள். (நீ அளந்த மண்) இப்படி
அளந்து சுவாதினப்படுத்திக்கொண்ட மண்ணன்றோ இது! இதில்
வேறொருவர் உரிமை கொண்டாடமுடியுமோ? என்று கருத்து.

பெரியவடிவையெல்லாம்கொண்டு அளக்கவேண்டியிருந்த இந்த பூமி,
வராஹாவதாரத்தில் உன் பல்லின் நுனிக்குக்கூடக் காணவில்லையே! என்று
ஆச்சரியப்படுகிறார் மேலே, -(பொருகோட்டு ஓர் எனமாய்) பன்றியாய்
அவதரிக்கையாலே, அந்த ஜாதிகுரிய செருக்கோடு கண்டவிடமெல்லாம்
தந்தத்தாலே குத்தித் திரிந்தான்! நிலமகள் நாயகனாகையாலே, அவ
ளுடைய ஸ்தனகுங்குமத்திலே உழுதுதிரிவதில் பொருத்தமுண்டு. அதோடு
நில்லாமல் அவளுடைய திருமேனியெல்லாம் குத்தித் திரிந்தான்! அவ

யுடைத்தாய், அழகுக்கு அத்விதியமான வராஹவேஷத்தை உடையனாய்க்கொண்டு, ப்ரளயஜலத்திலே முழுகி, அண்ட பித்தியினின்றும் இடந்தெடுத்துக்கொண்டேறின உனக்கு; அக்காலத்தில் உன் எயிற்றின் ஏகதேசத்திலே ஒரு மறுப் போலே கிடந்ததொன்றன்றோ.

ஆபத்து வந்தால் தலையாலே சுமந்து நோக்குதல், தலையிலே காலை வைத்து நோக்குதல் செய்யுமவனன்றோ நீ? ரக்ஷயவர்க்கத்தை நோக்குமளவில் உனக்கு ஒரு நியதி உண்டோ? என்று உகந்து அநுபவிக்கிறார். விரிதோட்ட என்று, விஸ்த்ருதமாய், ப்ரகாஸிக்கிற திருத்தோடுகளை உடையவனே! என்று ஸம்போதநமாகவுமாம்.

தாரத்தில் மெய்ப்பாடு இருந்தபடி! (ஓர் ஏனமாய்) மிகத்தாழ்ந்த பன்றி யாய்ப் பிறந்தபோதிலும் அழகுக்கு ஒப்பில்லை. (புக்கு இடந்தாய்க்கு) ப்ரளயஜலத்திலே முழுகி அண்டச்சுவற்றினின்றும் குத்தி எடுத்துக் கொண்டேறின உனக்கு, (ஏனமாய்ப்புக்கு இடந்தாய்க்கு) நீரிலும் சேற்றிலும் அஞ்சாமல்சென்று பூமியைப் பிரித்தெடுக்கவேண்டிய காரியமாகையாலே, அதற்கேற்பப் பன்றியருவைக் கொண்டான் என்று கருத்து. (அன்று) அக்காலத்திலே, (உன் ஒருகோட்டின் மேல் கிடந்ததன்றோ) உன்னுடைய தந்தத்தின் ஒருநுனியிலே ஒரு மறுப்போலே இருந்ததன்றோ இந்தப் பூமி. “களிறு மருப்பின் நாப்பண் புள்ளி நிலனும்” [பரிபாடல் 2-32,33,34] [களிறு-வராஹம்] என்றனர் சங்கத்தமிழரும். இப்படிப் புள்ளிபோன்ற பூமியை எடுக்கப் பெரியதான வராஹவடிவைக் கொள்ள வேணுமோ? எனில்: வண்மை மிக்கவன் ஒருவன் நாலுபேருக்குச் சோறிட நினைத்தால் நாற்பதுபேருக்கும் கண்டு மிகும்படியாகச் சோற்றைச் சமைத்து வைப்பதுபோலே, ரக்ஷயத்தை (காக்கப்படவேண்டியதை) விஞ்சி நிற்கும் தன் ரக்ஷணமேநாரதத்தாலே மிகப் பெரிய வடிவுகொண்டான் என்பர் பரமரஸிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

இவ்வளவால், ஆபத்துவந்த காலத்தில், இவர்களுடைய விலக் காமையையே பற்றிநின்று வராஹாவதாரத்திற்போலே தலையாலே சுமந்தும் ரக்ஷிப்பான்; திரிவிக்கிரமாவதாரத்திற்போலே தலையிலே காலைவைத்தும் ரக்ஷிப்பான் என்றும், ரக்ஷிக்கும்போது பெரியவடிவையோ, சிறிய வடிவையோ, உயர்ந்த வடிவையோ, தாழ்ந்த வடிவையோகொண்டதான் ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தம் இவனுக்கு இல்லை என்றும் காட்டி மிகவுகந்து அநுபவித்தாராயிற்று.

10. மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும்
விண்ணும் விழுங்கியது மெய்யென்பர்—எண்ணில்
அலகளவு கண்டசீ ராழியாய்க்கு அன்றிவ்
வுலகளவு முண்டோவுன் வாய்.

பதவுரை:—மண்ணும்—பூமியும், மலையும்—பர்வதங்களும், மறிகடலும்—அலையெறியும் ஸமுத்ரங்களும், மாருதமும்—காற்றும், விண்ணும்—ஆகாசமும் ஆகிய இவற்றையெல்லாம், விழுங்கியது—அமுதுசெய்தது, மெய் என்பர்—உண்மையென்று (ரிஷிகள்) சொல்லுவர்; எண்ணில்—(இதை) ஆராய்ந்தால், அலகு அளவுகண்ட சீர் ஆழியாய்க்கு—எண்ணிக்கைகளை எல்லை கண்ட (எண்ணிற்றத) கல்பாணகுணங்களையும், திருச்சக் கரத்தையும் உடைய உனக்கு. அன்று—அப்போது, உன் வாய்—உன்னுடைய திருவாய், இவ்வுலகளவும் உண்டோ?—இவ்வுலகளவு பரப்பையுடையதாய் இருந்ததோ?

அவ:—இப்படி பெரியவடிவைக்கொண்டு சிறியசெயலைச் செய்து நோக்குமளவன்றிக்கே, சிறியவடிவைக்கொண்டு பெரிய செயலைச்செய்து நோக்கிலும் நோக்கும் என்கிறார்.

உரை:—ஸர்வாதாரமான பூமியும், அதுக்கு தாரகமான குலபர்வதங்களும், அதைச் சூழ்ந்து கிடந்து அலை

அவ:—முன் பாசுரத்தில் சொன்னபடி பெரிய வராஹவடிவைக் கொண்டு, பல்லிடுக்கிற்கும் போராத பூமியைத் தூக்கும் சிறிய செயலைச் செய்து ரக்ஷிப்பதுமாத் திரமல்லாமல், சிறியதோர் ஆலந்தளிரில் சிறு குழந்தைவடிவோடு எல்லா உலகையும் விழுங்குவதாகிய பெரிய செயலைச் செய்து இவன் ரக்ஷிப்பதும் உண்டு என்கிறார். ரக்ஷிக்கும்போது இன்ன செயலைச்செய்து ரக்ஷிப்பதெனும் நியமமில்லை. சேராத செயல்களைச் செய்தும் ரக்ஷிப்பவன் நியன்றோ என்கிறார்.

வ்யா:—(மண்ணும்) உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமான பூமியும், (மலையும்) அதற்கும் உறுதியை அளிப்பவையாகையாலே ஆதாரமாய் பூதாரம் எனப்படும் மலைகளும், (மறிகடலும்) அந்த பூமியைச் சூழ்ந்துநின்று அலைவீசுகிற கடல்களும், (மாருதமும்) அந்த மு-தி 7

யெறிகிற ஸமுத்ரங்களும், ததந்நர்வர்த்திகளுக்கு உச்சு, வாஸாதிஹேதுவான காற்றும், அதுக்கு அவகாஸப்ரத, மான ஆகாஸமும், இவற்றையடையத் திருவயிற்றிலே ஒரு புடையிலே அடங்கும்படி அமுதுசெய்தருளின இத்தை, பரமார்த்தமென்று உன் சுக்திஸமார்த்த்யத்தைத் தறை காணவல்ல வைதிகபுருஷர்கள் சொல்லாரின்றார்கள். உன் படியைப் பரிச்சேசுதித்து அநுஸந்திக்குமளவில் அள விடுகைக்குப் பரிகரமான ஆயுதங்களையும் பரிச்சேதித்து எல்லைகண்டிருக்கிற அஸங்க்யாதமான கல்யாணகுணங்களை

பூமியிலிருக்கும் ஜீவராசிகளுக்கு, மூச்சுவிடுதல், உயிர்தரித்தல் முதலான வற்றுக்குக் காரணமான காற்றும், (விண்ணும்) முற்கூறிய மண்ணும், மலையும், மறிகடலும், மாருதமுமான பொருள்கள் இருக்க இடமளிக்கும் ஆகாயமும், (விழுங்கியது மெய்யென்பர்) இவையெல்லாவற்றையும், வெண்ணை விழுங்குவதுபோலே, திருவயிற்றில் ஒரு மூலையிலே அடங்கும் படி அமுதுசெய்தருளின இச்செயலை உண்மையானதே என்று உண்மையே உலரக்கும் ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் உரைப்பார்கள். (மெய்யென்பர்) உன் சக்தியையும், ஸாமர்த்தியத்தையும், கடலில் தரைகாண்பதுபோலே காணவல்ல மார்க்கண்டேயர் முதலான மஹான்கள், "ததந்நர்வர்த்தம் ஸர்வம் தஸ்ய குகஸுள மஹாத்மந:" [பார-ஆரண்ய] [அந்த எல்லா உலகையும் அந்த மஹாபுருஷனின் வயிற்றில் நான் பார்த்தேன்.] என்று உரைப்பர்; (மெய் என்பர்) இந்திரஜாலமன்ற; உண்மைக்காட்சியே என்பர். (எண்ணில்) உன் தன்மையை அளவிட நினைத்தோமாகில். (அலகு) அளக்கும் ஆயுதம் (கருவி) 'அலகு' எனப்படும். அது லக்ஷம், கோடி, சங்கம், மஹாசங்கம், பத்மம், குமுதம் என்று பலவகைப்படும். தமிழரும் பரிபாடலிலே "நெய்தலும், குவளையும், ஆம்பலும், சங்கமும், மையில் கமலமும் வெள்ளமும்" என்று இவ்வலகுகளைக் குறிப்பிட்டனர். (அலகு அளவுகண்ட சீர்) அவ்வலகுகளையே எல்லை கண்ட எண்ணிக்கையற்ற குணங்களையுடையவன் நீ. "பல அடுக்கல் ஆம்பல் இளைத்தென எண்வரம்பு அறியா" [பரிபாடல் 3-45] என்றனர் தமிழரும்.

தூதூநாமிவ ஸுலேந்தரோ குணநாமாகரோ மஹார் |

[ரா-கி 15-21 தாராவாக்கியம்]

யும். திருவாழியையும் உடையையான உனக்கு இவற்றை யெடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தருளின அன்று இஃ ஜகத்தோபாதியும் பெருமையுடைத்தோ உன்னுடைய திருப்பவளமானது?

இந்தச் சிறிய திருப்பவளத்தைக்கொண்டு பெரிய ஜகத்தை அமுதுசெய்தருளின இவ்வாச்சர்யம் என்னுயிருக் கிறதோ? என்று ஈடுபடுகிறார்.

11. வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது கையுலகம்
தாயவனை யல்லது தாந்தொழா—பேய்முலைநஞ்
சூனாக வுண்டா னுருவொடு பேரல்லால்
காணுகண் கேளா செவி.

பதவுரை:—வாய்—(என்னுடைய) வாயானது, அவனை அல்லது—எம்பெருமானைத் தவிர, வாழ்த்தாது—(மற்றொன் றை) வாழ்த்தாது; கை தாம்—கைகளேளாவெனில், உலகம் தாயவனை அல்லது — உலகங்களையெல்லாம் தாவியளந்து கொண்ட திரிவிக்கிரமனைத் தவிர, தொழா—(வேறொருவனைத்)

[ஒரு சிறந்த மலை தாதுக்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பதுபோல், ஸ்ரீராமபிரானும் குணங்களுக்கெல்லாம் பெரியதோர் இருப்பிடமாவர்.]

தே தமுகர் மஹாத்மாநாம் பெளரஜாநபதைஸ் ஸஹ |
புஹவோ ந்ருப க்யல்யாணகுணை: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே ||

[ரா-அ 2-26]

[நகரத்திலும், கிராமங்களிலும் உள்ள ஜனங்களுடன் கூடிய அவர்கள் மஹாத்மாவான அந்த தசரதரிடம் (பின்வருமாறு) சொல்லுங்கள்:— “அரசே! உம்முடைய புத்திரரிடம் பல கல்யாணகுணங்கள் இருக்கின்றன”] என்றது ஸ்ரீராமாயணம். (ஆழியாய்க்கு) குணங்களை மாத்திரமல்லாமல் ஸுதர்சனம் முதலான ஆயுதங்களையும் உடைய உனக்கு. (அன்று) இவற்றை விழுங்கிய அன்று. (இவ்வுலகளவும் உண்டோ உன் வாய்) சிறுகுழந்தையான உன் வாய், மிகப்பரந்துகிடக்கும் இவ்வுல களவு பெரிதாயிருந்ததோ? இல்லையே! மிகச்சிறிய வாயாலே, மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாநதமும் விண்ணுமான மிகப்பெரிய பொருள்களை விழுங்கி இவற்றைப் பிரளயத்தில் நோவுபடாதபடி ரக்ஷித்த ஆச்சரியத்தை என்னென்று சொல்வது? என்று ஈடுபடுகிறார்.

தொழமாட்டா; பேய் முலை நஞ்சு—பேயான பூதனையின் முலை யிலிருக்கும் விஷத்தை, ஊணாக உண்டான்—(தாரகமான) உணவாக நினைத்து அமுதுசெய்த பெருமானுடைய, உருவொடு பேரல்லால்—திருவருவத்தையும், திருநாமத்தையுமல்லது (வேறெதையும்) கண் காணா, செவி கேளா—கண்கள் பார்க்கமாட்டா; காதுகள் கேட்கமாட்டா.

அவ:—இப்படி அவன்படிகளை அநுபவித்துக்கொண்டு போருகிற வழியாலே, தமக்கு அவன்பக்கலுண்டான அபிநிவேசத்தைப் பேசினார் கீழ்; இப்போது கரணியான தம்மிலுங்காட்டில் தம்முடைய கரணங்களுக்கு அவன்பக்கல் உண்டான அபிநிவேசாதிசயத்தைப் பேசுகிறார்.

உரை:—என்னிலுங்காட்டில் ‘அவனெங்குற்றான்’ என்று பார்க்கிற என்னுடைய வாங்குந்தீரியமானது அவனையொழியப் புகழாது. கைகளானவை தரதமவிபூகும் பாராதே, இருந்ததே குடியாக லோகத்தையுடைய அநாயாஸே

அவ:—இவ்வண்ணமாகச் சென்ற பத்துப் பாசுரங்களில் அவன் பெருமைகளை அநுபவித்துக்கொண்டு போகும் வழியாலே, தமக்கு அவனிடமுள்ள பேரன்பைப் பேசினார். இப்போது கரணங்களை (இந்திரியங்களை) உடையவனான தம்மைக்காட்டிலும் தம்முடைய கரணங்களுக்கு அவனிடம் அன்பு விஞ்சியிருக்கிறபடியைக் காட்டுகிறார். “முடியானே” [திருவாய் 3-8] என்னும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாருக்கு உண்டான நிலை இவருக்கும் உண்டானபடியைப் பேசுகிறது இப்பாசுரம்.

வ்யா:—(வாய்) என்னைக்காட்டிலும் பேராவலொடு ‘அவன் எங்கே யிருக்கிறான்?’ என்று தேடும் என்னுடைய வாய். (அவனையல்லது வாழ்த்தாது) அவனைத்தவிர வேறொருவனைப் புகழாது. நான் வாழ்த்த இசைந்தாலும் என் வாய் அவனைத்தவிர மற்றொருவனை வாழ்த்தாது. வாய் மாத்திரமே இப்படியோ? எனில்: (கை உலகம் தாயவனையல்லது தாம் தொழா) உயர்த்தார் தாழ்த்தார் என்னும் வித்தியாசம் பாராமல் உலகையெல்லாம் விளையாட்டாகத் தாவியளந்துகொண்ட நீர்மைமிக்க திரிவிக்கிரமனைத்தவிர மற்றொருவனை என் கை தொழாது. (தாம்) நான் தொழச்சொன்னாலும் என் கை மற்றதும் புறந்தொழாது. (தாயவனையல்லது தாம் தொழா) தொழாதவர் தலைகளிலும் திருவடியை

அளந்துகொண்ட ஸீலாதிசுக்ருணவனையொழியத் தாம் தொழப்பாராது. பூதனையுடைய முலையில் விஷத்தைத் தூரகமாக விரும்பி அமுதுசெய்தவனுடைய வடிவையொழியக் கண் காணாது; குணசேஷிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களையொழியச் செவி கேளாது.

12. செவிவாய்கண் மூக்குடலென் றைம்புலனும் செந்தீ
புவிசால்நீர் விண்பூத மைந்தும்—அவியாத
ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமு மென்பரே
ஏனமாய் நின்றூர்க் கியல்வு.

பதவுரை:—செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும்—காது, வாய், கண், மூக்கு, த்வக் என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், செந்தீ புவி சால் நீர் விண்பூதம் ஐந்தும்—அக்கினி, பூமி, காற்று, ஜலம், ஆகாசம் என்னும் பஞ்சபூதங்களாலான தேஹமும், அவியாத ஞானமும்—நாசமற்ற தான பக்திருபமான ஞானமும், வேள்வியும்—(இந்த பக்திக்கு ஸாதனமான) அக்ரிஹாத்ரம் முதலிய கர்மங்களும், நல்லறமும்—(பக்திக்கு வருத்தியைச் செய்யும்) வீவேகம்.

வைத்துத் தொழுவித்துக்கொள்ளுமவனை, நான் வேண்டாவென்றாலும், அவனை வேண்டாவென்றாலும் தொழாமலிருப்பதில்லை. (பேய் முலைநஞ்சு ஊணாக உண்டான் உருவொடு பேரல்லால் காணா கண் கேளா செவி) பேயான பூதனை முலையிலே நஞ்சைத்தடவிவந்து, அதைக் கொடாவிடில் தான் உயிர்தரிக்கமாட்டாதவன்போலே நஞ்சைக்கொடுக்க, அதை உண்ணாவிடில் உயிர்தரிக்கமாட்டாதவன்போலே அந்நஞ்சையும் அவருயிரையும் உடன் உண்டவனுடைய வடிவழகையொழிய மற்றொன்றைக் கண் காணாது; அவனுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் சொல்லும் திருநாமங்களைத்தவிர செவிகள் மற்றொன்றைக் கேட்கமாட்டா. (நஞ்சு ஊணாக உண்டான்...) அடியார்க்காகத் திருவுலகாந்தருளியதில் தான் ஓரிந்திரியம் ஈடுபட்டதென்றால், அன்பற்ற பூதனையை முடித்ததிலும் சில இந்திரியங்கள் ஈடுபட்டன. ஹ்ருஷீகேசஸூகையாலே—(ஹ்ருஷீகங்கள் எனப்படும் இந்திரியங்களுக்கு ஈசஸூகையாலே) இப்படி எல்லா இந்திரியங்களும் அவனுக்கே உரிமைப்பட்டவையாயின.

விமோகம் முதலான ஆத்மகுணங்களும், ஏனமாய் நின்றார்க்கு-
(அபேகைஷயை எதிர்பாராமல் தானே ரக்ஷித்தருளிய)வராஹ
மூர்த்தியான எம்பெருமானை அடைவதற்கு. இயல்வு என்பரே-
ஸாதனம் என்று சொல்லுகிறார்களே! (என்ன அறிவுகேடு!)

அவ:—கீழ் ஸமாஸ்ரயணீயனாகச் சொன்னவனை ஆச்ர
யிக்குமிடத்தில் தத்துவரூபமான ஸாதநம் பக்தியென்கிறார்.

உரை:—ச்ரோத்ர ஜிஹ்வா சக்ஷுர் க்ராண த்வக்குக
ளாகிற ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தும், தேஜ: ப்ருதிவீ வாயு
ஜலாகாஸங்களாகிற பூதபஞ்சகமும், தத்துவலக்ஷிதமான ஸரீர
மும், இந்தக் கரணகளேபூரங்களால் ஸாதிக்கப்படுமதாய்
அவிச்சிந்ந ஸம்ருதிஸந்தாநரூபமான பக்திபாபந்நஜ்ஞான

அவ:—கீழ்ப்பாட்டில், அடையத்தக்கப் பராயமாகச் சொல்லப்பட்ட
வனை அடையும்போது, அவனையடைவிக்கத் தகுந்த ஸாதனம் பக்தி
என்கிறார். தம்முடைய ஸாத்யபக்தியைச் சொல்லுவதாகவுமாம். தானே
உபாயமாகவும், உபேயமாகவுமிருக்க, சிலர் பக்தியை இவனையடையும்
உபாயமாகக் கொள்வதே! என்று கூறுகிறார்களாம். பக்திபரமான
முதல் நிர்வாஹத்தை முதலிலும் ப்ரபத்திபரமான பின் நிர்வாஹங்களைப்
பின்பும் காட்டுவோம்.

வ்யா:—(செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும் இயல்வு)
மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும்,
ஞானவிசேஷமான (அறிவுரூபமான) பக்திக்கு உபகரணமாயிருப்பதன்
மூலம் பரமபுருஷனையடைய உபாயமாகின்றன. ஐந்து ஞானேந்திரியங்
களைச் சொன்னது கருமேந்திரியங்களைந்துக்கும், மனமாகிற இந்திரியத்
திற்கும் உபலக்ஷணம். (செந்தி புவி கால், நீர் விண் பூதம் ஐந்தும் இயல்வு)
தீ, நிலம், காற்று, நீர், ஆகாயம் என்னும் ஐந்து பதங்களும், இவற்றுலே
யான சரீரத்தை உபலக்ஷணமுறையாலே காட்டுகிறது; “சரீரமாத்யம்
கூலு த்யம்ஸாதநம்” [குமாரஸம்பவம் 5-33] [சரீரமே முதல் தர்ம
ஸாதனமாகும்.] என்கிறபடியே சரீரமும், இந்திரியங்களும்ருந்தால்தான்
பக்திசெய்யமுடியுமாய்கையாலே பக்திக்கு உதவும் இவை எம்பெருமானை
யடைய உபாயங்களெனப்படுகின்றன. (அவியாத ஞானமும் இயல்வு)
“தைலதாராவதவிச்சிந்ந ஸம்ருதிஸந்தாநரூபம் த்யாநம்” [எண்ணைத்
தாரைபோலே இடைவிடாத நினைவுத்தாரையாயிருப்பது பக்தி] என்று

மும், புக்த்யுத்தபத்தி விவ்ருத்தி₄ ஹேதுவாகப் பூலஸங்குகர்த்ருத்வத்யாக்யூர்வகமாகப் பண்ணும் யாக்யாதிசுக்ரம்ங்களும், நாள்தோறும் பக்தியை வளர்க்கக்கடவ விவேக விமோகாதிசுகளும், ஆந்ருஸம்ஸ்ய த்யாநாதிசுளமாஹி விஸக்ஷணதர்ம்

எம்பெருமாரூர் பூரீபாஷ்யத்தில் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணலகுளித்தாந்தத்தில் அருளியபடியே இடைவிடாத ஞானரூபமாயிருக்கும் பக்தியே எம்பெருமானையடைய உபாயமென்பர். (அவியாத ஞானமும்) கர்மயோகத்திலடங்கிய ஞானமும் என்றுமாம், (வேள்வியும் இயல்வு என்பர்)

அக்நிஹோத்ராதி₃ து தத்கார்யாயைவ தத்யுத்சநாத்

[ப்ர-ஸு 4-1-16]

[அக்நிஹோத்ரம் முதலிய ஆச்ரமகர்மம், பக்தியின் உத்பத்தியாகுற கார்யத்தின் பொருட்டே அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டும்; அப்படியே ச்ருதி காணப்படுவதால்.]

ஆப்ரயானாத் தத்ராபி ஹி த்யுஷ்டம் [ப்ர-ஸு 4-1-12]

[(வித்யை) சாகும் வரையில் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியதே; அந்த எல்லாக் காலங்களிலும் (உபாஸநவிதி) காணப்படுகிறதன்றோ.]

தமேதம் வேத்யாநுவசநேந ப்யூராஹ்மணா விவிதி₃ஷந்தி

யஜ்ஞேந த்யானேந தபஸாநாஸகேந [ப்ருஹ 6-4-22]

[ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள், இந்தப் பரமாத்மாவை வேதாத்யயனத்தினாலும், யஜ்ஞத்தினாலும், தானத்தினாலும், (பலத்தில்) ஆசையற்ற தபஸ்ஸினாலும் அறிய விரும்புகின்றார்கள்.] என்று சொல்லுகிறபடியே, பக்தியோகம் உண்டாவதற்காகவும், வளர்வதற்காகவும், பலத்தில் பற்றும், 'நான் செய்கிறேன்' என்னும் எண்ணமூழில்லாமல் செய்யப்படும் யாகம் முதலானவையான கர்மயோகமும் பரமபுருஷனையடைய உபாயமென்பர், (நல்லறமும் இயல்வு என்பர்) "தல்லப்யுதி₄ர் விவேக விமோகாப்யாஸ க்ரியா கல்யாண அநவஸாத₃ அநுத்த்யுத்சு₃ய₃:" [1. அந்நசுத்தியாலுண்டாகும் சரீரசுத்தியாகுற விவேகம் 2. விருப்பங்களில் பற்றற்றிருக்கையாகுற விமோகம் 3. பகவத்விஷயத்தில் பலகால் பழகுகையாகுற அப்யாஸம் 4. பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலியவற்றை இயன்ற வரையில் அநுஷ்டிக்கையாகுற கிரியை. 5. உண்மை, நேர்மை, இரக்கம் கொடை, கொல்லாமை, பேராசையின்மை ஆகிய கல்யாணங்கள் 6. மனவருத்தமின்மை 7. அதிஸந்தோஷமின்மை என்னும் ஏழு ஸாதனங்

மும். ஸர்வஸுலபுனாய் ஆபத்ஸகனாய் நின்ற ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸத்ருஸாதனம் என்று வேதவைதிகபுருஷர்கள் சொல்லாநின்றார்கள். “भक्तिः” (புக்தித்) என்றும், “भक्त्या त्वनन्यया शक्यः” (புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய:) என்றும் சொல்லக்கடவதிதே.

களாலும் பக்தியுண்டாகிறது.] என்று வாக்யகாரரால் சொல்லப்பட்ட நல்ல தர்மங்களாகிற விவேகம் விமோகம் முதலியவையும் எம்பெருமானையடைய உபாயமென்பர். உலகில் நல்லோரனைவராலும் நல்ல தர்மங்களாக இசையப்பட்ட இரக்கம், கொடை முதலானவற்றை ‘நல்லறம்’ என்கிறதாகவுமாம். (ஏனமாய் நின்றார்க்கு இயல்வென்பர்) அனைவர்க்கும் எளியவனாய், ப்ரளாயாபத்தில் பூமியை ரக்ஷித்தவனான வராஹமூர்த்தியை அடைய இவற்றையெல்லாம் உபாயமென்பர். இயல்வு என்பது ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுவதாய், இங்கு அவனையடையும் ப்ரகாரமான (வழியான) உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. (இயல்வு என்பர்) அவனையடையத்தக்க வழி என்று வேதமும் வைதிகர்களும் சொல்லுவார்கள். “தமேவம் வித்; வாநம்ருத இஹ புவதி” [பு-ஸு] [அவனை இப்படி அறிபவன் இப்பிறப்பில் மோக்ஷமடைகிறான்] “புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய:” [கீதை 11-54] [அநந்ய பக்தியிலுலேயே நான் அடையத்தக்கவன்] “புக்திக்ரீதோ ஜநார்த்தந:” [பக்தியிலுல் விலைக்கு வாங்கப்படுபவன் ஜநார்த்தனன்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. “என்பரே” என்ற ஏகாரம் சாஸ்திரங்களில் பிரஸித்தியைக் காட்டுகிறது.

ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்திசிஷ்டர்களாகையாலே, இப்பாசரம் ஸாதரபக்தியைச் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளாமல், ஆழ்வாருடைய அநுபவத்துக்கு உறுப்பான ஸாத்யபக்தியைச் சொல்லுகிறது என்று கொள்வதும் உண்டு. முன் பாசரத்திற் சொன்ன செவி வாய் கண் முதலான ஐந்து இந்திரியங்களும், புவி கால் நீர் முதலான ஐந்து பூதங்களாலான சரீரமும், கர்மங்களும், ஆத்மகுணங்களும், இவற்றைத் துணைகொண்ட ஞானருபமான பக்தியும் “மயர்வறமதிநலமருளினன்” [திருவாய் 1-1-1] என்கிறபடியே ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்கு, ஆபத்துக்காலத்தில் நிர்ஹேதுகமாக பூமிக்கு உதவிய அவனுடைய நிர்ஹேதுக்கிருபையாலே உண்டாகின்றன. இவையெல்லாம் அவனையனுபவிப்பதற்கு உறுப்பாகின்றன என்று கருத்து. இயல்வு-என்றது அவனையனுபவிக்கும் ப்ரகாரம் என்றபடி. என்பரே என்றது இவ்வர்த்தமும் வேதவைதிககோஷ்டியில் பிரஸித்தம் என்றபடி.

அங்ஙனன்றிக்கே. த ம க் கு பேராசுபகரணமான புக்தியை உபாஸகர் உபாயமாக அநுஷ்டிக்கும் கட்டளை யைச் சொல்லி புக்தியை கேஷிபித்து ப்ரபத்தியை அருளிச் செய்கிறாராகவுமாம். அப்போதைக்கு, “ஏனமாய் நின்றார்க்கு நல்லறமான இவை இயல்வு என்பர்; தானே வந்து ஸந்நி ஹிதனாய் ரக்ஷிக்குமவனைப் பெறுகைக்கு இவற்றை ஸத்ஸூரு ஸாத்யமென்று சொல்லாநிற்பார்கள்; என்ன அறிவிலி களோ!” என்று கேஷபமாகக் கடவது. “ஞானப்பிராணை யல்லால் இல்லை நான்கண்ட நல்லது” என்றிறே தம்முடைய ஸித்த்யாந்தம்.

மூன்றாவதொரு விதமாகவும் இப்பாசுரத்துக்குப் பொருள் கொள்ள லாம். ஆபத்துக் காலத்தில் அபேக்ஷையை எதிர்பாராமல் தானே உதவும் உறவுடையவனைப் பெறுவதற்கு வேலைசெய்து கூலி கொள்வாரைப் போலே, நமக்கு அவனைப் பவிக்க உறுப்பான பக்தியை பக்திநிஷ்டர்கள் உபாயமாக அநுஷ்டித்துப் பலன்பெறும் முறையைச் சொல்லி, ஸாதனபக்தியை நிந்தித்து, அர்த்தாத் ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

(ஏனமாய் நின்றார்க்கு) ஆரபேஷித்து ஆபத்துக் காலத்தில் மாகடம் பில் நீர்வாரா மான மிலாப் பன்றியுருவையும் எடுத்து ரக்ஷித்தான்? ஸ்வப்ராப்தி விரோதியான ப்ரவ்ருத்தியினின்றும் நிவ்ருத்தியடைவதையே கொண்டு உதவுமனைப்பெற, ப்ரவ்ருத்தியிலே கைவைப்பதே! (செவி வாய் கண் மூக்குடலென்றைம்புலனும்...பூதமைந்தும், அவியாத ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமும் இயல்வு என்பரே) அவனை அனுபவிக்க உறுப் பாக அவன் கொடுத்த இந்திரியங்கள், சரீரம் முதலானவற்றை அவனை யடையத் தகுந்த ஸாதனம் என்று சிலர் கருதி அவற்றில் கைவைக்கிறார் களே! இது என்ன அறிவுகேடு! (ஏனமாய் நின்றார்க்கு இயல்வு என்பரே) ஆபத்துக்காலத்தில் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத்தானே தகாத செயலைச் செய் தும் ரக்ஷிப்பவனைப்பெற இவற்றை ஸாதனமென்பதே! “ஏனத்துருவா யிடந்த பிராணையல்லால் இல்லை நான்கண்ட நல்லதுவே” [திருவிருத்தம்99] என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே அருளுகிறார். இவருடைய ஸித்தாந்தமும் இதுவேயன்றே.

13. இயல்வாக வீன்துழாயா னடிக்கே செல்ல
முயல்வா ரியலமரர் முன்னம்—இயல்வாக
நீதியா லோதி நியமங்களால் பரவ
ஆதியாய் நின்ற ரவர்.

பதவுரை:—முன்னம்—அநாதிகாலமாக, இயல் அமரர்—
யோக்யதையை உடையவரான நித்யஸூரிகள், ஈன்
துழாயான் அடிக்கே செல்ல—அழகிய திருத்துழாயை அணிந்
துள்ள புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளிலே அணுகு
வதற்கு, இயல்வாக—தகுதியாக, முயல்வார்—முயற்சி செய்
வார்கள்; இயல்வாக—(மற்றவர்களுக்கும்) தகுந்தபடி,
நீதியால் ஓதி—முறைப்படி திருநாமங்களைச் சொல்லி, நிய
மங்களால் பரவ—சாஸ்த்ரநியமங்களாலே புகழும்படியாக,
அவர்—அந்த எம்பெருமான், ஆதி ஆய் நின்றார்—(சேதனனை
விஷயீகரிப்பதில்) முற்பாடராயிருந்தார்.

அவ:—அவனை நேர்கொடு நேரே கிட்டிப் பரிமாறு
கைக்கு அதிகாரிகள் நித்ய ஸூரிகளே; இப்படியிருக்கச்
செய்தேயும், ஸம்ஸாரிகளான நம்போல்வார்க்கும் ஆர்
யிக்கலாம்படி தன்னை ஸுலபுகூக்கிவைக்கும் என்கிறார்.

உரை:—ஐஸ்வர்யஸூசகமான அழகிய திருத்துழாயை
உடையனான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே கிட்ட ஸத்ருஸ்

அவதாரிகை:—அவனை உள்ளபடி அறிந்து அநுபவிப்பதற்கு அதி
காரிகள் நித்யஸூரிகளும், "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது" என்னும்படி
யான நீரும் ஆகக்கூடும். ஸாமான்யரான ஸம்ஸாரிகள் மிகப்பெரியவனான
அவனை எப்படி ஆசிரயிப்பது? எனில்: அவர்களும் தன்னை அடையலாம்
படி, தான் முற்படுவான் என்கிறார். அநுபவிக்க உபகரணங்களையும்
கொடுத்து, ரூசியையும் உண்டாக்கி, உபாயமாகவுமாகி, பலனையும் தானே
அளிப்பான் அவன் என்கிறார்.

வ்யா:—(ஈன் துழாயானடிக்கே செல்ல) சக்ரவர்த்திகள் மாலையிட்
டிருப்பார்கள். உபயவிழிக்கும் ஏகசக்ரதிபதி தானே என்பதை
உணர்த்தும் திருத்துழாயைத் தோள்மாலையாக உடைய ஸர்வேஸ்வரன் திரு

மாக உத்யோகிப்பார் முந்துறமுன்னம் அதுக்கீடான யோக்யதையுடையரான நித்யஸூரிகள்; அல்லாத நம் போல்வாரும் ஸ்வரவாணதிகளுக்கு நழுவுதல் வாராதபடி அழகிதாகக்கொண்டு "ஸ்த்ரோக்தமான வ்ரதநியமாதி க்ரமங்களுடே அத்யயநத்தைப்பண்ணி, அதீதமான வேதத்தின் அர்த்தத்தை ஆசார்யன் பக்கலிலே கேட்டு மந நம்பண்ணி அர்ச்சநப்ரணாமகீர்த்தநாதிகளுடேகூட அந வரதபூவனை பண்ணுகையாகிற நியமங்களாலே புக்திபர வஸாராய்ப் பரவும்படிக்கீடாக அப்படிப்பட்ட பெருமை யுடையரானவர், "पूर्वज्ञ" (பூர்வஜ) என்கிறபடியே ருச்யுத்

வடிகளை அடைய, (இயலமரர்) இயற்கையிலேயே அறிவையுடைய நித்யஸூரிகள், (முன்னம் இயல்வாக முயல்வார்) தாங்களே முற்பட்டு அவனுடைய பெருமைக்குத் தகுதியாகப் பெருமுயற்சியெய்வர், சூட்டு நன்மலைகள் தூயனவேந்தி நன்னீர் ஆட்டி அந்தாபம் தராநிற்பர்கள், (இயல்வாக) இதுவே யாத்ரையாயிருப்பர் என்றமாம், (முன்னம் இயல மரர்) அநாதிகாலமாக இயற்கையறிவையுடைய நித்யஸூரிகள் என்றமாம்.

‘இயலமரரான அளர்களிப்படியிருக்கக் குறையில்லை, ஸம்ஸாரிகள் அறப் பெரியவளுன அவளை அடைவதெப்படி?’ எனில்: அவர்கள் விஷயத்தில் இவன் முற்படுவான் என்கிறார்: (இயல்வாக) தங்கள் சக்திக்குத்தக்கபடி, "மந்த்ரோ ஹிந: ஸ்வரதோ வர்ணதோ வாய ஜமநம் ஹிநஸ்தி" [பாணிநிசிக்ஷா] [ஸ்வரத்திலாவது, எழுத்திலாவது நழுவின மந்திரம் சொல்லுபவனைக் கெடுக்கும்] என்கிறபடியே ஸ்வரம், வர்ணம் முதலான வற்றில் நழுவாதபடி அழகாகத் துதிக்க என்றமாம், (நீதியால் ஓதி) சாஸ்திரத்தில் சொன்ன விரதம், நியமம் முதலான முறைகள் தப்பாதபடி அத்யயநம் செய்து, (நியமங்களால் பரவ) ஓதிய வேதத்தின் உட்பொருளை ஆசாரியனிடம் கேட்பது, அதை மனனம் செய்வது, அர்ச்சிப்பது, வணங்கு வது, நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்வது, பகவத் பாகவத பாதஸேவைசெய்வது முதலானவற்றோடு அவளை எப்போதும் தியானிப்பதாகிற நியமங்களாலே பக்திபரவசர்களாகத் துதிக்கும்படியாக, (பரவ) துதிப்பதைச் சொன்னது மகோவாக்காயங்கள் முன்றலும் ஆசிரியப்பதற்கு உபலக்ஷணம், (பரவ ஆதியாய் நின்றார் அவர்) நித்யஸூரிகளும் பெருமுயற்சியெய்து ஆசிரயிக்க வேண்டிய மிகப்பெரியவன், ஸம்ஸாரிகளான நம்மைப்போல்வாரும் ஆச்ர யிக்கலாம்படி முற்பட்டுநின்றார், "பூர்வோ யோ தேவேப்யோ ஜாத:" [பு-ஸூ] [எவன் தேவர்களுக்காக முற்பட்டுப் பிறந்தாலோ] "மஹாபுருஷ

பாதகராய்க்கொண்டு முற்பாடராய் நின்றார். ஆகையாலே நமக்கெல்லாம் ஆச்ரயிக்கக் குறையில்லை என்று கருத்து. இயலமரர்-இயற்றிய உடையரான, யோக்யதையை உடையரான் நித்யஸூரிகள் என்றபடி.

14. அவரவர் தாந்தா மறிந்தவா நேத்தி

இவரிவ ரெம்பெருமா னென்று—சுவர்மிசைச்
சார்த்தியும் வைத்தும் தொழுவர், உலகளந்த
மூர்த்தி யுருவே முதல்.

பதவுரை:— அவரவர் — ரஜோகுணத்தையும், தமோ குணத்தையுமுடைய சிலர், தாம் தாம் அறிந்தவாறு—தங்க ளுடைய குணங்களுக்குத்தகுந்தபடி தாங்கள் அறிந்தவித மாக, இவர் இவர் எம்பெருமான் என்று ஏத்தி—‘இவர்கள் எமக்கு ஸ்வாமிகள்’ என்று (சில தெய்வங்களைக் குறித்துச்) சொல்லிப் புகழ்ந்து, சுவர் மிசை சார்த்தியும்—சுவரின் மேல் எழுதியும், வைத்தும்—(விக்ரஹமாக) ப்ரதிஷ்டைசெய்தும், தொழுவர்—வணங்குவார்கள்: (ஆனால்), உலகு அளந்த— (தொழும்வர்களுடைய தலையிலும், தொழப்படுமவர்க ளுடைய தலையிலும் திருவடியைவைத்து) உலகத்தையெல் லாம் அளந்துகொண்ட, மூர்த்தி உருவே — திரிவிக்கிரம மூர்த்தியின் திருவடிவே, முதல்—ப்ரதானமானது.

அவ:—இப்படி ருச்யுத்பாதகனாய்க்கொண்டு முற்பாட னாய் நிற்கிறவனைவிட்டு, ஸம்ஸாரிகள் கஷுத்ரதேவதா

பூர்வஜ” [ஜிதந்தே 1-1] [மஹாபுருஷனே! முற்படப்பிறப்பவனே!] என் கிறபடியே, தானே முற்பட்டு உயிரளிப்பான் எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்து மனிசர்க்காப் படாதபட்டு இவர்களுக்கு ப்ரதமஸூக்ருதத்தை உண்டாக்கி, தன் விஷயத்தில் ருசியை உண்டாக்கி, அநுபவிக்க உபசரணங் களையும் கொடுத்து, உபாயமாகவும் நின்று பலத்தைக் கொடுக்கவுமிருக் கிறான்; ஆகையாலே நமக்கும் ஆச்ரயிக்கக் குறையில்லை என்கிறார்.

அவதாரிகை:—இப்படி ருசி முதற்கொண்டு உண்டாக்கி, முற்பட்டு நிற்கிற ஸர்வேச்வரனைவிட்டு, ஸம்ஸாரிகள் கண்டகண்ட தேவதைகளின்

ஸமாச்ரயணம்பண்ணு நின்றார்களே? என்னில்: அவர்கள் அப்படிச் செய்தார்களேயாகிலும் அந்த ஆச்ரயணியரான தேவதைகளுக்கும் ஆச்ரயணியன் அவனே என்கிறார்.

உரை:—ரஜஸ்தம்:ப்ரசுரராய், பிந்நருசிகளான அவ்வவ் வதிகாரிகள், ஸாஸ்த்ரமுகத்தாலன்றிக்கே குண நுகுணமாகத் தாந்தாம் அறிந்த ப்ரகாரங்களாலே வாய்விட்டுப் புகழ்ந்து, தாங்களுகந்த குணங்களையுடைய ஐயன், துர்க்கை காலில் விழுந்து திரிகிறார்களே! என்னில்: அறிவிலிகளான அவர்கள் அப்படிச் செய்தாலும் அவர்களால் அடையப்படும் தேவர்களாலும் அடையப் படுமவன் இவனே என்கிறார்.

வ்யா:—(அவரவர்) உலகில் சிலருக்கு ரஜோகுணம் அதிகமாயிருக்கும்; சிலருக்குத் தமோகுணம் அதிகமாயிருக்கும். அவர்களால் பரமஸாத்விக தேவதையை எப்படிப்பற்றமுடியும்? “ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேய:” [பாரதம்] என்கிறபடியே கருவிலே திருவுடைய ஸாத்விகர்கள்தானே உண்மையான பரம்பொருளைப் பற்றமுடியும். (அவரவர்) “லோகோ பிந்நருசி:” [உலகினர் வெவ்வேறு ருசிகளை உடையவர்கள்] என்கிறபடியே சிலருக்குத் தாமஸாஹாரங்களிலும் தாமஸச் செயல்களிலுமே ருசியிருப்பதையும், சிலருக்கு ராஜஸாஹாரங்களிலும் ராஜஸச்செயல்களிலுமே ருசியிருப்பதையும், ஒருசிலருக்கே ஸாத்விகாஹாரத்திலும், ஸாத்விகச் செயல்களிலும் ஈடுபாடிருப்பதையும் காண்கிறோம். தேவதாவிஷயத்திலும் இப்படித்தானேயிருக்கும். இதை உணராமல் சில மேதாவிகள் எந்த தெய்வத்தை உபாஸித்தாலும் ஒன்றுதான் என்று உரைப்பதுதான் ஆச்சரியம்! (தாம் தாம் அறிந்தவாறு ஏத்தி) மனிதர்களுடைய அறிவை எடுத்துக் கொண்டாலும், அது ஒரே தரமுடையதாயிருப்பதில்லை. (இதற்குக் காரணமும் ரஜஸ்தமோகுணங்களே.) ஆகையால் தம் தம் அறிவுக்குத்தக்கவாறு பற்பல தாழ்ந்த தேவதைகளைத் துதிப்பவர்களாகவே உள்ளனர் உலகினர். (தாம் தாம் அறிந்தவாறு) ஸத்வகுணம் விஞ்சியிருந்ததாகில் “ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்” [கீதை] என்கிறபடியே சாஸ்திரவிசாரம் செய்து ஞானத்தெளிவை அடைந்திருப்பார்கள். அதில்லாமையாலே ‘மனமே ராஜா, மதியே மந்திரி’ என்று தம்முடைய புல்லறிவுக்குத்தக்கபடி ஒரு தெய்வத்தைப் பரம்பொருளாக நிச்சயித்துக்கொண்டு அதைத் துதிக்கிறார்கள். “புடைப்பல தானறி தெய்வம் பேணுதல் தனது புல்லறிவு ஆண்மை பொருந்தக் காட்டி” [திருவாசிரியம்-6] என்றார் நம்மாழ்வாரும். (இவர் இவர் எம்பெருமான் என்று) தம்மைப்போலவே ரஜோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும் அதிகமாக உடைய தேவதைகளில் ஒருவரை

தொடக்கமாக ருத்ரன் முடிவாக உண்டான இவர்கள் நமக்கு ஆச்ரயணியரான ஸ்வாமிகள் என்று ஆதரித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு தேவதைகளை ஒரோர் பித்திகளிலே சித்ரரூபேண எழுதியும், க்ருஹந்தொடக்கமான ஒரொரு இடங்களிலே ப்ரதிமாருபேண ப்ரதிஷ்டித்து வைத்தும் ஆச்ரயியாநிற்பார்கள். இவர்கள் இப்படிச் செய்தாலும்,

‘எம்ஸ்வாமி’ என்று அபிமானித்து. (இவரிவர்) “ஸகரபுத்ரர்கள் கண்டாரை ‘என் குதிரை பிடித்தாய்’ என்று பிடிக்குமாபோலே, தோற்றிலுரை (பற்றுகை)” என்று பெரியவாச்சான்பின்னை. (இவரிவர்) ஒரு கணக்கில்லை; ஒருவன் பிரமன் உஷஸ்ஸிடம் கலந்துபெற்ற உருத்திரனை எம்பிரான் என்றான். மற்றொருவன் ‘அவன் மனைவியான பராசக்தியே பரம்பொருள்’ என்றான். பிறிதொருவன் அவன் மூத்தபிள்ளையான பிள்ளையாரையே பரதத்துவம் என்றான். வேறொருவன் ‘அவன் இளையபிள்ளையான முருகனே மெய்ப்பொருள்’ என்றான். இன்னமொருவன் அவனுடைய காமாவேசத்தால் வீரியம் விழுந்து உண்டான ஐயலுரை அறுபொருள் என்றான். இன்னம் கறுப்பு, காட்டேரி, முதலானவற்றுக்கு எல்லையேயில்லை. என்னே அறிவுகேடு! ஒருவலுவது தான் சொல்லும் தேவதை தன்னைப்போலவே பிறப்பையுடையதே என்பதையும், பிரகிருதிஸம்பந்தமுள்ளதே என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்க்கிறுனல்லன். இதை அறிவாஸியொருவன் எடுத்துச் சொன்னால் துவேஷியென்று அவனைத்தாற்றவும், அவன் வணங்கும் அருமறைமுதல்வனுன திருமாலைத் தாழ்த்திப்பேசவும் தயங்குவதில்லை. “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே” [பு-ஸு] என்று வேதமும், “பிறப்பில் பல பிறவிப் பெருமான்” என்று ஆழ்வார்களும், “பிறவாப் பிறப்பிலே பிறப்பித்தோர் இலையே” என்று மத்யஸ்தர்களான பழந்தமிழரும் திருமாலுக்குறித்துச் சொல்லியிருப்பதைக் காண்பதுமில்லை. (சுவர்பிசைச்சார்த்தியும் வைத்தும் தொழுவர்) அந்த தேவதைகளை அபிமானத்தாலே சுவர்மீது சித்திரமாக எழுதியும், வீடு, ஆலயம், குன்று முதலானவிடங்களிலே விக்ரஹமாக வைத்தும் தொழுகின்றார்கள். (உலகளந்த மூர்த்தியுருவேமுதல்) இவர்கள் பக்ஷபாதத்தாலே கண்டகண்ட தேவதைகளைத் தொழுதாலும் உண்மை மாறிவிடாதே. ஆச்ரயிக்கின்ற இவர்களோடு, இவர்கள் ஆச்ரயிக்க வரும்புகின்ற அந்த தேவதைகளோடு வித்தியாசமில்லாதபடி எல்லாரும் தன் காலின் கீழே மிதிபடும்படி உலகனைத்தையும் அளந்துகொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியே ஜகத்காரணமானது. (உலகளந்த) இதை இன்று நான் சொல்லவில்லை; பக்ஷபாதிகளான சில சேதனர் சொல்லவில்லை. அபௌருஷேயமான வேதம் ஆயிரக்கணக்கான

ஆச்ரயிக்கிறவர்களோடு, ஆச்ரயணீயராக இவர்கள் விரும்புகிற அஞ்சுதேவதைகளோடு வாசியற எல்லாரும் தன் காற் கீழே துகையண்ணும்படி ஐகத்தையடைய அளந்து கொண்ட ஸர்வேச்வரன் திருமேனியே ப்ரதநாமம்.

15. முதலாவார் மூவரே, அம்மூவ ருள்ளும்
முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்—முதலாய
நல்லா னருளல்லால் நாமநீர் வையகத்துப்
பல்லா ரருளும் பழுது.

பதவுரை:—மூவரே—பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் இம்மூவரே, முதலாவார்—முக்கியமானவர்கள்; அம்மூவருள்ளும்—அந்த மும்மூர்த்திகளுக்குள்ளும், மூரி நீர் வண்ணன்—பரந்த கடல்போன்ற நிறத்தையும், ஸ்வபாவத்தையுமுடைய வனுன் எம்பெருமானே, முதலாவான்—காரணபூதனாவான்; முதலாய—ஸ்ர்வகாரணனும், நல்லான்—உபகாரகனுமான அவனுடைய, அருள் அல்லால்—அருளைத்தவிர, நாம நீர் வையகத்து—ப்ரஸித்தமான கடல்கூழ்ந்த மண்ணுலகில், பல்லார்—மற்ற பலருடைய, அருளும்—கிருபையும், பழுது—வீணானது.

அவ:—நீர் அவனையே ப்ரதநானாகச் சொல்லாநின்றீர். புறம்பே ஆச்ரயிப்பார் சிலரும், ஆச்ரயித்தார்க்குப் பூலங்

இடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றது என்று கருத்து. (உலகளந்த மூர்த்தி உருவே முதல்)

“ஏக: ப்ராஸீஸரத் பாதும் ஏக: ப்ராசிக்ஷளந்முதநா।

அபரோ஽ப்யதநந் மூர்த்தநா கோ஽திகஸ்தேஷு க்யண்யதாம்||”

[ஓருவன் (விஷ்ணு) திருவடியை நீட்டினான்; வேறொருவன் (பிரமன்) உகப்புடன் அதைக்கழுவினான்; மற்றொருவன் (உருத்திரன்) அநீரைத் தலையில் தரித்தான். இவர்களில் எவன் பெரியவன் என்பதை நீங்களே நடுநிலை நின்று எண்ணிப்பாருங்கள்.] என்றாற்போலே சொல்லுகிறார்.

அவதாரிகை:— ‘நீர் உலகளந்த மூர்த்தியே முதல்வன்’ என்கிறீர். சிலர் காளி, கருப்பன், காட்டேறி முதலான வேறு தெய்வங்களை முதல்வ

கொடுப்பார் சிலருமாயன்றோ நாட்டில் நடந்துபோருகிறது? என்ன, 'அவையடங்கலும் வ்யர்த்தம்' என்கிறார்.

உரை:—‘இவர் இவர்’ என்று இருந்ததேகுடியாக ஆராயணியரென்று பூரமியாதே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகாரியங்களை அதுக்கடைத்த வடிவெடுத்து நடத்திக்கொண்டுபோருகிற ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களாகிறமூவருமே ஐகத்துக்குப்ரதாநர் ஆவர்;

ராகச் சொல்கின்றனர். சிலர் மும்மூர்த்திகளில் பிரமன், உருத்திரன் ஆகிய மற்றிருவரையும் முதல்வராகச் சொல்லுகின்றனர். இத்தெய்வங்கள் தங்களுக்குப் பலன் கொடுப்பதையும் சான்று காட்டுகின்றனர். வேறு சிலர் இம்மூன்று மூர்த்திகளிலும் மேற்பட்டதொன்றுதான் பரதெய்வம் என்கின்றனர். அவ்வொன்று எது? என்று கேட்டால், சிலர் பரமசிவன் தான் என்கின்றனர்; சிலர் பராசக்திதான் என்கின்றனர். சிலர் மஹாகணபதி என்கின்றனர். சிலர் ஸுப்ரஹ்மண்யன் தான் என்கின்றனர். ‘ஊர் இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்கு எளிது’ என்கிற கணக்கிலே இவர்களுக்குள்ளே யுள்ள இச்சண்டையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வேறு சில மேதாவிகள் ‘இவையெல்லாமும், நீயும் நானுங்கூடப் பரம்பொருள்தான்’ என்று வழக்குரைக்கின்றனர். இப்படியிருக்கும்போது ‘உலகளந்த மூர்த்தியருவே முதல்’ என்று நீர் உரைப்பது எப்படி? எனில்: ‘இவையெல்லாம் வேத விருத்தமான பேச்சுக்கள், நானுரைப்பதே வேதசாஸ்திரங்களை ஓட்டியது’ என்கிறார்.

வ்யா:—(முதலாவார் மூவரே) வேதசாஸ்திரங்களைக்கொண்டு பார்ப்போமானால், ஸ்ருஷ்டியைச் செய்பவனாய் அறியப்படும் பிரமனும், ரக்ஷணத்தைச் செய்பவனாக அறியப்படும் விஷ்ணுவும், ஸம்ஹாரத்தைச் செய்பவனாக அறியப்படும் ருத்ரனும் தான் முக்கியமானவர்கள் என்று எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். நீயும் நானும் பரம்பொருளாகில் இவ்வுலகில் நாம் துன்பங்களை அனுபவிப்பதும், அதற்குக் காரணமான சரீரஸம்பந்தமும் கூடாது. ஆகையால் நீயும் நானும் பரம்பொருளாக முடியாது. கறுப்பும், காட்டேறியும், காளியும், முருகனும், கணபதியும் ஐயனாரும் வேதங்களில் எங்குமே பரம்பொருளாகச் சொல்லப்படவில்லை. பரம்பொருளின் காரியமான ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களாகிற முத்தொழில்களிலும் இவர்களுக்கு எவ்விதஸம்பந்தமும் வேதவேதங்களில் காணப்படவில்லை. ஆகையால், ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவரான பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களே தேவதைகளுள் முக்கியமானவராவர்,

முதலாவார் மூவரே என்ற இதற்கு ஆசேஷமாக துரிய (நான்காவது) ப்ரஹ்மவாதிகள் சொல்லுவதாவது:— லோகவேதங்களில் பிரமன் விஷ்ணுவின் உந்தித்தாமரையில் பிறப்பதாகப் பிரஸித்தியுள்ளது. உருத்திரனும், பிரமனுக்குப் பிறந்தவன் என்று பல வேதவாக்கியங்கள் உரைக்கின்றன. “ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ரா: தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே” (அத்ர்வசிகை) என்று சில வேதவாக்கியங்கள் இவர்களோடு கூட விஷ்ணுவுக்கும் பிறப்பை ஒதுகின்றன. ஆகையால் இம்மூன்றிலும் மேற்பட்டதான ஒன்றுதான் பரம்பொருளாகவேண்டும்—என்று துரிய ப்ரஹ்மவாதிகள் உரைக்கின்றனர். அவ்வொன்று எது என்று கேட்டால், சிவனிடம் பக்ஷபாதங்கொண்டவர்கள் அது பரமசிவன்தான் என்கின்றனர். சக்தியிடம் பக்ஷபாதம் கொண்டவர்கள் பராசக்திதான் என்கின்றனர். இப்படியேபலரும்பல விதமாகச் சொல்லுகின்றனர். இவையெல்லாம் வேதவிருத்தம், பரம்பொருளை சிவசப்தத்தால் சொல்லியிருப்பதைக்கொண்டு, கர்மபரவசனான ருத்ரனைக்காட்டிலும் மேலான ஒரு சிவனைக் கற்பிக்கப்புகுந்தால் பரம்பொருளை இந்த்ரசப்தத்தாலும், ஆகாசசப்தத்தாலும், வாயுசப்தத்தாலும் சொல்லியிருப்பதுகொண்டு பரமேந்திரன், பரமாகாசம், பரமவாயு என்னும் தத்துவங்களையும் கற்பித்து அபையே பரம்பொருள் என்றும் சொல்லவேண்டியவரும். வேதவாக்கியங்களெல்லாம் பரஸ்பரவிருத்தமாய்முடியும். மும்மூர்த்திகளைக்காட்டிலும் மேலானதொரு தேவதை முத்தொழில்களைச் செய்வதாக வேதத்தில் எங்குமே சொல்லப்படவில்லை. “தேவர்களுக்குள் விஷ்ணுவே மேலானவன்; அக்னியே கீழானவன்” என்று ஒரு வேதவாக்கியம் கோஷிக்கிறது. “நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்” “நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உருத்திரன் முதலிய எல்லாம் உண்டாகின்றன” “எல்லாவற்றினுள்ளும்புறமும் வியாபித்திருப்பவன் நாராயணன்” “பிறப்பற்றவனாயினும் பலபடியாகப் பிறக்கிறான்” [பு-ஸூ] என்று பல வேதவாக்கியங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. இதிலிருந்து விஷ்ணுவுக்குமேல் ஒருவரில்லையெல்லையென்பதும், விஷ்ணுவின் பிறப்பு தன்னிச்சையாலேயே யொழியக் கர்மஸம்பந்தத்தாலல்ல என்பதும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் துரியப்ரஹ்மவாதம் வேதவிருத்தமாகும். மேலும், உலகத்திலும் கர்மபரவசனான உருத்திரன் வேறு, பரமசிவன் வேறு என்று வழக்கில்லை; ருத்ரபத்னியான பார்வதிவேறு பராசக்திவேறு என்றும் வழக்கில்லை. முக்கண்ணனாய், சூலமேந்தியவனாய், திரிபுரஸம்ஹாராதிகாரியம் செய்தவனான உருத்திரனைத்தான் சைவர்கள் வழிபடுகிறார்கள். ‘உருத்திரனுக்கு வேதங்களில் தாழ்வுசொல்லியிருக்கிறதே’ என்று கேட்டால்தான் ‘அவன் வேறு, எங்கள் சிவன் வேறு’ என்னும் வாதத்தில் மனஸ்ஸாக்ஷிவிருத்தமாக

அம்மூவர் தம்மில் ஸமரென்றும், மூவருங்கூட ஒன்றென்றும், மூவர்க்கும் அவ்வருகே ஒருவன் ப்ரத்யானனென்றும் ப்ரமியாதே, அந்த மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரத்யானனாவான். ப்ரஹ்மாதிகளை இடுக்கி ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை நிர்வஹித்

இறங்குகிறார்கள். இப்படியே பராசக்தி பக்தர்களும் செய்கிறார்கள். ஆகையால் தூரிய பஞ்சமாத்ரி ப்ரஹ்மவாதம் லோகவிருத்தமும் ஆகும். ஆகையால் மும்மூர்த்திகளே உலகிலுள்ள மற்ற அனைவரையும்விட முக்கியமானவர்கள் என்று ஸீர்த்தித்தது. 'மூவரே' என்ற ஏகரத்திலுலே கண்ட கண்ட தெய்வங்களைப் பரம்பொருளாகச் சொல்லுவாரையும், தூரிய பஞ்சமாத்ரி ப்ரஹ்மவாதிகளையும் தள்ளிவிராயிற்று.

இனி, இம்மும்மூர்த்திகளும் ஒருவரே என்றும் இம்மும்மூர்த்திகளும் ஸமானமானவரே என்றும் கூறும் திரிமூர்த்தி ஐக்ய ஸாம்யவாதிகளைத் தள்ளி பகவத் பரத்துவத்தை நிச்சயிக்கிறார், — (அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரீரீர் வண்ணன்) இம்மூவரும் ஒன்றென்னலும், ஸமரென்னலும் கூடாது, ஏனெனில்: வேதங்களில் "நாராயணத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே" [நாராயணோபநிஷத்] [நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் பிறக்கிறான்; நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறான்] என்று நாராயணனிடமிருந்து மற்றிருவர்க்கும் பிறப்பும், "ஸோரோதீத்" [சதபதம்] [உருத்திரன் அமுதான்] "ஸோப்ரவீத் அந பஹதபாப்மாவாஹம்" [சதபதம்] [நான் பாபம் நீங்கப்பெறுதலாலுயிருக்கிறேன் என உருத்திரனுரைத்தான்.] "வரம் வ்ருணே அஹமேவ பசுநாமதி பதிரஸாரீதி" [யஜுர்வேதம்] [நானே பசுபதியாகக்கடவெனென்று வரம் வேண்டுகிறேன் என்றான் உருத்திரன்] என்றும், "ஸோபிபேத்" [ஸுபால] [மிருத்யுவைக்கண்டு பிரமன் பயந்தான்] "உஷஸி ரேதோஸிஞ்சத்" [சதபதம்] [பிரமன் உஷஸின்னும் தன் தேவியிடம் வீர்யத்தை விட்டான்] என்றும் பிரமருத்திரர்களுக்குப் பாபபயஸம்பந்தமும், ப்ராக்ருத சரீரஸம்பந்தமும், அபூர்ணத்வமும் வேதங்களில் ஓதப்படுகையாலும், நாராயணனெனும் விஷ்ணுவை இவர்களைப் படைத்தவனாகவும், நியமிப்பவனாகவும், எவ்விதத் தாழ்வுமற்றவனாகவும் ஓதுகையாலும் இம்மூவரும் ஸமராகவோ ஒன்றுக்கவோ முடியாது. "ஸ ப்ரஹ்மா ஸசிவ:" [தை-நா] [அவனே பிரமனாகிறான்; அவனே சிவனாகிறான்] "ப்ரஹ்மா நாராயண: சிவச்ச நாராயண:" [பிரமனும் நாராயணனே; சிவனும் நாராயணனே] என்று வேதங்கள் ஓதியிருக்கிறபடியால்: இம்மூவரும் ஒன்றெனத் தோற்றுகிறதே? எனில்: இவர்களை மரத்திரம் வேதங்கள் நாராயணனோடு

துப் போருமவனாய், ஸஞ்சரியாநின்றான் கடல்போலே
யிருக்கிற வடிவையுமுடையவனானவன். ஐகத்காரணபூதனு

ஒன்றாகப்படிக்கவில்லை; 'ஸேந்த்ரர்' [தை-நா] [இந்திரனும் அவனே]
"சக்ரச்ச நாராயண:" [இந்திரனும் நாராயணனே] என்று மும்முர்த்தி
களிலும் தாழ்த்தவனும் "அஹல்யாயை ஜார்:" என்று வேதத்திலும்,
பூநீராமாயணதிகளிலும் பரதாரகமனம் செய்தவனாக ஸுப்ரஸித்தனுமான
இந்திரனையும் நாராயணனென்றே படித்தது. "சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச
நாராயண:" [ஸுபால] [கண்ணும் காண்பனவும் நாராயணனே] "திசுச்ச
நாராயண: விதிசுச்ச நாராயண: ஸர்வம் நாராயண:" [நாராயண]
[திக்குகளும் நாராயணனே; விதிக்குகளும் நாராயணனே; எல்லாம்
நாராயணனே] "புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்" [பு-ஸு] [எல்லாம் பரம
புருஷனே] "விச்வமேவேதம் புருஷ:" [தை-நா] [இவ்வுலகெல்லாம் பரம
புருஷனே] "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" [சாந்தி-14-1] [இது எல்லாம்
ப்ரஹ்மமே] என்று துன்பத்தில் உழலும் எல்லாச் சேதனரையும், அறி
வற்ற அசேதனத்தையுங்கூட நாராயணன் என்றே வேதங்கள் படித்தன.
இப்படி எல்லாவற்றையும் ஒன்றென ஒதுவதற்குக் காரணத்தையும், "ஏஷ
ஸர்வபூதாந்தராத்மா திஷ்யோ தேவ ஏவ நாராயண:" [ஸுபால]
[எல்லா பூதங்களிலும் அந்தராத்மாவாயிருக்கும் அப்ராக்ருதனான தேவன்
நாராயணன் ஒருவனே] "அந்தர்பூஹிச்ச நாராயண:" [நாராயண]
"அந்தர்பூஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:" [தை-நா]
[எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளுட்புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான்
நாராயணன்] "விச்வாத்மாநம் நாராயணம்" [தை-நா] [ஸர்வாத்மாவா
யிருப்பவன் நாராயணன்] "ஸ பூமிம் விச்வதோ வ்ருத்வா" [பு-ஸு]
[பரமபுருஷன் பூமியை முழுவதும் வியாபித்தான்] "தஜ்ஜலாந்" [சாந்தி-14-1]
[ப்ரஹ்மத்திடமே எல்லாம் தோன்றி வாழ்ந்து மறைவதால் எல்லாம்
ப்ரஹ்மமென்றது] என்று அருகிலேயே அந்தந்த வேதவாக்கியங்கள்
படித்து வைத்தன. "அந்யச்ச ராஜந் ஸ பர: தத்யாய: பஞ்சனிம்சக: தத்
ஸ்தத்வாத்ருப்ச்யந்திஹ்யேக ஏவேதி ஸாத்வ:" [பாரதம்] [அரசனே! பர
மாத்மா வேருளவன்; ஜீவனும் வேருளவனே. ஆயினும், பரமன் ஜீவனில்
அந்தர்யாமியாய் நிற்பதால் இந்நவரையும் ஒருவராகவே கல்லோர்கள்
காண்கிறார்கள்.] "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" [கீதை] [நீ
எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பதால் எல்லாமுமாகியும்] "ஸர்வக்யத்
வாத்ருப்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமஸ்தித:" [வி-பு] [அந்தன் எங்கும் பரவி
யிருக்கையால் நானும் அவனாகவேயிருக்கிறேன்.] என்று இவ்வர்த்தம்
உபந்ரும்ஹணங்களிலும் விவரிக்கப்பட்டது ஆகையால் மும்முர்த்திகளும்

ஒன்றென்பது வேதசாஸ்திரவிருத்தமேயாகும். ஸ்ருஷ்டி எத்தி ஸம்ஹாரங் களைச் செய்யும் இம்மூவரும் ஒத்தவர்; மூவரும் சேர்ந்தே பரம்பொருள் என்னலாமே? எனில்: "யதோ வா இமாரி" முதலான வேதவாக்கியங் களில் முத்தொழில்களையும் செய்பவன் ஒருவனே என்று ஓதியிருப்பதும், "ஏகமேவாதிதித்யம்" [சாந் 6-2-1] "ஏக ஏவ நாராயண:" [ஸுபால] "ஏக ஏவாக்ர ஆஸீத்" [ஐதரேயம் 1-1-1] "ஈசதே தேஷுவ ஏக:" [சீவ 1-10] "ஏகஸ் ஸ்வதந்த்ரோ ஐக்யதோ ப்ரபூவ" "ஏக: சாஸ்தா ந த்ஷித்யோஸ்தி சாஸ்தா" [பார-ஆச்வ 27-1] "ஏக ஏவ ஜநார்த்தந:" [ஷி-பு] முதலான நூற்றுக்கணக்கான ச்ருதிஸ்மிருதிவாக்கியங்களில் ஐகக்காரணப்பொருள் ஒன்றே என்று ஓதியிருப்பதும், "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம" "நாராயணத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே, நாராயணத் ருத்ரோஜாயதே" முதலான வாக்கியங் களில் நாராயணனைப் பரம்பொருளாகவும், மற்ற இருவரையும் படைப்ப வனாகவும் ஓதியிருப்பதும் ஒட்டாது. ஆகையால் நாராயணன் ஒருவனே நேரேயும், பிரமருத்திரர்களை அந்தர்யாமியாகக்கொண்டும் ஸ்ருஷ்டி ஸம் ஹாரங்களைச் செய்கிறான் என்றும், விஷ்ணுவாய் அவதரித்து ரக்ஷணத்தைச் செய்கிறான் என்றும் கொண்டே தீரவேண்டும். வேறுவழியில்லை. ஆகை யால் மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றென்றும் ஒத்தவரென்றும் சொல்லும் வாதங் கள் வேதசாஸ்திரவிருத்தமேயாகும். வேதசாஸ்திரங்களை நடுநிலைநின்று ஆராய்வார்க்கு நாராயணன் ஒருவனே பரம்பொருள் என்று தெற்றென விளங்கும் என்று கருத்து. (அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரிகீர் வண்ணன்) ஸ்ருஷ்டி எத்தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்வதால் உலகிலுள்ள மற்றுள்ளாரிலும் முக்கியமான அம்மூவருக்குள்ளும் முதல்வனாயிருப்பவன் அலையெறிகின்ற கடல்போன்ற நிறத்தையும் தன்மையையுமுடைய நாராயணனே. (மூரிகீர்வண்ணன் முதலாவான்) பொன்னுருவமும், செந்தி யுருவமும் ஐகக்காரணமன்று மாகடலுருவமே ஐகக்காரணம். "நீலதோ யதும்மத்யஸ்தா வித்யுஸ்ஸேகேவ" [தை-நா] என்று வேதம் புகழ்ந்த வடிவே ஐகக்காரணம். (மூரிகீர் வண்ணன்) நீரானது உலகெங்கும் வியா பித்திருப்பதுபோலே பிரமன் உருத்திரன் முதலான எல்லா தேவதை களையும் வியாபித்திருப்பவன். மேலே மற்றதேவதைகளைப் பேசும்போதும் 'நாமரீர் வையகத்துப் பல்லாரீ' என்று ரீரூழ்ந்த வையகத்தானத்திலே அவர்களை வைத்துப் பேசினாரன்றோ.

பிரமன், உருத்திரன் முதலான மற்ற தேவதைகளும், தங்களை அடைவார்க்கு அருள்புரிந்து பலன் கொடுப்பதாக வேதசாஸ்திரங்களில் படிக்கிறோமே? என்னில் அவர்கள் கொடுக்கும் பலன்களெல்லாம் உயிர் து கமாகையாலும் அல்பாஸ்திரமாகையாலும் வீணானவை; நிலையானதும், மிகச்சிறந்ததுமான மோகபலத்தைத் தர அவர்களால் இயலாது என்

மாய். ஸர்வவிஷயமான வாத்ஸல்யத்தையுமுடையனுவ
னுடைய க்ருபையொழிய, ப்ரஸித்தமான நீரையுடைத்தான
ஜகத்திலுள்ள பலருடைய ப்ரஸாதமும் வ்யர்த்தம்.

இவனையொழிந்த மற்ற இருவருடைய அருளோடு
கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு வாசியற ஸர்வமும் வ்யர்த்தம்.
அன்றிக்கே. 'நீர் சூழ்ந்த பூமியில் நாமமாத்ரமான பல்லா

கிறார் மேலே,—(முதலாய நல்லான் அருளல்லால்) "காரணம் து த்யேய:"
[அதர்வசிகை] [காரணவஸ்துவே தியானிக்கத்தக்கது] என்கிறபடியே
காரணவஸ்துவிடம் பக்தி செய்து பெரும் அருளே பயனுடையது.
கார்யமானவரின் அருள் வீணானது. (நல்லான் அருளல்லால்) முக்குண
மற்றவனும், ஸத்வகுணத்தையும் ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களையுமுடைய
வனான நாராயணனுடைய அருளே பயனுடையது. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்க
ளுடைய பிரமருத்திரர்களுடைய அருள் வீணாதேயாகும் ராவணன்
இரணியன் முதலாலுர்க்கு அருள் புரிந்தான் பிரமன், அவ்வருள் அவர்
களையும் அழிவிலே கொண்டுபோய்விட்டது. வரங்கொடுத்த இவனையும்
வருத்திற்று. பஸ்மாஸுரன் பாணஸுரன் முதலாலுர்க்கு வரங்கொடுத்தான்
உருத்திரன். அவ்வருள் அவர்களுக்கும், வரங்கொடுத்த இவனுக்கும்
ஆபத்து விளைத்தது. நல்லாலான நாராயணனே அவ்வாபத்திலிருந்து
பிரமருத்திரர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டி வந்தது. இவனுடைய அருள் அப்படிப்
பழுதுபட்டது என்பதற்குச் சரித்திரமே கிடையாது. (நாமநீர்வைய
கத்துப் பல்லாரருளும் பழுது) முதலாவாரான பிரமருத்திரர்களுடைய
அருளே இத்தகையதாயிருக்க, உலகிலுள்ள மற்ற தேவதைகளின்
அருளைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? (நாமநீர் வையகத்துப்பல்லார்)
பிரஸித்தமான நீர் சூழப்பெற்றதான உலகிலுள்ள பற்பல தேவதைகள்.
"மூரி நீர் வண்ணன்" [வ்யாபித்திருக்கும் நீர் போன்ற தன்மையை
யுடையவன்] என்று அவனைச் சொல்லுகையாலே, "நாமநீர் வையகத்துப்
பல்லார்" என்று நீர்சூழப்பெற்ற வையகமாக வைத்து இவர்களைப்
பேசுகிறார். இப்படி இவர்களையும் வ்யாபித்திருப்பவனுடையாலே, இவர்
களுடைய அருளும் உண்மையில் அவனுடைய தூண்டலாலேயே
உண்டாவது என்று உணர்த்துகிறார். (பல்லார் அருளும் பழுது) ரஜஸ்
தமம் கலந்த அவர்களிடமிருந்து உண்டாகும் அருளாகையாலே, அதனால்
கிடைக்கும் பலன், அண்டினவர்களை மேலும் மேலும் ஸம்ஸாரத்திலேயே
கட்டிவைப்பதாகவும், அல்பமாகவும் (தாழ்ந்ததாகவும்), அஸ்திர்மாகவும்
(நிலையற்றதாகவும்) இருக்கும். ஆகையால் அவர்களுடைய அருள்

ரருளும் பழுது' என்னவுமாம். தான் பலியாதவளவன்றிக்கே பகவத்ப்ரஸாதத்தையும் விலக்குகையாலே 'பழுது' என்கிறார்.

வீணாதே. நாராயணன் ஒருவனுடைய அருளே பயனுடையது என்கிறார்.

“யோ யோ யாம் யாம் தநும் புக்த: ச்ரத்₃த₄யார்ச்சிதுமிச்சுதி||
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ச்ரத்₃த₄யாம் தாமேவ வித்₃த₄யாம்யஹம் ||
ஸ தயா ச்ரத்₃த₄யா யுக்தஸ் தஸ்யாராத₄ நம்ஹதே |
ஸபு₄தே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ||
அந்தவத்து ப₂லம் தேஷாம் தத்₃ப₄வத்யல்யமேதஸாம் |
தே₃வாந் தே₃வயஜோ யாந்தி மத்₃ப₄க்தா யாந்தி மாமபி ||”

[கீதை 7-21, 22, 23]

[என்னுடைய சரீரமாயிருக்கும் எந்தெந்த தேவதைகளிடம் பக்திசெய்யும் எவனெவன் சிரத்தையுடன் அவர்களை அர்ச்சிக்க விரும்புகிறானோ, அவனவனுக்கு நான் அந்த சிரத்தையையே சமுவாதபடி செய்கிறேன், அந்த சிரத்தையோடு கூடிய அவன் அந்தந்த தேவதையை ஆராதிக்கிறான். என்னாலேயே கொடுக்கப்படும் (அல்பாஸ்திர) காமங்களை அந்த தேவதையிடமிருந்து பெறுகிறான். புல்லறிவாளர்களான அவர்கள் பெறும் பலன் நிலையற்றதாகிறது. மற்ற தேவதைகளைத்துதிப்பவர்கள் (நிலையற்றவரும் தாழ்ந்தவருமான) அந்த தேவதைகளையே அடைகின்றனர். என்னிடம் பக்தி செய்பவர்கள் (நிலையானவனும், மிகச்சிறந்தவனுமான) என்னை அடைகின்றனர்.] என்று கீதையில் கண்ணனும் இதை மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்தான். (நீர் வையகத்து நாமம் பல்லாரருளும் பழுது) என்று கூட்டி, நீர் சூழ்ந்த பூமியிலே வெறும் பெயர் மாத்திரமான மற்ற தேவதைகளின் அருள்கள் வீணானவை என்றும் கொள்ளலாம். ‘அருள்’ என்று பெயரேயொழிய, உண்மையில் இவை அருளல்ல என்று கருத்து. தான் அநந்த ஸ்திரபலத்தைக் கொடுக்காததோடன்றியில், அதைக் கொடுக்கவல்ல பகவானுடைய அருளையும் தடைசெய்கையாலே ‘பழுது’ (வீணானது) என்கிறார். நிற்க. “அரன் நாரணன்” என்னும் பாட்டு சிவ விஷ்ணு ஸார்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்று மனத்துணிந்து சொல்லும் மேதாவிகள் இப்பாசரத்திற்கு என்ன பொருள்கொள்கிறார்கள் என்று தெரியவேண்டும். [கீதையிலும் தேவதாஸாம்யம் சொல்லியிருக்கிறது என்னுமிவர்கள் மேலே எடுத்த கீதாச்லோகங்களுக்கும் பொருளுரைக்க வேண்டும்.]

16. பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அஞ்சி
அழுதே னரவணைமேற் கண்டு—தொழுதேன்
கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளரும் செங்கண்
அடலோத வண்ண ரடி.

பதவுரை:—கடல் ஓதம் — திருப்பாற்கடலில் அலைகளானவை, கால் அலைப்ப-(தன்) திருவடிகளிலே அடிக்க, கண்வளரும்—(அதனாலே) துயிலுமவனாய், செம் கண்—சிவந்த திருக்கண்களை உடையவனாய், அடல் ஓத வண்ணர்—நெருங்கிய அலைகளே போன்ற நிறத்தையுடையவனான எம்பெருமானுடைய, அடி—திருவடிகளை, அரவு அணைமேல் கண்டு—திருவந்தாழ்வானாகிய படுக்கையின்மேல் கண்டு, தொழுதேன்—(இன்று) வணங்கினேன்; பல பகலும்—(முன்சென்ற) அநாதிகாலமும், பழுதே போயின என்று—வீணாகக் கழிந்தன என்று, அஞ்சி அழுதேன்—பயந்து அழுதேன்.

அவதாரிகை:— இதரதேவதைகளைப்பற்றி இவ்விஷயத்தை இழந்த நாட்டார் இழவைப் பரத்வநிஷ்கர்ஷ முகத்தாலே பரிஹரித்தவர், அநாதிகாலம் இதரதேவதைகளையும் இதரஸாதூனங்களையும் பற்றி இவ்விஷயத்தை அகன்று திரிந்த தம்மிழவை நினைத்து ஸோகிக்கிறார்.

“மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரீநீர்வண்ணன்” என்கையாலே, கடல்நீர் வையகத்தை வியாபித்திருப்பதுபோலே பிரமருத்திரர்களை வியாபித்திருப்பவன் என்றும், கடலீரே மேகமாகவும், நதிகளாகவும் உருவெடுப்பதுபோலே, தான் விஷ்ணு முதலான அவதாரங்களைச் செய்து உலகளிப்பவன் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது.

அவதாரிகை:—மற்ற தெய்வங்களைப்பற்றி பகவத்விஷயத்தை இழந்த உலகினர் இழப்பை, சென்ற பாசுரத்தில் பகவத்பரத்வநிர்ணயம் செய்து போக்கியவர், தாமும் அநாதிகாலமாக மற்ற தேவதைகளையும், மற்ற உபாயங்களையும்பற்றி பகவத்விஷயத்தைவிட்டு அகன்று திரிந்து துன்புற்றதை நினைத்து வருந்துகிறார்.

உரை:—ஸௌகுமார்யா நுநுபமாகக் கடலின் சிறுதிவலைகளானவை. துடைகுத்துவாரைப்போலே அநுகூலமாகத் திருவடிகளை ஸ்பர்சிசுக்க, அத்தாலே டள்ளிகொண்டருளுமவனாய், வாத்ஸல்யத்தாலும், ஐச்வர்யத்தாலும் குதறிச் சிவந்த திருக்கண்களை உடையனுமாய். அநுபவிக்கப்படுக்கவர்களை அபிபூயித்து எழ வீசுகிற ஸௌந்தர்யதரங்கங்களோடுகூடிய வடிவையுடையனுமானவனுடைய திருவடிகளை, வெளுத்த நிறத்தையுடையன திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே ஐஞானஸாக்ஷாத்தாரமுனே கண்டு அநுபவித்துத் ததநந்தரபூவியான தொழுகையிலும் அந்வயிக்கப்பெற்றேன்.

வ்யா:—(கடலோதம் காலலைப்ப) “புஷ்பஹாஸ:” [விஷ்ணுஸஹ] [மலரின் மெல்லியவன்] என்கிற திருநாமத்திற் சொல்லப்பட்ட திருமேனியின் மென்மைக்குத் தக்கவாறு கடலின் சிறுதிவலைகள், துடைபிடித்து விடுவாரைப்போலே திருவடிகளைப்பிடித்துவிடுகின்றன, (கண்வளரும்) அதனாலே மெய்மறந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறான் ஸர்வேச்வரன். (செங்கண்) கண்வளர்ந்தருளும்போதும் சேதனரிடம் வாத்ஸல்யத்தால் ஐகத்ரக்ஷணசிந்தையிலே ஈடுபட்டிருக்கிறான் ஸர்வேச்வரன். உலகில் வாத்ஸல்யமும், ஐச்வர்யமும் மிக்கிருப்பவர்களுக்குக் கண்கள் சிவந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். எல்லாச் சேதனருக்கும் ஈச்வரனாகவும், எல்லாரிடமும் வாத்ஸல்யமுடையவனாகவுமிருக்கும் இவனுக்கு யோகநித்திரை செய்யும் சமயத்திலும் கண்கள் செந்தாமரைபோலே குதறிச் சிவந்திருப்பதில் வியப்பில்லையன்றோ. (அடலோத வண்ணர்) தன்னை அநுபவிக்கப்படுகின்றவர்களின்மீது மோதி அவர்களை முழுகவைத்து வெல்கின்றன இவனுடைய திருமேனியின் அழகலைகள். அடல் ஓத வண்ணர்—வெற்றிகொள்கின்ற அழகலைகளோடுகூடிய வடிவையுடையவர். (கடலோதம் கண்வளரும் அடலோதவண்ணர்) பாற்கடல்மேலே ஓர் கருங்கடல் பள்ளிகொண்டாற்போலேயிருக்கை. (அடி) கைக்குழந்தைக்குத் தாய்மூலைபோலே சேஷபூதர்க்குத் தூரகமான திருவடிகளை. (அரவணை மேல் கண்டு) பொன்தகட்டில் பதித்த மாணிக்கம்போலே, வெள்ளைநிறத்தையுடைய ஆதிசேஷனாகிற படுக்கையின்மேலே இருப்பதை மயர்வற அருளிய மதிலத்தாலே கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன். (கண்டு தொழுதேன்) கண்டால் தொழுதல்லது நிற்கவொண்ணாதே! “யதூர்ஹம் கேசவே வ்ருத்திம் அவசா: ப்ரதிபேதி:” [பார-ஸபா 75] [தங்களையும்மீறிக் கேசவனிடத்தில் உகிதமான மரியாதைகளைச் செய்தனர்.] என்று எதிரிகளையும் கண்டவுடன் ஈடுபடுத்தும் வடிவழகு என்னை ஈடுபடுத்தச் சொல்லவேணுமோ?

இப்படி. அநுபவத்தோடே அடிக்கழஞ்சுபெற்றுச் செல்லுகைக்குறுப்பான கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் ஒன்றொழியாதபடி வ்யர்த்தமே போய்விட்டதெயென்று கண்ணீர் வெள்ளமிடவிருந்து சோகித்தேன்.

கீழ் இழவுக்கடியான நம்முடைய கர்மம் இப்போதும் குறியழியாதே கிடக்கையாலே. மேலுள்ள காலத்திலும்

(பலபதும் பழுதே போயினவென்று அழுதேன்) பலநாட்கள் வீணாகவே போகிவிட்டவவே என்று கண்ணீர்விட்டு அழுதேன். (பலபதும்) ஒருநாளா? இரண்டுநாளா? அநாதியான -காலமெல்லாம் போயிற்றே என்று அழுதேன். (பழுதே) ஒரு பகுதி பழுதாகவும், ஒரு பகுதி பயனுள்ளதாகவுமாகிவா கழிந்தது? எல்லாக்காலமும் வீணாகத் தொலைந்தன்றோ போயிற்று! (போயின) அனைக்குக் கிழக்குப்பட்ட நீரை மீட்கமுடியாததுபோலே, போனநாள் போனதுதானே! மீட்கவொண்ணாதே! (அஞ்சி அழுதேன்) போனநானைக்கு அழுதது நியாயமே; பயப்படுவது எதற்காக? எனில்: இத்தனை நாளையும் இழக்கவிட்டவன் நான், என்கர்மமும் குறியழியாமல் கிடக்கிறது; வருகின்ற காலத்தையும் இழக்கவிட்டு விடுவேனோ? என்று வருங்காலத்தைக்குறித்து அஞ்சுகிறார்.

“காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு தி₃க்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத |

ஸரீரே ச க₃தௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்பு₃யம் |” [ஜிதந்தே1-9]

[அடியவர்களை நழுவவிடாதவனே! (மோகேஷரபாயங்களான) எல்லாப் புண்யகாலங்களிலும், எல்லா திசைகளிலுமுள்ள புண்யகேஷத்ரங்களிலும், (தர்மஸாதனமான) சரீரத்திலும், சரீராத்ரகதியிலும் அடியேனுக்கு மிகுந்த பயமிருக்கிறது.] என்கிறபடியே காலத்தைக்குறித்தும் அஞ்சுவதுண்டன்றோ. (அழுதேன்)

“யஸ்ச ராமம் ந பஸ்யேத்து யஞ்ச ராமோ ந பஸ்யதி |

நிந்திதஸ் ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகுர்ஹதே ||”

[ரா-அ 17-14]

[எவ்வொருவன் ராமனைப் பார்க்கவில்லையோ, எவனை ராமனும் கடாக்ஷிக்கவில்லையோ, அவன் உலகத்தில் நிந்திக்கப்பட்டவனும் வாழ்வான். தன்னுடைய மனமும் இவனை நிந்திக்கும்.] என்கிறபடியே, பெருமானுடைய

இவ்வருபவத்துக்குக் குறைத்தல்வரில் செய்வதென்? என்று பயப்பட்டு அழுதேன்.

17. அடியும் படி கடப்பத்தோள் திசைமேற் செல்ல
முடியும் விசும்பளந்த தென்பர்—வடிகிரா
லீர்ந்தான் இரணியனதாகம். இருஞ்சிறைப்புள்
ஊர்ந்தான் உலகளந்தநான்று.

பதவுரை:—வடி உகிரால்—கூர்மையான நகத்தால், இரணியனது ஆகம்—இரணியனுடைய மார்பை, ஈர்ந்தான்—பிளந்தவனாய், இருசிறை புள்—பெரிய இறகுகளையுடைய பசுவியாகிய கருடனை, ஊர்ந்தான்—நடத்துபவனான எம்பெருமான், உலகளந்த நான்று—திருவுலகளந்தருளின போது, அடியும்—திருவடியும், படி கடப்ப—பூமியை அளந்து கொள்ள, தோள்—திருத்தோள்கள், திசைமேல் செல்ல—திக்குகளுக்கு மேலே செல்ல, முடியும்—கிரீடமும், விசம்பு—ஆகாசத்தை, அளந்தது—வியாபித்தது, என்பர்—என்று சொல்லுவார்கள்.

அவதாரிகை:—திருப்பாற்கடலிலே சென்று கிட்ட வேண்டும்படி தூரமாய் நானிழந்தேனோ? அவன்றானே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளைவைத்து தூய்மையான பண்ணுநிற்கச்செய்தேகிடர் நான் இழந்தேன் என்கிறார்.

ஒருநாளேப் பிரிவுக்கு இப்பாடுபட்டால், காலமெல்லாம் இழந்ததற்குக் கண்ணீர்விடச் சொல்லவேண்டுமோ?

“யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்தயதே |
ஸா ஹாநிஸ்தந் மஹச்சித்ரம் ஸா ப்ராரந்தி: ஸா ச விக்ரியா||”

[ஒரு முஹூர்த்தமாவது, கணமாவது வாஸுதேவன் நினைக்கப்படாமலிருந்தாலும்கூட அதுவே பேரிழவு; அதுவே பெருந்துக்கம்; அதுவே பெருமயக்கம்; அதுவே மானிகாரம்] என்று ரிஷிகள் இப்பாடுபடுப்போது ஆழ்வார்கள் அழுவதற்குக் கேட்கவேண்டுமோ?

அவதாரிகை:—அடலோத வண்ணரடியைத் தொழாமல் பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அழுதேன் என்றார் கீழ்ப்பாட்டில், “அத்திருப்

உரை:—கூர்மையான திருநகத்தாலே ஹிரண்யாஸுர னுடைய தேயு வர்கள் வரபுலத்தாலே மிடியற வளர்ந்த முரட்டுடலை அநாயாஸேந கிழித்துப்பொகட்டவனும், பெரிய சிறகையுடையவனுன பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸ்வரமாக நடத்தியருள்ளவன் ஆழிதனுன இந்தூரன் கார்யம் செய்கைக்காகத் திருவுலகளந்தருளின காலத்திலே “கோலமாம் என்சென்னிக்கு” என்கிறபடியே, என் தலைக்கு அலங்காரமாக நான் ஆசைப்பட்டிருக்கும் திருவடிகள், காடும் ஓடையுமான பூமியை அளந்துகொள்ள, பிராட்டியைப் பரிஷ்வங்கிக்கக்கடவ திருத்தோள்களானவை இடமடையும்படி திக்குகளின்மேலே வளர்ந்துசெல்ல, திருவபிஷேகமும், அபரிச்சேத்யமான ஆகாசத்தை முசிவற நிமிர்ந்து

பாற் கடலாவது வெகுதூரத்திலிருந்தால் இழந்தாலுமிழக்கலாம்; அவனே எல்லா தலையிலும் திருவடிகளை வைத்து அடிப்பொடித்தானம் செய்தபோதுமன்றோ நான் இழந்துவிட்டேன் பாவியேன்” என்கிறார் இப்பாசரத்தில்.

வ்யா:—(வடியுகிரால் இரணியனதாகம் ஈர்ந்தான்) கூர்மையான திருநகத்தாலே இரணியனுடைய மார்பைக் கிழித்தான். (வடியுகிரால் ஈர்ந்தான்) ஓர் ஆயுதம் தேவையாயிருந்ததில்லை. நகத்தைக்கொண்டு நாரைக்கிழிப்பதுபோலே கிழித்தான். எதைக்கிழித்தான்? எனில்: (இரணியனது ஆகம்) தேவர்களிடமிருந்து பெற்ற வரபலத்தாலே குறைவில்லாமல் கொழுத்து வளர்ந்திருக்கும் இரணியனுடைய முரட்டு மார்பை. (ஈர்ந்தான்) வீளையாட்டாகக் கிழித்தவன். (இருஞ்சிறைப் புள் ஊர்ந்தான்) கஜேந்திராழ்வானைப் போன்ற அடியாரை ராஷிப்பதற்காகப் பல கால், பெரிய சிறகையுடையவனுன கருடனின் மேல் ஏறி வந்தவன். (உலகளந்த நானு) இந்திரன் காரியம் செய்வதற்காகத் திருவுலகளந்தருளின போது. (அடியும் படிக்கடப்ப) “கோலமாம் என் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரை கழலே” [திருவாய் 4-3-6] என்கிறபடியே என் தலைக்கு அலங்காரமாக நான் ஆசைப்படும் திருவடிகள் காடும் ஓடையுமான பூமியையெல்லாமன்றோ அளந்து கொண்டது! (தோள் திசைமேல் செல்ல) பெரியபிராட்டியாரை அலைக்கும் தோள் திக்குகளின்மேலே வளர்ந்து செல்ல. (முடியும் விசும்பளந்தது என்பர்) திருமுடியும் அளவிட முடியாத ஆகாசமனைத்தையும் வருத்தமில்லாமல் நிமிர்ந்து அளந்து

அளவுபடுத்திக்கொண்டது என்று தத்வவித்துக்களான ருஷிகள் சொல்லாநிற்பார்கள்.

தானேவந்து தலையிலேயிருந்தவன்று இழந்து இன்று கேட்டார் வாய் கேட்பதே நான் என்று வெறுக்கிறார்.

18. நான்ற முலைத்தலை நஞ்சுண்டு, உறி வெண்ணெய்
தோன்ற வுண்டான் வென்றி சூழ் களிற்றை—ஆன்றிப்
பொருதுடைவு கண்டானும் புள்ளின் வாய் கீண்டானும்
மருதிடைபோய் மண்ணளந்தமால்.

பதவுரை:—நான்ற முலை தலை—தொங்குகிற ஸ்தனத்தி
லிருக்கிற, நஞ்சு உண்டு—விஷத்தை அருந்தி, உறி—உறியில்
வைத்த, வெண்ணெய்—வெண்ணெயை, தோன்ற உண்டான்—
(திருடி) எல்லாரும் அறியும்படியாக அமுதுசெய்தவனும்,
வென்றி சூழ் களிற்றை—வெற்றியையும் சூழ்ச்சியையுமுடைய
யானையாகிற குவலயாபீடத்தை, ஊன்றி பொருது—தரித்து
நின்று சண்டைசெய்து, உடைவு கண்டானும்—அழித்தவனும்,
புள்ளின் வாய்—கொக்காய் வந்த பகாஸுரனுடைய வாயை,
கீண்டானும்—கிழித்தவனும், மருது இடை போய்—இரட்டை
மருதமரங்களின் நடுவே தவழ்ந்துபோய், மண்ணளந்த—
உலகங்களை அளந்துகொண்ட, மால்—ஸ்ரீ வா திக னு ன
எம்பெருமானேயாவான்.

கொண்டது என்று உண்மையறிந்த ரிஷிகள் உரைப்பார்கள். தானே
வந்து அனைவர் தலையிலேயும் இருந்தவன்று இழந்த பாவிலேன் என்று
பெறப்போகிறேன்? (என்பர்) அன்று அனுபவிக்கப்பெறாமல் இன்று கதை
கேட்கவன்றோ இருந்தேன் என்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக் கொள்ளு
கிறார். (இரணியனதாகம் ஈர்த்தான் புன் ஊர்த்தான் உலகளந்த நான்று)
ஒரிடத்திலே ஓரடியானுக்கு விரோதியையறித்து உதவின நரசிம்மாவ
தாரத்தின்போது இழந்ததில் வியப்பில்லை; கஜேந்திரனுக்குப் புன்னூர்ந்து
காட்சியளித்தபோது இழந்ததிலும் வியப்பில்லை, எல்லார் திருவடியிலும்
திருவடியை வைத்த திரிவிக்கிரமாவதாரத்தின்போதுமன்றோ இழந்து
விட்டேன் என்கிறார்.

அவதாரிகை:—கடலிற்கிடையிலும் அங்குநின்றும் வந்து ஞாலத்தூடே நடந்தவிடத்திலும் இழந்தவளவோ? இடக்கை வலக்கையறியாதாரும் வாழும்படி இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்தவிடத்திலும் இழந்தேனிறே! என்று சோகிக்கிறார்.

உரை:—டேய் வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வந்த பூதனையுடைய பாலின் கூந்தலாலே சரிந்து நாலுகிற முலையிலுண்டான நஞ்சை அவள் பிணமாய் விழும்படி அமுதுசெய்து. உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை ஸிஸாபாலா திகள் கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாம்படி அமுது செய்தருளினவனாய். வெற்றியையுடைத்தாய். எதிர்த்தவர் களைத் தப்பாமல் சூழ்த்துக்கொள்ளவல்ல குவலயாபீடத்தை

அவதாரிகை:— கடலிற் கிடந்தபோதும், அங்கிருந்து வந்து ஞாலத் தூடே நடந்தபோதும் இழந்தது மாதிரமோ? இடக்கை வலக்கை அறியாத இடையரும் வாழும்படி இடைக்குலத்திலே ஸர்வஸுலபனாக வந்து பிறந்தபோதும் இழந்தேனன்றோ! என்று வருந்துகிறார்.

வ்யா:—(நான்ற முலைத்தலை நஞ்சுண்டு) பேய் வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக்கொண்ட பூதனையின் தொங்கும் முலையிலுள்ள விஷத்தை அவளுடைய உயிரோடு உண்டு. (நான்றமுலை) பாலின் மிகுதியாலே சரிந்து தொங்குகிறபடி. வஞ்சகப்பாலைக் கண்ணன் உறிஞ்சியவுடன் பண்டைவடிவு பெற்ற பேய்ச்சிமுலை பைபோலே தொங்கியபடியைச் சொல்லுவதாகவுமாம். (உறி வெண்ணெய் தோன்ற உண்டான்) உறிகளிலே ஆய்ச்சியர் நன்கு ரகித்துவைத்த வெண்ணையை பார்ப்பவர்களுக்கெல்லாம் இவனே கள்வன் என்று தோற்றும்படியாக உண்டான். களவு செய்து உண்டதுதான் உண்டான், களவு வெளிப்படாதபடி ஒளித்துண்ணத் தெரியவில்லையே! சிசு பாலன் முதலானாரும் ஏகம்படி அனைவர்க்கும் தெரியும்படியன்றோ வெண்ணை களவு செய்துண்டது! இதெல்ல சிறுபிள்ளைத்தனம்! (தோன்ற உண்டான்) எதிரிகளுக்கும் தோன்ற உண்டபோதும் தோற்றவில்லையே பாலியேனுக்கு! (வென்றி சூழ்களிறறை) வெற்றியை உடையதாய், எதிர்த்தவர்களைத் தவறாதபடி சூழ்ந்துகொள்ளவல்ல குவலயாபீட யானையை. தன்னைச் சூழ்ந்துகொள்ள நினைத்த யானையை என்றுமாம். வெற்றிமேல் வெற்றி யாகப்பெற்றதாய் தோல்வியறியாத யானையை என்றுமாம். வெற்றியையும், சூழ்ச்சியையும் உடைய யானையை என்னவுமாம். (ஊன்றிப் பொருது

கஜயுத்தத்துக்கு தேய்கிரானவர்களைப்போலே உறைக்க
நின்று பொருது தலையெடுக்கமாட்டாமல் உருவழிந்து உளுக்
காம்படி பண்ணினவனும், தன்னை விழுங்கவந்த பகாஸூரன்
வாயைக் கிழித்துப் போகட்டவனும் யமளார்ஜூனங்களின்
நடுவே அவை வேர்பறிந்து விழும்படி தவழ்ந்துபோய் பூமி
முதலான லோகங்களை அளந்துகொண்ட ஸர்வாதிபதிகள் கிடீர்!

வரையாதே தீண்டுகையும், அழகும், ஆனைத்தொழிலும்
முதலான ஸ்வபாவஸாதூர்மயத்தாலே க்ருஷ்ணனோடே
திரிவிக்கிரமனைச் சேர்க்கிறார். இவள் முலையைப்பற்றி அமுது
செய்தவாறே பழைய டேய் வடிவோடே நான் முலையும்
தானுமாய் விழுந்தாள் என்னவுமாம். 'பொருதிடைவு
கண்டானும்' என்று பாடமாய், இடைந்துளுக்காம்படி
கண்டவன் என்றுமாம்.

உடைவுகண்டானும்) யானைப்பிரியில் வல்ல யானைப்பாகர்களைப்போலே,
உறைக்கநின்று யானையோடு சண்டையிட்டுப் பச்சைப்பானையைப்போலே
உடையச்செய்தவனும். "மருப்போசித்த பாகன்" [திருச்சந்த52] என்ற
ரன்றோ மழிசைப்பிரானும். (உடைவு கண்டானும்) மறுபடி தலையெடுக்க
முடியாதபடி உருவழிந்து, உளுத்துப்போன மூங்கில்போலே, உடைந்து
போகும்படி செய்வதவனும். "இடைவுகண்டான்" என்று பாடமாய்,
சிதைந்து உளுத்துப்போம்படி பண்ணினான் என்றுமாம். ஆயுதத்தை உரு
வினவுடன் உறை சுருங்கிப்போவதுபோலே, கொம்பைப்பிடுங்கியவுடன்
இவ்வாளை சுருங்கிப்போகும்படி பண்ணினான் என்றுமாம். (புள்ளின் வாய்
கீண்டானும்) தன்னை விழுங்கவந்த பகாஸூரன் [கொக்குருவோடு வந்தவன்]
வாயைக்கிழித்துப் போட்டவனும். (மருதிடைபோய்) இரட்டை மருத
மரங்களினிடையே, அவை வேர்பறிந்து விழும்படித் தவழ்ந்துபோய், (மண்
ணளந்தமால்) திருவிக்கிரமாவதாரத்தில் பூமி முதலான உலகங்களை அளந்து
கொண்ட ஸர்வேச்வரனன்றோ. (மண்ணளந்தமால்) "உலகளந்த நான்" என்று
நீர்மை பின்புட்டுகிறபடி, கண்ணனைச் சொல்லிக்கொண்டே வந்தவர்
"மண்ணளந்த மால்" என்று என்று திரிவிக்கிரமனைச் சேர்ப்பானேன்?
எனில்: உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்னும் பாகுபாடு பாராமல் அனைவ
ரையும் அணைப்பது, அழகு, அதிமாநுஷ்செயல்களைச் செய்வது, சிறுபிள்
ளைத்தனம், அடியார் பக்கல் வாத்தலையத்தாலே தன்னை அழிய மாறவது
முதலான குணங்கள் திரிவிக்கிரமனுக்கும், கண்ணனுக்கும் ஒத்திருக்கை
யாலே இருவரையும் சேர்த்துப்பாடுகிறார்.

19. மாலும் கருங்கடலே என்னேற்றாய் வையகமுண்
டாலினிலைத் துயின்ற வாழியான்—கோலக்
கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள் என்றும்
திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று.

பதவுரை:—வையகம் உண்டு—உலகத்தை உண்டு,
ஆலினிலை—ஆலமரத்தின் இலையில், துயின்ற—கண்வளர்ந்
தருளியவனும். ஆழியான்—ஸமுத்ரசாயியாயிருப்பவனும்,
கோல கருமேனி—அழகிய கறுத்த மேனியையும், செங்கண்—
சிவந்த திருக்கண்களையுமுடையவனும், மால்—(அடியார்
களிடம்) அன்புடையவனுமான எம்பெருமான், கண்படை
யுள்—பள்ளிகொள்ளும்போது, என்றும்—எக்காலத்திலும்,
திருமேனி—(அவனுடைய) நிவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை, தீண்டப்
பெற்று—ஸ்பர்சிக்கப்பெற்று, மாலும்—(அந்த ஆனந்தத்தாலே)
மயங்குகிற, கருங்கடலே—கறுத்த ஸமுத்ரமே! நீ என்
நோற்றாய்—நீ என்ன நோன்பை அனுஷ்டித்தாய்?

அவதாரிகை:—காதாசித்தமான அநுபூவமும் கிடை
யாமையால், நான் கண்ணீர் விழவிடாநிற்க, அவனை மடி
யிலே சாய விட்டு முழுநோக்குச்செய்து நித்தாநுபூவம்
பண்ணி வாழுகிற நீ என்ன பூக்யம் பண்ணினாய் என்கிறார்.

உரை:—ஐகத்தையடைய ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திரு
வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து, ஓராலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்
தருளினவனாய், ப்ரளயம் வரில் இருதுண்டமாக விடுகைக்குப்
பரிகரமான திருவாழியை உடையனுமாய், அழகிய கறுத்த

அவ:—“நான் ஒரு சமயத்திலாவது தீண்டப்படாமல் கண்ணீர் விடு
கின்றேன். இப்பூமி மண்ணளந்த ஒரு சமயத்திலே தீண்டப்பெற்றது.
அவனை மடியிலே சாயவிட்டுக்கொண்டு எப்போதும் கண்டு தீண்டி
விற்கும் நீ என்ன தவம் செய்தாயோ? என்று கடலை நோக்கிக் கூறுகிறார்.

வ்யா:—(வையகமுண்டு) உலகனைத்தையும் பிரளயஜலத்தில் அழியாத
படி சிறிய திருவயிற்றிலே எடுத்துவைத்து, (ஆலினிலைத்துயின்ற)
அப்போதே தளிர்விட்ட ஓராலிலையில் கண்வளர்ந்தருளியவன், உலகெல்
லாம் இவன் திருவயிற்றில்; இவன் ஓராலந்தளிரில், இதென்ன அகடித
கூடநாஸாமர்த்தியம்! (ஆழியான்) ப்ரளயம் தன்னையும் முழுகடிக்கவந்தால்

நிறத்தையுடைய திருமேனியையும் அதுக்குப் பகைத் தொடையாம்படி வாத்தல்யத்தாலே குதறிச் சிவந்த திருக் கண்களையும் உடையனாய் ஆழிதவ்யாமுக்⁵சு⁶ருனவன் கண் வளர்ந்தருளுகிறவிடத்தில், ஸர்வகாலத்திலும் அவன் திருமேனியை நீ அநுபூஷிக்கப்பெற்று, அந்த ஸ்பர்ஸஸுகூத் தாலே மயங்காநிற்பதாய், அவன் வடிவின் நிழலிட்டாலே கறுத்தநிறத்தையுடைய கடலே! இப்பேறு பெறுகைக்கு என்ன ஸாத்யநாநுஷ்ட்யநம் பண்ணினாய்? அதைச் சொல்லமாட்டாயேர் நானும் அநுஷ்டித்துப் பார்க்கைக்கு? என்று கருத்து.

'மால்' என்று பெருமையைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

அதை ஆழியால் இரண்டுதுண்டாக்குவேன் என்பவன்போலே திருவாழியிலே கைவைத்துத் துயின்றான். (கோலக் கருமேனி) அழகிய கறுத்த திருமேனியையுடையவன். (செங்கண்) அத்திருமேனிக்கு வர்ணச்சேர்த்தியழகைக் கொடுக்கும் சிவந்த கண்ணையுடையவன், வாத்தல்யத்தாலும் ஐச்வர்யத்தாலும் குதறிச்சிவந்திருக்கை. (மால்) அடியாரிடம் மயக்கங்கொண்டவன். ஸர்வேச்வரன் என்று பெருமையைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (கண்படையுள்) "கிடத்தேதார் கிடக்கை" [திருமாலே-23] என்கிற படியே அழகு முழுவதும் காணலாமான பள்ளிகொள்ளுமிடத்திலன்றே கண்டு அநுபவித்தது. 'பள்ளிகொள்ளுமிடத்தடி கொட்டிட' [நாச்-திரு-4] என்று நாய்ச்சியார் ஆசைப்பட்ட பேற்றையன்றே பெற்றிருப்பது! (என்றும்) அன்புடையார் ஒருநாள் ஒருபோதுபெற ஆசைப்படும் பேற்றையன்றே எப்போதும் பெற்றிருப்பது. (திருமேனி) பெரியபிராட்டியார் ஆசைப்படும் மேனியையன்றே பெற்றது. (திண்டிப்பெற்று) பார்ப்பது மட்டுமல்லாமல் திண்டவும் பெற்றாய். கண்ணோடு ஸ்பரிசேந்திரியமும் பகிதிர்ப்பெற்றாய். (மாலும் கருங்கடலே) அவனுடைய ஸ்பரிசஸுகூத்தாலே மயங்குகிறதும் கருங்கடலே! என்னப்போலே உடம்பு வெளுக்காமையிலிருந்தே நீ பேறுபெற்றமைதோற்றுகிறதே! திருப்பாற்கடலைக் கருங்கடல் என்னலாமோ? எனில்: அவன் வடிவில் கருமைநிழல்பட்டுக் கறுத்திருக்கிறபடி. "நிலக்கடல் கடந்தாய்" [திருவாய்-10-10-7] என்றாரன்றே ஆழ்வாரும். அன்றியிலே, பிரளயஜலத்தைச் சொல்லுவதாகவுமாம். (மாலும்) மதுபானம் பண்ணினாரைப்போலே மயங்கிநிற்கை. (நீ என் நோற்றாய்) இப்பேறு பெறுவதற்கு நீ என்ன தவம் செய்தாயோ? அதைச் சொல்ல மாட்டாயோ நானும் அநுஷ்டித்துப் பலன் பெறுவதற்கு? என்று கருத்து.

20. பெற்றார் தனை கழலப் பேர்ந்தோர் குறளுருவாய்ச்
செற்றார் பழகடந்த செங்கண்மால்—நற்றூ
மரைமலர்ச் சேவடியை வானவர்கைகூப்பி
நிரைமலர்கொண் டேத்துவரால் நின்று.

பதவுரை:—பெற்றார்—தாய் தந்தையர்களாகிய தேவகி வஸுதேவர்களுடைய, தனை கழல—கால் விலங்கு கழலும் படியாக, பேர்ந்து—(திருப்பாற் கடலினின்றும்) கிளம்பி, ஓர்—ஒப்பற்ற, குறள் உருவாய்—வாமனவேஷத்தையுடைய வனாய், செற்றார் படி—ஆச்ரிதனான இந்திரனுக்கு விரோதி யான மஹாபலி தன்னுடையதாக அபிமானித்திருந்த உலகத்தை, கடந்த—அளந்தவனும், செம் கண் மால்—சிவந்த கண்களையுடையவனும், ஆச்ரிதபக்ஷபாதியுமான எம்பெரு மானுடைய, நல்தாமரை மலர் சே அடியை—அழகிய கமலம் போலிருக்கிற சிவந்த திருவடியை, வானவர்—தேவர்கள், கை கூப்பி நின்று—அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு நின்றவர்களாய், நிரை மலர் கொண்டு—தொடுத்த மலர்களைக்கொண்டு, ஏத்துவர்—புகழுவார்கள்; ஆல்—ஐயோ! (எனக்கு அப்படிப் பட்ட பேறு கிட்டவில்லையே! என்றபடி).

அவதாரிகை:—கடல் அவனைப்பெற்றுக் களித்த அளவேயோ? அப்படுக்கையை விட்டு இங்கே வந்து அவ தரித்த விடத்திலும் சில பாச்யாதிடர் கிட்டி அநுபவிக்கப் பெற்றார்கள் கிடர்! என்கிறார்,

உரை:—தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற ஸ்ரீவஸுதேவர் தேவகியாருடைய காலிலிட்ட விலங்கு நீங்கும்படியாகப்

அவதாரிகை:—கடல் அவனைத் திண்டப்பெற்றுக் களித்ததுமாதிரிதான்? அப்படுக்கையைவிட்டு அவதரித்தவிடத்திலும் சில ஸம்ஸாரிகளுக்கும், தேவதாந்தரங்களுக்கும் தன்னை அநுபவிக்கும் பாச்யத்தை அருளினானே! நான் ஒருவனை இழந்துவிட்டேன்! என்கிறார்.

பரமபதத்தினின்றும் பேர்ந்து இங்கே க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து அவ்வளவில் நில்லாமல் அழகுக்கு அத்விதீயமாய், கண்ணாலே முகந்து அனுபவிக்கலாம்படியான வாமநவேஷத்தை உடையனாய், ஆஸீதனை இர்த்யுரனை நெருக்குகையாலே தனக்கு ஸத்ருவான மஹாபலிபாலவார் என்ன

வ்யா:—(பெற்றூர் தலை கழல) “தந்தை காலில் விலங்குற வந்து” [பெரியதிரு8-5-1] என்கிறபடியே தன்னைப்பிள்ளையாகப்பெற்ற தேவகிவஸு தேவர்களின் கால்விலங்கு நீங்கும்படியாக, (பேர்ந்து) பரமபதத்தினின்றும் பேர்ந்து இங்கே கண்ணாலாய் அவதரித்து, திருப்பாற்கடலினின்றும் பேர்ந்து என்றமாம், (பெற்றூர்) நிதி எடுக்கப்பெற்றூர் என்னுமபோலே இவர்களுள்ளே பயன் பெற்றவர்கள் என்கிறார், (பெற்றூர்) ‘என் பிள்ளை கண்ணன்; இவனைப் பெற்றோம்நாம்’ என்று அபிமானித்தவர் தலை கழலாநிற்க, “அடியேயாம்” என்னும் நம் தலை கழலாதிருக்குமோ? (பெற்றூர் தலை கழலப் பேர்ந்து) பிற்பகுதியைப்போலே வாமனனையே சொல்லவுமாம், தன்னை ஸ்பர்சிக்கப்பெற்றவர்களுடைய ஸம்ஸாரவிலங்கு கழலும்படியாக அடியெடுத்துவைத்து என்று பொருள், (ஓர் குறளுருவாய்) அழகிலே ஒப்பற்ற வாமனவேஷத்தைக் கொண்டவனாய், பெரியவடிவழகையெல்லாம் சிறிய வடிவிலே அடக்கிவைத்திருக்கையாலே, கண்ணாலே முகந்து அனுபவிக்கலாயிருக்கை, (ஓர் குறள்) ஒப்பற்ற வாமனன், உலகில் வாமனர்களெல்லாம் இவனே ஒப்பிடும்போது திரிவிக்கிரமர்கள் என்னலாம்படியான வாமனன், (செற்றூர்படி கடந்த) தன் விரோதியான மஹாபலி முதலாலார் ‘எம் முடையது’ என்று அபிமானித்திருந்த பூமியை விளையாட்டாகத் தாவி அளந்துகொண்ட, (செற்றூர்) அடியாலான இத்திரனைத் துன்புறுத்துகையாலே தனக்கு விரோதியாக நினைத்திருந்தான் என்று கருத்து.

“த்யுவிஷத்யந்நம் ந பேராக்தவ்யம் த்யுவிஷந்தம் நைவ பேராஜயேத் |
பாண்ட்யவாந் த்யுவிஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்ட்யவா: ||”
[பார-உத்74-27]

[தவேஷிப்பவனின் அன்னம் புஜிக்கத்தக்கதன்று; தவேஷிப்பவனை புஜிப்பிக்கவும்கூடாது. அரசனே! நீ பாண்டவர்களை தவேஷிக்கிறாய், பாண்டவர்கள் எனக்குப் பிராணனன்றோ.]

“யஸ்த்வாம் த்யுவேஷ்ய ஸ மாம் த்யுவேஷ்ய யஸ்த்வாமநுஸமாநு |
அபேதேநாத்மனோ வேத்யமி த்வாமஹம் பாண்டுநந்தூ ||”

[விஷ்ணுதர்மம் 37-2]

தென்று அபிமானித்திருந்த பூமியை அநாயாஸேந அளந்து கொண்டவனாய், அத்தால் வந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களை உடையவனாய், ஆஸீதவ்யாமுக்ஞான வனுடைய அழகிய தாமரைப் பூப்போலேயருக்கிற சிவந்த திருவடிகளை, இந்நீர்மை ஏறிப்பாயாத ஸ்வர்க்குத்திலே வர்த்திக்கிற இந்த்ராத்யுதேவதைகள் இச்செயலுக்குத் தோற்று அஞ்ஜலிபூந்தூத்தைப் பண்ணி, தொடைவாய்த் திருந்துள்ள செவ்விப்பூக்களைப் பணிமாறிக்கொண்டு

[பாண்டுபுத்திரனே! எவன் உன்னை துவேஷிக்கிறானோ அவன் என்னை துவேஷிக்கிறான்; எவன் உன்னைப்பின்பற்றி நிற்கிறானோ, அவன் என்னைப் பின்பற்றி நிற்கிறான்; என்னைக் காட்டிலும் வேறுபடாதவனாக உன்னை நினைக்கிறான்.] என்று சொல்லுகிறபடியே அடியார்களுடைய எதிரியைத் தன் எதிரியாகவே கருதுபவனன்றோ இவன். (செங்கண்மால்) விருட்டியது பெற்ற உகப்பின் மிகுதியாலே கண்கள் சிவக்கப்பெற்ற ஸர்வேச்வரன், (மால்) தேவர்கள் தலையிலும் காலவைத்த ஸர்வேச்வரன், (மால்) அடியார் திறத்தில் அன்புடையவனாகையாலே தன் ஸ்வரூபத்தை அழித்துக் கொண்டு யாசகனாகத் தொழில் புரிந்தான் என்றுமாம். (நல் தாமரை மலர்ச் சேவடியை) சிவப்பு, அழகு, குளிர்ந்தி, மென்மை, மணம் முதலான வற்றுலே நல்ல தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த திருவடிகளை, உலகிலுள்ள தாமரைகள் இக்குணங்களில் திருவடியின் அருகும் செல்லமாட்டா வாகையால், லோகவிலக்ஷணமான நல் தாமரை மலரைத்தேடி ஒப்பிடுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். (வானவர்) இந்நீர்மை ஏறிப்பாயாத மேட்டு நிலமான சுவர்க்கத்தில் வாழும் இந்திராதி தேவர்களன்றோ பெற்றார்கள்! கீழ் நிலத்திலிருக்கும் நான் பெறப்பெற்றிலேனே! (கைகப்பி நின்று) அபிமானிகளாயினும் அழகனைக் கண்டவுடன் கை தானே கூப்புகிறது.

“த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணம் தத்யாயாந்தம் ப்ரதபந்தமிவௌஜஸா |
யத்யார்ஹம் கேஸுவே வ்ருத்திமவஸா: ப்ரதிபேதிரே ||”

[பார-ஸபா-75]

[தன்னுடைய வீர்யத்தினால் (பிறரைக்) கொளுத்துபவன்போல் அப்படி எழுந்தருளும் கண்ணனைப் பார்த்துப் பரவசமடைந்த அவர்கள் கேசவனாகிற அவன் விஷயத்தில் நமஸ்காரம் முதலிய காரியங்களைத் தகுந்தபடி செய்தார்கள்.] என்றுற்போலே. (நிரை மலர்கொண்டு ஏத்துவரால்) தோடுத்தமாலையைக் கைக்கொண்டு துதிப்பார்கள். ‘நிரை வானவர்’ என்று

ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஆஸ்ரயிக்கப் பெறுவர்களாம். பாவி
யேன்! நாமே இழப்போம்! என்று வெறுக்கிறார்.

21. நின்று நில மங்கை நீரேற்று மூவடியால்
சென்று திசை யளந்த செங்கண்மாதற்கு—என்றும்
படை யாழி புள்ளூர்தி பாம்பணையான் பாதம்
அடையாழி நெஞ்சே யறி

பதவுரை:—நின்று—(மாவலியினருகில்) நின்று, நிலம்—
பூமியை, அம் கை—அழகிய கையினால், நீர் ஏற்று—தானம்
வாங்கி, மூ அடியால்—மூன்று அடிகளாலே, சென்று திசை
அளந்த—நடந்தபடி சென்று திக்குகளையெல்லாம் அளந்து
கொண்ட, செம் கண் மாதற்கு—சிவந்த கண்களையுடைய ஸர்
வாதிகனுக்கு, என்றும்—எக்காலத்திலும், படை—ஆயுதம்,
ஆழி—சக்கரம்; புள்—கருடாழ்வான், ஊர்தி—வாஹனம்;
ஆழி நெஞ்சே—கம்பீரமான மனமே! அறி—(இதைக்) கேட்
பாயாக:—, பாம்பு அணையான்—திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கை
யாக வுடைய எம்பிரானுடைய, பாதம்—திருவடிகளை,
அடை—அடைந்திடுவாயாக.

அவ:—அவன் பெருமையைப் பார்த்துப் பிற்காலியாதே.
ஆழிதஸம்ஸ்லேஷைக்ஸ்வபூவன் என்றறிந்து அவன் திரு
வடிகளைக் கிட்டப்பார்கிடாய் நெஞ்சே! என்கிறார்.

கூட்டினால், வரிசைவரிசையாக நிற்கும் தேவர்கூட்டங்கள் பூக்கொண்டு
துதிப்பார்கள் என்று பொருள்படும். (நின்று) நம்மைப்போலே காலாழ்ந்து
கண்குழன்று நெஞ்சுழியாமல் அழகு வெள்ளத்தை எதிர்த்து நிற்கப்பெற்றார்
களே! என்ன பாக்கியம் என்று வியக்கிறார். ஆல்-வியப்பைக் காட்டுகிறது.
தான் பெறவில்லையென்னும் வருத்தத்தைக் காட்டுவதாகவுமாம்.

அவதாரிகை:—அவனுடைய பெருமையைப் பார்த்துப் பின்வாங்காமல்,
அடியாருடன் கலப்பதையே இயல்பாக உடையவன் என்றறிந்து அவன்
திருவடிகளைக் கிட்டப்பாராய் என்றெஞ்சே! என்கிறார்.

உரை:—மஹாபுஷி யஜ்ஞவாடத்தளவும் நடந்து சென்று, அவன்முன்னே 'அபிமதம் பெற்றன்றிப் போகேன்' என்று மலையாளர் வளைப்புப்போலே அர்த்தித்வம் தோற்ற நின்று, எல்லாருக்கும் குறைவறக் கொடுத்துப்போந்த அழகிய திருக்கையிலே பூமியை நீரேற்று வாங்கிக் கொண்டு, ஓரடிக்கு அவனைச் சிறையிட்டு வைப்பதாக மூன்று திருவடிகளாலே திக்குக்களோடே கூடின ஸகலலோகங்களையும் அளந்து கொண்டவனாய், அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களை உடையனுமான ஸர்வாதிகனுக்கு ஸர்வகாலத்திலும் ரக்ஷணபரிகரமான திவ்யாயுதம் திருவாழி. மேற்கொண்டு நடத்துகிற வாஹநம் பெரியதிருவடி. திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையவனாகையாலே

வ்யா:—(சென்று) மஹாபலியின் யாகசாலையரையில் நடந்து சென்று, அடியார்க்காகத் தன்னை அழியுமாறிச் சென்றான். (நின்று) 'நான் விரும்பியது கிடைத்தாலல்லது போகமாட்டேன்' என்று அவன் முன்னே மலையாளர் வளைப்புப்போலேயும், கல்லுளிமங்கன்போலேயும் பழிகிடந்தான். (அம் கை நீரேற்று) கொடுத்து வளர்ந்த அழகிய கையிலே தானேநீரேற்றான். (நிலம் நீரேற்று) தன் நிலத்தைத்தானே நீரேற்றுப் பெற்றான்! (முவடியால் திசையளந்த) உலகளக்க இரண்டடிகளே போதுமாயிருக்க, அவனை மூன்றுமடியாலே பா தா ன த் த மூ த் தி ச் சிறை வைப்பதற்காக, முவடி வேண்டிப்பெற்று எல்லாத்திசையையும் அளந்தான் கிடர். (சென்று திசையளந்த) என்றும் கூட்டலாம். திக்குகள் தோறும் சென்றளந்தன திருவடிகள் என்கை. (செங்கண் மாற்கு) தாய் சேயைத் தழுவியுற்போலே அதனால் உண்டான உகப்பாலே கண்கள் சிவந்த ஸர்வேச்வரனுக்கு. (என்றும் படை ஆழி). அடியாரை ரக்ஷிக்கக்ருவியான ஆயுதமாயிருப்பது ஸுதர்சனம். அப்படியிருந்தும் சக்கரத்தால் தலை கொள்ளாதே யாசித்துப் பெற்றான் மாவலியிடம். ஏனெனில்: அடியாலான அவனையும் கைவிடக்கூடாதென்று. (புள்ளூர்தி) மேலேறிச் செலுத்துகிற வாஹனம் கருடனாவான். அப்படியிருந்தும் அடியார்க்காக நடந்து சென்றானே! (பாம்பணையான்) எப்போதும் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையைப் பிரியாமலிருப்பவன். இப்படி ஓரடியானைக் கையிலும், ஒரு வளைக் காலின்கீழும், ஒருவளைப் பிரியாமலும் கொண்டிருக்கையாலே அடியா ரோடு கலப்பதையே இயல்வாகக்கொண்டவன் இவன் என்று விளங்க

ஆழிதஸம்ஸ்லேஷைகஸ்வபூவனுவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி அநுபூவிக்கப்பார். கம்பீரஸ்வபூவமான நெஞ்சே! இத்தை ஓலக்கவார்த்தையென்றிராதே நன்றாக புத்திபண்ணு.

22. அறியுமலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்

பொறி கொள் சிறை யுவணமூர்ந்தாய்—வெறிகமழும்
காம்பேய் மென் தோளி கடைவெண்ணெ யுண்டாயைத்
தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு.

பதவுரை:—பொறி கொள் சிறை — பல வர்ணங்களை யுடைய சிறகுகளைக் கொண்ட. உவணம்—கருடாழ்வானை. ஊர்ந்தாய்—ஏறி நடத்துமவனாய், வெறி கமழும் — மணம் வீசப்பெற்றவனும், காம்பு ஏய் மென் தோளி மூங்கிலை ஒத்த மெல்லிய தோளை உடையவனுமான யசோதைப் பிராட்டியினால், கடை வெண்ணெய்—கடையப்பட்ட வெண்ணெயை, உண்டாயை—அழுது செய்தவனான உன்னை, தாம்பே கொண்டு—ஒரு சிறு கயிற்றையே கொண்டு, ஆர்த்த—கட்டினதாலுண்டான, தழும்பு — தழும்பை, யானேயும் அல்லேன்—நான் ஒருவனை அறிபவனல்லேன்; உலகெல்லாம் அறியும்—உலகத்திலுள்ளவர்களெல்லாரும் அறிவார்கள்.

அவதாரிகை:—நீர் நம்மை 'ஆழிதஸம்ஸ்லேஷைகஸ்வபூவன்' என்று அறிந்தபடி எங்ஙனே என்ன, நான் ஒரு வனுமேயோ? லேர்கமடைய அறியாதோ? என்கிறார்.

கிறது. (பாதம் அடை) இப்படிப்பட்டவனுடைய திருவடிகளை நீ அடைவாய்; மஹாபலியைப்போலே அவன் திருவடி உன்னைத்தேடி வரஇராமல், நீ அவன் திருவடியைத் தேடிப்போ. (ஆழி நெஞ்சே) கடல் போலே கம்பீரமான நெஞ்சே! எனக்கும் உபதேசிக்கவல்ல உனக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுமோ? (அறி) ஸபையிலே டம்பமாகச் சொல்லும் வார்த்தையாக இதை நினையாமல் நன்றாக அறிந்து நடப்பாயாக (அடை—அறி) அடியார்க்காகத் தன்னை அழிய மாறுமவன், அடியாரோடு கலப்பதையே இயல்பாக உடையவன் என்பதை அறிந்தாயாகில் உன் தாழ்வை நினைத்துப் பின் வாங்காமல் நீ அவனை அடையலாம் என்று கருத்து.

உரை:—சித்ரப்படம்போலே நாநாவர்ணமான சிறகையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்தும் ஸ்வபாவனாய், பிள்ளை அனுங்காதபடி ஸுகூந்தகூரவ்யத்தாலே அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கையாலே பரிமளம் அலையெறியா நிற்பாளாய், பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் ஒழுகு நீட்சிக்கும் வேய்போலேயாய், அதில் வ்யாவ்ருத்தமான மார்த்துவத்தை யுடைய தோளையுடையனாமையனோதைப்பிராட்டி உடம்பு நோவக் கடைந்து திரட்டி வைத்த வெண்ணெயை அழுது செய்தருளின உன்னை, கைக்கெட்டிற்றொரு அறுதல் தாம்பையே கொண்டு உறைக்கக் கட்டுகையால் வந்த தழும்பு நான் ஒருவனுமேயல்லேன், நாட்டங்க அறியுங்காண்! ‘உவணம்’ என்று பருந்துக்குப்பேர்.

அவதாரிகை:—‘அடியாரோடு கலப்பதையே இயல்வாக உடையவன்’ என்று நீர் என்னை எப்படி அறிந்தீர்? என்று எம்பெருமான் கேட்க, “நான் ஒருவன்தானே அறிந்தேன்! உலகமெல்லாம் அறியுமே உன் தழும்பைக்கொண்டு” என்கிறார்.

வ்யா:—(பொறிகொள் சிறை உவணம் ஊர்ந்தாய்) பல வர்ண நூல்களால் நெய்யப்பெற்ற வர்ணவஸ்திரம்போலே பல வர்ணங்களை யுடைய சிறகை உடைய கருடாழ்வானை வாகனமாக ஊர்ந்தவனே! உவணம்-பருந்து; (இங்கு) கருடன், ஊர்ந்தவனாய் வெண்ணையுண்டவனான உன்னை என்று மேலோடே கூட்டலுமாம், (வெறி கமழும்) பிள்ளை முகம் வாடக்கூடாது என்பதற்காக எப்போதும் கந்தமால்யாதிகளால் அலங்கரித்தபடியே இருக்கையால் மணம் கமழா நிற்கிறான் யசோதை, (காம்பு ஏய் தோளி) மூங்கில்போன்ற பசுத்து நீண்டு உருண்டுதிரண்ட தோளை உடையவன், (மென்தோளி) மூங்கில்போலே முரடாயிராமல் மென்மை மிக்க தோளையுடையவன் யசோதைப்பிராட்டி, (கடை வெண்ணெயுண்டாயை) தன் மென்மையையும் பாராமல் அவன் உடம்புநோவக்கடைந்து வைத்த வெண்ணெயை உண்ட உன்னை, (தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு) கைக்கெட்டினதொரு அறுந்த தாம்பையேகொண்டு அழுத்திக்கட்டியதா லுண்டான தழும்பை, (யானேயுமல்லேன் உலகெல்லாமறியும்) நான் மாத்திரமோ அறிவேன்? உலகனைத்தும் அறியும், அன்புடைய நான்மாத் திராமல்லேன்; வெறுப்புடைய சிசுபாலாதிகளும் அறிவர், ‘தாமோதரன்’ என்று பெயர் சுமக்கும்படி பிரசித்தமன்றோ இது, ஆகையால் நீ அடியாரோடு கலப்பதையே இயல்வாக உடையவனென்பது நாடறிந்த விஷயமென்று கருத்து.

23. தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவா மங்கை
தழும்பிருந்த தாள்சகடம் சாடி—தழும்பிருந்த
பூங்கோதை யாள்வெருவப் பொன்பெயரோன்
மார்பிடந்த
வீங்கோத வண்ணர் விரல்.

பதவுரை:—அம் கை-அழகிய கைகளில், சார்ங்க நாண்—சார்ங்கவில்லின் நாணி, தோய்ந்த—படிந்ததினாலேற்பட்ட, தழும்பு—தழும்பானது, இருந்த ஆம்—இருக்கின்றனவாம்; தாள்—திருவடிகளில், சகடம் சாடி—சகடாஸுரனை உதைத்ததினாலுண்டான, தழும்பு இருந்த—அடையாளம் இருக்கின்றது; பூம் கோதையாள்—அழகிய மயிர்முடியையுடைய பிராட்டி, வெருவ — (உலகுக்கு என் வருமோ என்று) அஞ்சும்படியாக, பொன் பெயரோன்—ஹிரண்யன் என்ற பெயரையுடைய அஸுரனுடைய, மார்பு இடந்த—மார்பைப் பிளந்த, வீங்கு ஓத வண்ணர்—பெருகும் அலைகளையுடைய கடலைப்போன்ற திருநிறத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய, விரல்—திருவிரல்களிலே, தழும்பு இருந்த — தழும்புகள் இருக்கின்றன.

அவதாரிகை:—“நாம் சிலருக்கு அஞ்சுகையாவதென்? கட்டுண்கையாவதென்? அத்தைப் பின் நாடறிகையாவதென்?” என்று அத்தை மறைக்கப்படுக்கான். “ஒரு தழும்பாகிலன்றோ மறைக்கலாவது; உன் உடம்படங்கலும் ஆழிதர்கார்யம் செய்கையால் வந்த தழும்பன்றோ?” என்கிறார்.

அவதாரிகை:—“ஸர்வேச்வரனான நாம் ஒருத்திக்குப் பயப்படுவதாவது? அவ்விடம் கட்டுப்படுவதாவது? அதை உலசெல்லாம் அறிவதாவது?” என்று கூறிக்கொண்டு தழும்பை வார்த்தையாலும், வஸ்திரத்தாலும் மறைக்கப் பார்த்தான் எம்பெருமான். “ஒரு தழும்பாயிருந்தால் மறைத்து விடலாம்; உன் உடம்பெல்லாம் அடியார்காரியம் செய்து பட்ட தழும்பாயிருக்கிறது; பிரானே! இதில் எதை மறைப்பாய்?” என்கிறார்.

உரை:-அழகிய திருக்கையானது ஸ்ரீசார்ங்கத்தினுடைய நாணறைவால் வந்த தழும்பைச் சுமந்தன. அதிஸுகுமாரமான திருவடிகளானவை. அஸுராவிஷ்டமான சுகடத்தை முறிந்து விழும்படி உதைத்து அத்தாலெழுந்த தழும்பைச் சுமந்தன. கிளர்ந்து அலையெறிகிற கடல்போலேயிருந்துள்ள வடிவையுடையவருடைய திருவிரல்களானவை அழகிய மயிர்முடியையுடைய பிராட்டி 'என்குதத் தேடுகிறதோ?' என்று நடுங்கும்படியாக, ஹிரண்யன் மார்வைப் பிளந்து பொகட்டத்தால் வந்த தழும்பைச் சுமந்தன. விரல் தழும்பு.

வ்யா:-(அம் கை சார்ங்கநாண் தோய்ந்த தழும்பிருந்தவாம்) பிராட்டி மாறும் தொடக்கவேண்டிய அழகிய கையிலே சார்ங்கமென்னும் வில்லின் நாண்படிந்தமையாலுண்டான தழும்புகளிருந்தன. கை தழும்பைச் சுமந்தது என்றுமாம். அடியார்க்காக அசுரரக்கர்களைக் கொல்லும்போது கையில் ஏற்பட்ட சார்ங்கநாண் தழும்பை மறைக்கமுடியுமோ? என்கை. (சுகடம் சாடி தாள் தழும்பிருந்த) அறியாப்பருவத்திலே சுகட மாய் ஓரசுரன் நிற்க, தாய்ப்பாலுக்காகக் காலை உதைத்துக்கொண்ட கண்ணனின் மென்மைமிக்க கால்பட்டு அவ்வுசுரன் அழிந்துவிழுந்தான். இப்படி அடியார்க்குத் தன்னை நோக்கிக்கொடுத்த தாளிலேயும் சுகடம் சாடியதினால் உண்டான தழும்பிருந்தது. இதைத்தான் மறைக்கக்கூடுமோ? (சுகடம் சாடி) குழந்தை பாலுக்காகக் காலை உதைத்துக்கொண்டவித்தனை; அரிய செயலாக இவர் கருதுகையாலே 'சுகடம் சாடி' என்கிறார். (பூங்கோதையான் வெருவப் பொன்பெயரோன் மார்விடந்த வீங்கோதவண்ணர் விரல் தழும்பிருந்த) 'அடியார் காரியம்' என்றால் உகக்கும் அவளும் பயப்படும்படி 'பொன்னன்' (ஹிரண்யன்) என்னும் அசுரனின் மார்வைப்பிளந்த பொங்குங்கடல்வண்ணனின் விரல்களிலும் பிரஹ்மாதனுக்குக் காரியம் செய்ததைக் காட்டும் தழும்பிருந்தன. வயிற்றில் தழும்பைத்தான் வஸ்திரத்தையிட்டு மறைத்துவிடலாம். கையில் தழும்பையும், தாளில் தழும்பையும், விரலில் தழும்பையும் எங்ஙனே மறைப்பாய் பிரானே! என்கிறார். (பூங்கோதையான்) அழகிய மயிர்முடியையுடைய பெரியபிராட்டியார். (வெருவ) 'பிரளயகாலமே வந்ததோ?' என்று நடுங்கும்படியாக. (வீங்கோதவண்ணர்) "அடலநியாயப் பெருகினுனை" [பெரியதிரு 2-5-8] என்கிறபடியே திசைகளெங்கும் வளர்ந்தாலுமையாலே பொங்கும் கடலை உவயிக்கிறார். "மஹாவிஷ்ணும்" என்று நரஸிம்ஹ அருஷ்டப் மந்திரத்திலும் இம்மு-தி 12

‘கால் தழும்பு, கைத்தழும்பு இவற்றை எங்ஙனே உன்னால் மறைக்கும்படி? என்கை.

24. விரலொடு வாய் தோய்ந்த வெண்ணெய்கண்டு ஆய்ச்சி
உரலோடு றப்பிணித்த நான்று—குரலோவா
தேங்கி நினைந்தயலார் காண விருந்திலையே
ஓங்கோத வண்ணு வுரை.

பதவுரை:—விரலொடு வாய் தோய்ந்த—உன்னுடைய விரல்களிலும் வாயிலும் படிந்திருந்த, வெண்ணெய்—வெண்ணெயை, ஆய்ச்சி—யசோதைப்பிராட்டி, கண்டு—பார்த்து, உரலோடு—உரலுடன், உறப் பிணித்த நான்று—நன்றாகக் கட்டி வைத்தபோது, குரல் ஓவாது—அமுகுரல் நீங்காமல், ஏங்கி—ஏங்கிக்கொண்டு, நினைந்து—(அப்போதும்) வெண்ணெய் திருடுவதை நினைத்துக்கொண்டு, அயலார்—மற்றவர்களெல்லாரும், காண—வேடிக்கை பார்க்கும்படி, இருந்திலையே—இருக்கவில்லையா? ஓங்கு ஓத வண்ணு—கிளர்ந்தெழுந்த அலைகளையுடைய கடல்போன்ற திருமேனியை உடையவனே! உரை—நீயே உண்மையைச் சொல்.

அவதாரிகை:—நாம் வெண்ணெய் களவு காணப்படுக்குக் கட்டுண்டோமாகவேனுமோ? என்ன; களவுகண்டு கட்டுண்டிருக்கும்படி அறியாயோ? என்கிறார்.

விக்கிரஹவ்யாப்தியானது குறிக்கப்பட்டதன்றோ. வளர்த்தியிலும், குளிர்த்தியிலும், நிறத்திலும், ஆழங்காணவொண்ணாமையிலும், ஒளியிலேவீசும் அழகிலும் கடலை ஒத்திருக்கையாலே ‘விங்கோதவண்ணர்’ என்கிறார். நீ ஆசிரித பக்ஷபாதியென்பதற்கு உன் திருமேனியிலேயே இத்தனை அடையாளங்க ளிருக்கும்போது, உன்னால் அதை எப்படி மறைக்கமுடியும்? என்று கருத்து.

அவதாரிகை:—என் பெருமையைக்காட்டும் இத்தழும்புகளிருக்கட்டும்; “கடைவெண்ணெயுண்டாயைத் தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு-உலகெல்லாம் அறியும்” என்று, நான் வெண்ணெயைத் திருடித்தின்னும்தோது கட்டுண்டதாக ஒன்று சொன்னீரே! என் எளிமையைக் காட்டும் இது உண்மையோ? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, “வெண்ணெய் திருடிக் கட்டுண்டிருந்ததை நீயே அறியாயோ” என்கிறார்.

உரை:—திருக்கையாலே அள்ளித் திருப்பவளத்திலே வைத்த வெண்ணெயை அழுதுசெய்தருளுவதுக்குமுன்னே வாயதுகையதாகக்கண்டு இடைச்சியானவள் களவுக்குப் பெருநிலைநின்ற உரலோடேயெடுத்து உறைக்கக்கட்டின் வன்று கூப்பிடுகிற கூப்பீடு உச்சிவிடுவிடாதபடி வாய் விட்டழமாட்டாமல் விம்மல் பொருமலாய் ஏங்கிக்கொண்டு அவ்வளவிலும் 'வெண்ணெயெங்கேயிருக்கிறது?' அது களவு

வ்யா:—(விரலொடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய்க்கண்டு) திருக்கையாலே அள்ளி, திருவாயிலே வைத்தவித்தனை; அழுதுசெய்யவும் பெறவில்லை,—அதற்குள் தடுத்துவிட்டாளே தாயாயிருந்தவள்! அழுதுசெய்தபின்பு கட்டுப்பட்டாலும் ஆறியிருக்கலாமே! வாயில்படும்போது வாயது கையதாகக்கண்டு கட்டிவிட்டாளே! "வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு அதன் ஓசைகேட்கும் கண்ணபிரான் கற்ற கல்வி" [பெரியாழ்திரு2-5-8] என்று வெண்ணெய் முழுவதையும் உண்டதாகவும் சொல்லுகிறது; "விரலொடு வாய்தோய்ந்த" என்று வாயில் தோய்ந்த வித்தனையேயொழிய உண்ணவில்லை என்றும் சொல்லுகிறது; இவையிரண்டும் எப்படிப் பொருந்தும்? என்று பிள்ளை திருநறையூரையர் பட்டரைக் கேட்க, "'வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்' [திருவாய்1-8-5] என்கிறபடியே, இவனுக்கு வெண்ணெய் களவுசெய்து உண்பதுதானே திருப்பணி; ஒருநாள் உண்டபின்பும் பிடுபடுவான்; ஒரு நாள் வாயில்வைத்தவுடனும் பிடிபடுவான்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாராம். இவ்வைதிஹயம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்திலுள்ளது. வெண்ணெயை உண்டானென்றால், திருமேனிக்குச் சேருமோ என்று பதறுவதும், வாய்தோய்ந்தவுடன் பிடிபட்டானென்றால், 'உண்ணவும் பெற்றானில்லையே' என்று வயிறெரிவதும் ஆழ்வார்களுக்குப் பணியாகையாலே இரண்டுவிதமாகவும் அநுஸந்திக்கக் குறையில்லை. (உரலோடு உறப்பிணித்த நானு) இவன் வெண்ணெய் களவுகாண்பதைக்கண்டு உரல் பேசாமலிருந்த குற்றத்திற்காக, இருவருக்கும் தண்டனையாக, இருவருக்கும் வாசிடெரியாதபடி ஒன்றாகப் பிணைத்துவைத்தபோது. (குரலோவாது) அழும்போது த்வனி மாறுபடாமல்; ஒரே ஸ்வரத்துடன். (ஒவாது ஏங்கி) என்றமாம். ஏங்கின ஏக்கம் கீழ்விழாதபடி என்கை. (ஏங்கி) அழப்புக்கவுடன் கோலை எடுத்துக்காட்டுவாளாகையாலே, அழவும்முடியாமல், விம்மல் பொருமலாய் ஏங்கிநின்றபடி. (நினைந்து) இந்நிலையிலும் பெரியதிருப்பணிகளையாயிற்று நினைத்திருப்பது. 'எங்கெங்கு வெண்ணெயிருக்கிறது; அதை எப்படியெப்படி களவுகாணலாம்?' என்றுயிற்று நினைத்திருப்பது. கள

காணும்படி எங்ஙனே?' என்று இத்தையே உருவ நினைத்துக் கொண்டு உன்னாலே புண்பட்ட இடைப்பெண்கள் எல்லாரும் 'கள்ளனுக்கு இத்தனையும் வேணும்' என்று சிரித்துக் கொண்டு வந்து காணும்படியாக, க்ருதார்த்தனுய்க்கொண்டு இருந்திலையோ? கட்டுண்ணப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே ஓதங்கிளர்ந்த கடல்போன்ற வடிவையுடையவனே! நீ இத்தை உண்மையாகச் சொல்லிக் காண்!

இவர்க்கு இவன் வடிவு காணவேணுமென்றும், வார்த்தை கேட்கவேணுமென்றும்போலேசாணும் ஆசை!

விலே தழும்பேறிக்கிடக்குப்படி. தழும்பேறுப்படி களவுகண்ட தாமோ தரனன்றோ. (அயலார் காண இருந்திலையோ) ஆய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிற் பெண்களில் காணாதார் ஒருவர் உண்டோ? உன்னாலே புண்பட்ட இடைப்பெண்கள் அத்தனைபேரும் 'கள்ளனுக்கு இதுவும்வேணும்; இன்னமும் வேணும்' என்று சிரித்துக்கொண்டு காணும்படி இருக்கவில்லையோ? நீ? (இருந்திலையோ?) பெறுப்பயன் பெற்றவன்போலே இருக்கவில்லையோ நீ? இவ்வெளிவரவைக்கண்டு நான் உகப்பேடு? என்ன, -(ஓங்கோதவண்ண) இதை நான் சொல்லுவதைக் கேட்கும்போதே ஓதங்கிளர்ந்த கடல்போலே ஒளிவீசும் நீ, அக்காலத்தில் எத்தனை உகந்திருப்பாய்? அடியார் கையால் கட்டுண்கையாலே, அணைகட்டிய ஆறுபோலே அலைவீசுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. (உரை) "அந்ருதம் நோக்தபூர்வம் மே ந ச வஷ்யே கத்யாசந" [ரா-கி7-22] [நான் முன் பொய்சொன்னதுமில்லை; ஒருபோதும் இனிச் சொல்லவுமமாட்டேன்.]

த்யெள: பதேத் ப்ருதி, ஸீர்யேத் ஹிமவாந் ஸகலீபுவேத் |
ஸூஷ்யேத் தோயநிதி; க்ருஷ்ணே! ந மே மோக்யம் வசோ
புவேத் ||

[க்ருஷ்ணையே! ஆகாயம் கீழ் விழக்கூடும்; பூமி சுக்கலாகக்கூடும்; ஹிமா சலபர்வதம் தூளாகக்கூடும்; ஸமுத்ரம், வற்றக்கூடும்; என்னுடையவார்த்தை வீணாகாது] என்னும் ஸத்யவாக்யஞானரீயே உரைப்பாயாக. (உரை) இது எப்படிப் பொருந்தும் என்பதை ரீயே உரைப்பாய் என்றமாம். அவாப்தஸமஸ்த காமஞய் (வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதவஞய்) இருப்பவன் ஒன்றைப் பெறாமல் அழுவதே! ஸர்வசக்தியுடையவன் ஓரபல்கையாலே கட்டுண்பதே! எல்லாமறிந்தவன் அவிழ்க்க வழியறியாமற்போவதே! பிரானே! இவை

25. உரைமேற் கொண்டென்னுள்ள மோவாது எப்போதும்
வரைமேல் மரதகமே போல—திரைமேல்
கிடந்தானைக் கீண்டானைக் கேழலாய்ப் பூமி
யிடந்தானை யேத்தி யெழும்.

பதவுரை:—வரைமேல்—மலையின்மேலே, மரதகமே போல—
மரதகமணி பதந்திருப்பது போல, திரை மேல்—பாற்கடலின்
மேலே, கிடந்தானை—பள்ளிகொண்டவனாய், கேழலாய்—
வராஹரூபியாய், பூமி—உலகத்தை, கீண்டானை— (அண்ட
பித்தியில் நின்றும்) ஒட்டு விடுவித்து, இடந்தானை—எடுத்த
வனுன எம்பிரானை, என் உள்ளம்—என்மனமானது, ஓவாது—
இடைவிடாமல், எப்போதும்—எல்லாக் காலத்திலும், உரை
மேற்கொண்டு—உரைப்பதில் ஈடுபட்டு, ஏத்தி—(அவனுடைய
கலயாணகுணங்களைப்) புகழ்ந்து, எழும்—உய்ந்துபோகும்.

அவதாரிகை:—அவன் ஓவாதே அழுதபடியைக்கண்டு
இவரும் ஓவாதே ஏத்தத் தொடங்கினார்.

உரை:—ஒரு மலையின்மேலே ஒரு மரதககிரி படிந்தாற்
போலே ஸ்வஸந்திதூநத்தாலே அலையெறிகிற திருப்பாற்
கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனாய், சிறுக்கன் ஆர்த்தி
திர்க்கைக்காக நரஸிம்ஹமாய்த் தூணிலேவந்து தோற்றி

யெல்லாம் எங்ஙனே சேரும்படியென்பதை நீயே உரைப்பாயாக. (ஒங்கோத
வண்ணு உரை) அப்போது உன்மேனியழகு எப்படியிருந்தது என்பதை ஒரு
புடை கண்டேன்; அப்போது உன் செர்ல்லழகு எவ்வண்ணியிருந்தது என்று
காணலாம்படி ஒருவார்த்தை சொல்லுவாய் என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

அவதாரிகை:—அவன் விடாமல் அழுதபடியைக்கண்டு ஈடுபட்டு,
இவர் விடாமல் துதித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (வரைமேல் மரதகமேபோலே) ஒரு மலையின்மேலே ஒரு
மரதகமலை படிந்திருப்பதுபோலே. (திரைமேல் கிடந்தானை) தன் எப்பிரிசத்
தாலே அலையெறியும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை.
(கீண்டானை) பிரஹ்லாதனுன சிறுவனைப் பெற்ற தந்தையே துன்புறுத்த,

ஹிரண்யனைப் பிளந்து பொகட்டவனாய். மஹாவராஹமாய்
ப்ரளயத்திலே கரைந்து அண்டபித்தியிலே ஓட்டின பூமியை
இடந்தெடுத்துக்கொண்டு ஏறினவனை என்னுடைய ஹ்ரு
த்யமானது உரைக்கையிலே தத்பரமாய்க்கொண்டு உச்சி
வீடுவீடாதே ஸர்வகாலத்திலும் இவ்வபதானங்களைச்
சொல்லிப் புகழ்ந்து உஜ்ஜீவியாநிற்கும்.

“உரைமேற்கொண்டு” என்று மேலான உரையைக்
கொண்டு. உத்க்ருஷ்டமான சப்தங்களைக்கொண்டு என்னவு
மாம். “கேழலாய்க் கீண்டாளைப் பூமியிடந்தாளை” என்று
இரண்டையும் இங்கேயாக்கி, அண்டபித்தியிலே ஓட்டின
இத்தை முதல் கீண்டு, பின்னை இடந்தெடுத்துக்கொண்டு
ஏறினபடியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

அவ்வுருத்தம்போகைக்காக நரசிங்கமாய்த் தூணிலே தோற்றி, இரணியனைப்
பிளந்துபோட்டவனை. (கேழலாய் பூமி இடந்தாளை) மஹாவராஹமாய்,
பிரளயத்திலே துன்புற்று அண்டச்சுவற்றிலே ஓட்டின பூமியைக் குத்தி
எடுத்துக்கொண்டுவந்தவனை, (கேழலாய்க் கீண்டாளை பூமியிடந்தாளை)
என்று கூட்டி, வராஹமாய், பூமியை அண்டச்சுவற்றிலிருந்து பிளந்து,
பின்னர் குத்தியெடுத்து எவ்வதானத்திலே வைத்தவனை என்றும்
கொள்ளலாம். (கிடந்தாளைக் கீண்டாளை) துன்புற்றவரைக் கண்டால்
படுக்கை அடிக்கொதிக்கும்படி. “கீண்டாளை பூமியிடந்தாளை” என்கை
யாலே ஸர்வேசுவரன் என்றும், ஸர்வசக்தியென்றும் உணர்த்தப்படுகிறது.
“கேழலாய்” என்றதால் ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்கள் காட்டப்படுகின்றன.
(என் உள்ளம்) இக்குணங்களிலே ஈடுபட்டுள்ள என்நெஞ்சு; அடியாலான
என்நெஞ்சு; என்னிலும் முன்னிற்கும் என்நெஞ்சு. (உரைமேற்கொண்டு)
உரைக்கப்படிக்கு வேறென்றை நினையாதே, உரைக்கையிலேயே ஈடுபட்டு.
மேன்மேலே சொல்லி என்றமாம். மேலான உரைகளான வேதம்
முதலானவற்றைக்கொண்டு என்றமாம். (ஓவாது) இடைவிடாமலும்
ஸ்வரத்தில் சிறிதும் குறையாமலும். (ஏத்தி எழும்) இந்த குணங்களையும்
செயல்களையும் சொல்லிப்புகழ்ந்து உயர்வடையும். என்நெஞ்சம்
இதனாலேயே உய்வுபெறும் என்று கருத்து. (ஏத்திஎழும்) “முடியானே”
[திருவாய் 3-8-1] என்னும் திருவாய்மொழியிற்போலே, சேதநஸ்மாதி
யாலே என்நெஞ்சு என்னிலும் முன்னின்று உய்வடைந்தது என்கை.

26. எழுவார் விடைகொள்வார் ரீன்றுழாயானை
வழுவா வகை நினைந்து வைகல்—தொழுவார்
வினைச் சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே வானோர்
மனச் சுடரைத் தூண்டும் மலை.

பதவுரை:—எழுவார்—(செல்வத்தைப் பெற்று) அகலு
மவர்களான ஐச்வர்யார்த்திகளும், விடை கொள்வார்—(எம்
பெருமானைவிட்டு நித்யமாகப்) பிரிந்துபோகும் கைவல்
யார்த்திகளும், ஈன் துழாயானை—இனிய துழாய்மாலையை
யுடைய எம்பெருமானை, வழுவா வகை நினைந்து—பிரியாம
லிருக்கவேண்டுமென நினைத்து, வைகல்—தினந்தோறும்.
தொழுவார்—வணங்குமவர்களான பகவத் ப்ராப்திகாமர்களு
மாகிய இம்மூவருடைய, வினைச் சுடரை—(அவரவர்களுடைய
ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியான) பாபத்தியை, நந்துவிக்கும்—
அவிக்கும், வேங்கடமே—திருவேங்கடமலையே; வானோர்—நித்ய
ஸூரிகளுடைய, மனச் சுடரை—திருவுள்ளமாகிற விளக்கை,
தூண்டும் மலை—தூண்டுகின்ற மலையாகும்.

அவதாரிகை:—அவ்வவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானார்
இழவைப் பரிஹரிக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து
ஸந்நிஹிதனான என்கிறார்.

உரை:—“போற்றியென்று ஏற்றெழுவார்” என்கிற
படியே, ‘எங்களுக்கு அபிமதமான துருஷ்டைச்வர்யத்தைத்
தரலாகாதோ?’ என்று ப்ரயோஜனத்துக்குக் கையேற்றுக்
கிளர்ந்து, அதுகைப்பட்டவாறே விட்டகன்றுபோம் ஐச்

அவதாரிகை:—வராஹ நரஸிம்ஹர்த்யவதாரங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்
களுடைய குறையைப் போக்குவதற்காகத் திருமலையிலேவந்து, அனை
வர்க்கும் அருகில் நிற்கிறான் என்கிறார்.

வ்யா:—(எழுவார்) “பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில் போற்றி
என்று ஏற்றெழுவார்” [திருவாய் 9-1-3] என்கிறபடியே நாங்கள் விரும்பும்
இம்மைச் செல்வத்தைத் தரக்கூடாதா? என்று இம்மைப்பயனுக்காகக்
கையேற்று எழுந்து, அது கிடைத்தவுடன் கொடுத்தவனைவிட்டு எழுந்து

வர்யார்த்திகளும், 'உன் அநுபவம் வேண்டா; எங்ளா த்மாவை அநுபவித்துக்கொண்டு, ஒருநாளும் உன் முகத்திலே விழியா திருக்கும்படி, விடைகொள்ளுகைக்குச் திருக்கைச் சிறப்பிட்டுள்ளவேணும்' என்று விடைகொண்டுபோம் கைவல்யார்த்திகளும், நிரதியபேபாக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்குருதனாய்ப் பரமப்ராப்யபூகனாவனை ஒருநாளும் விட்டுநீங்காதே கிட்டிநின்று அநுபவிக்கும் ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஸர்வகாலமும் அநுபவிக்கக்கடவர்களாயிருக்கும் பகுவச்சரணர்த்திகளுமான இவ்வதிக்காரிகளுடைய தத்தப்புருஷார்த்த ப்ரதிபுந்தகமான பாபாக்கனியை உருத்தெரியாதபடி நசிப்பிக்கும் திருமலையேகாணும்.

செல்லுமவர்கள். ஐச்வர்யார்த்திகளைச் சொன்னபடி. (விடைகொள்வார்) நிரந்தரமாக எம்பெருபாநிடம் விடைபெறும் கைவல்யார்த்திகள். பரமபுருஷனை நேரில்கண்டும், அவன் இனிமையில் நெஞ்சுசெலுத்தாமல், சாணிச் சாற்றைப்போலே, தங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்திவைன் என்றே நினைத்து, "உன் அநுபவம் எங்களுக்குத் தேவையில்லை, எங்களுடைய ஆத்மாவை அநுபவித்துக்கொண்டு, ஒருநாளும் உன் முகத்தில் விழிக்காதிருக்கும்படி விடைகொள்ளுகைக்கு உன் கையாலேயே நீ அனுமதிச்சீட்டுக் கொடுக்க வேணும்" என்று பிரார்த்தித்து, எவாத்தாநுபவத்தைப்பெற்று நித்யமாக விடைகொண்டுபோமவர்களன்றே கைவல்யார்த்திகள். (ஈன் துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்) மிகவிவிய திருத்துழாயாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகையாலே தானே மேலான பயலுயிருப்பவனை, தாழ்ந்தவையான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைப் பெற்றகலாமல், ஒருநாளும் விட்டுநீங்காமல் அருகிலிருந்து அநுபவிக்கும் முறையை நினைத்து, எல்லாக் காலமும் அநுபவிக்குமவர்களான பகவச்சரணர்த்திகளான ஜ்ஞானிகளைச் சொல்லுகிறது. 'வைகல் தொழுவார்' என்று தைலதாரையைப்போல் இடைவிடாத பக்தியைச் சொல்லுகிறது. 'வழுவாவகை' என்று பரமபதத்தில் விட்டுப்பிரியாமல் அநுபவிப்பதைச் சொல்லுகிறது. ஆக, இவ்வளவால், கீதையில் ஆர்த்தனென்றும், அர்த்தார்த்தியென்றும் சொல்லப்பட்ட ஐச்வர்யார்த்திகளும், 'ஜிஜ்ஞாஸு' எனப்படும் கைவல்யார்த்தியும், 'ஜ்ஞாநீ' எனப்பட்ட பகவத்பக்தனும் எடுக்கப்பட்டனர். (வினைச்சுடரை) முன்சொல்லப்பட்ட மூவகைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கும் அவரவருடையபயனை அடையத்தடையாயிருக்கும் பாபங்களாகிற நெருப்பை, (நந்துவிக்கும் வேங்கடமே) உருத்தெரியாதபடி கணத்திலே அவிக்கும் திருவேங்கடமேகிடர்.

அஸ்ப்ருஷ்ட பாபகூந்த, ரான நித்யஸூரிகளுடைய திருவுள்ள மாகிற விளக்கை, அவன் ஸீலாதிசூயாநுபூவத்தின் ஸ்ரத் தைய வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு ப்ரேரியாநிற்கும்மலை.

27. மலையால் குடைகவித்து மாவாய் பிளந்து

சிலையால் மராமரமேழ் செற்று—கொலையானைப்

போர்க்கோ டொசித்தனவும் பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்
கார்க்கோடு பற்றியான் கை.

பதவுரை:—மலையால்—கோவர்த்தினகிரியைக்கொண்டு, குடை கவித்து—குடையாகக் கவித்தும், மா வாய் பிளந்து—குதிரையாய் வந்த கேசி என்னும் அஸுரனின் வாயைப் பிளந்தும், சிலையால்—வில்லாலே, மராமரம் ஏழ் செற்று—ஏழு மராமரங்களையும் துளைத்தும், கொலையானை—கொல்லுவதற்காக நிறுத்தின யானையின், போர்கோடு ஓசித்தனவும்—சண்டை செய்யும் தந்தங்களை ஒடித்தவையும், பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்—பூத்த குருந்தமரத்தைத் தள்ளின வையும், கார்க்கோடு—மேகம்போல் முழங்கும் சங்கத்தை, பற்றியான்—பிடித்தவனுடைய, கை—திருக்கைகளையாகும்.

அவதாரிகை—இங்கே எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கட முடையானுடைய தோளின் துடிப்பைக் கண்டபோதே

(வானோர் மனச்சுடரைத் தூண்டும் மலை) பாபத்தின் வாஸனையும் தொட முடியாதபடி பரமபதத்திலிருக்கும் நித்யஸூரிகளின் திருவுள்ளமாகிற விளக்கைத் தூண்டும் மலை, ஒருசுடரை அவிப்பதே ஒரு சுடரைத் தூண்டுவதாயிருப்பதே! (மனச்சுடரைத் தூண்டும்மலை) பரமபதத்திலிருக்கும்போது அவனுடைய ஸௌலப்யஸௌசீல்ய வாந்ஸல்யாதிகுணங்கள் பகல் விளக்குப்போலே பிரகாசமற்றிருக்குமாயாலே, அவற்றை அநுபவிக்காத குறையாலே ஸூரிகளின் மனச்சுடரும் மங்கியிருக்கும், இங்கு அவை இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பிரகாசிக்கையாலே, அக்குணங்களை விசேஷமாக அநுபவிக்கச் செய்வதன்மூலம் திருவேங்கடமலை ஸூரிகளின் மனச்சுடரையும் தூண்டுவதாகிறது.

அவதாரிகை:—திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கட முடையானுடைய தோளின் துடிப்பைக் காணும்போதே அவதாரங்களில்
மு-தி 13

அவதாரங்களில் விரோதிவர்க்கத்தைப் பொடிபடுத்தின வீரப்பாட்டங்களும் காணலாம் என்கிறார்.

உரை:—இந்தரன் ப்ரவர்த்திப்பித்த கல்வர்ஷத்தில் ரக்ஷயவர்க்கம் அழியாதபடி கைக்கெட்டிற்றொரு மலையாலே குடைபிடிப்பாரைப்போலே கீழ்துமேலதாக மறித்து ரக்ஷித்துத் தன்னை விழுங்குவதாக வந்த கேசியாகிற குதிரையினுடைய வாயை இருபிளவாகக் கிழித்துப் போகட்டு,

எதிர்க்கூட்டங்களைப் பொடியாக்கின வீரச்செயல்கள் எல்லாவற்றையும் காணும்படியாயிருக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:—(மலையால் குடை கவித்து) ஆயர்களை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் இந்திராதி தேவர்களோடு, ஒருமலையோடு வாசியில்லை என்று உணர்த்துவதற்காக, இந்திரனுக்கிட்ட சோற்றை மலைக்கிறும்படி கண்ணன் நியமிக்க, அவன் நியமனப்படி ஆயர்கள் மலைக்குப்பூசையிட, பசிப்பிணியாலே கோபங்கொண்ட இந்திரன் பொறித்த கல்மழையாலே கன்றுகளும், பசுக்களும், கோபிகளும் இடையர்களுமான திருவாய்ப்பாடி முழுவதுமே நோவுபட, அவை அழிந்துபோகாதபடி கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப் பிடித்து ரக்ஷித்ததைச் சொல்லுகிறது. (மலையால்) கைக் கெட்டினது அந்த கோவர்த்தனமலையேயாகையால் அதைக்கொண்டு ரக்ஷித்தான். (குடைகவித்து) குடைபிடிப்பாரைப்போலே, மலையைத் தலை கீழாக்கிக் குடையாகப்பிடித்து மழையால் ஆய்ப்பாடியிலுள்ளார் நலிவுபடாதபடி ரக்ஷித்து. மழையென்றால் குடைதானே வேண்டியது. ஒருவரிருவரல்லாமல் பஞ்சலக்ஷம் குடியாகையாலே மலையைக் குடையாகப் பிடித்தான். "இந்திரன் அசுரத்தன்மை கொண்டவனல்லன்; பசிப்பிணியாலே செய்தான் பாவம்; அவன் பூததுகலாகும்போது இம்மலையும் ரக்ஷகமாகக்கூடும் என்று இவர்களுக்குக் காட்டுவோம்" என்னும் திருவுள்ளத்தாலே, இந்திரனை தண்டிக்காமல், மலையைக்கொண்டு ஆயர்களைக் காத்தான் கண்ணன். (மலையால் குடைகவித்து) அகடிதகடநாஸமர்த்தனான இவன் நினைத்தால் மலையைக் குடையாகவும் ஆக்குவான் என்று கருத்து. (மாவாய் பிளந்து) நிஷ்காரணமாகக் கண்ணனையே விழுங்கவேண்டுமென்று குதிரையுருக்கொண்டு வந்த கேசியின் வாயை வாடிய நாரைக் கிழிப்பது போலே விளையாட்டாக இருபிளவாகக் கிழித்து. இந்திரன் பசிப்பிணியாலே நலிந்தாலுமையாலே அவனை தண்டிக்காமல் தமரைத்தானே நோக்கினான். கேசிகாரணமில்லாமல் கொல்லவந்தாலுமையாலே, அவனை

ஊத்திரியத்வத்துக்கு ஏகாந்தமாகவெடுத்த திருவில்லாலே ஓராச்சரிதனை விச்வஸிப்பிக்கைக்காக மராமரங்களேழையும் இழியச்செய்து, எதிர்த்தவர்களைக் கொன்று விழவிடும் குவலயாபீடத்தினுடைய பொருகைக்குப் பரிசுரமான கொம்பைப் பிடுங்கிப் பொகட்டனவும். கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமம்படி முட்டாக்கிடப்பூத்துக்கிடக்கிற குருந்தை வேர்பறியும்படி தள்ளி விழவிட்டனவும். குளிர்ந்து முழங்கு

அழித்தேவிட்டான். (சிலையால் மராமரமேழ் செற்று) ஊத்திரியலுய் அல தரித்த ராமாவதாரத்திலே, ஊத்திரியர்களுக்குரிய வில்லாலே, எய்ய வொண்ணாதபடி கூட்டமாக நின்ற ஏழுமாமரங்களையும் ஓரம்பாலே, சுக்கிரீவனுக்குத் தன் பலத்திலே நப்பிக்கை பிறப்பதற்காகத் துளைத்து விழச்செய்து. இதுவும் அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தைக்காட்டுகிறது. (மலையால்...செற்று) இடையர் செய்யும் பால்கறப்பது, தயிர்கடைவது முதலான செயல்களெல்லாம் முன் கை உரத்தாலேயாயிருக்கும்; அந்த ஜாதியிலே பிறந்தமைக்கேற்பக் கண்ணன் தன் முன் கையுரத்தைக் காட்டும் படியாக மலையைக் குடையாகப்பிடிப்பது, மாவாய்பிளப்பது ஆகிய சாரியங்களைச் செய்தான்; ஊத்திரியர் செய்யும் அருஞ்செயல்களெல்லாம் வில்லாலே யாயிருக்கும்; அந்த ஜாதியிலே பிறந்தமைதோற்ற இராமன் வில்லாலே ஏழு மராமரங்களையும் வீழ்த்தினான் என்னும் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டைக் காட்டுகிறது. அகடிதகடநாஸாமர்த்தியத்தோடு அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடும் கலந்திருக்கை. முன்கையுரத்தாலே - கண்ணன் செய்த மற்றும் சில காரியங்களையும் காட்டுகிறார், - (கொலையாணைப் போர்க்கோடு ஓசித்தனவும்) எதிரிகளைக் கொல்வதையே தொழிலாகக்கொண்ட குவலயாபீடம் என்னும் யானையுடைய தந்தத்தைக் கையாலே பிடுங்கினவையும், (கொலையாணை) கண்ணனைக் கொல்வதற்காகக் கம்ஸன் நிறுத்தின யானை என்றுமாம். (போர்க்கோடு) யுத்தம் செய்வதற்குக் கருவியான தந்தம், (ஓசித்தனவும்) வாழைத்தண்டை ஓடிப்பதுபோலே ஓடித்தபடி. (பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்) கண்டவர்களை மயக்கும்படி மரம் நிறையப் பூத்துக்குலங்கிய குருந்தமரத்தைப் பிடுங்கிப்போட்ட செயலைச்செய்தவையும், (பூங்குருந்தம்) பூப்பறித்தாற்போலே விளையாட்டாகச்செய்தபடி. இவற்றையெல்லாம் செய்தது எது? எனில்: (கார்க்கோடு பற்றியான் கை) குளிர்த்தி, தாபத்தை ஆற்றும் தன்மை, பெருமை, முழக்கம் முதலிய குணங்களால் மேகத்தை ஒத்திருக்கும் சங்கத்தைப்பற்றியிருப்பவனுடைய கைகளே இவ்வருஞ்செயல்களைச் செய்தன. (கார்க்கோடு) மேகத்தை

கிறஸ்வபாவத்தாலே மேகத்தோடு ஒத்திருந்துள்ள ஸ்ரீபாஞ்ச ஜர்யத்தை தரித்தருளினவனுடைய திருக்கைகள் கிடர்.

28. கைய வலம்புரியும் நேமியும் கார்வண்ணத்
தைய மலர்மகள்நின் னாகத்தாள்—செய்ய
மறையான் நின்னுந்தியான் மாமதிள் மூன்றெய்த
இறையான் நின்னாகத் திறை.

பதவுரை:—கார்—மேகம் போன்ற, வண்ணத்து—திரு நிறத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடைய, ஐய—எம்பிரானே! வலம்புரியும்—ஸ்ரீபாஞ்சஜர்யமும், நேமியும்—திருவாழியாழ்வானும், கைய—கையிலிருக்கின்றன; மலர் மகள்—பூவில் அவதரித்த பெரிய பிராட்டியார், நின்—உன்னுடைய, ஆகத்தாள்—திருமார்பில் இருக்கிறாள்; செய்ய மறையான்—உன்னைக் காட்டுகையாகிற செம்மையையுடைய வேதத்தை ஓதும் நான்முகன், நின்—உன்னுடைய, உந்தியான்—திரு நாபியிலே பிறந்தவன்; மா மதிள்—பெரிய மதிள்களை உடைய, மூன்று—முப்புரங்களையும், எய்த—அம்பெய்து அழித்தவனாய், இறையான்—தன்னை ஈசுவரனாக அபிமானித்திருக்கும் ருத்ரன், நின் ஆகத்து—உன்னுடைய திருமேனியில், இறை—ஒரு மூலையைப் பற்றிக் கிடக்கிறவன்.

அவதாரிகை:—திருமலையிலே எழுந்தருளிற்கிற திரு வேங்கடமுடையான் திருமேனியில் அழகும் ஐசவர்யமும் ஸீலாதிருணங்களும் நிழலிட்டுத் தோற்றுகின்றது கிடர் என்கிறார்.

ஒத்திருக்கும் சங்கர், கார்மேகவண்ணனின் திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிற தாகையாலே, மேகத்திலே புள்ள சங்கு என்கிறதாகவுமாம், (பற்றியான்கை) ஸ்ரீபாஞ்சஜர்யத்தலதப்பிடித்தாலும் கன்றிப்போகும் கையைக்கொண்டு கிடர் இவ்வருஞ்செயல்களைச் செய்தது!

அவதாரிகை:—திருமலையிலே எழுந்தருளிற்கிற திருவேங்கட முடையான் திருமேனியிலே அழகும், ஐசவர்யமும், சீலம் முதலான குணங்களும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன என்கிறார்.

உரை:—மேகம்போலே ஸ்ரமஹர்மான வடிவையுடைய திருபாதிபுந் துவானவனே! ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் திருவாழி யும் திருக்கைகளிலே உளவாயிராநின்றன. அலர்மேல் மங்கையானவன் உன்னுடைய திருமார்விலே “இறையும்

வ்யா:—(கார் வண்ணத்தைய) மேகம்போலே தாபங்களை ஆற்றும் வடிவையுடைய ஸ்வாமியே! (கார் வண்ணம்) கைம்மாறு வேண்டாத வண்மை முதலான குணங்களாலும் மேகத்தை ஒத்திருப்பவன். வடிவிலேயே குணங்கள் பிரகாசிக்கிறபடி. (ஐய) கைம்மாறுகருதாமல் உதவுமவனுயிருப்பதிலிருந்தே நீ இயற்கையிலேயே அனைவர்க்கும் ஸ்வாமியாயிருப்பவன் என்று ஸ்ரீயாகிறது. (கைய வலம் புரியும் நேமியும்) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும், திருவாழியும் தேவாரருடைய திருக்கையிலேயுள்ளன. ஐச்வர்யத்தையும், அழகையும் காட்டுமவையிவை, வலம்புரிச்சங்கு அரசர்க்கேயுரியது; சக்கரமும் ஏகசக்ராதிபதிகளுக்குரியது. இப்படி ஸர்வலோகைகசக்ரவர்த்தியின் என்பதைக் காட்டுகையாலே ஐச்வர்யத்தையும் காட்டுகின்றன. பரபூரக்யரலம் எனப்படும் வர்ணச்சேர்த்தியழகாலே அழகையும் காட்டுமவையிவை. (மலர்மகள் நின் ஆகத்தான்) அலர்மேல் மங்கையான ஸ்ரீ தேவி உன் திருமார்பிலே, “அகலகில்லேனிறையும்” [திருவாய் 6-10-10] என்று கண்ணேரமும் பிரியகில்லாதவளாய் உறைகின்றாள். திருவுடையதேவன் இவனெனென்கையாலே ஐச்வர்யமும், அழகின் செல்வியைத் திருமார்பில் கொண்டவன் என்கையாலே அழகும் உணர்த்தப்படுகிறது. (செய்ய மறையான் நின் உந்தியான்) உன்னை உள்ளபடி அறிவிக்கையாகிற செவ்வையை உடைய வேதத்தை முதலில் எம்பெருமானிடம் ஒதிப்பிறர்க்கு ஒதுவித்தவனுக்கையாலே ‘மறையான்’ என்று அவ்வேதத்தையிட்டே நிரூபிக்கப்படும் பிரமன் உன் உந்தியிலே தோன்றியவன். (மாமதின் மூன்றெய்த இறையான் நின் ஆகத்து இறை) பெரிய மதிள்களையுடைய திரிபுரங்களை எரித்துவிழும்படி ஓரம்பாலே எய்தவனாய், ‘நான் ஈச்வரன்’ என்னும் அபிமானமுடைய உருத்திரன் உன் திருமேனியில் ஒரு மூலையிலே வாழ்த்து ஸத்தைபெறுகிறான். (மா மதின் மூன்றெய்த இறையான்) “ஊரைச் சுட்டுப் பேரைப் படைத்தான், கோட்சொல்லிப் ப்ரஸித்தராமாப்போலே” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. (இறையான்) தமோருணம் விஞ்சியபோது தன்னையே ஈச்வரனாக அபிமானித்து எதிரம்புகேரக்கவும் வல்லவன். (நின்னாகத்து இறை) “வலத்தன் திரிபுரம் எரித்தவன்” [திருவாய் 1-3-9] “ஒருவிடமும் எந்தை பெருமாற்கரனேயோ” [திருவாய் 2-5-2] என்கிறபடியே உன் திருமேனியின் வலப்புறத்திலே ஒரு மூலையைப்பற்றிநின்று ஸத்தை பெற்றான்.

அகலகில்லேன்” என்று உறையாநின்றான். உன்னை உள்ளபடி காட்டும் செவ்வையையுடைய வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவானவன் உன்னுடைய திருமேனியைப் பற்றி லப்யத ஸத்தாகனயிராநின்றான். பெரிய மதினையுடைய த்ரிபுரத்தை துக்துமாம்படி எய்துவிழவிட்ட ஈச்வராபி, மானியான ருத்ரன் உன் திருமேனியில் ஏகதேஸத்தைப் பற்றி லப்யத ஸ்வரூபனாகாநின்றான்.

“பஸ்யகாத்ரு மே ருத்ரந் துக்ஷிணம் பாஸ்வமாஸிதாந்”

[பா-மோக்ஷதர்மம் 166-58]

[என் வலப்புறத்திலுள்ள பதினொரு உருத்திரர்களுயும் காண்பாய்] என்றும்

“தபஸா தோஷிதஸ்தேந விஷ்ணுநா ப்ரபு, விஷ்ணுநா |

ஸ்வபார்ஸ்வே துக்ஷிணே ஸம்பேதார் நிவாஸ: பரிகல்பித: ||”

[சிவனுடைய தவத்தால் உகந்த ஸர்வேச்வரனான விஷ்ணுவாலே தன் திருமேனியின் வலப்புறத்தில் வளிக்குமிடம் ஏற்படுத்தப்பட்டது.] என்று இதிலாஸ புராணங்களில் சொல்லப்பட்டதை நினைக்கிறார். (மலர்மகள் நின் ஆகத்தாள் செய்ய மறையான் நின் உந்தியான் மாமதிள் மூன்றெய்த இறையான் நின் ஆகத்திறை) “ஏறாளும் இறையோறும் திசைமுகனும் திருமுகனும் கூறாளும் தனியுடம்பன்” [திருவாய் 4-8-1] “ஏறனைப் புவனைப் பூமகள் தன்னை வேறின்றி வீண் தொழத் தன்னுள் வைத்து” [திருவாய் 2-2-3] என்ற கம்மாழ்வாரைப்போலே அந்யபரரான பிரமருத்திரர்களுக்கும், அந்நயையான பெரியபிராட்டியாருக்கும் ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்த சீலகுணத்தை நினைத்து வியக்கிறார். “ப்ரஹ்மாதிகள் எப்போதும் திருமேனியைப் பற்றியிருப்பார்களோ?” என்று நஞ்சியர் பட்டரைக்கேட்க, “ஓரோ ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்க ஆழ்வார்கள் அத்தையே வாய்புலற்றுகொடுத்தனையிறே” என்று பட்டர் அருளிச் செய்தாராம். திருவாய்மொழியீட்டில் (2-2-3) எடுக்கப்பட்டது இவ்வைதிஹயம். (இறையான் நின் ஆகத்து இறை) ஈச்வரனென்று பெயர் பெற்ற சிவன் உன் திருமேனியை உபாஸித்து ஈச்வரரானவன் என்றும் கொள்ளலாம். ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் தன்னைப்பற்றி நின்று ஸத்தை பெறுவார்கள் என்றதாலே இவனுடைய ஐச்வர்யமும், “தாள தாமரையான், உனதுந்தியான் வாஸ்கொள் நீன் மழுவாளியுன் ஆகத்தான் நாளும் என்புகழ்கோ உன சீலமே?” [திருவாய் 9-3-10] என்கிறபடியே சீலகுணமும் உணர்த்தப்படுகின்றன.

29. இறையும் நிலனு மிருவிசும்பும் காற்றும்
அறைபுனலும் செந்தீயு மாவான்—பிறைமருப்பில்
பைங்கண்மால் யானை படுதுயரம் காத்தளித்த
செங்கண்மால் கண்டாய் தெளி.

பதவுரை:—இறையும்—பரமபதநாதனாகவும், நிலனும்—
பூமியும், இரு விசும்பும்—பரந்த ஆகாசமும், காற்றும்—
வாயுவும், அறைபுனலும்—சப்தியாநிற்கும் ஜலமும், செந்தீயும்—
சிவந்த அக்னியுமாகவும், ஆவான்—ஆகின்றவன், பிறை
மருப்பில்—இளஞ்சந்திரன் போன்ற தந்தத்தையும், பைம்
கண்—அழகிய கண்களையுமுடையதான, மால் யானை—
பெருத்த யானையுடைய, படு துயரம்—பெரும் துயரத்தை,
காத்து—போக்கி, அளித்த—ரக்ஷித்த, செம் கண் மால்
கண்டாய்—செந்தாமரைக்கண்ணனான பரமபுருஷன்கிடாய்;
தெளி—(மனமே!) இதை நன்றாக அறி.

அவதாரிகை:—“நெஞ்சே! உபயவிபூதிநாதனுயிருக்கிற
அவன் பெருமையை நினைத்துப் பிற்காலியாதே! அவன்
ஆழித பரதந்தரன் கிடாய்! இத்தை நன்றாக புக்கி,
பண்ணு” என்கிறார்.

உரை:—பரமபதத்திலே ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோற்ற
எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுமாய், பூமியும்,
பரப்பையுடைத்தான ஆகாசமும், வாயுவும், அலையெறிகிற

அவதாரிகை:— முற்பாட்டில் ஐஸ்வர்யத்தை அனுஸந்தித்தவுடன்
நெஞ்சம் பின்வாங்க, “நெஞ்சே! உபயவிபூதிநாதனுக்கும் அவன்
பெருமையை நினைத்துப் பின்வாங்காதே! அவன் அடியார்க்கு அடிமைப்
பட்டிருப்பவனன்றோ! இதை நன்றாக அறிவாயாக” என்கிறார்.

வ்யா:—(இறையும்) பரமபதத்திலே அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாய்
எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுமாய், இத்தால் நித்யவிபூதி
யோகம் சொல்லிற்று, (நிலனும் இருவிசும்பும் காற்றும் அறை புனலும்
செந்தீயும் ஆவான்) பஞ்சபூதங்களாலான லீலாவிபூதியாகவிறப்பவனும்
இவனே, இத்தால் லீலாவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது, (நிலனும்) உயிர்
களுக்கு இருப்பிடமான பூமியும், (இருவிசும்பும்) நாலுபூதங்களும் இருக்க இட
மளிப்பதாகையாலே அவற்றைக் காட்டிலும் விஸ்தாரமான ஆகாசமும்.

ஐலமும், சிவந்த நிறத்தையுடைய தேஜஸ்தத்வமுமாகிற பஞ்சபூதாரப்துமான லீலாவிபூதியைப் ப்ரகாரதயா ஸேஷமாக உடையனுமாயிருக்கிற பெருமையையுடையவன், பிறைபோலேயிருக்கிற கொம்பையும். ஜாத்யுசிதமான பசுமையையுடைய கண்ணையுமுடையனும், அடிமை செய்கையிலே பெரும்பிச்சனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீகஜேஜந்த்யுராழ்வானுடைய, முதலையின்கையிலே அகப்பட்டுப் பட்ட துக்கத்தைப் பரிஹரித்து, கையில் பறித்த பூச்செவ்வியழிவ தற்கு முன்னே திருவடிகளிலே பணிமாறுவித்துக் கொண்டு

(காற்றும்) ஸர்வப்ராணிகளும் உயிர்வாழக் காரணமான வாயுவும், (அறை புனலும்) அலையெறிகிற ஐலமும், ஸர்வர்க்கும் தாரகமாயிருப்பதொன்று, (செந்தியும்) காண்பது சமைப்பது முதலானவற்றக்கு உதவும் சிவந்த தேஜஸ்தத்வமும், (ஆவான்) இவையெல்லாம் அவனுக்கு ப்ரகாரமாகையாலே இவை யெல்லாமாகுவன் அவனே யென்கிறது.

இப்படி உபயவிபூதியுத்தனாகில், அவனை அனுசுமுடியுமோ? என்ன, நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுகிறார் :- (பிறைமருப்பில் பைங்கண் மாலயாணை) பிறைச்சந்திரன் போல் வெளுத்து வளைந்திருக்கும் கொம்பையும், ஆனைச் சாதிக்குரிய பசுமையான கண்ணையும் உடையவனாய், அடிமை செய்வதில் பெரும் பித்தையுடையவனான ஸ்ரீகஜேஜந்தியுராழ்வானுடைய, (மால் யாணை)

“நாஹம் களேபுரஸ்யாஸ்ய த்ராணூர்த்தம் மதுஸூதந |

கரஸ்துகமலாந்யேவ பாத்யோரர்ப்பிதும் தவ ||”

[மதுசூதனனே ! இந்த சரீரத்தை ரக்ஷித்துக் கொள்வதற்காக நான் கரை கின்றேனல்லேன் ; உன் ஆராதனத்துக்காக எடுக்கப்பெற்று என் கையிலிருக்கும் தாமரைகளை உன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கவே ஓலமிட்டேன்.] என்கிறபடியே அடிமையிலே பெருங்காதல் பூண்ட யாணையன்றோ, பெருத்த யாணை என்றுமாம், உடம்பில் பெருமையாலே பாடாற்ற முடியாது என்று கருத்து, (படுதுயரம்) விரலுக்குத் தகுந்த வீக்கம் என்பதுபோலே பெருத்த யாணைக்குத் தகுந்ததாயிருக்குமன்றோ துயரம், (படுதுயரம் காத்து) முதலே வாயிலே அகப்பட்டுப் பட்ட துன்பத்தைப் போக்கி, (அளித்து)அதுவிரும்பியதை அளித்து ரக்ஷித்த, அதாவது:-யாணை கையால் பறித்த பூவானது வாடுவதற்குள் அதைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கச் செய்து ரக்ஷித்தான் என்று கருத்து, புண்பட்ட இடத்தை தடவிக் கொடுத்து ரக்ஷித்ததைச் சொல்லுவதாகவுமாம், ஸர்வேச்வரன் ஓர் விலங்கின் கால்ப்பிடிப்பதே ! என்கை,

ரகஷித்தருளின வா த்ஸல்யஸூச்சகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடைய வ்யாமுக் துன் கிடாய்! இத்தை அழகிதாக புத்தி₄ பண்ணு. “மால்” என்று அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து தோற்றினபடி.

30. தெளிதாக வுள்ளத்தைச் செந்நீரின ஞானத்
தெளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை—எளிதாகத்
தாய் நாடு கன்றேபோல் தண்டுழா யானக்கே
போய் நாடிக் கொள்ளும் புரிந்து.

பதவுரை :— தெளிதாக—கலக்கம் நீங்கும்படியாக, உள் ளத்தை—மனஸ்ஸை, செம் மீறி இ—நன்கு நிறுத்தி, ஞானத்து— ஞானத்தாலே, எளிதாக—ஸூலபமாக, நன்கு உணர்வார்— நன்றாக அறிபவர்களுடைய, சிந்தை—மனஸ்ஸானது, எளிதாக ஸூலபமாக, தாய்நாடு—(பசுக்கூட்டத்தின் இடையே உள்ள தன்) தாயை அடைகிற, கன்றே போல்—கன்றுக்குட்டியைப் போல், தண்டுழாயான் அடிக்கே—குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலை யையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளையே, புரிந்து— விரும்பி, போய்— அடைந்து, நாடிக் கொள்ளும்—சேர்ந்து கொள்ளும்.

அவதாரிகை:—வ்யதிரித்தங்களில் போகரதபடி மனஸ்ஸை நியமித்துத் திருவடிகளின் உறவை அறிந்திருப்பார்க்கு.

இப்படிச் செய்யக் காரமென்ன? எனில்: (செங்கண்மால் கண்டாய்) வா த்ஸல்யத்தாலே சிவந்த கண்களையுடைய பெரும் பித்தன் கிடாய்! (மால்) “அதந்த்நித சமுபதி” [ர-ஸ்த] என்று தொடங்கும் சீலாகத்திலே பட்டர் அருளியபடியே அரையிற்சாத்திய பீதாம்பரமும், தலையில் தரித்த முடியும் குலையும்படியாக அதிவேகமாக வந்த பெரும்பித்தன் என்கை. (தெளி) இவ் வாச்சிநபாரதந்திரியத்தை அழகாக அறிவாயாக. அன்னுடைய ஐச்வர் யத்தை நினைத்துப் பின்வாங்காதே என்று கருத்து.

அவதாரிகை:—கீழ்ப்பாட்டில் பாத்வத்தை நினைத்துப் பின்வாங்கிய மனத்தை உபதேசித்துத் திருத்தினார். இப்பாட்டிலே, மற்ற விஷயங்களில் மு—தி 14

அம்மநஸ்ஸு தானேவர ப்ராப்திபற்றாதபடி பற்றிக்கொண்டு அத்தபடி நிவிஷ்டமாய் அவனைக்கிடும் என்கிறார்.

உரை:—விஷயராகுங்களாலுள்ள காலுஷ்யம் போய், தெளிவையுடைத்தாம்படிக்கீடாக, ஹ்ருத்யத்தை புகுவத் ப்ரணவமாம்படி செவ்வே நிறுத்தி, தத்வியுஷ்யபுக்திருபா பந்நஜ்ஞாநத்தாலே, 'அவன் சேஷி, நாம் சேஷம்' என்கிற தெளிவுண்டாம்படியாக ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தம் நன்றாக உணர்ந்திருக்குமவர்களுடைய மநஸ்ஸானது, வருத்தமற,

காடுபாயாதபடி மனத்தைத் திருத்தித் திருவடிகளின் உறவை அறிந்திருப்பவர்களுடைய மனமானது, எம்பெருமான் தானே வருவான் என்று பார்த்திராமல், தானே மேல்விழுந்து பெருங்காதலோடு அவனைக் கிடும் என்கிறார்.

வ்யா:—(தெளிதாக உள்ளத்தைச் செந்நிறீஇ) கலங்கி நிற்கும் மனம் தெளிவுடையதாகைக்காக, அதை நல்வழிப்படுத்தி; விஷயங்களிலே மண்டிக் கலங்கிக்கிடக்கும் உள்ளம் தெளிவதற்காக, பகவத்விஷயத்திலே அதை ஈடுபடுத்தி. சென்ற பாசுரத்திற்போலே, பாத்வத்தை நினைத்துக் கலங்கியிருக்கும் மனத்தை, அவனுடைய ஸௌலப்பத்தைக் காட்டித் திருத்தி என்கிறதாகவுமாம், (செந்நிறீஇ) நின்றவா நில்லா நெஞ்சை இருமுகேசனிடத்திலே நிலைநிறுத்தி. (செந்நிறீஇ) மனத்தைத்தான் அடக்கி வெல்ல நினையாமல், எம்பெருமானிடம் செலுத்தி ஐயிக்கப்பார்க்கை, (ஞானத்துத் தெளிதாக உள்ளத்தைச் செந்நிறீஇ) ஞானத்தாலே தெளிந்த பக்தியாலே மனத்தை நேர்வழிப்படுத்தி என்றுமாம், (ஞானத்து எளிதாக நன்குணர்வார்) என்றுமாம். அவன் விஷயத்தில் அன்பாகிற அறிவாலே, ஸுலபமாக நன்கு அவன் ஸ்வாமியாயிருப்பதையும், நாம் தூஸராயிருப்பதையும் அறிபவர். (எளிதாக) அநாதிகாலமாக மற்ற விஷயங்களிற்போலே, தானே மூளும்படியிருக்கை. (ஞானத்தெளிதாக நன்குணர்வார்) ஞானம்—தெளிதாக என்றும் கொள்ளலாம். அவன் விஷயத்தில் 'பக்தி' என்று சொல்லப்படும் அறிவாலே, 'அவன் சேஷி, நாம் சேஷம்' என்னும் தெளிவுண்டாம்படியாக, நேரே காண்பதுவரையில் நன்கு அறிந்திருக்கு மவர்கள் என்கை. (உணர்வார் சிந்தை) இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞானமுடையவர்களுடைய மனம். (ஞானத்து எளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை) அவனளித்த அறிவாலே, பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் என்று அவனுடைய நீர்மையை உணருமவர்களுடைய மனம் என்றுமாம். (எளிதாகத் தாம்

கூடநிற்கிற பசுக்களையும் கணிசியாதே தன் தாயைத்தேடிக்கொண்டு கிடும் கன்றுபோலே, ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாகையாலே வகுத்த ஸேஷியுமாய், நிரதியுபேடாக்யனுமான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே வ்யக்த்யந்தரங்களைக் கணிசியாதே அங்கே அபிமுக்யுமாய்க் கொண்டுபோய், தேடிக்கொள்ளாநிற்கும், இதுநிஸ்சயம்.

31. புரியொருகை பற்றியோர் பொன்னாழி யேந்தி

அரியுருவு மாளுருவு மாகி—எரியுருவு

வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலடியை யல்லால் மற்ற

றெண்ணத்தா னுமோ விமை.

பதவுரை:—புரி—வலம்புரிச் சங்கத்தை. ஒரு கை பற்றி—ஒரு கையாலே பிடித்து. ஓர் பொன் ஆழி ஏந்தி—(மற்றொரு திருக்கையிலே) ஒப்பற்றதும், அழகியதுமான சக்கரத்தைத் தாங்கி, அரி உருவும் ஆள் உருவும் ஆகி—எரிமத்தின் உருவத்தையும், மனித உருவையும் கொண்ட நரஸிம்ஹரூபியாகி, எரி உருவ வண்ணத்தான்—நெருப்பின் உருவம் போன்ற

நாடு கன்றே போல்) ஒரு சிரமமில்லாமல் பசுக்கூட்டத்திலே மற்ற பசுக்களை அநாதரித்துத் தன் தாயைக்கண்டு அடையும் கன்றுபோலே, (தண்துழாயானடிக்கே போய் நாடிக்கொள்ளும் புரிந்து) குளிர்த்து நின்று அடியார் களைப்பை ஆற்றும் துழாய்மாலையை உடையவனுடைய திருவடிக்கே, ஆதரத்துடன் சென்று தேடிப்பற்றிக்கொள்ளும், (தண்துழாயான்) ஸர்வலோகத்திற்கும் தாயாயிருப்பவன். (அடிக்கே) மற்ற பசுக்களைக் காணாத கன்றுபோலே இதுவும் மற்ற தெய்வங்களைக் காணாது, மற்ற அவயவங்களெல்லாமிருக்க, தாயின் முலையையே பற்றும் கன்றைப் போலே, மனமும் எல்லா அவயவங்களுமிருக்கத் திருவடிகளையே பற்றும், (போய் நாடிக்கொள்ளும்) கஜேந்திராழ்வானுக்கு அவன் வந்தாற்போலே வரப் பார்த்திருக்காது. தானே சென்று தேடிக்கொள்ளும், (புரிந்து) தாயைக்கண்டு நாடுவதுபோலே பெருங்காதலோடு அடையும் தடுத்தாலும் நில்லாது, (நாடிக்கொள்ளும்) தானே சென்றடையும் என்னுமிது நிச்சயம், இதில் ஐயமில்லை.

உருவையுடைய இரணியனுடைய, மார்பு இடந்த-மாற்பைக் கிழித்த, மால்-ஆசிரிதபக்ஷபாதியுடைய, அடியை அல்லால்-திருவடிகளைத் தவிர, மற்று-வேறொரு பொருளை, இமை-கணப்பொழுதேனும், எண்ணத்தான் ஆமோ-நினைக்கத் தான் முடியுமோ?

அவதாரிகை:-ஆஸிரிதவிஷயத்தில் அவனுக்குண்டான பாரதந்திரிய வாத்ஸல்யங்களை அநுஸந்தித்தால், வேறெயொரு விஷயத்தைக் க்ஷணகாலமும் நினைக்கப்போமோ? என்கிறார்.

உரை:-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஒரு திருக்கையாலே தரித்து மற்றைத் திருக்கையாலே அத்விதீயமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியைப் பூரித்து, இவற்றுக்கு விஷயமில்லாத படி நரத்வஸிம்ஹத்வங்களிரண்டுக்கும் ஆஸ்ரயமான வடிவை

அவதாரிகை:-'அடிக்கே' என்ற ஏகாரத்தாலே, மனம் மற்றவற்றை நினையாதென்றார் சென்றபாட்டில், அடியார் திறத்தில் அவனுக்குண்டான பாரதந்திரிய வாத்ஸல்யங்களை நினைத்தால், மற்றொரு விஷயத்தைக் கணகேரமேனும் நினைக்கமுடியுமோ? என்று அதை விவரிக்கிறார் இப்பாட்டில்.

வ்யா:-(புரி ஒரு கை பற்றி) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஒரு கையாலே பிடித்துக்கொண்டு, "எரியுருவண்ணத்தான் மார்விடந்த" என்று மேலே ஹிரண்யஸம்ஹாரம் சொல்லப்படுகிறதாகையாலே, ஹிரண்யன் மேலே விழுந்து அவனைத் தானே ஸம்ஹரித்துவிடத் துடிக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானை, 'ஆயுதத்தாலே சாவில்லை' என்ற வரத்துக்கு விரோதம் வாராமைக்காக, ஹிரண்யன் மேலே விழாமல் அழுத்திப்பிடித்துத் தடுத்துக்கொண்டிருக்கையை உணர்த்துகிறது 'பற்றி' என்னும் பதம். (ஓர் பொன்னுழி ஏந்தி) மற்ற திருக்கையிலே ஒப்பற்றதாய், பொன்போல் ஆசைப்படத் தக்கதான ஸுதர்சனத்தை ஏந்தி, இரணியன் திருநகத்துக்கே இரைபோத வில்லையாகையால், திருவாழியானது அழகுக்குப் பிடிக்கப்பட்டதெயொழிய, ஆடிதமாகப் பயன்படவில்லை என்று காட்டுகிறது 'ஏந்தி' என்னும் பதம். (அரியுருவும் ஆளுருஷுமாகி) சங்கசக்கரங்களாகிற ஆயுதங்களுக்கு ஒரு வேலையுமில்லாதபடி மனிதனும், சிங்கமும் கலந்த வடிவையுடையவனாய்க் கொண்டு, இவனுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்தியமிருந்தபடி, 'மனிதனாலும் சாவில்லை; மிருகத்தாலும் சாவில்லை' என்று வரங்கொண்டாலும்கையாலே உலகத்தில் நடையாடாததான நரசிங்கவருவையெடுத்தான். அடி

யுடையனாய்க்கொண்டு, அக்ரீயினுடைய வடிவுபோலே ஏறிட்டுப்பார்க்கவொண்ணாத வடிவையுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்வைப் பிளந்துபொகட்ட ஆஹ்லாதத்தாலே ப்ரஹ்லாதன்பக்கல் வ்யாமுக்ஞனுடைய திருவடிகளையெயாழிய ஒரு க்ஷணகாலமும் வேறு விஷயத்தைக் கிணக்கத்தான்போமோ? அன்றிக்கே, நெஞ்சை அடியா ஹரித்து, வேறொன்றை எண்ணப்போமோ? இத்தை அநுஸந்தித்துப்பார் என்றுமாம்.

32. இமையாத கண்ணு லிருளகல நோக்கி
அமையாப் பொறிபுலன்க ளேந்தும்—நமையாமல்
ஆகத் தணைப்பா ரணைவரே ஆயிரவாய்
நாகத் தணையான் நகர்.

பதவுரை:—இமையாத கண்ணால்—ஞானஸங்கோசமற்ற உட்கண்ணாகிய நெஞ்சால், இருள் அகல-(அறியாமையாகிற) இருட்டு நீங்கும்படியாக, நோக்கி-(ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூபங்களைக்) கண்டு, அமையா—அடக்கவொண்ணாத, பொறி

யானுக்கு ஆபத்துவந்த காலத்தில் ஆராய்ந்துகொண்டிராமல் கணநேரத்தில் அறியுருவும் ஆளுருவுமானான். (எரியுருவண்ணத்தான் மார்விடந்த) நெருப்பைப்போன்று பார்க்கவொண்ணாத கிறத்தையும், எவரையுமிழிக்கும் தன்மை முதலான குணங்களையுமுடையவனுய்நின்ற இரணியனின் மார்வைக் கிழித்த (மால்) அன்புடையவன், இவ்வளவையும் செய்தது ப்ரஹ்லாத னிடம் வாத்தஸல்யத்தாலே என்று கருத்து. (மார்விடந்த மால்) அடியானுடைய ஆபத்தைப்போக்கின ஆநந்தத்தையுடையவன், (மால்) இவ் வருஞ்செயலைச்செய்த இவனே ஸர்வாதிகள் என்றமாம். (பாலடியையல் லால் மற்று எண்ணத்தாலுமோ இமை) ஆளிட்டு அந்திதொழாதே, அடியார் ஆபத்தைத் தானே தவிர்த்த பெருமானுடைய திருவடியையல் லால் வேறொரு விஷயத்தைக் கணப்பொழுதும் எண்ணமுடியுமோ? இமை-கண் இமைக்கும் நேரம். இப்படிக்கொள்ளாமல், 'நெஞ்சே' என்றும் பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு, "நெஞ்சே! இப்படி அடியார்திறத்துப் பாரதந்திரிய வாத்தஸல்யங்களையுடையவனை அநுஸந்தித்தால், வேறொன்றை எண்ண முடியுமோ? இதை எண்ணிப்பார்" என்பதாகவும் கொள்ளலாம், இமை-பார்.

புலன்கள் ஐந்தும்—(கண் முதலிய) ஐந்து இந்திரியங்களையும், (சப்தம் முதலிய) ஐந்து விஷயங்களையும், நமையாமல்—அடக்காமலிருந்தாலும், ஆகத்து அணைப்பார்—(அவன் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே மேல்விழும்போது) அவனை நெஞ்சிலே நினைப்பவர்கள், ஆயிர வாய் நாகத்து அணையான்—ஆயிரம் வாய் படைத்த ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகக்கொண்ட எம்பெருமானுடைய, நகர்—நகரமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, அணைவரே—அடைவார்கள்.

அவதாரிகை:—சாஸ்திரங்களிற் சொல்லுகிற ஸாத், நாநுஷ்டானங்களில் அந்வயமில்லையெனினும், சேஷ சேஷித்வரூபமான உறவை அறிந்தவர்களுக்கும் பரமபதத்தைப் ப்ராபிக்கலாகுங்கிடார் என்கிறார்.

உரை:—ஜ்ஞாநஸங்கோசரஹிதமான நெஞ்சென்னு முட்கண்ணாலே அஜ்ஞானமாகிற வல்லிருள் விட்டு நீங்கும் படியாக, ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி துர்ஸித்துப் பெற்ற விஷயங்களால் பர்யாப்தி பிறக்கக் கடவ

அவதாரிகை:—சாஸ்திரங்களிற் சொல்லுகிற கர்மஜ்ஞாநபத்திக ளாகிற ஸாத், நாநுஷ்டானங்களில் தொடர்பில்லையெனினும், சேஷசேஷி பூர்வமாகிற உறவைமாத்திரம் அறிந்தவர்களுக்கும் பரமபதத்தை அடையலாம் என்கிறார்.

வ்யா:—(இமையாத கண்ணால்) கண்களில் இரண்டுண்டு; மனிதவுடலின் வெளியே காணும்கண் இமைக்கும் கண். *நெஞ்சென்னும் உட்கண் இமையாத கண். அந்த உள்ளமாகிற இமைக்காத கண்ணாலே, “நசக்ஷ”ஷா க்ருஹ்யதே” [முண்டி-1-8] [புறக்கண்ணால் காணப்படாதவன் பரம்பொருள்] “மநஸா து விசுத்தேந” [விஷ்-தர்275-2] [பரிசுத்தமான மனத்தாலேயே காணத்தக்கவன்] “என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் காணும் உணர்ந்து” [பெரியதிரு28] என்கிறபடியே கட்கண்ணால் காணப்படாதவனாகவும், உட்கண்ணாலேயே காணவுரியவனாகவுமிருப்பவன் என்றே இவன். (இருளாகல நோக்கி) அஞ்ஞானமாகிற காரிருள் போகும்படியாக ஞானவிளக்காலே தன் ஸ்வரூபத்தையும், ஸர்வேசுவரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் கண்டு. (அமையாப் பொறி

தன்றிக்கேயிருக்கிற யந்த்ரகல்பமான ஸ்ரோத்ராதிகள் ஐந்தையும். தத்ஸுவிஷயமான ஸப்ஸுக்ராதிகள் ஐந்தையும் நியமியாமல், ஸம்புந்த்யஜ்ஞாந மாத்ரயுக்தராய்க்கொண்டு, ஹ்ருத்யதத்திலே அவனை வைத்து அநுஸந்திக்குமவர்கள் அவனைப் புகழுகைக்கு ஆயிரம் வாயையுடைய திருவனந்

புலன்கள் ஐந்தும் நமையாமல்) எத்தனை விரகிட்டாலும், மேன்மேலும் கேட்கும் அனலத்தைப்போலே, எத்தனை விஷயங்களை அனுபவித்தாலும் மேலும்மேலும் விஷயாநுபவத்தையே விரும்பும் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவிகளாகிற ஐந்து இந்திரியங்களையும், அவற்றுக்கு இரையான சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தங்களாகிற விஷயங்கள் ஐந்தையும் அடக்காமலேயே. (பொறி) எலிப்பொறிபோலே நம்மைச் சீறைப்படுத்தும் யந்திரமாயிருப்பது. (அமையாப்பொறி)

“ந ஜாது காம: காமாநாமுபபேபாகேந ஸாம்யதி |

ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூய ஏவாபிவர்த்ததே |”

[காமுகர்களின் காமம் விஷயத்தை அனுபவிப்பதால் ஒருபோதும் அடங்குவதில்லை; ஆஹுதியிலுல் நெருப்பு மேன்மேலும் கொழுந்துவிட்டெரிவது போலே, மேன்மேலே அபிவிருத்தியடைகிறது.] என்று கூறப்பட்டதன்றோ. ‘அமையா’ என்றதை ‘பொறி’ ‘புலன்’ என்னும் இரண்டுக்கும் விசேஷணமாக்கி, அடக்கமுடியாத விஷயங்களையும், இந்திரியங்களையும் என்றும் கொள்ளலாம். (புலன்களைந்தும் நமையாமல்) “காவல் இல் புலனை வைத்து” [திருமாலை-1] என்றார் தொண்டரடிப்பொடிகளும். (ஆகத்தனைப்பார் அணைவரே ஆயிரவாய் நாகத்தணையான் நகர்) இந்திரியங்களை ஜயிக்காமலிருந்தபோதிலும், ‘அவன் ஸ்வாமி, நாம் அடிமை’ என்று அவனுக்கும் நமக்குள்ள உறவைமாத்திரம் அநுஸந்தித்துத் தம் உள்ளத்திலே அவனை அணைப்பவர்கள் ஆயிரவாயுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய கலங்காப் பெருநகரை அடையப்பெறுவர். (ஆகத்து) ஆகம்-நெஞ்சம். (அணைப்பார்) ஸர்வேச்வரன் மேல்விழும்போது விலக்காமையே வேண்டுவது. (அணைவரே) உறுதியாக அணைவர்கள். தேற்றேகாரம். (ஆயிரவாய் நாகத்தணையான்) தன்னைப் புகழ்வதற்கு ஆயிரம் வாய்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானை எல்லா அடிமைகளும் கொள்ளுமவன். (நகர்) இத்தால் மோகும் என்பது ஒரு

தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய கலங்காப் பெருநகரைச் சென்று கிட்டப்பெறுவர்.

அந்த ஸாத்நாநுஷ்டாநம் பண்ணுதார்க்குப் பரம பதத்தைப் ப்ராபிக்கப்போமோ? என்றுமாம். “அமையாப் பொறிபுலன்கள்” என்று, நியமிக்கவரிதான விஷயேந்த்யுரி யங்கள் என்றுமாம்.

33, நகர மருள்புரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல்
பகர மறைபயந்த பண்பன்—பெயரினேயே
புந்தியால் சிந்தியா தோதியுரு வெண்ணும்
அந்தியாலாம் பயணங் கென்.

பதவுரை:—பூ மேல்—உந்தித் தாமரையின்மேல், நான் முகற்கு—பிரமனுக்கு, நகரம் அருள் புரிந்து — வாஸஸ்தா னத்தைக் கொடுத்தருளி, பகர—(பிறர்க்கு) ஒதுவிக்கும்படி, மறை பயந்த—வேதத்தை உபதேசித்த, பண்பன்—நீர்மையை யுடைய எம்பிரானின், பெயரினேயே — திருநாமங்களையே, புந்தியால் சிந்தியாது—மனத்தால் எண்ணாது, ஓதி உரு எண் ணும்—ஐபித்துக்கணக்கெண்ணும், அந்தியால்—ஸந்த்யாவந் தனத்தால், அங்கு ஆம் பயன் என் — உண்டாகப்போகிற பிரயோஜனம்என்ன.

அவதாரிகை:—எப்பெருமானை உள்ளீடாகக் கொள்ளாதே பண்ணும் ஸந்த்யாவந்தநாதி கர்மாநுஷ்டாநம் நிஷ்ப்ரயோ ஜநம் என்கிறார்.

தேசவிசேஷத்தில் அடையப்படுவதென்றும் கைங்கர்யமேபரமபுருஷர்த்த மென்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது.

‘ஆகம்’ என்றுது உருவத்தையும் குறிக்குமாகையாலே, “தெரிவை மார் உருவமே மருள்” [பெரியதிரு.1-1-3] என்கிறபடியே காமினிகளின் உருவத்தை அணைப்பவர்கள் பரமபதத்தை அடையமுடியுமா? என்ப தாகவும் கொள்ளலாம், இப்படிக் கொள்ளும்போது பிரிநிலையேகாரமாகிறது. இந்திரியங்களை ஐயிக்காமல் மூலையடியே திரியுமவர்கள் பரமபதத்தை அடையமாட்டார்கள் என்று கருத்து.

உரை:—அந்தரங்கர்க்குக் கிட்ட மாளிகை கட்டுமாப் போலே ஐம்மபூமியான திருநாபீகமலத்திலே சதுர்முக னுக்கு இருப்பிடத்தை க்ருபாபுரஸ்ஸரமாகப் பண்ணிக் கொடுத்து, இவ்வருளுள்ளார்க்கும் ஒதுவிக்கத்தக்கதாகத் தத்வஜ்ஞாபனமான வேதத்தை உபகரித்த ஸௌசீல்யாதி குணங்களை உடையவனானவனுடைய அந்த குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை மநஸ்ஸால் அநுஸந்தியாதே வாங்மாத்ரத்தாலே ஐ பி த் து, இடக்கைபற்றிக்கொண்டு அநுஷ்டிக்கிற ஸந்த்யாவந்த்யநாதி கர்மாநுஷ்டானங்களால் அவ்விடத்திலுண்டான ப்ரயோஜநமேது?

அவதாரிகை:—எம்பெருமானே இவற்றால் - ஆரதிக்கப்படுமவனாக அநுஸந்தியாமல் செய்யப்படும் ஸந்தியாவந்தனம் முதலான கர்மங்கள் பயனற்றவை என்கிறார்.

வ்யா:—(நகரமருள் புரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல்) நெருங்கியவர்களுக்கு அருகிலேயே வீடுகட்டிக் கொடுப்பதுபோலே மகனுள் நான்முக னுக்குப் பிறப்பிடமான திருநாபீகமலத்திலேயே இருப்பிடத்தைக் கருணையோடு அருளினான். (பூமேல் மறைபயந்த பண்பன்) செல்வப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்கள் அவர்களைப் பஞ்சணையிலே உட்காரவைத்துத் தாம் தாழ்நின்று பாடம் சொல்லுவார்கள். அதுபோலே தன் செல்லப்பிள்ளையான பிரமனைத் தாமரைப் பூவிலே இருத்தித் தான் அவனுக்கு வேதத்தை உபதேசித்த குணசீலன்: (பண்பன்) ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களை யுடையவன். (பகர மறைபயந்த) தான் ஓதியதோடல்லாமல், பிறருக்கும் ஒதுவிக்கலாம்படி நான்முகனுக்கு வேதத்தை ஒதுவித்தான். (பெயரினையே புந்தியால் சிந்தியாது ஓதி உருவெண்ணும் அந்தியால் ஆம்பயன் அங்கென்) அவனுடைய குணங்களுக்கு வாசகமான கேசவன் முதலான திருநாமங்களை மனத்தால் நினையாமல், காயத்திரி முதலான மந்திரங்களை வாயாலே ஓதி, கையாலே உருவெண்ணி அநுஷ்டிக்கிற ஸந்தியாவந்தனம் முதலான கர்மங்களால் மறுமையில் உண்டாகும் பயன் என்ன? ஒன்றுமில்லையென்கை. இத்தால் பகவதாராதனமாக நினையாமல் அநுஷ்டிக்கப்படும் கர்மாநுஷ்டானம் வீணானது என்றாகிறது.

34. என்னொருவர் மெய்யென்ப ரேழுலகுண்டு ஆவிலையில்
முன்னொருவ னாய முகில்வண்ணு!—நின்னுருகிப்
பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்ந்திலளால் பேரமார்க்கன்
ஆய்த்தாய் முலைதந்த வாறு.

பதவுரை:—ஏழுலகு உண்டு—ஏழு உலகங்களையும் திரு
வயிற்றிலே வைத்து, ஆல் இலையில்—ஒரு ஆலந்தளிரிலே,
முன்—முன்னொரு காலத்தில், ஒருவனாய்—துணையற்றவனாய்த்
தூங்கிய, முகில் வண்ணு—மேகவண்ணு!, முலை தந்தாள்—
முலைகொடுத்த, பேய் தாய்—தாயாய் வந்த பேயாகிய பூதனை.
பேர்ந்திலளால்—அசையமுடியாமல் இறந்து கிடந்தாள்; பேர்
அமர் கண்—ஒன்றோடொன்று யுத்தம் செய்வன போன்றி
ருக்கும் பெரிய கண்களையுடைய, ஆய்த்தாய்—இடைத்
தாயாகிய யசோதை, முலை தந்த ஆறு—முலைகொடுத்த
விதத்தை, ஒருவர்—ஒப்பற்ற ஞானிகளான ரிஷிகள், மெய்
என்பர்—உண்மை என்று உரைப்பர்; என்-(இது) எங்ஙனே
கூடும்?

அவதாரிகை:—இவ்விஷயத்தில் தலையான பக்தியை
யுடையளாய்க்கொண்டு அவனை அநுஸந்திக்கப்பெற்றவள்
யசோதைப் பிராட்டியொருத்தியுமேயன்றே என்கிறார்.

உரை:—ப்ரளயத்திலழியாதபடி ஸப்தலோகங்களையும்
அமுதுசெய்து முகிழ்விரியாததோராலந்தளிரிலே ஒரு பரி

அவதாரிகை:—பரமபுருஷனிடத்தில் இயற்கையான தலைநிந்த
பக்தியையுடையவளாய்க் கொண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றவள் யசோதைப்
பிராட்டி யொருத்தியேயன்றே என்கிறார்.

வ்யா:—(ஏழுலகுண்டு) பிரளயகாலத்திலே பூர்ப்புவள்ஸுவர்மஹர்
ஜாதபர்ஸத்யமெனப்படும் ஏழு உலகங்களாலும் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட
எல்லாவுலகங்களையும் ப்ரளயத்திலழியாதபடி வயிற்றிலே வைத்து
ரக்ஷித்து, ஒரு சில வளத்துக்களையோ உண்டது? (ஆவிலையில்) அப்போதே
யுண்டானதாகையாலே முகிழ்விரியாததோர் ஆலந்தளிரிலே, ஏழுலகங்

வருமில்லாத ப்ரளயஸமயத்திலே அஸஹாயனுய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளின காளமேகநிபுச்ச்யாமமான வடிவையுடையவனே! அற்றையிழவுதீர உனக்கு ஸ்நேஹித்துப் பரிவுடனே முலைதந்து உகட்பித்தாளாயிருந்து பேய்த்தாயான பூதனையானவள் அவ்விடத்தினின்றும் பேரமூட்டாமல் பிணமாய் விழுந்தாள். அத்தை, பெரிய ஸமரபூமியிலே இடைத்தாயான யசோதைப்பிராட்டி அஞ்சாமல் அந்த விஷத்துக்கு அம்ருதமாக முலைந்த ப்ரகாரத்தை, அறிவுக்கு அஞ்

கையுமுண்ட தன்னை தரித்து நின்ற ஆதாரம்தான் உறுதியானதொரு பொருளோ? (முன்) பிரளயகாலத்திலே. இந்நிலைக்குப் பரிவதற்கும் ஓர் ஆனில்லாத காலமன்றோ (ஒருவரையு) குழந்தையின் இந்த ஸாஹஸச் செயலைத் தடுக்கத் தாய்தந்தையர் கூட இல்லையே! “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாந:” [மஹோபனிஷத்] [நாராயணன் ஒருவனே யிருந்தான்; பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை] எனப்படும் தத்துவமன்றோ. (ஒருவரையு முகில்வண்ண) “படியாது மில்குழலிப்படி எந்தை” [திருவாய் 3-7-10] என்றாரன்றோ நம்வாழ்வாரும். (முகில்வண்ண) கார்மேகவண்ண! எக்கேடும் கெட்டும் என்று இருக்க விடுகிறதோ வடிவழகு? அன்று நேர்ந்த ஸாஹஸத்திற்கு இன்றிருந்து வயிறெறியவன்றோ செய்கிறது.

இப்படிப் பரிவரில்லாத அவ்வரபத்தைப் போலல்லாமல், அண்மையில் நடந்த மற்றொரபத்திலே பரிவருண்டாகியிருந்ததை அநுஸந்தித்து இழவு திருகிறார், - (நின் உருகிப் பேய்த்தாய் முலைந்தாள்) உன்னிடம் பொய்யன்பும், பொய்ப்பரிவும் பாவித்துவந்த பேயான பூதனை உன் வடிவழகைக் கண்டவுடன் மெய்யன்பும் மெய்ப்பரிவுமுடையளாகி விஷமூட்டப்பெற்றிருந்த முலையைக் கொடுத்தாள். (பேர்ந்திலளால்) தீயநினைவோடு வந்த அவளுடைய நினைவு அவளோடே போம்படி, விஷத்தோடே அவளுயிரையும் சேர்த்து அமுதுசெய்கையாலே அவள் அசையமாட்டாத பிணமானாள். ‘நின்னுருகி’ என்பதை மேலோடு கூட்டவுமாம். (பேரமர்க்கண் நின்னுருகி ஆய்த்தாய் முலைந்தவாறு என்?) பூதனையோடு குழந்தையான நீ போரிட்டு அவளைக்கொன்ற அந்த யுத்தபூமியிலே, விஷமூட்டப்பெற்ற உனக்காகப் பரிந்து, அப்பிணம் கிடக்கையிலேயே ஆய்த்தாயான யசோதை அஞ்சாமல் அந்த விஷத்தைமுறிக்கும் அமுதமாகத் தான் முலைந்த படி எத்திறம்! ஒருத்தி முலைகொடுத்தா இறந்துகிடக்கிறபடியைக் தண்டும், பரிவாலே மற்றொருத்தி முலைகொடுத்தா

விதியரான வ்யாஸபராசராதிகளான ரிஷிகள் பரமார்த்த, மென்று சொல்லாநிற்பார்கள். எங்ஙனே? நாட்டில் கண்டறிவதொரு ஸ்நேஹமாகிலன்றோ மெய்யென்னலாவது. அக்டிதக்டநாஸமர்த்துணைவனுக்கு அஞ்சுகிற யசோதைப் பிராட்டி ஸ்நேஹமும் ஒருஸ்நேஹமே! என்று வித்துராகிருர்.

35. ஆறிய வன்பி லடியார்த மார்வத்தால்
கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்நீ—தேறி
நெடியோய்! அடியடைதற் கன்றே ஈரைந்து
முடியான் படைத்த முரண்.

பதவுரை:—ஆறிய அன்பு இல்—பொங்கித் தணிந்த பக்தி இல்லாத, அடியார்—அடியவர்கள், தம் ஆர்வத்தால்—தங்களுடைய ஸ்நேஹத்தால், கூறிய—சொன்னசொற்களை, நீ குற்றமாக்கொள்ளல்—நீ தவறாகக் கொள்ளலாகாது; ஈர் ஐந்து முடியான்—பத்துத் தலைகளை உடையவனுன ராவணன், படைத்த—செய்த, முரண் — வைரம், தேறி — (க்ரமமாக) தெளிந்து, நெடியோய் அடி—நெடுமாலான உன்னுடைய திருவடிகளை, அடைதற்கு அன்றே — அடைவதற்குக் காரணமாயிற்றல்லவோ?

என்றால், அப்பரிவை வார்த்தைகளால் அளக்கமுடியுமோ? (பேரமர்க்கண் ஆய்த்தாய்) பரிவாலே ஒன்றோடொன்று பெரும்போர்புரியும் திருக்கண்களையுடைய யசோதைப்பிராட்டி என்றும் கொள்ளலாம். (ஒருவர் மெய் என்பர்) இதைப் பொய்யென்னவொண்ணாதபடி அறிவிலே ஒப்பற்றவர்களான வியாஸபராசராதிகளான ரிஷிகள் இதை உண்மையென்பர்கள். (என்னோருவர் மெய்யென்பர்) இதை ஒருவர் உண்மையென்பது எப்படி? என்றமாம். உலகத்தில் நடையாடுவதொரு அன்பாகில் உண்மையென்னலாம்; பொய்யன்பே நிறைந்த இவ்வுலகிலுள்ள பொய்யர்களான நமக்கு இவ்வன்பு மெய்யாகத் தோற்றவில்லை என்று கருத்து. ஏழலகுண்டு ஆலையில் துயின்று, குழந்தையாயிருக்கும்போதே பேயைக்கொன்ற அக்டிதக்டநா (நடக்கமுடியாதவற்றையும் நடத்தவல்ல) ஸாமர்த்தியமுடைய உனக்கு என்வருகிறதோ? என்று அஞ்சி முலைந்த யசோதைப் பிராட்டியின் அன்பும் ஓர் அன்பே என்று ஈடுபடுகிறார்.

அவதாரிகை:—இவளுடைய ஸ்நேஹத்தைக் கண்டவாறே அல்லாத தம் போல்வார் ஸ்நேஹம் ப்ராதிசூல்ய ஸமமாயத்தோற்றி அத்தைப்பொறுத்தருளவேணும் என்று அவனைக் க்ஷமை கொள்ளுகிறார்.

உரை:—‘உனக்கு என் புகருகிறதோ?’ என்று பரிந்து வயிறெறியும்படி ஏறிமறிந்த பக்தியின்றிக்கே, ஸோஷத்வ ஜ்ஞாநமாத்ரயுக்தராயிருக்குமவர்கள் தந்தாமுடைய ஸ்நேஹத்தாலே அநுபவிக்கவேணும், அடிமைசெய்யவேணும் என்றூற்போலே ஸ்வப்ரயோஜனகூர்ப்புமாகச் சொன்னவார்த்தைகளை குற்றத்தை நற்றமாகக்கொள்ளும் அதிமாத்ரவத்ஸலனான நீ குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும்.

அவதாரிகை:—யசோதையினுடைய அன்பை அநுஸந்தித்தவுடன் தம்மைப்போல்வாருடைய அன்பு விரோதத்தோடு ஒக்கத் தோற்றுகையாலே, இப்பொய்யன்பைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கிறார்.

வ்யா:—(ஆறிய அன்பில் அடியார்) ஏறவேண்டிய உயரமெல்லாம் ஏறி அடங்குகிற்கும் அதிகம்பிரமான கடல்போலே, பொங்கியடங்கிய பக்தியை உடைய யசோதைப்பிராட்டியைப்போன்ற அன்பில்லாத அடியார். (அடியார்) ‘அவன் ஸ்வாமி; நாம் தாஸபூதர்’ என்னும் அறிவைமாத்திரமுடையவர்கள். (அன்பில் அடியார்) அவ்வறிவின் பலனாய் வருவதாய், தன்னைப்பேனுதே அவனையே நோக்கும் அன்பில்லாத அடியார். (தம் ஆர்வத்தால் கூறிய) தம்மளவான தம் அன்பாலே ‘எம்பெருமானை அனுபவிக்கவேணும்; அவனுக்கு அடிமைசெய்யவேணும்’ என்றூற்போலே கூறியவைகளை. ஆறியவன்பில்லாதவர்களாகையாலே அவனுக்குப் பரியாமல், தம் நன்மையைத் தேடிச்சொல்லும் வார்த்தைகளை. யசோதைப் பிராட்டியினளவு அன்பில்லாமலிருக்கும்போது, “ஆய்த்தாய் முலைதந்தவாறு என்” என்று அவனைப்போலே அன்புடையவனைப்போலே சொன்னவார்த்தைகளை என்றுமாம். (குற்றமாகக் கொள்ளல் நீ) பிரானே! என்னைப் போன்ற பொய்யன்புடையவர்களுடைய புன்மொழிகளை நீ குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும். (குற்றமாகக் கொள்ளல் நீ) “செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே!” [திருச்சந்த-111] என்கிறபடியே குற்றத்தை குணமாகக் கொள்ளும் பேரன்புபூண்ட நீ எங்கள் குற்றத்தைக் குற்றமாகக் கொள்ளமுடியுமோ? ‘குற்றத்தை குணமாகக் கொள்ள

அதெங்ஙனே கூடும்படி என்று திருவுள்ளமாகில், ப்ரதி கூலனான ராவணன் புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின திருவினைப் பிரித்த மிகைச்செயலானது ஆநுகூல்யலோபயுக்தர் திறத்தில் பண்ணும் ஸ்நேஹபக்ஷபாதங்களுக்கு எல்லேகாண வொண்ணாத பெருமையையுடைய உன்திருவடிகளை காலக்ரமத்திலே தெளிந்து சிசுபாலனுய்க் கிட்டுகைக்குடலாய் விட்டதில்லையோ?

அன்றிக்கே, நீ தேறி ப்ரஸந்நாய்ச் செய்த குற்றத்தைக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும் என்னவுமாம்; ப்ராதிகூல்யம் ஆநுகூல்யமாய்ப் பவித்தால் ஆநுகூல்யா பூரஸம் ஆநுகூல்யமாகத் தட்டுண்டோ? என்றபடி.

எப்படி முடியும்' என்று திருவுள்ளமாக குற்றத்தையே குணமாகக் கொண்டு திருத்திக் கைக்கொண்டமைக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார்,— (ஈரரந்து முடியான் படைத்தமுரண் தேறி அடியடைதற்கன்றே) பத்துத் தலையாலும் விரோதத்தையே செய்துபோந்த ராவணனுடைய விரோதம் சிசுபாலனுய்ப் பிறந்தபோது காலக்ரமத்திலே தெளிந்து திருவடிகளைக் கிட்டுவதற்குக் காரணமாய் விட்டதன்றோ. (ஈரரந்து முடியான்) பத்துத் தலையாலும் பிராட்டி திறத்தில் அபசாரப்பட்டவன். (படைத்த) அஜ்ஞானத்தாலே அபசாரப்படவில்லை. புத்திபூர்வகமாக அபசாரப்பட்டபடி. (முரண்) “சுரிசுமல் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையில் கடுவியசைரக்கன்” [பெரியதிரு 5-7-7] என்கிறபடியே அபசாரத்தின் எல்லேநிலம். (தேறி கொடியோயடி அடைதற்கன்றே) கேட்பார் செவிகுடு கீழ்மை வசவுகளே வைதுபோந்தவன், தன்னைக் கொல்லக் கையும் திருவாழியுமாய் நிற்கும் நிலையைக்கண்டு, ‘இதொரு நிலையிருந்தபடியென்!’ என்று ஈடுபட, அதுவே அந்திம ஸ்மிருதியாகிக் கண்ணனுடைய அடியை அடைவதற்குக் காரணமாகிவிட்டதல்லவா. (நெடியோய் அடி) சிறிது அன்புடையார் திறத்திலும் வைக்கும் அன்புக்கும் பக்ஷபாதத்திற்கும் எல்லேகாணவொண்ணாதபடி வாத்ஸல்யத்தாலே நெடியமாலாயிருப்பவன் திருவடி. ‘நெடியோய்’ என்று ஸம்போதனம் (விளி) ஆகவுமாம். (முரண் தேறி அடியடைதற்கன்றே—ஆர்வத்தால் கூறிய குற்றமாகக் கொள்ளல்) வைரமே திருவடியைக் கிட்டக் காரணமானபோது பொய்யன்பை மெய்யன்பாகக் கொள்ளத்தடையென்ன? என்று கருத்து. (தேறி குற்றமாகக் கொள்ளல்) என்று கூட்டியும் பொருள்கொள்ளலாம், நீ எங்களுடைய

36. முரணை வலிதொலைதற் காமென்றே முன்னம்
தரணி தனதாகத் தானே—இரணியனைப்
புண்ணிரந்த வள்ளுகிராற் பொன்னுழிக் கையால் நீ
மண்ணிரந்து கொண்ட வகை.

பதவுரை:—முன்னம்—முன்னமேயே, தரணி தனது ஆக
தானே—பூமியைத் தன்னுடையதாகவே அபிமானித்திருந்த,
இரணியனை—ஹிரண்யகசிபுவை, புண் நிரந்த—புண்படும்படி
பிளந்த, வள் உகிரால்—கூர்மையான நகங்களால், பொன்—
அழகியதாக விளங்குவதும், ஆழி கையால்—சக்கரத்தை
உடையதுமான திருக்கையால், நீ—நீ, மண் இரந்து கொண்ட
வகை—பூமியை யாசித்துப்பெற்ற வகையானது, முரணை
வலி தொலைதற்கு ஆம் என்றே—(எங்களைப்போன்ற ஸம்ஸாரி
களின்) அஹங்காரமமகாரங்களைப் போக்கடிப்பதற்காகவே
யல்லவா?

அவதாரிகை:—இப்படிச் 'கூறிய குற்றமாக்கொள்ளல்'
என்று பொறைகொள்ள வேண்டாதபடி நீதானே உன்னை
யழிய மாறிவந்து கார்யஞ்செய்தது ஸம்ஸாரிகளின் கோணை
யைப் போக்கி உனக்காக்கிக் கொள்ளலாமென்று பார்த்தே?
என்கிறார்.

உரை:—முன்பே உன்னதான பூமியைத் தன்னதாகத்
தானே அபிமானித்திருந்த ஹிரண்யனைப் புண்படுத்திப்

தன்மையையும், உன் பெருமையையும் ஆராய்ந்து தெளிந்து எங்களுடைய
புன்மொழிகளைக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும் என்று கருத்து.

அவதாரிகை:—'கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்' என்று பிரார்த்திக்கவும்
வேண்டுமா? நீயே உன் பெருமைக்குத் தகாதபடி இரப்பாளாய்வந்து
காரியம் செய்தது எங்களுடைய வைரத்தைப்போக்கி உனக்கு ஆளாக்கிக்
கொள்ள நினைத்ததன்றோ என்கிறார்.

வ்யா:—(முன்னம்) வாமனாவதாரத்துக்கும் முற்பட்டதான நரஸிம்ஹாவ
தார காலத்திலேயே, (தரணிதனதாகத் தானே இரணியனை) உன்னதாயிருக்

பிளந்தகூரிய திருவுகிரோடே கூடியிருப்பதாய்: ஸ்ப்ருஹணீய
மான திருவாழியை யுடைத்தான திருக்கையாலே ஸ்ரிய:பதி
யான நீ பூமியை:அர்த்தித்து அளந்துகொண்ட ப்ரகாரம் "ந
நமேயம்" என்கிறபடியே தலைவணக்கமற்றுத்திரியும் கணுங்க
ரான ஸம்ஸாரிகள் கோணைமிறுக்கு அறுக்கலாமென்றே.

இரப்புத் தோற்றநின்ற ஸௌலப்யத்தையும் வடி
வழகையுங்காட்டி 'நான் எனக்கு' என்றிருக்கும் மிறுகுதலை
மீட்டு உனக்கேயாளாம்படி சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்காக
வன்றே என்றபடி.

கும் பூமிமுழுவதையும் தன்னுடையதாகவே அபிமானித்திருந்த
இரணியனை. (புண் நிரந்த வன் உகிரால் பொன் ஆழிக்கையால்) புண்
படுத்திப் பிளந்த கூர்மையான நகங்களாலே அழகியதாய் விளங்கும்
சக்கரக்கையால். (நீ மண் இரந்து கொண்ட வகை) லக்ஷ்மீநாதனான நீ
உன்னை இரப்பாளனாக்கி உன்னுடையதான பூமியை யாசித்துப்பெற்ற
வழி. (முனை வலி தொலைதற்காமென்றே) "இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்
டாலும்படுவேனெயொழிய வணங்கேன்"[ரா-யு 36-11] என்னும் எங்களைப்
போன்ற ஸம்ஸாரிகளின் அஹங்காரமகாரங்களை வலியழிப்பதற்காக
வன்றே. "ஸர்வேச்வரனான நாம் இரப்பாளனாய்நின்றுதேவர்காரியம் செய்த
மையைக்கண்டால் நம் குணங்களிலும் வடிவழகிலுமீடுபட்டு ஸம்ஸாரிக
ளுடையஅஹங்காரமகாரங்களும் பலமிழந்து ஒடுங்கும்; அவர்களையும்
ஆளாக்கிகொள்ளலாம்' என்று கருதியன்றே நீ இச்செயலைச் செய்தது. பலத்
தாலே மஹாபலியை வெற்றிகொண்டிருந்தால் உனக்கு இவ்வரும்பயன்
சித்திக்காதென்பதாலேயேயன்றே உன்னை அழியமாறி இச்செயலைச்
செய்தாய். (முன்னம் தரணி தனதாக பொன்னுழிக்கையால் தானே
மாவலியை மண்ணிரந்து கொண்டவகை) என்று கூட்டியும் பொருள்
கொள்ளலாம். முற்காலத்திலேயே மாவலியானவன் பூமியைத் தன்னுடைய
தாகஅபிமானிக்க, ஆடுகூல்யலேசம் அவனிடமிருக்கையாலே, இரணியனைப்
போலே அவனை அழிக்காமல் உன்னை அழியமாறிக் காரியம் செய்தா
யன்றே என்று கருத்து. (தரணிதனதாகத் தானே—இரணியனைப்
புண்ணிரந்த பொன்னுழிக்கையால் மண்ணிரந்து கொண்ட) பூமியைத்
தன்னுடையதாக அபிமானித்தமையிலே இரணியனுக்கும், மாவலிக்கும்
வாசியில்லை. ஆயினும் மாவலியானவன் இரணியனைப்போலே துவேஷம்இல்
லாதவனாகையாலும், பாகவதாபசாரமில்லாதவனாகையாலும், வண்மைமுத
லான குணமுடையவனாகையாலும் அவனைப்பிளந்த கையாலே இவனிடம்
யாசித்தான்; இதொரு குணபக்ஷபாதமிருந்தபடியென் என்று கூடுபடுகிறார்.

37. வகையறு நுண்கேள்வி வாய்வார்கள் நாளும்
புகைவிளக்கும் பூம்புனலு மேந்தி—திசைதிசையின்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமேவெண்சங்கம்
ஊதியவாய் மாலுகந்த ஓர்.

பதவுரை:—வகை அறு-மற்ற தெய்வங்களும். மற்ற பலன்களுமாகிற வகைகளை அறுக்கும்படியான, நுண்கேள்வி வாய்வார்கள்—ஸூக்ஷ்மமான கேள்வி ஞானத்தை உடைய வர்களான, வேதியர்கள்—விப்ரர்கள், நாளும்—தினந்தோறும். புகை விளக்கும்—தூபதீபங்களையும், பூம்புனலும்—பூவுடன் கூடிய ஜலத்தையும். ஏந்தி—தரித்துக்கொண்டு, திசை திசையும்—எல்லா திக்குகளிலிருந்தும். சென்று—(திருமலைக்குச்) சென்று. இறைஞ்சும்—தொழும்படியான, வேங்கடமே—திருவேங்கடமலையே. வெண்சங்கம் ஊதிய வாய்—வெளுத்த சங்கத்தை ஊதிய திருப்பவளத்தையுடைய, மால்—எம்பிரான் உகந்த—விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும். ஊர்—தேசமாகும்.

அவதாரிகை:—அங்ஙனே தன் அர்த்தித்வம் தோற்ற வந்து என்னளவன்றிக்கே என்றும் தன்னை அர்த்தியாக்ஷக் கொண்டு ஸர்வர்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி திருமலையிலே வந்து நித்யஸந்நிஹிதனான என்கிறார்.

உரை:—ஆயு:புதர்க்குருஹ ஷேத்ரவித்த பஸ்வந்ஸ்வர்க் க்யூதிருபேண பலவகைப்பட்டிருக்கிற ஷுத்ரபுருஷார்த்

அவதாரிகை:—மாவலியிடம் யாசகனாய் வந்தமையைக் கூறினார் சென்ற பாசரத்தில்; அப்படியே தன்னிடமும், தன்னோடல்லாமல் எல்லாக்காலத்திலுமுள்ள எல்லாச்சேதனரிடமும் 'என்னைக் கொள்ள லாகாதோ?' என்னும் இரப்புத்தோற்றவந்து அனைவரும் தன்னை அடைந்து விரியோகம் கொள்ளலாற்படி அருகிலேயே திருமலையிலே வந்து நிற்கின் என்கிறார் இப்பாசரத்தில்.

வ்யா:—(வகையறு) உலகில் பாயோஜநாத்ரங்களையும், தேவதாத்ரங்களையும் பற்றி நிற்கும் அறிவு பலவகைப்பட்டிருக்கும். அந்தவகைகளை அறுத்தவர்கள் என்றபடி.

தங்களையும் பரமபுருஷார்த்ததுலக்ஷண மோக்ஷத்தையும் அலகலகாக வகையறுக்கைக்கு உறுப்பாய், ஸுக்ஷ்மார் தத்து விஷயமான ச்ரவணம் வாய்த்திருக்கும் வேததூதா த்பர்ய வித்துக்களடங்கிலும் ஸர்வகாலமும் ஆராதனோபகரணமான தூபதீபங்களையும் பூவோடே கூடின ஜலத்தையும் துரித்

“வ்யவஸாயாத்மிகா புத்யுதிரேகேஹ குருநந்தந் |

புஹுஸாக்ஷா ஹ்யநந்தாச்ச புத்யுதியோவ்யவஸாயிநாம்”

[கீதை 2-41]

[குருகுலத்துதித்தவனே! (ஆத்மவ்ருபத்தின் உண்மையைப்பற்றிய) நிச்சயத்துடன் கூடிய புத்தி (மோக்ஷபலம் ஒன்றையே குறிக்கொண்டிருப்பதால்) ஒன்றாயிருக்கும்; அந்த நிச்சயமற்றவர்களுடைய புத்திகள் (பல பலன்களைக்குறிக்கொண்டிருப்பதால்) பல கிளைகளுடன் கூடியதாகவும், கணக்கற்றவையாகவுமிருக்கும்.] என்று இவை பலவகைப்பட்டிருப்பவை என்று மர்த்தம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. அப்படியல்லாமல். ஆயுள், மக்கள், மனை, நிலம், பணம், மாடு, உணவு, சுவர்க்கம் முதலான பலவகைப்பட்ட தாழ்ந்த பயன்களையும், மேலான பலனான மோக்ஷத்தையும் வகைவகையாக அறுத்து ஆராய்ந்து-பார்த்தவர்கள் என்றுமாம். இப்படி ஆராய்வதற்கும், ப்ரயோஜநாந்தரதேவதாந்தரங்களைத் தள்ளுவதற்கும் ஸாமான்ய ஜனங்களால் முடியுமோ? எனில்: (நுண்கேள்வி வாய்வார்கள்) இப்படிச் செய்வதற்குக் கருவியான ஸுக்ஷ்மமான கேள்விஞானத்தை உடையவர்கள், எதிலும் ஸ்தூலபுத்தியுடையவர்களால் இவ்வருஞ்செயலைச் செய்ய முடியாது; ஸுக்ஷ்மபுத்தியுடையவர்களே ப்ரயோஜநாந்தரதேவதாந்தரங்களை வகையறுத்துத் தள்ளமுடியும் என்று கருத்து. “உணர்ந்துணர்ந்து—உரைத்துரைத்து இறைஞ்சியின் மனப்பட்ட தொன்றே” [திருவாய். 1-3-6] என்று நம்மாழ்வாரும், “ஆலோட்ய ஸர்வசாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: இதுமேகம் ஸுநிஷ்பநம் த்யேயோ நாராயண: ஸதா” [பார-ஆறு. 186-11] எல்லா சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்து மறுபடியும் மறுபடியும் விசாரித்தால்தான் நாராயணன் ஒருவனே தியானிக்கத்தக்கவன் என்று மிது தேறிநிற்கும்.] என்று ரிஷிகளும் இதை அருளிலுரங்களன்றோ. இப்படி ஸுக்ஷ்மபுத்தியும் ஆராய்ச்சியறிவும் இருந்துவிட்டால் மாத்திரம் போதுமோ? எனில். (வேதியர்கள்) வேதத்தின் உட்பொருள் அறிந்தவர்களாகவும் இருக்கவேணும் என்கிறது. (நானும் புகைகளின்கும் பூம்புனலும் ஏந்தி) நாள்தோறும் முற்கூறிய வேதியர்கள் தங்கள் ஸ்ரௌபாநுகுணமாக ஆராதனோபகரணமான தூபதீபங்களையும், பூவையும் நீரையும் ஏந்தி

துக்கொண்டு பெரியதிருநாளுக்குப் போமாப்போலே ஸர்வ தோதிக்கமாக எடுத்துவிட்டுச்சென்று ஆர்யரிக்கும் திரு மலையே பூரதஸமரத்திலே ப்ரதிபக்ஷம் நசிக்கும்படியாக வெளுத்தநிறத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை மடுத்தாதின திருப்பவளத்தையுடையவனாய் ஆஸி தவ்யா முக் துன க்ருஷ்ணன், ஆஸி தரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமான தேயு மென்று உகப்புடனே வர்த்திக்கிற ஊர்.

38. ஊரும் வரியரவ மொண்குறவர் மால்யானே
பேர வெறிந்த பெருமணியை—காருடைய
மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே மேலசுரர்
எம்மென்னு மால் தீடம்.

பதவுரை:—ஊரும்—ஊர்ந்து செல்கின்றதும், வரி அரவம்- (உடம்பில்) கோடுகளை உடையதுமான பாம்பானது, ஒண் குறவர்—மேலான குறவர்கள், மால் யானே பேர— (பட்டி மேய்கிற) பெரிய யானைகள் (புனத்தை விட்டு) வெளிச் செல்லும்படியாக, எறிந்த (அந்த யானைகளின்மீது) வீசி எறிந்த. பெருமணியை—பெரிய மாணிக்கத்தை, கார் உடைய

நின்று வழிபடுகிறார்கள். (திசைதிசையின் சென்று இறைஞ்சும்) ப்ரஹ்மோத் ஸவம் எனப்படும் பெரியதிருநாளுக்குப்போவதுபோலே, எல்லா திக்கு களிலுமுள்ள தேசங்களிலிருந்தும் தினந்தோறும் திருமலைக்குச் சென்று வழிபடுகிறார்கள். ஆழ்வாருடைய மங்களாசாஸனபலத்தாலே இன்றளவும் திருமலையிலே நிய்யப்ரஹ்மோத்ஸவமாயிருப்பதைக் காண்கிறோமன்றோ. (வேங்கடமே வெண்சங்கம் ஊதியவாய் மாலுசந்த ஊர்) இப்படிப்பட்ட திருவேங்கடமலையே, பாரதபுத்தத்திலே எதிரிகள் அழிப்புப்படியாகவெளுத்த நிறத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே மடுத்து ஊதின திருமால் உகப்புடன் வாழும் திவ்யதேசம். (வெண்சங்கம் ஊதிய வாய் மால்) 'ஸ கேயூஷோ தூர்த்தராஷ்ட்ராணம் ஹருத்யாநி வ்யத்யாரயத்' [கிதை 1-19] [அப்பாஞ்சஜந்யகேயூஷம் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களின் நெஞ்சைப்பிளந்தது] என்கிறபடியே அர்ஜுனனின் அம்புக்கும் எட்டர்த வர்களை நின்றமலையிலிருந்தே அழித்த ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஊதிய திருப் பவளத்தை உடைய கண்ணன், (மால்) அடியார்பக்கல் அன்புடையவன். (உகந்த ஊர்) அடியாரைக்காக்க உரியத்தலம் என்று உகப்புடன் வாழும்ஊர்.

மின் என்று—மேகத்தில் இருக்கும் மின்னல் என்று நினைத்து புற்று அடையும் வேங்கடம்—(இடிக்கு பயந்து) புற்றினுள் நுழையுமிடமான திருவேங்கடமலையே, மேலசுரர்—மேலான தேவர்களான நித்யஸூரிகள், எம் என்னும்—எங்களுடையது என்று அபிமானிக்கும், மாலது இடம்—எம்பெருமானுடைய திவ்யதேசமாகும்.

அவதாரிகை:—இப்படி அவன் திருமலையிலே உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, இவரும் தத்ஸம்பந்தத்தாலே அங்குண்டான ஸர்ப்பம், குறவர், ஆனை, அதை யெறிகைக்குக் கருவியான மணி, புற்று முதலான பதூர்த் தூங்குகையெல்லாம் அவனோபாதி ப்ராப்யமாக நினைத்து மண்டி அநுபூவிக்கிறார்.

உரை:—ஒரு கார்யப்பாடற ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணி நிற்பதாய் தர்ஸநீயமான வரியையுடைத்தான ஸர்ப்பமானது, திருமலையில் நின்றும் கீழிழியுமது குடிப்பழியாக நினைத்திருக்கும் விலக்ஷணரான குறவர் புனத்தில் வந்து

அவதாரிகை:—இப்படிப் பரமபதூநிலயானவன் திருமலையிலே உகந்து என்றும் வாழ்கையாலே, இவரும் அவனோடு தொடர்புபெற்ற அந்தமலையிலிருக்கும் பாம்பு, குறவர், பட்டிமேயும் யானை, அதைத் தூரத்தும் கருவியான மணி, பாம்புபுகும் புற்று முதலான பொருள்களையெல்லாம் அவனைப்போலும், பரமபதத்திலுள்ளாரைப்போலும் உத்தேச்யமாகநினைத்து ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:—(ஊரும் வரியரவம்—புற்றடையும்) ஒரு காரியமில்லாவிடிலும் ஊர்வதையே இயற்கையாகக்கொண்ட பாம்பு புற்றையடைகிறது. (ஊரும்) “புத்ர பூராதரி கச்சதி ப்ரமாதம் மாகாஷீ” [ரா.அ 40-5] [குழந்தாய்! ராமன் நடந்துசெல்லுகையில் (அந்த நடையழகில் ஈடுபட்டு—அவனை ரக்ஷிப்பதில்) கவனமில்லாமல் இருந்துவிடாதே] என்று இனாயபெருமாள் பெருமானின் நடையழகில் ஈடுபடுவதுபோலே இவர் திருமலையில் ஸர்ப்பத்தின் நடையழகில் ஈடுபடுகிறார். (ஊரும்) ஒரு பலனையும் எதிர்பாராமல் திருமலையில் ஊர்வதே ஒரு தீர்யக்குக்குப் பயனாவதே! என்று ஈடுபடுகிறார். (வரியரவம்) வரிகளையுடைய பாம்பு, திருவேங்கடமுடையானின்

பட்டிமேய்கிற பர்வதோபமமான ஆனையானது மணிகளின் ஒலியைக்கண்டு சலித்து மலைபேர்ந்தாப்போலே பேர்ந்து போம்படியாக எறிந்த ஒருமலையிலே ஒருமலை தாக்கிடுப் போலேயிருக்கும் பெருமையையுடைய மாணிக்கத்தை, யானையின் கறுப்பும், மணியின் புகரும் தன்னில் வாசிதோற்றுகையாலே, மேகத்தோடே கூடினதொரு மின்னாகக்கருதி, ததூந்தரபூவியான இடிக்கு பயப்பட்டு, நிர்ப்பூயஸ்தூநமான புற்றிலே சென்று ப்ரவேஸிக்கும் சிறப்பையுடைய திருமலையே, ஆக்கரான தேவர்களன்றியே ஸர்வோத்த்ருஷ்டரான நித்யஸூரிகள் எங்களதென்று மேல் விழுந்து அத்யபிநிவிஷ்டராய் அநுபூவிக்கும் தேசம்.

தவ்யாவயவங்களைப்போலே பாப்பின் வரிகளும் இவர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிறபடி. ஊரும் வரியரவம் புற்றடைவதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறது மேலே, - (ஒண்குறவர்) சிறந்த குறவர். இவர்களுக்குச் சிறப்பாவது, - "இவர்களுடைய பாட்டன் முப்பாட்டன்களிலே ஒருவன் திருமலையைவிட்டுக் கீழேயிறங்கினான்" என்னும் பழியில்லாமலிருக்கை. (மால் யானை பேர எறிந்த பெருமணியை) குறவர்களுடைய புனங்களில் வந்து பட்டிமேய்கிற மலைபோன்ற யானையானது பேர்ந்துபோப்படியாகக் குறவர் எறிந்த பெரிய மணியை. (மால் யானை) மலைபோல் பெரிய யானை. (பேர எறிந்த) மலைபேர்ந்தாற்போலே பேர்ந்துபோம்படி எறிந்த. (பெருமணியை) கருமலைமேல் வெள்ளிமலையை எறிந்தாற்போலே பெருத்திருக்கும் மணியை எறிந்தபடி. (பெருமணியை) பெருவிலையான மணியை என்றமாம். குறவர்கள் யானையை விரட்டக் கற்களைவிட (விலையுயர்ந்த) மணியே எளிதில் அகப்படும் என்று தோற்றுகையாலே, திருமலையின் செல்வச்சிறப்பு உணர்த்தப்படுகிறது. (காருடைய மின்னென்று புற்றடையுமீ) யானையின் கறுப்பையும், மணியின் ஒளியையும்கண்டு மேகத்தோடு கூடிய மின்னலென நினைக்கிறது பாம்பு. மின்னல் தோன்றினால் சில கணங்களில் இடியிடிக்கும். இடிக்கு பயப்படுவது பாம்பு. ஆகையாலே 'இடி இடிக்கப்போகிறது' என்று பயந்து தன்னிலமாகையாலே பயமற்ற விடமான புற்றை அடைகிறது ஊரும் வரியரவம். (வேங்கடமே மேலசுரர் என்னென்ற மாலதிடம்) இப்படிப்பட்ட சிறப்பையுடைய திருமலையே மிகச்சிறந்த நித்யஸூரிகள் 'எங்களுடையது' என்று அபிமானிக்கும் இடம். (மேலசுரர்) மேலான சுரர்; அழியக்கூடிய இந்திராதி தேவரைப்போலன்றியே, அழியாதவராய், "யத்ர பூர்வே ஸாதுயா: ஸந்தி

“என்னென்ற மாலதிடம்” என்று எங்களது, எங்களது என்று அபிநிவேசிக்கைக்கு விஷயமான ஸ்தூநம் என்றபடி ‘என்’ என்கிறவித்தை மாலோடே கூட்டி எங்களுக்குப் ப்ராப்யமென்னப்பட்ட ஸர்வேச்வரனதான இடம் என்று மாம். முற்பட்ட யோஜனைக்கு ‘மால்’ என்று அபிநிவேசத்தைச் சொல்லுகிறது.

39. இடந்தது பூமி யெடுத்தது குன்றம்
கடந்தது கஞ்சனை முன்னஞ்ச—கிடந்ததுவும்
நீரோத மாகடலே நின்றதுவும் வேங்கடமே
பேரோத வண்ணர் பெரிது.

பதவுரை:—பேர் ஓதம் வண்ணர்—பெரிய கடல் போன்ற திருநிறத்தை உடைய எம்பெருமான், முன்—முற்காலங்களில், இடந்தது — (வராஹரூபியாகக்) குத்தியெடுத்தது, பூமி—உலகமாகும், எடுத்தது—குடையாக எடுத்தது. குன்றம்—கோவர்த்தனமலையாகும், அஞ்ச கடந்தது—பயந்து அழிந்து போகும்படி செய்தது, கஞ்சனை — கம்ஸனையாகும்;

தேவா:” [பு-ஸு] [யா’தொரு பரமபதத்தில் ஸநாதனரான (பரமப்ராப்ய ராகையாலே) ஸாத்யரெனப்படும் தேவர்கள் உள்ளனரோ] என்று அநாதிஷித்தராயுள்ள அநந்தகருடாதிகளான நித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறார். (என்னென்ற மாலதிடம்) நித்யஸூரிகள் ‘எங்களுடைய இடம், எங்களுடைய இடம்’ என்று மேல்விழுந்து அபிமானத்தை வைக்குமிடம், மால்-அன்பு; அபிமானம். “கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு—வேங்கட விண்ணோர்வெற்பனே” [திருவாய் 1-8-3] “வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்யநின்று” [அமலனாதி-3] என்று மற்றையாழ்வார்களும் நித்யஸூரிகள் திருமலையிலே மண்டியிருப்பதைச் சொன்னார்களன்றோ. (மேலசுரர் என்னென்ற மாலது இடம்) நித்யஸூரிகளால் ‘எங்களுக்குப் ப்ராப்யம்’ எனப்பட்ட திருமாலுக்குப் ப்ராப்யமாயிருக்கும் இடம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம், முதற்பொருளில் மால் என்றது அபிமானத்தையும், இரண்டாவதான இப்பொருளில் ‘மால்’ என்று மிகப்பெரியவனான ஸர்வேச்வரனையும் சொல்லுகிறது. “எம்மென்னும் மாலதிடம்” என்றும் பாடம், பொருள் வேறுபாடிக்கே.

கிடந்ததுவும்—திருக்கண்வளர்ந்தருளினதும், நீர் ஓதம் மா கடல்—நீர் நிரம்பியதும், அலையெறிவதுமான பெருங்கடலிலே; பெரிது நின்றதுவும்—எட்போதும் நின்றதுவும், வேங்கடமே—திருமலையிலேயாகும்.

அவதாரிகை:—மற்றுமுள்ள திவ்யதேசங்களிற்காட்டில் திருமலைக்கு இத்தனை யேற்றமென்? என்ன: 'அவையெல்லாம் ஒருதட்டு இதுவொரு தட்டு' என்னும்படி அவன்விரும்பின தேசமன்றோ திருமலை என்கிறார்.

உரை:—பெரிய திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல் போன்ற வடிவையுடையவர், வராஹவேஷங்கொண்டு ப்ரளயத்திலே முழுகி இடந்தெடுத்துக்கொண்டேறினது பூமி; க்ருஷ்ணவேஷங்கொண்டு வர்ஷாபத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக எடுத்து தூரித்துக்கொண்டுநின்றது கேசுவர்த்தந பர்வதம்; உறவிலேயழைத்து நலியநினைத்த முற்காலத்திலே கண்டகாட்சியிலே நடுங்கும்படியாகக் கம்ஸனை ஆக்ரமித்து முடித்து விட்டது; இவ்வவதாரங்களுக்கு அடியாக மிக்க

அவதாரிகை:—மற்றுமுள்ள திவ்யதேசங்களிற்காட்டிலும் திருமலைக்கு நித்யஸூரிகளும் விரும்பும்படியான இத்தனை ஏற்றமென்ன? எனில்: அவையெல்லாம் ஒருதட்டு, இத்திருமலை ஒருதட்டு என்னும்படி அவன் விரும்பிய திவ்யதேசமன்றோ இது என்கிறார்.

வ்யா:—(பேரோதவண்ணர்) பெரிய அலைகள் எறியாநிற்கும் கடல் போலே காண்பார் கண்களைக் குளிரவைக்கும் திருநிறத்தையுடையவர். (இடந்தது பூமி) ப்ரளயத்தாலே உலகம் மறைந்தபோது வராஹவேஷங்கொண்டு ப்ரளயத்திலேமுழுகி, குத்தியெடுத்துக்கொண்டு ஏறினது பூமியையாகும். (எடுத்தது குன்றம்) இந்திரனாலே கல்மழையாகிற ஆபத்து வந்தபோது, கண்ணனாகிற உருவத்தோடு கல்மழையினின்று ஆயர் பாடியைக் காப்பதற்காக எடுத்துத் தாங்கிநின்றது கோவர்த்தனகிரியை. (அஞ்சமுன் கடந்தது கஞ்சனை) அவ்வவதாரத்திலேயே, மாமன் என்னும் உறவைச் சொல்லியழைத்து அழிக்கநினைத்த முற்காலத்திலே, 'கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற' [திருப்பாவை-26] என்கிறபடியே கண்ட காட்சியிலே நடுங்கும்படியாக மேலேறி அழித்தது கம்ஸனையாகும்.

நீரையுடைத்தாய் அலையெறிகிற பெரிய திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்று. இங்கு அப்படியன்று. ஸமஸ்தாவ தாரங்களிலுமுள்ள குணசேஷத்தங்களடங்கலும் ப்ரகாசிக் கும்படி உகப்புடனே என்றுமொக்க மிகவும் நின்றருளிற்று திருமலையிலே கிடர்.

40. பெருவில் பகழிக் குறவர்கைச் செந்தி

வெருவிப் புனந்துறந்த வேழம்—இருவிசும்பில்

மீன்வீழக் கண்டஞ்சும் வேங்கடமே மேலசுரர்

கோன்வீழக் கண்டுகந்தான் குன்று.

(கிடந்ததுவும் நீரோத மாகடலே) இவ்வதாரங்களுக்கெல்லாம் மூலமாகக் கண்வளர்ந்தருளியதும், மிகுந்த நீரையுடையதாய்; அலையெறிகிற பெரிய திருப்பாற்கடலிலேயாகும். இவையெல்லாம் ஒவ்வொரு சமயத்திலே பாக்கியசாலிகளான ஒரு சிலரே கண்டு அநுபவிக்கக்கூடியவை; எல்லார்க்கும் எல்லாக்காலத்திலும் கண்டு அநுபவிக்கக்கூடிய நிலை வேங்கடத்திலேயே என்கிறார் கடைசியாக, -(பெரிது நின்றதுவும் வேங்கடமே) எல்லா அவதாரங்களிலும் உள்ள குணங்களையும் செயல்களையும் எல்லாக்காலத்திலும் எல்லோரும் கண்டு அநுபவிக்கும்படியாக மிகவும் நின்றருளியது திருமலையிலேயேகிடர்.

“ரக்ஷகனு அவன் நமக்கு ப்ரளயத்தால்வந்த நலிவுதீர பூமியிடந்தான்; இந்திரனால்வந்த நலிவுதீரக் குன்றமெடுத்தான்; கம்ஸனால்வந்த நலிவுதீர அவனைக் கடந்தான். கூப்பிடுகேட்கவும் அவதாரமெடுக்கவும், நீரோதமாகடல் கிடந்தான்; என்றும் அனைவர்க்கும் முகங்கொடுக்கத் திருமலையிலின்றான். இப்படி ரக்ஷயவஸ்துவான நம்மிடம் ஸ்நேஹத்தாலே அவன் செய்யாத செயலில்லை. நாமோவெனில், பெருமானை உகக்கிறோம் என்று கூறிக்கொண்டே சோற்றை உகக்கிறோம். சோற்றையாவது நெஞ்சாற உகக்கிறோமா என்று பார்த்தால் அதுவுமில்லை, சோறு பிடிக்காமல் சிலநாள் பட்டினி கிடக்கிறோம். ஸ்திரீகளை உகக்கிறோம் என்று எண்ணிக் கொண்டே சதுரங்கமாடுகிறோம்; உறங்குகிறோம். எந்தவிஷயத்திலும் நமக்கு உண்மையான அன்பில்லை. இதுவே நமக்கும் ஸர்வேச்சரனுக்கு முள்ள வாசி” என்னும் இப்பாசுரத்தின் ஸாரார்த்தத்தைப் பெரியவாச் வாச்சான்பிள்ளையின் பரமபோக்யமான வ்யாக்யான பூஸூக்திகள் தெரிவிக்கின்றன.

பதவுரை:—பெரு வில்—பெரிய வில்லையும், பகழி—அம்பு களையும் உடைய, குறவர்—வேடர்களுடைய, கை—கையிலே பிடித்த, செம் தீ—சிவந்த நெருப்புக்கு, வெருவி—அஞ்சி, புனம் துறந்த—வயலை விட்டு நீங்கின, வேழம்—யானை, இரு விசும்பில்—பரந்த ஆகாயத்திலிருந்து, மீன் வீழ—நகரத்திரம் விழ, கண்டு—அதைப்பார்த்து, அஞ்சும்—(குறவர்கள் வீசி எறிந்த கொள்ளிக்கட்டையென்று) பயப்படுமிடமான, வேங் கடமே—திருமலையே, மேல்—முற்காலத்தில், அசுரர் கோன் வீழ—அரக்கர்களுக்கு அரசனான ஹிரண்யன் முடிந்து விழ, கண்டு—(அதைப்) பார்த்து, உகந்தான்—மகிழ்ந்தவனுடைய, குன்று—திருமலையாகும்.

அவதாரிகை:—ஆஸ்திரோதி₄நிரஸநம்பண்ணி உகக்கு மிதுவேகமீடர் அவன் இங்குத்தை நித்யவாஸத்துக்கு ப்ர யோஜநமாக நினைத்திருப்பது என்கிறார்.

உரை:—“अवश्यं महत्तु:” (அவஷ்டப்ய மஹத்த₄நு:) என் கிறபடியே ஒருகையிலே எடுத்துப்பிடித்த பெரியவில்லையும் வாயம்புகளையும் உடைய ரான திருக்குறவர், மற்றக் கையிலே வழியில் வெளிச்செறிப்புக்காகப் பிடித்த சிவந்த நிறைத்தயுடைத்தான சூள்நெருட்பின் ஒளிவழியே, இவர்கள் கையும் வில்லும் பிடித்த சூளுமாய்க்கொண்டு ஆயத்தப்

அவதாரிகை:—அடியாருடைய விரோதிகளை அழித்து உகக்கும் இதுவேயன்றே இத்திருமலையில் நித்யவாஸத்துக்கு அவன் பயனாக நினைத் திருப்பது என்கிறார்.

வ்யா:—(பெருவில் பகழிக்குறவர்) “ஆலிகுந்தமிவாகாசமவஷ்டப்ய மஹத்த₄நு:” [ரா-யு 100-12] [ஆகாயத்தை அளாவிற்கும் பெருவில்லை அழுத்திப்பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும் ராமனை] என்கிறபடியே ஸ்ரீராம பிராணப்போலே ஒரு கையாலே அழக்கிப் பிடிக்கவேண்டும்படியான பெருமையையுடைய வில்லையும், அதற்கேற்ற பெருவாயையுடைய அம்பு களையும் உடைய குறவர்கள், (கைச் செந்தி) மற்ற கையினாலே இருண்ட திருமலைப்புனங்களிலே வழிதெரிவதற்காகப் பிடித்த கைப்பந்தத்தின் சிவந்த தி. (செந்தி வெருவிப் புனம் துறந்த வேழம்) அந்த நெருப்புக்கு பயந்து புனத்தைவிட்டோடும் யானை. (குறவர்கைச் செந்தி வெருவி)

பட்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, நம்மை நலியவருகிறார்கள் என்று பயப்பட்டு, ஒருகாலும் இங்கு வரக்கடவோமல்லோம் என்று புனத்தை ஸந்யஸித்துப்போன ஆனையானது, போயிடந்தன்னிலும், பரப்பையுடைத்தான ஆகாசத்தினின்றும் நகூத்ரங்கள் வீழ, அத்தைக்கண்டு, நமக்கு அவ்வருகு ஓரடியிடவொண்ணாதபடி பூமியிலே நெருப்பை விழவிட்டார்கள் என்று அவ்வருகு போகமாட்டாமல் புனத்திலே புகமாட்டாமல் நடுவேநின்று நடுங்கும்படியான திருமலையே, முன்பொருகாலத்திலே அஸுரராஜனென்று

இருட்டில் வழிதெரிவதற்காகவே குறவர்கள் பந்தம்பிடித்திருத்திருக்கிறார்கள்; யானையை விரட்டுவதற்காகவல்ல; “வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கென்று எப்போதும் கைநீட்டும் யானையை எப்பாடும் வேடுவனைக்கக் குறவர் வில்லெடுக்கும் வேங்கடமே” [நான்-திருவ46] என்கிறபடியே திருமலைக்குப் புறம்புள்ள வேடர் யானையை வளைத்தாலும் அவர்களை எதிர்க்கவே வில்லெடுப்பவர்களன்றோ திருமலைக்குறவர்கள், (பெருவில்புகழிக்குறவர் கைச் செந்தி வெருவி) யானைக்கு நெருப்பென்றாலே பயம்; அதோடு தீயின் ஒளியில் பெருவில் பகழிகளையும் கண்டு விடுகிறது, பெரும்பயம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ‘இனி எக்காரணத்தைக் கொண்டும் இப்புனத்தினுள் நுழையக்கூடாது’ என்னும் உறுதியான ஸங்கல்பத்தோடு புனத்தைத் துறந்தேவிடுகிறது யானை, (இருவிசம்பில் மீன் வீழக் கண்டஞ்சும்) பயத்தாலே புனந்துறந்து சென்ற யானைக்கு வெளியிலேயும் பெரும்பயம் ஒன்று காத்துநிற்கிறது, மிகப்பரந்த ஆகாசத்திலிருந்து எரிநட்சத்திரங்கள் விழுகின்றன, ‘புனத்தைக் காக்கும் குறவர்கள், கொள்ளிக்கட்டையைக்காட்டி நம்மதைத் துரத்தியதோடு நில்லாமல், வெளியிலும் செல்லமுடியாதபடி பரண்களிலேயிருந்து நம்மீது கொள்ளிக்கட்டையை வீசுகிறார்கள்’ என்று கருதிய யானை வெளியிலும் செல்லமாட்டாமல், உள்ளேயும் புகமாட்டாமல் அந்தரத்திலே அஞ்சி நிற்கிறது, (அஞ்சும் வேங்கடமே) “வேங்கடங்கள்” [திருவாய்3-3-6] என்று பயம் முதலானவற்றைப் போக்கடிக்குமிடம் வேங்கடம், ஆனையானது அஸ்தானே பயசங்கைபண்ணி அஞ்சிற்றேயொழிய, உண்மையில் யானைக்கு ஒருபயமுமில்லை, “புயம் புயாநாமபஹாரிணிஸ்துதே” [வி-பு 1-17-36] என்கிறபடி பயத்தையெல்லாம்போக்கும் பரம்புருஷன் நிற்குமிடமன்றோ இது, அஸ்தானே பயசங்கைபண்ணிப் பரம்புருஷனுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்வார் நிறைந்த இடமாகையாலே, இதுவும் அஸ்தானே பயசங்கை நிறைந்ததாயுள்ளதுபோலும்!

விருதாதித்திரிந்த ஹிரண்யன் பிணமாய் விழுந்து போகக் கண்டு. 'சிறுக்கன் விரோதி போகப்பெற்றோம்' என்று உகந்த ஸர்வேச்வரன், பின்புள்ள ஆபரிதவிரோதிகளையும் தீர்க்கவேணும் என்று வர்த்திக்கிற மலை.

41. குன்றனைய குற்றஞ் செயினும் குணங்கொள்ளும்
இன்று முதலாக வென்னெஞ்சே—என்றும்
புறனுரையே யாயினும் பொன்னுழிக் கையான்
திருநுரையே சிந்தித் திரு.

பதவுரை:—என்—என்னுடைய, நெஞ்சே—மனமே!
இன்று முதலாக—இப்பொழுது துடங்கி, என்றும்—எப்பொழுது, புறன் உரையே ஆயினும்—வெளிக்குச் சொல்லும் வார்த்தையாயிருந்தாலும், பொன் ஆழி கையான் திறன் உரையே—அழகிய சக்கரத்தைக் கையிலேகொண்ட எம்பெருமான் விஷயமான பேச்சையே, சிந்தித்து இரு—நினைத்திருப்பாயாக; (அப்படியிருந்தால்) குன்று அனைய—மலையைப் போல் பெருத்த, குற்றம் செய்யினும்—பாபங்களைச் செய்தாலும், குணம் கொள்ளும்—(அவைகளைக் காணாமல் எம்பெருமான்) குணங்களையே திருவுள்ளம் பற்றுவான்.

அவதாரிகை:—இப்படி அவன் ஆபரிதவிரோதிக் கிரஸந ஸீலனாகிலும் தேவாஷமே வேஷமான நமக்கு அவனைச் சென்று

இது பயங்கொள்வதற்கே இடமில்லை, அவனுடைய தன்மையை நோக்கிலுல் என்கிறார் மேலே, (மேல் அசுரர்கோன் வீழக் கண்டுகந்தான் குன்று) முற்காலத்தில் அசுரத்தலைவன் என்று விருது ஊதித்திரிந்த பாகவதாபசாரிகளில் தலைவனுன் இரணியன், செத்தவழிக்கண்டு, 'டரம்பாகவதனுன் சிறுவன் பிரகலாதனின் விரோதி போகப்பெற்றோம்' என்று உகந்த ஸர்வேச்வரனுடைய மலையாகும் இத்திருவேங்கடம், (உகந்தான் குன்று) ஆச்ரிதவிரோதி அழிந்ததைக்கண்டு உகந்தவன் பின்புள்ள ஆபரிதவிரோதிகளையும் அழிக்கவேண்டுமென்று நித்யவாஸம் செய்கிற மலை. ஆகையால் அத்தொடே பயசங்கையொழிய யானைக்கு பயமொன்றும் வர இடமில்லை என்று கருத்து.

அவதாரிகை:—'இப்படி அவன் அடியார்களின் விரோதிகளை அழிப்பதையே இயற்கையாகக் கொண்டவனாயினும், தோஷத்தையே வேஷமாகக்

அணுகப்போமோ? என்று திருவுள்ளம் பயப்பட, “உனக்கு ஆபீமுக்யமாத்ரமுண்டாகவே, அவன் நம்குற்றத்தையடைய நற்றமாகக்கொள்ளும்; அஞ்சவேண்டா” என்கிறார்.

உரை:—என் வழியே ஒழுகும்படி எனக்குப்பாங்கான நெஞ்சே! ஸர்வகாலத்திலும் ஸஹ்ருத்யமாகவன்றிக்கே, கேவலம் வாங்மாத்ரஸித்த்யமான புறப்பேச்சேயாகிலும், அஹ்ருத்யோக்தியை ஸஹ்ருத்யமாம்படி பண்ணவற்றான அழகிய திருவாழியும் கையுமான சேர்த்தியழகையுடைய ஸர்வேச்வரனிடையாட்டமாய், மித்ரபூரவமடியாக, “**नृत्यजेयं**” (ந த்யஜேயம்) என்னும்படியான சொல்லையே அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, “**स्थितोऽस्मि**” (ஸ்திதோஸ்மி) என்னும்படி நிர்ப்பூரஞய்க்கொண்டு இரு. இவ்வாநுகூல்யவேஸமுண்

கொண்ட நமக்கு அவனைச் சென்று அணுகமுடியுமே?” என்று ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயப்பட, “உனக்கு அவனிடம் ஈடுபாடுமாத்ரமே உண்டாலும அவன் நம்குற்றங்களையெல்லாம் நன்மையாகக் கொள்ளுவன்; அஞ்சவேண்டியதில்லை” என்கிறார்.

வ்யா:—(என் நெஞ்சே) நான் ஒன்று சொன்னால் நீயொன்று சொல்லாமல், எனக்கு பவ்யமாயிருக்கும் நெஞ்சே! (என்றும் புறனுரையையாயினும்) நீ சொல்லும் வார்த்தைகள் என்றும் நெஞ்சாறச் சொல்லுமவையாயல்லாமல், “பொய்யே கைம்மை சொல்லிப்புறமே புறமேயாடி” [திருவாய் 5-1-1] என்கிறபடியே பொய்ப்பேச்சேயாலும, அவன் விஷயமான வார்த்தைகளையே நினைப்பாய். (பொன்னுழிக் கையான்) நீ பெய்ய்ப்பேச்சாகப் பேசினாலும, அதை மெய்ப்பேச்சாக்கவல்ல பொன்னுழியன்றே அவனோடு கூடியிருக்கிறது. (பொன்னுழிக்கையான் திறனுரையே) அழகிய சக்கரத்தையுடையவன் விஷயத்திலேயான வார்த்தைகளையே, அன்றிக்கே பொன்னுழிக்கையானால் அருளிச்செய்யப்பட்டதான, “மித்ரபூரவே ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதா மேதத்யக்யர்ஹிதம்” [ரா-யு 18-3] [நண்பன் என்னும் வேஷத்தோடு வந்தடைந்தவனையும் நான் ஒருபோதும் விடமாட்டேன். அவனுக்குக் குற்றமிருந்தாலும் இருக்கட்டுமே. நல்லோர்களுக்கு இது இகழ்த்தக்கதன்று] என்னும் திறனுள்ள உரையையே சிந்தித்திருப்பாயாக என்றுமாம். (சிந்தித்து இரு) இவ்வார்த்தையையே அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, “ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:” [கதை18-73] [ஐயம் நீங்கப்பெற்றவனாய் நிலைநிற்கிறேன்]

டான இன்று முதலாக, மலைபோலே ஸ்வயத்நத்தால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி பெருத்து உறைத்திருக்கிற குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாகச் செய்தாலும், அதிமாத்ர வத்ஸலனாவன், “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்னும் படி குணமாகக் கொள்ளும்.

42. திருமகளும் மண்மகளு மாய்மகளும் சேர்ந்தால்
திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல் — திருமகள்மேல்
பாலோதம் சிந்தப் படநா கணைக்கிடந்த
மாலோத வண்ணர் மனம்.

பதவுரை:—பால் ஓதம் சிந்த—பாற்கடலில் சிறு துளிகள் சிதறி விழும்படியாக, படம் நாகணை கிடந்த—படத்துடன் கூடிய திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொண்ட மால் ஓதம் வண்ணர்—பெரிய கடல்போன்ற திருமேனியை யுடைய எம்பெருமானுடைய, திரு மகள் மேல் மனம்—பெரிய பிராட்டியார் மேல் (அன்புபூண்ட) திருவுள்ளம், திருமகளும் மண் மகளும் ஆய் மகளும் சேர்ந்தால்—ஹீதேவியும், பூதேவியும், நீளாதேவியும் (எம்பெருமானோடு) கலந்து பரிமாறும் போது, திருமகட்கே தீர்ந்த ஆறு என்கொல்—பெரியபிராட்டியாரிடத்திலேயே அற்றுத் தீர்ந்திருப்பது என்ன ஆச்சரியம்!

என்கிறபடியே கவலையற்றவனாய் நிலைநிற்பாயாக, (இன்று முதலாக) இப்படி அவனிடத்திலே உனக்குச் சிறிது ஈடுபாடு உண்டான இன்றுமுதலாக அவன் “மித்ரபாவே” என்னும் சுலோகத்திற்படியே உன்னிடத்திலே நடந்துகொள்ளும், அதாவது ஏதென்னில்: (குன்றணைய குற்றம் செயினும் குணங்கொள்ளும்) தன் முயற்சியாலே அசைக்கமுடியாததாகையால் மலைபோலேயிருக்கும் பெரிய குற்றங்களைச் செய்தாலும் அவற்றைக் குணமாகக் கொள்வான், “தோஷம் இருந்தாலும் இருக்கட்டுமே; நல்லோர்களுக்கு இது இகழ்த்தக்கதன்று” என்றவனாகையாலே, (குற்றம் செயினும்) அறியாமல் அறைகுறையாய் செய்ததன்று; மனப்பூர்வமாகப் பரிபூர்ணமாகக் குற்றம்புரிந்தாலும், (குணங்கொள்ளும்) “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” [பெரியாழ்திரு4-9-2] என்று கூறும் மஹாவாத்ஸல்யத்தை உடையவனாகையாலே செய்தகுற்றத்தை நற்றமாகவே கொள்வான், (குற்றம் செயினும் குணங்கொள்ளும்) குன்றுபோன்ற குற்றம்செய்தாலும் அதைக் கணிசியாமல் கடுகளவுள்ள குணத்தையே திருவுள்ளம் பற்றுவான் என்றும் கொள்ளலாம்.

அவதாரிகை:—இப்படி குற்றத்தை ஸ்வதந்திரனாவன் குணமாகக் கொள்ளக்கூடுமோ? என்னில்: “न कश्चिन्नापराध्यति” (ந கச்சிந்நாபராத்யதி) என்னும் பிராட்டிமார் மூவருமே அங்கே கூடியிருக்கையாலே கூடும் என்கிறார்.

உரை:—(பாலோதம்) திருப்பாற்கடலில் சிறு திவலை களானவை ஸ்ரமஹரமாம்படி துடைகுத்துவாரைப்போலே நாலுபாடும் சிதறிவிழ, ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகளிதமான பூணங்கையுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொண்டருளுகிற பெரியகடல்போலே ஸ்ரமஹரமான

அவதாரிகை:—ஸ்வதந்திரன ஸர்வேச்வரன் இப்படியாகக் குற்றத்தை குணமாகக் கொள்ளக்கூடுமோ? என்னில்: “பாபாநாம் வா சுபூநாம் வா வதூர்ஹாணம் ப்லவங்கும் கார்யம் கருணமார்யேண ந கச்சிந்நாபராத்யதி” [ரா-பு 116-44] [வானரண! பாபிகளாயினும், புண்ணியசாலிகளாயினும், கொல்லத்தக்கவராயினும் அவர்கள் திறத்து நல்லோலாயிருப்பவரால் கருணை காட்டப்படவேண்டும், குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே.] என்று கூறும் பிராட்டிமார் மூவரும் அவ்வேடு கூடியிருக்கையாலே அவன் குற்றத்தை குணமாகக்கொள்வது கூடும் என்கிறார்.

வ்யா:—இப்பாசுரத்துக்கு எம்பெருமானுருடைய சிஷ்யரான திருமலை அந்தாழ்வான் ஒருவிதமாகவும், கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர் மற்றொரு விதமாகவும் பொருள் உரைத்தனர். அந்தாழ்வான் அருளிய பொருளாவது:— “திருமகட்கே தீர்ந்தவாறு என்கொல்? மண்மகட்கே தீர்ந்தவாறு என்கொல்? ஆய்மகட்கே தீர்ந்தவாறு என்கொல்” என்று மூன்று பிராட்டிமாரிடத்திலும் ‘தீர்ந்தவாறு என்கொல்’ என்பதைக் கூட்டி, ஒவ்வொரு பிராட்டியிடத்திலும் எம்பெருமான் ஸம்சுலேஷிக்கும் போது, ‘இப்பிராட்டியிடமே எம்பெருமான் தன்முழுமனத்தோடு நுபட்டிருக்கிறான்’ என்று காண்பார் நினைக்கும்படியிருப்பது என்ன ஆச்சரியம் என்று கருத்து. ஸம்ஸாரியான ஸௌபரியென்னும் முனிவன் பல கன்னியரை மணம் புரிந்துகொண்டு, பல சரீரமெடுத்து ஒவ்வொருவரையும் உகப்பித்து, ஒருமனைவியோடு அவன் இன்புறுவதைக் காண்பார்க்கு “இவன் இவனாய்நிறி வேறொருத்தியை அறியான்” என்று கூறும்படியிருந்தான் என்று இதிலாஸங்களிலே கேளாநின்றோம். பரமபுருஷனுக்கு இது கூடாமையிலேயே. இனி, பட்டர் நிர்வஹித்தபொருளைக் காண்போம்.

வடிவையுடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய பெரியபிராட்டியார்மேலே அத்யபிநிவிஷ்டமாய்ச் செல்லுகிற திருவுள்ளமானது குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியாரும் பொறை விளையும் தறையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரும், குற்றம் கிளராதபடி திருவுள்ளத்தைத் திரைகொள்ளும் கேட்பாகுலே஽வதீர்ணையான நப்பின்னைப்பிராட்டியும் ஸாதரமாக ஸம்ஸ்லேஷித்தால், * புஷ்பாங்க்யூராக்யூதிகளோபாதி

(பாலோதம் சிந்த) திருப்பாற்கடலில் சிறு திவலைகளானவை துடைபிடித்து விடுவாரைப்போலே எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே நாற்புறமும் சிதறிவிழ, அநந்தாழ்வான் நிர்வாகத்திலே, “திருமகள்மேல் பாலோதம் சிந்த” என்று கூட்டி, “திருவடியைப் பிடிக்கும் திருமகள்மேல் திருப்பாற்கடல் திவலைகள் சிதற” என்று பொருள் கொள்ளவேணும். பட்டர் நிர்வாஹத்திலே “திருமகள்மேல் மனம்” என்று மேலோடே கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேணும். (படநாகணக்கிடந்த) எம்பெருமானுடைய திருமேனிப்பரிசுத்தாலே விரித்த படத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொண்டருளும். (மாலோதவண்ணர்) பெரிய கடல்போலே கறுத்துக்குளிர்ந்த வடிவையுடைய பரமபுருஷனுடைய, (திருமகள்மேல் மனம்) பெரியபிராட்டியார்மேலே பெருங்காதல் கொண்ட திருவுள்ளம், (திருமகளும்) “குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே” என்கூறிக் குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியும், (மண்மகளும்) ‘குற்றத்தைக்கண்டுவிட்டுப் பொறுக்கவேணுமோ?’ என்று குற்றத்தையே காணாமல் பொறுமையே வடிவெடுத்த பூமிப்பிராட்டியும், (ஆய்மகளும்) காணாதிருப்பதோடன்றியில், குற்றத்தையே நற்றமாகக் கொள்ளுமவளாய், குற்றம் பரமபுருஷனின் நெஞ்சில் படாதபடி அவனுடைய திருவுள்ளத்துக்குத் தன் இன்பப்பெருக்காகிற திரையிடும் ஆய்க்குலத்திலவதரித்த நப்பின்னைப்பிராட்டியும், (சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவாறு என்கொல்) இப்படி மூன்றுபிராட்டியாரும் எம்பெருமானோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கின்றபோதிலும், எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் பெரிய பிராட்டியாருக்கே அற்றுத்தீர்த்திருக்கிறது என்று சொல்லும்படியிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்! மூவரிடத்திலும் கலந்தாலும், ஒருத்திக்கே அற்றுத்தீர்த்தவன் என்பது எப்படியெனில்: முதலில் இங்கு கலவி என்பது தாழ்ந்தவர்களான நம்போல்வாருடைய சிற்றின்பமாகிற ஆண்பெண் உறவன்று, பரமபுருஷனுன பரமாத்மா ஸ்த்ரீப்ராயரான ஜீவர்களுடன் அணைந்து மகிழ்ந்து மகிழ்விக்கும் பேரின்பமேயாகும். அதிலே பரமபுருஷன் பரமநாரியான பெரியபிராட்டியாரோடு அணைந்து இன்புறும்போது பூமிநீளா

பேய்கோபகரண கோடியிலே நின்று பிராட்டியோடே கலக்குமிடத்தில் ஸாபத்யக்யந்தாமற அல்லாத பிராட்டிமார் எடுத்துக் கைநீட்டுகையாலும், அவர்களோடே கலக்குமிடத்தில் தன்முலையிலும் இடையிலும் கலந்தாப்போலே பிராட்டி நினைத்திருக்கையாலும் பெரியபிராட்டியார்க்கே அற்றுத்தீர்த்ததாயிருக்கிறபடி எங்ஙனேதான்! இத்தால் மூவர்க்கும் உண்டான ஐகரஸ்யம் சொன்னபடி.

தேவிகள் புஷ்பம், சந்தனம் முதலானவற்றைப்போலே அவர்களுடைய போகத்துக்கு உபகரணமாய் நிற்பர்கள். அவர்களுடைய ப்ரணயரஸம் (காதற்பெருக்கு) கட்டுக்கடங்காமற் செல்லும்போது வருத்ததீர்த்தனம் (நடந்ததைப்பேசுவது) முதலானவற்றைச் செய்வதன்மூலம் அதற்கு வடிகாலாயிருப்பார்கள். பூமிநீள்களோடு பரமபுருஷன் அணைந்து இன்புறும்போது பெரியபிராட்டியார் தம் இடையிலும் முலையிலும் அவன் அணைந்துபோலே உகந்துநிற்பர். ஆக இப்படி தேவிகளிலே யாரிடத்தில் கலந்தாலும், அது பெரியபிராட்டியாரிடத்திலே கலந்ததாகவேயாகும். இக்காரணத்தாலேயே இங்கு ஸாபத்யம் (சக்களத்திப்போராட்டம்) இல்லை. ப்ராக்ருதர்கள் பல மனைவியரோடு இன்புறும்போது அவர்கள் அனுபவிக்கும் இன்பம் இருவர்க்கே போராமையாலே ஒருவரோடொருவர் போராட வேண்டியிருக்கிறது. இங்கு பேரின்பமாகையாலே மஹாதடாகங்களிலே குடைந்தாடுவாரைப்போலே பலர்கூடி அனுபவித்தாலும் இன்பம் விஞ்சியிருக்கையாலே போட்டியும் பொறுமையுமில்லை என்றதாயிற்று. இப்பாசரத்தின் ஸாரார்த்தத்தை ஸ்ரீபராசரபட்டர்,

“பேய்க்யா வாமபி நாந்தரீயகதயா புஷ்பாங்க்யூராகேஸ் ஸமம்
நிர்வ்ருத்த ப்ரணயாதிவாஹநவிதேன நீதா: பரீவாஹதாம் |
தேவி த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹீதேய்ய: ஸஹஸ்ரம் தத்யா
யாபிஸ்த்வம் ஸ்தநப்யாஹு த்யுஷ்டிபிபிவ ஸ்வாபிபி: ப்ரியம்
ச்லாக்யஸே||” [ஸ்ரீகுண-26]

[ஹேஸ்ரீதேவி! உம்முடைய ஸ்தனம், திருக்கை, திருக்கண்ணோக்கு இவைகளைக்கொண்டு உம்முடைய காந்தனை உகப்பிப்பதுபோல், எந்த பூமிநீளாதேவிகளைக்கொண்டும் உகப்பிக்கிறீரோ, உம்முடன் கூடியவளும், நீளா ஸஹிதையுமான அந்த பூமிப்பிராட்டியும், மற்றும் கணக்கற்ற தேவிகளும், உமக்கும் எம்பெருமானுக்கும் புஷ்பம் சந்தனம் முதலியவைகளைப்போல் விட்டுப்பிரியாத உபகரணமாயிருக்கையால் போக்யர்களாயிருப்பார்கள், ப்ரணயரஸம் கட்டுக்கடங்காமல் அதிகரிக்கும்போது (அந்த தேவிகள் அந்த ரஸத்திற்கு) வடிகாலாயிருக்கும் தன்மையை அடைவிக்கப்படுகிறார்கள்] என்று ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்திலே மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்தார்.

43. மனமாச தீரு மருவினையுஞ் சாரா
தனமாய தானே கைகூடும்—புனமேய
பூந்துழா யானடிக்கே போதொடுநீரேந்தி
தாந்தொழா நிற்பார் தமர்.

பதவுரை:—புனம் மேய பூம் துழாயான்—தன் நிலத்தி
லிருப்பது போலவே பூத்து விளங்கும் திருத்துழாயை
அணிந்திருக்கும் எம்பெருமானுடைய, அடிக்கே—திருவடி
களுக்கே, போதொடு நீர் ஏந்தி—புஷ்பத்துடன் தீர்த்தத்
தையும் எடுத்துக்கொண்டு, தமர்—அடியார்கள், தாம்—
தாங்களாகவே, தொழாநிற்பர்—தொழுவார்கள்; (தொழுத
வுடன்) மனம் மாச தீரும்—மனத்திலுள்ள அஞ்ஞானம்
முதலிய அழுக்குகள் விலகும்; அரு வினைகள் சாரா—தீராத
பாபங்களும் கிட்டமாட்டா; தனமாய—செல்வமாகிய பக்தி
யும், தானே கைகூடும்—தானாகவே வந்துசேரும்.

அவதாரிகை— பிராட்டிமார் நித்யஸந்நிஹிதராயிருக்
கையாலே தங்கள் குற்றத்தை நினைத்துப் பிற்காலிக்க
வேண்டுவதில்லை. இனி, ஸ்வரூபா நுரூபமான வருத்தியிலே
அந்வயிக்கவே விரோதிவர்க்கும் தன்னடையே விட்டு
நீங்கும் என்கிறார்.

உரை:—திருமேனியின் ஸ்பர்ஸத்தாலே தன்னிலத்தில் நின்
றப்போலே செவ்விபெற்றுப் பூத்த திருத்துழாயாலே அலங்

அவதாரிகை:—* பொன்னுழிக்கையான் திறனுரையே சிந்தித்திருக்
கும்படி விடுமோ ஸம்ஸாரியினுடைய அஜ்ஞானம், கர்மம், ருசி, வாஸனை
முதலானவை? என்னும் கேள்வியெழ, சென்றபாட்டிற் படியே பிராட்டி
மார் பெருமாளுக்குச் சார்ந்திருக்கையாலே இவன் அக்குற்றங்களை நினைத்துத்
தயங்கவேண்டியதில்லை. தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கவாறு இவன் பகவத்
கைங்கரியத்திலே அந்வயித்தாலாகில், அக்குற்றங்கள் இவனைத் தடை
செய்யமாட்டாததோடன்றியில், தாமே இவனைவிட்டு நீங்கும் என்கிறார்.

வ்யா:—(புனம் மேய பூந்துழாயான்) திருமேனியின் ஸ்பர்ஸத்தாலே
தன் நிலத்தில் நிற்பதுபோலே பூத்துக்குலுங்கும் திருத்துழாயை உடை
மு—தி 18

க்ருதனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளுக்கே அடிமைக்குக் கைதொடுமானமான சூட்டுநன்மாலையோடே நீராட்டு கைக்கு உபகரணமான நன்னீரையும் ஸாதரமாக தூரித்துக் கொண்டுநின்று, தங்களபிஷேக நுரூபமாக ஆனிதரான தாங்கள் அடிமைசெய்யாநிற்பார்கள். இவர்களிப்படி வகுத்த அடிமைசெய்யவே அநுஸந்தானபரிகரமான மநஸ்ஸைப் பற்றிக்கிடக்கிற அஜ்ஞாநம் வ்ஷயராகும் முதலான தேவாஷங்களுடங்கலும் தன்னடையேவிட்டுக் கழலும். அவற்றுக்கடியாய், ஸ்வயத்தந்தால் போக்கவரிய துஷ்கர்மங்களும் கிட்டவாராது. கைங்கர்யோபகரணமாய், ஸ்வரூபாநுரூப

யவன், பாலை மருந்தாமாப்போலேயிருக்கை. “குடிக்கிற வேப்பங்குடி நீர்” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (அடிக்கே இவனைத்தவிர வேறொருவனை எண்ணுவதில்லை. இவனுடைய திருமேனியிலும் மற்ற அவயவங்களைக் காண்பதில்லை. (போதொடு) மாலையுடிக் சாத்துதல், அர்ச்சனை செய்தல் முதலான பலவிதங்களில் அடிமைசெய்வதற்குக் கருவியாயிருக்கும் புஷ்பங்களோடு, (நீர் ஏந்தி) நீராட்டுவதற்குக் கருவியான நறுமணம் மிக்க நீரையும் அன்போடு தரித்துநின்று. இவை தூபதீபம் முதலான வற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். “சூட்டுநன் மாலையுள் தூயனவேந்தி விண்ணோர்கள் நன்வீராட்டி அந் தூபம் தரநிற்கவே” [திருவிருத்தம்-2] என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் செய்யும் உபசாரங்களைச் செய்கை. (தமர்தாம் தொழாநிற்பர்) “சேதனையே தொழுவார் விண்ணுளரிலும் சீரியரே” [திருவிருத்தம்-79] என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளிலும் இவனுக்கினிய அடியார்கள் தங்கள் அன்புக்குத்தக்கவாறு அடிமை செய்து நிற்பார்கள். (தொழாநிற்பர்) இவர்கள் இதை ஒரு பயனைக் கருதிச் செய்வதில்லை. ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் செய்வார்கள்.

இப்படியொரு பயனைக் கருதாமல் தங்களுக்கு வகுத்த அடிமையை இவர்கள் செய்தபோதிலும், இவர்களுக்கு ஏற்படும் பலன்களைச் சொல்லுகின்றன முன்னடிகள், -(மனமாசுதிரும்) இவர்கள் அவனுடைய திருநுரையே சிந்தித்திருப்பதற்குக் கருவியான மனத்திலுள்ள அறியாமை, சப்தாதிவிஷயங்களில் பற்று முதலான குற்றங்களெல்லாம் தானே அகலும். (அரு வினையும் சாரா) முற்கூறிய அஜ்ஞானம் முதலானவற்றுக்குக் காரணமாகவும், காரியமாகவும் சுழன்று வருபவையாய், தன் முயற்சியால் அறுக்கமுடியாதவையான புண்யபாபரூபமான கர்மங்களும் அருகில் வர

மானதநமாயிருக்கிற பரபுக்த்யாதிகளும் தனக்குத்தானே வந்துகைபுகும்.

44. தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம் தானே
தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர்—தமருகந்து
எவ்வண்ணம் சிந்தித் திமையா திருப்பரே
அவ்வண்ண மாழியாளும்.

பதவுரை:—ஆழியான்—சக்ரபாணியான எம்பெருமான்.
தமர்—பக்தர்கள், உகந்தது எவ்வுருவம்—எந்த உருவத்தை
விரும்புகிறார்களோ, அவ்வுருவம் தானே ஆம்—அந்த உரு
வத்தை தானே அடைவன், மற்று—மேலும், தமர் உகந்தது
எப்பேர்—அடியார்கள் விரும்பியது எந்தப்பெயரோ, அப்
பேர் ஆம்—அப்பெயரை அடைவான், தமர்—அடியவர்கள்,
உகந்து—விரும்பி, எவ்வண்ணம் சிந்தித்து—எவ்விதமாக
நினைத்து, இமையாது இருப்பரே—இடைவிடாமல் தியானம்
செய்து கொண்டிருப்பரோ, அவ்வண்ணம் ஆம்—அவ்வித
மாகவே ஆவான்.

அவதாரிகை:—ஆழிதர் இப்படி அடிமைசெய்யுமளவில்,
இவர்கள் உகந்த ரூபநாமாதிகளை உடையனாய்க்கொண்டு

மாட்டா. (தனமாய தானே கைகூடும்) இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்குப்
பெருஞ்செல்வமாயிருப்பதாய், கைங்கர்யத்துக்குமுன் ஏற்படுவதான பக்தி
முதலானவை தானேவந்து கைகூடும். (தனம்) எவ்வுருவத்துக்குத் தகாத
தான இவ்வுலகச் செல்வமன்று; எவ்வுருவத்திற்குத் தகுந்ததான பரபக்தி,
பரஜ்ஞானம், பரமபக்தி முதலானவையே 'தனம்' எனப்படுகின்றன.
“அந்தரிஷ்டஃ ஸ்ரீமான்” [ரா-யு 16-17] [ஆகாயத்தில் கிளம்பியவனாய்,
செல்வம் நிரம்பியவனான ஷ்ரீஷணன்] “ஸது நாக்யவர: ஸ்ரீமான்” [செல்
வம் நிரம்பிய கஜேந்திரமூர்த்தன்] “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந:”
[ரா-பா 18-29] [செல்வம் நிரம்பிய லக்ஷ்மணன்] என்று லங்கைச்வர்
யத்தையும், தன் முயற்சியாகிற செல்வத்தையும், அயோத்திச் செல்வத்தையு
ம் கைவிட்டு பக்தி முதலானவற்றைக் கைக்கொண்டவர்களைச் செல்
வர்களாகச் சொல்லுங்களன்றோ ரிஷிகளும்.

அவதாரிகை:—“தாம் தொழாநிற்பர்” என்றது கீழ்ப்பாட்டில்.
இவனைக்கண்ட பின்பன்றோ தொழுவது; எங்கே காண்பது?

தன்னையமைத்து அர்ச்சாவதாரரூபேண இங்கே அடிமை கொள்ளும் என்கிறார்.

உரை:—தன் கருத்தீறிந்து எடுத்துக்கைநீட்டும் திருவாழி முதலான திவ்யபரிகரங்களை உடையனான ஸர்வேச்வரன், அவர்களைக் காற்கடைக்கொண்டு இன்று ஸம்ஸாரத்திலே தன்னைப்பற்றியிருக்கும் ஆழிதரானவர்கள், ஸ்வர்ணரஜ தாதிகளான த்ரவ்யங்களாலே உகந்து ஏறியருளப்பண்ணி

என்னும் கேள்வியெழ, அடியார் இப்படி அடிமை செய்ய நினைத்தால், இவர்கள் உகந்த உருவங்களையும் பெயர்களையும் உடையவனாய்க்கொண்டு தன்னை அமைத்துக்கொண்டு அர்ச்சாவதாரரூபத்தோடு இவ்வுலகிலேயே அடிமை கொள்ளுவான் என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆழியான்) ஸுதர்சனத்தை உடையவன். இங்கே ஸுதர்சனத்தைச் சொன்னது நித்யஸூரிகள் அனைவர்க்கும் உபலக்ஷணம். “கருதுமிடம் பொருதுகைநின்ற சக்கரத்தான்” [திருவாய் 10-6-8] என்கிற படியே தன் கருத்தீறிந்து கைங்கர்யம் செய்யும் திருவாழியாழ்வான் முதலான திவ்யஸூரிகளைக் கிங்கரர்களாக உடைய ஸர்வேச்வரன் அவர்களையும் பொருட்படுத்தாமல் செய்யும் காரியத்தை மேலேசொல்லுகிறது. (தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே ஆம்) நித்யஸம்ஸாரியாயிருந்து இன்றே தன்னைப்பற்றிய அடியார்

ஸுரூபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்வத்யுநேக்ஷணம் ।

க்ருத்வா஽஽த்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜதாதிபி: ॥

தாமர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் யஜேத் தாம் விசிந்தயேத் ।

விஸுத்யபாஸ்ததேஷஸ்து தாமேவ ப்ரஹ்மரூபினீம் ॥

[விஷ்ணுதர்மம் 103-16]

[அழகிய உருவமுள்ளதும், மலர்ந்த திருமுடிமண்டலத்தையும் திருக்கண்களையும் உடையதும், தனக்குப் பிரியத்தைத் தருவதுமான விஷ்ணுவின் ஒரு பிம்பத்தை, தங்கம், வெள்ளி, முதலிய திரவியங்களாலே செய்து அதைப் பூஜிக்கக்கடவன்; அதை வணங்கக்கடவன்; அதை ஆரதிக்கக்கடவன்; அதை தியானிக்கக்கடவன். (இதைச்செய்தாலாகில்) தோஷங்கள் நீங்கப்பெற்றவனாய், பரரூபத்துடன் கூடிய அந்த எம்பெருமானையே அடைகிறான்.] என்று சொல்லப்பட்டபடியே தங்கம் வெள்ளி முதலான திரவியங்களாலே உகந்து செய்த விக்ரஹம் யாதொன்றுண்டோ அதை தன்

னது யாதொரு விக்ரஹம். அந்த விக்ரஹத்தை அஸாதா, ரணவிக்ரஹத்தோபாதி தானே ஆதரித்துப் பரிக்ரஹியா நிற்கும். இப்படி அவர்களுகந்த திருமேனியை விரும்புகிற வளவன்றிக்கே, ஆழிதர் உகந்து சாத்தின திருநாமம் யாதொன்று அந்தத்திருநாமத்தை நாராயணதிராமங்களோ பாதி தனக்கு நாமமாக விரும்பாநிற்கும். ஆழிதரானவர்கள்

ஹுடைய அப்ரக்ருதவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைப்போலே தானே ஆதரித்து திருமேனியாக எற்றுக்கொள்வான். 'தமர்' 'உகந்தது' என்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லுகையாலே, இன்னார் இனையார் என்னும் நியதியில்லை; இன்னபடி அவனை பஜிக்கவேண்டுமென்னும் நியதியில்லை அவர்கள் நின்ற நிலையிலே அவர்கள் பஜித்தபடியே அவர்களையடைவான் என்று காட்டுகிறார். இவ்வர்த்தத்தை

யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஃஜாம்யஹம் |

[கீதை 4-11]

[எந்த பக்தர்கள் எவ்விதமாக நினைத்துக்கொண்டு என்னை ஆச்ரயிக்கிறார்களோ, அவ்விதமாகவே ஆனவனாய் (அர்ச்சாருபியான) நான் அவர்களை அடைகிறேன்.] என்று, கீதையில் கண்ணனே அருளினான். "நெஞ்சிலால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே" என்றார் ஆழ்வாரும். இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்வரும் ஜிதிறயங்களைக் காட்டியருளினார்:—

"எம்பெருமானார் மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சிலபிள்ளைகள் காலாலே கீறி, "உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி" என்று காட்ட, பாத்ரத்தைவைத்து தண்டனிட்டுருளினார். இவ்வர்த்தத்திலே, "கோயிலிலே சிலபிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்கள் திருவிதியிலேயிருந்து பெருமானும் நாய்ச்சிமாரும் பெரியதிருமண்டபமும் கற்பித்துப்பெரும் திருப்பாவாடையும் அமுதுசெய்வித்து, 'எம்பெருமானார்! ப்ரஸாதப்படும்' என்று மணலைக் கையாலே முகந்தெடுக்க, தக்காலத்திலே மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற உடையவர், அவ்விடத்திலே அதுகேட்டருளி தண்டனிட்டு அவர்களெடுத்த ப்ரஸாதத்தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்றார்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார்."

(மற்று) இப்படி அவர்கள் உகந்த திருமேனியை விரும்புகிறவளவோடல்லாமல், (தமர் உகந்தது எப்போர் அப்போர் ஆம்) அவ்வடியார் உகப்புடன் எந்தத்திருநாமத்தைச் சாத்துகிறார்களோ அந்தப்பெயரையே உடையவனும், "சதங்கையழகியார்" என்று அடியார்கள் திருநாமஞ்சாத்திலுலும் நாராயணதிராமங்களைக்காட்டிலும் அத்திருநாமத்தை விரும்பும்

உகந்துகொண்டு குணசேஷ்டிதாதிகளான யா தெ ரு
ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து அநவரதபூவரை பண்ணி
யிருப்பார்கள். அந்தப்ரகாரத்தை உடையனாகாநிற்கும்.

இப்படி தன் பெருமைபாராதே ஆழிதருகந்த ரூபநாம
குணசேஷ்டிதாதிகளைத் தானுடையனாய்க்கொண்டு ஆழி
தரை அடிமைகொள்ளும் அர்ச்சாவதாரத்தின் ரீர்மையின்
ஏற்றத்தை அநுஸந்தித்து வித்தூராகிறார்.

என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. நஞ்சியருடைய திருவாராதனப் பெரு
மாளுக்குப் பெயர் 'ஆயர்தேவு' என்பது. இப்பெயரைத்தான் மிகவுகந்
திருப்பதைக்காட்டி, அப்பெருமான் ஒரு ஆச்சரியமான செயலைச் செய்
தாலும், விஷ்ணுபுராணவ்யாக்யாதாவான விஷ்ணு சித்தரென்னும் எங்க
ளாழ்வானுடைய ஸ்வபனத்திலே இப்பெருமான் தோன்றி நாவற்பழம்
வேண்டினாலும், "ரீயார்" என்று அவர்கேட்க, "ஜீயர் மகனான ஆயர்
தேவு" என்று அருளிச்செய்தாலும், அவருகந்த பெயரைத்தான் உகந்த
தோடன்றியில் அப்பெயருக்கேற்ப நாவற்பழமும் இரந்துசென்ற ரீர்மை
யைக்கண்ட எங்களாழ்வான் நஞ்சியரைக் கண்டபோது, "உம்முடைய
பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க விடமாட்டேனென்கிறான்; நாவற்பழத்தை
கொடு; வெண்ணையைக்கொடு; அதைக்கொடு; இதைக்கொடு என்று
துன்புறுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறான்" என்று கூறி வியந்தாராம். இவ்
வைதிஹ்யமும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையெடுத்தது. (தமருகந்து எவ்வண்
ணம் சிந்தித்து இமையாது இருப்பரே அவ்வண்ணம் ஆழியாலும்) அடி
யார்கள் உகப்புடன் தன்னுடைய குணம் செயல்கள் முதலானவற்றில்
எந்த குணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து இடைவிடாமல் திராணித்
திருப்பார்களோ, அந்த குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனாகவே அவர்களுக்
குக் காட்சியளிப்பான் ஸர்வேச்வரன். காளிங்கநர்த்தனக்கண்ணனாகச் சிந்
தித்துத் திருமேனியை அமைத்தால் அப்படியே ஆவான். பட்டாபிஷேக
ராமனாகச்சிந்தித்து அமைத்தால் அப்படியேயாவான். (ஆழியான் ஆம்)
ஐகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவனும், அனைவரையும் நியமிப்பவனாயிருப்பவன்,
ஒருவனும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுபவனும், நியமிக்கப்படுபவனாக ஆவான்.

இப்படி தன் பெருமைபாராதே அடியார் உகந்த உருவம், பெயர்,
குணம், செயல்கள் முதலானவற்றைத்தான் உடையவனாய்க்கொண்டு
அடியாரை அடிமைகொள்ளும் அர்ச்சாவதாரத்தின் ரீர்மையின் ஏற்றத்தை
அநுஸந்தித்து நடுபடுகிறார்.

45. ஆமே யமரர்க் கறிய வதுநிற்க

நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே—பூமேய

மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியை
பாதமத்தா லெண்ணினுன் பண்பு.

பதவுரை:—நல் நெஞ்சே—நல்ல மனமே!. பூ மேய மாத வத்தோன்—திரு நாபீ கமலத்தில் வளிக்கும் பெருந்தவத் தோனாகிய பிரமனுடைய. தாள் பணிந்த—பாதத்திலே வந்து வணங்கின, வாள் அரக்கன்—தீய ராக்ஷஸனுன இராவண னுடைய, நீள் முடியை—நீண்ட (பத்து) தலைகளையும், பாதம் அத்தால் எண்ணினுன்—அந்தத் திருவடிகளால் எண்ணிக் காட்டிய பெருமானுடைய. பண்பு—குணங்கள், அமரர்க்கு அறிய ஆமே—தேவர்களுக்கு அறியத்தக்கவையோ? அது நிற்க—அது கிடக்கட்டும்; நாமே அறிகிற்போம்—(அவனுடைய நிர்ஹேதுககிருபைக்கு இலக்காகிய) நாமே அறிவோம்.

அவதாரிகை:—இப்படியிருக்கிற அவன் நீர்மை ப்ரஹ் மாதிகளுக்கும் நிலமல்லகிடர்! என்கிறார்.

உரை:—என் நினைவிலே நடக்கும் நல்ல நெஞ்சே! திருநாபீகமலத்தைத் தனக்கு வாஸஸ்தூரநமாக உடைய

அவதாரிகை:—ஸர்வேச்வரன் இப்படியும் ஒரு நீர்மையுடையவனா வாறோ? என்னில்; இப்படி இருக்கிற அவனுடைய நீர்மை அவன்தானே காட்டக்கண்ட எமக்கல்லது பிரமன் முதலான தேவர்களுக்கும் அறிய அரிதானது என்கிறார்.

வ்யா:—(நல்நெஞ்சே) என் நினைவின்படி நடக்கும் நல்லநெஞ்சே! (பூமேய மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியை பாதம் அத்தால் எண்ணினுன் பண்பு) இங்கு சொல்லப்படும் விருத்தாந்தமாவது; ராவணன் பிரமனிடம் சாவாவரம் வேண்டினபோது அப்பிரமன் வரத் தைக் கொடுக்க முற்பட்டவுடன் அப்பிரமனுடைய மடியில் ஒரு குழந்தையாக பகவான் தோன்றி அவ்விராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் தன் திருவடியாலே கீறிக்காட்டி இவை அறுப்புண்ணும் தலைகள் என்று பிரமனுக்கு உணர்த்தி அவனை அப்படி வரம் கொடுக்காமல் தடுத்தான் என்பது. மூன்றாம் திருவந்தாதியில் “ஆய்ந்த வருமறையோன்” [77]

னாய், ஐகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு உபகரணமான தபஸ்ஸுத்தவாச்யமான ஜ்ஞாந்தையுடையனான ப்ரஹ்மாவினுடைய காந்தீழே தலைமடுத்து 'எனக்கு வரம் தரவேணும்' என்று ஆஸ்ரயித்த ஸாயுத்யான ராவணனுடைய ஒக்கதையுடைத்தான தலைகளை, புதுக்கும்பீடுகண்டு இறுமாந்து மேல் விளைவதறியாமல் அந்த ப்ரஹ்மா அவனுக்கு வேண்டின வரங்களைக் கொடுப்பதாக ஒருப்படுகிற வளவிலே, ஒரு பாலனாய்க்கொண்டு அவன் மடியிலே வந்து ஆவிர்ப்புவித்து அவைகள் அறுப்புண்ணும் தலைகள் என்னுமிடத்தை எனக்கு நிரதிராயபேபாக்யமான அந்தத்திருவடிகளாலே கீறி

என்னும் பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில் "கொண்டு குடங்கால் மேல்" [44] என்னும் பாட்டிலும் இவ்விருத்தாந்தம் அநுஸந்திக்கப்பட்டது (பூமேய மாதவத்தோன்) திருநாபீகமலத்தைத் தன்னுற்பிடமாக உடைய வலாய், உலகத்தைப் படைப்பதற்குறுப்பான பெரிய ஞானத்தையுடைய பிரமன், 'தப ஆலோசனே' என்று தாதுவாகையாலும், "யஸ்ய ஜ்ஞாந மயம் தப:" [முண்ட 1-1-10] [எவனுடைய 'தபஸ்ஸு' ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநமயமாயிருக்கிறதோ] என்று சுருதியில் சொல்லுகையாலும், இங்கும் 'தவம்' என்று அறிவைக் குறிக்கிறது. (தான் பணிந்த வாளரக்கன்) பிரமனுடையகாந்தீழே தலையை வைத்து 'எனக்குச் சாவாவரம் தரவேணும்' என்று வேண்டியவலாய், சிவன் கொடுத்த வானையுடைய ராக்ஷஸனான ராவணனுடைய, (நீன் முடியை எண்ணினான்) நீண்டயர்ந்திருக்கும் பத்துத்தலைகளையும் கீறி எண்ணிக்காட்டுவதன்மூலம், 'இவை என்னால் ஒரு சமயத்தில் கீறி எறியப்படவேண்டியவை' என்று உணர்த்தினான். "குடங்கால் மேல் வைத்த குழவியாய்" [நான்-திருவ-44] "நன்குறங்கில் வாய்ந்த குழவியாய்" [முன்-திருவ-77] என்று மற்றையாழ்வார்கள் அருளுகையாலே பிரமனின் மடியில் ஒரு குழந்தையாய்த் தோன்றி இச்செயலைச் செய்தான் ஸர்வேச்வரன் என்று விளங்குகிறது. (பாதம் அத்தால் எண்ணினான்) "அடிச்சியோம் தலைமீசை நியணியாய் ஆழியங்கண்ணை உன் கோலப்பாதம்" [திருவாய் 10-3-6] என்று எண்ணப்போன்ற அடியார் ஆசைப்படும் அமுதிலுமினிய அத்திருவடியை ஓரரக்கன் தலையிலே வைப்பதே! என்று வியக்கிறார்.

எண்ணிக்காட்டி அந்த ப்ரஹ்மாவின் அநர்த்தத்தைப் பரி
ஹரித்த ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களை, தங்கள் ஹித
மறியாமல் அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்ளக்கடவ ப்ரஹ்
மாதிகேவர்களுக்கு அறியப்போமோ? அது கிடக்கிடாய்! அவ
னருளாலே தெளியக்காணவல்ல நாமே அறி கைக் கு
மர்த்தராகா நின்றோம்.

பேரளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகள் மதி கெட்டு நிலம்
துழாவா நிற்க, நாமே அவனை அறியப்புகாநின்றோம்
என்றுமாம்.

46. பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர—புண்புரிந்த
வாகத்தான் தான்பணிவார் கண்டிர் அமரர்தம்
போகத்தால பூமியாள் வார்.

பதவுரை:— பண் புரிந்த நான்மறையோன் — ஸ்வரங்க
ளோடு கூடிய நாலு வேதங்களையும் ஒதுவிக்கப்பட்டவனான
பிரமனுடைய, சென்னி—தலையில், பலி ஏற்ற—பிச்சையை
வாங்கினவனும், வெண்புரிநூல் மார்பன் — வெளுத்த யஜ்
ஞோபவீதத்தை மார்பிலே தரித்தவனுமான ருத்ரனுடைய,

(எண்ணிலுன் பண்பு) தன்னால் படைக்கப்பட்ட பிரயோஜநாத்ரபாலான
பிரமனின் மடியிலே அவனுடைய பிள்ளையைப்போலே தோன்றி அவ
னுடைய அநர்த்தத்தைப்போக்கிய குணசாலியானவன் தன்னடியாருக்கு
வசப்பட்டிருப்பான் என்பதுவியப்போ? என்று கருத்து. (ஆமோ அமரர்க்கு
அறிய) தங்களுக்கு எது நன்மை, எதுதிமையென்றறியாமல் புதுக்கும்பீடு
கண்டு வரங்கொடுத்துவிட்டுத் திண்டாடும் பிரமன் முதலான தேவர்களுக்கு
இவனுடைய ஈர்மையை அறியமுடியுமோ? (அது நிற்க) அது கிடக்கட்டும்.
(நாமே அறிகிற்போம்) அவன் அருளாலே தெளியக்காணவல்ல நாமே
அறியவல்லோம் (அது நிற்க நாமே அறிகிற்போம்) மாதவத்தோனான
பிரமன் முதலான தேவராலும் அறியமுடியாமலிருக்க அல்பஜ்ஞானத்தை
யுடைய நாமோ அவனை அறியப்போகிறோம் என்று ரைச்சியாருஸந்
தானம் செய்வதாகவும் கொள்ளலாம்.

வினே தீர—ப்ரஹ்மஹத்திபாபம் அகலும் படியாக, புண் புரிந்த ஆகத்தான்—திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்திக்கொண்ட எம்பெருமானுடைய, தான்—திருவடிகளை, பணிவார் கண்டிர்—வணங்குமவர்கள் கிடர், அமரர் தம் போகத்தால்—நித்ய ஸூரிகளுடைய போகத்தோடு கூட, பூமி ஆள்வார்—இவ்வுலகத்தையும் ஆட்சி செய்வார்கள்.

அவதாரிகை:—ப்ரஹ்மாவுக்கு வந்த அநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, லோகஞ்ஞவுமாய். பிதாவுமான அந்தப் ப்ரஹ்மாவின் தலையை அறுத்து, ஸாபோப ஹதனாய் கையும் கபாலமுமாய் இரந்து உண்டுதிரிந்த ருத்ரன் அநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து ரக்ஷித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:—ஸ்வரத்திலே நோக்காய், ருகுாத்ரிபேகுகுத்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருக்கிற வேதத்தை தூரித்திருந்துள்ள ப்ரமாவினுடைய தலையை, “*ஞ்ஞ தய சிர மயா*” (சுந்நம்

அவதாரிகை:—பிரமனுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைப்போக்கி ரக்ஷித்தது மாத்திரமல்ல, உலகைப் படைத்தவனாய், தனக்குத் தந்தையான அந்தப் பிரமனின் தலையை அறுத்து, அவனிட்ட சாபத்தாலே பீடிக்கப்பட்டு கையிலே ப்ரஹ்மகபாலத்தையுடையவனாய் யாசித்து உண்டுதிரிந்த உருத் திரனின் துன்பத்தையும்போக்கி ரக்ஷித்தவன் இவனே என்கிறார். [“அரன் நாரணன்” முதலான சில பாட்டுக்களிலே ஹரிஹரஸாய்த்தைக் கூறுவதாகச் சொல்லும் மேதாவி்கள் இப்பாசரத்திற்கு என்ன பொருளுரைக்கிறார்கள் என்பது தெரியவேண்டும்.]

வ்யா:—(பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப்பவி ஏற்ற) “யோ வை வேதநம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை” [எவன் பிரமனுக்கு வேதம் ஒதுவிக் கிறானோ] என்கிறபடியே, ஸர்வேச்வரனாலே ஒதுவிக்கப்பட்ட நாலுவேதங் களையும் ஸ்வரத்தோடு ஒதாநிற்கும் பிரமனின் தலையைக்கிள்ளி, பிரமனின் சாபத்தாலே தலை கையில் ஒட்டிக்கொள்ள, அதை பிஷாபாத்திரமாகக் கொண்டு உலகெல்லாம் திரிந்து பிச்சை ஏற்று, கபாலியென்றும், பிஷா டனன் என்றும் தன்னடியார்களாலும் அழைக்கப்படநின்ற விருத்தாந் தத்தைக் கூறுகிறார்.

தஸ்ய சிரோ மயா) என்கிறபடியே அறுக்க. அவன், “कपाली त्वं भविष्यसि” (கபாலீ த்வம் ப்₄விஷ்யஸி) என்று அநந்தரம் ஸபிக்க, தச்சுரபோபஹதனாய்க்கொண்டு அவன் தலையோட்டிலே நெடுங்காலம் இரந்து திரிந்தீவனாய், ப்ராயச்சித்தியென்னு மிடம்தோற்ற வெளுத்த பூணூலையும் மார்பிலேயிட்டு விரீதவேஷனுமாயிருக்கிற ருக்ஞனுடைய ப்ரஹ்மஹத்யா ரூபமான பாபம் விட்டுநீங்கும்படியாக “नखात्रेण विदारितं” (நகூக்₃ரேண விதாரிதம்) என்கிறபடியே திருவுகிராலே

“தேவீம் ப்ரதி ருத்₃ர:-தத: க்ரோத₄பரீதேந ஸம்ரக்தநயநேந ச |
வாமாங்குஷ்ட்ட₂நகூக்₃ரேண சி₂ந்நம் தஸ்ய ஸிரோ மயா ||
ப்ரஹ்மா-யஸ்மாத்₃நபராத்₄ஸ்ய ஸிரஸ்சி₂ந்நம் த்வயா மம |
தஸ்மாச்சு₂பஸமாவிஷ்ட: கபாலீ த்வம் ப்₄விஷ்யஸி ||
ருத்₃ர:-ப்ரஹ்மஹாஸ்டகுலிதோபூத்வாசரந்தீர்த்ததூரி பூ₄தலே |
ததோ஽ஹம் க₃தவாந் தேவி! ஹிமவந்தம் ஸிலோச்சயம் |
தத்ர நாராயணச் ஸ்ரீமாத் மயா பி₄க்ஷாம் ப்ரயாசித: |
ததஸ்தேந ஸ்வகம் பாரச்வம் நகூக்₃ரேண விதாரிதம் ||
மஹதீ ஸ்ரவதீ தூரா தஸ்ய ரக்தஸ்ய நிஸ்ஸருதா |
விஷ்ணுப்ரஸாதூத் ஸுச்ரோணி! கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதூ ||
ஸ்பூடிதம் ப்₃ஹுதூ யாதம் ஸ்வப்நஸ்ப்₃தூம் தூநம் யதூ ||

[மாத்ஸ்யபுராணம்-182]

[தேவியைக் குறித்து ருத்ரன்:-‘பிறகு கோபத்தையுடையவனும், சிவந்த கண்களை உடையவனுமான என்னால், அப்பிரமனுடைய தலை இடதுகைக் கட்டைவிரல் நகத்தின் நுனியால் வெட்டப்பட்டது’. பிரமன்:-அபராத மற்ற என்னுடைய தலை, உன்னால் அறுக்கப்பட்டபடியால் நீ சாபத்தை அடைந்து கபாலியாக (கபாலத்துடன் கூடியவனாக) ஆவாய்.’ ருத்ரன்:- தேவி! ப்ரஹ்மஹத்தி செய்தவனாயும் கலங்கினவனாகவும் பூமியில் தீர்த் தங்களைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த நான் அதற்குப்பின் ஹிமாசலமலைக்குச் சென்றேன். அங்கு ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்னால் பிச்சைக்காக யாசிக்கப் பட்டான். அதன்பின் அவனால் தன் (தேஹத்தில்) ஒரு பாகம் நகத்தின் நுனியால் கீறப்பட்டது. அதிலிருந்து பெரிதாக வெள்ளமியும் ரத்ததாரை பெருகிற்று. அழகிற் சிறந்தவனே! விஷ்ணுவினுடைய அருளினால் அக்கபாலம் ஆயிரக்கணக்கான பல துண்டுகளாக வெடித்து, கனவில் கிடைத்த பணம்போல் சென்று.] என்று மாத்ஸ்யபுராணத்தில் கூறப்

கீறி, மாம்ஸளமான ரக்தஜலத்தை உபகரித்த திருமேனியை உடைய ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்குமவர்கள் கிடர் நித்யஸூரிபோக்யமான பரமபதைச்வர்யத்தோடே கூட பூம்புலகுகிதையான லீலாவிபூதியையும் ஸ்வாதீனமாக நிர்வஹிக்குமவர்கள்.

பட்டதன்றே. ஒரு மனிதனைத் தலையறுப்பதே மஹாபாபம்; அதிலும் அந்தணனைத் தலையறுப்பது ப்ரஹ்மஹத்தியெனும் பெரும்பாபம். அதிலும் வேதமோதய அந்தணனைத் தலையறுப்பது ஒப்பற்ற பாபம். அப்படிப் பட்ட மறையவலாய், நாலுமுகங்களாலும் நாலுவேதங்களையும் ஒதிக் கொண்டேயிருப்பவலாய், எல்லாவற்றுக்கும்மேலே தனக்குத் தந்தையான பிரமனின் தலையைக் கிள்ளினான் என்று பாபத்தின் பெருமையை உணர்த்துகிறார். உருத்திரன் தமோகுணம் நிறைந்தவன் என்பதை இவ்வொரு செயலே காட்டும். உருத்திரனைப்பற்றி நிற்பவர்களும் இப்படித் தாமஸச்செயலையே செய்கின்றனர் என்பது அவர்கள் கூறிக்கொள்ளும் கதைகளே காட்டுகின்றன. உருத்திரனின் மனைவி தகப்பனைக் கொல்லச் செய்தாள். உருத்திரனின் மகன் தகப்பனுக்கே உபதேசம் செய்தான். உருத்திரனின் பக்தனொருவன் தந்தையின் காலேவெட்டிலான் முதலானவைகள் சைவர்களே இசையும் கதைகளன்றே. இவ்வளவையும் இசைந்து கொண்டே உருத்திரனுக்குப் பரத்துவமும் ஸாம்யமும் கூற முன்வருவது தான் நாரணன் மாயையாகும். (வெண்புரிநூல் மார்பன்) தந்தையின் தலையைக் கிள்ளின பாபம் திருவதற்காக பிராயச்சித்தம் செய்துகொண்டிருப்பவன் என்பது தோற்றக் குளித்து முழுசிச் சாம்பலைப் பூசியிருப்பவனாகையாலே வெவ்வுத்திருக்கும் பூணூலை தரித்திருக்கிறான் உருத்திரன். (வினேதீர) அவனுடைய ப்ரஹ்மஹத்திபாபம் திருப்படியாக. (புண்புரிந்த ஆகத்தான்) ஆகம்-மாற்பு. முன் எடுக்கப்பட்ட மாத்ஸ்ய புராணவசனத்திற் சொன்னபடியே, தன் மார்பைக் கீறிப்புண்ணுக்கிக்கொண்டு அதிலிருந்து பெருகிய நறுமணமுள்ள ரத்தஜலத்தாலே மண்டையோட்டை நிறைத்ததைக் கூறுகிறார். “அலங்கல் மார்வில் வாசநீர் கொடுத்தவன்” [திருச்சந்த-113] என்றாரன்றே மழிசைக்கிறவனும். (புண்புரிந்த ஆகத்தான்) ‘தானே ஈச்வரன்’ என்று கூறிக்கொண்டு திரிந்தவன் திறந்துகிடக்கும் வாசல்தோறும் யாசித்துத் திரிவதே! என்று புண்பட்ட திருவுள்ளத்தை யுடையவன் என்றும் கொள்ளலாம். ஆகம்-நெஞ்சு. (தாள்பணிவார் கண்டிர்...) அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பணியுமவர்களே கிடர் பரமப்ராயத்தைப் பெறுவது என்கிறார். (அமரர் தம் போகத்தால் பூமி ஆள்வார்) நித்யஸூரிக்குடைய போகமாகிற பரமபதச்செல்வத்தோடு

47. வாரிசுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும்

சேரி திரியாமல் செந்நிறீஇ—கூரிய

மெய்ஞ்ஞானத் தாலுணர்வார் காண்பரே மேலொருநாள்
கைந்நாகங் காத்தான் கழல்.

பதவுரை:—மதம் களிறு ஐந்தினையும்—மதம் பிடித்த யானைகள் போன்ற ஐந்து இந்திரியங்களையும். வாரிசுருக்கி—போகமாகிற மதஜலத்தைக்குறைத்து, சேரி திரியாமல் செம்நிறீஇ—சப்தம் முதலிய விஷயங்களாகிற தெருக்களில் அலையாமல் நன்றாக நிறுத்தி. கூரிய—ஸூக்ஷ்மமான, மெய்ஞ்ஞானத்தால்—உண்மையான பக்திருபமான அறிவால், உணர்வார்—(அவனை) அறியவல்லவர்கள், மேல் ஒரு நாள்—முன்னொரு காலத்தில், கை நாகம் காத்தான்—தும்பிக்கையுடன் கூடிய யானையாகிய கஜேந்தராமுவாளை ரக்ஷித்தவனுடைய, கழல்—திருவடிகளை, காண்பர்—கண்டு அநுபவிப்பார்கள்.

அவதாரிகை:—இந்திரியங்களை ஐயித்து ஸம்யக்ஞாநத்தை உடையவர்களாய், அவனை ஆச்ரயிப்பார்க்கல்லது, அவன் திருவடிகளைக் கிட்டவொண்ணாது என்கிறார்.

கூட, பூமி என்று உபலக்ஷணமுறையாலே காட்டப்படும் லீலாவிபூதிச் செல்வத்தையும் தாமிட்ட வழக்காகப்பெறுவார்கள். இம்மையின்பத்தையும், மறுமையின்பத்தையும் பெறுவர் என்றபடி, அன்றிக்கே, இவ்வுலகிலிருக்கும்போதே பராபகத்தில் அனீபவிக்கும் போகமெல்லாம் அனுபவிப்பார்கள் என்றமாய், “அத்ரப்ரஹ்ம ஸம்நுதே” “அம்ருத இஹபுவதி” என்று சாஸ்திரங்களில் இவ்வுலகிலேயே மோக்ஷமடைகிறான் என்றும், ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான் என்றும் கூறுவதும் இக்கருத்திலேயன்றே. விஷ்ணுவின் பரமபதமென்று ஒரு லோகம் உண்டென்றும், அங்கு சென்றுலேயே மோக்ஷமென்றும், அர்ச்சிராதிகதியாலே முக்தன் அங்கு செல்கிறான் என்றும், அங்கிருந்து திரும்பிவருவதில்லையென்றும் பல வாக்கியங்கள் ஓதாநிற்க, அத்வைதிகளைப்போலே ஜீவன் முக்தியை ஒப்புக்கொள்வது வேதவிருத்தமேயாகும்.

அவதாரிகை:—இந்திரியங்களை ஐயித்து, நல்லறிவுடையவர்களாய் அவனை அடையமுயலுமவர்களே அவனை அடையமுடியும், மற்றையோர் அவன் திருவடிகளையடையமுடியாது என்கிறார்.

உரை:-பேரூக்கியங்களான ஸ்பூதூதிங்களான ஜலத்தைக் கண்டு கடுகமாற்றுதல், நெடுகவிடுதல் செய்யாதே நடுத்தரமான க்ரமத்திலே ஸங்கோசிப்பித்து, களித்துக் கண்ட கண்ட விஷயங்களிலே காடுபாய்ந்துதிரிகிற ச்ரோத்ராதிகளான மத்தகூஜங்கள் ஐந்தையும் விஷயங்களாகிற குடியிருப்புகளில் பண்டுபோலே கயிறுருவிவிட்டு ஸஞ்சரியாத படியாக, ப்ரத்யக்ஷவிஷயப்ரவணமாம்படி செவ்வே நிறுத்தி.

வ்யா:-(வாரிசுருக்கி) மதங்கொண்ட யானைகளை அடக்குவதற்கு அவை குடிக்கும் தண்ணீரைச் சுருக்கவேண்டும். தண்ணீரை அதிகமாக நெடுநாள் கொடுத்தால் மதம் அதிகரிக்கும்; ஒரேயடியாக நிறுத்திவிட்டாலும் மாண்டுபோம். ஆகையால் நீரைச் சிறுகச்சிறுகச் சுருக்குவதுதான் அவற்றின் மதத்தை அடக்கும்வழி. அதுபோலே இந்திரியங்களாகிற யானைகளையும், அவற்றின் போகமாகிற நீரைச் சிறிதுசிறிதாகச் சுருக்கியே அடக்கவேண்டும். (மதக்களிறு ஐந்தினையும்) இவன் அடக்கவேண்டிய மதயானைகள் ஒன்றல்ல; இரண்டல்ல; மெய்வாய்கண்முக்குச்செவிகளாகிற ஐந்துமதயானைகளையும் ஒன்றாக அடக்கவேண்டியுள்ளது. சிறிது சோம்பி லால் அவை இவனை அழித்துவிடும். (சேரிதிரியாமல்) யானைகள் மதங்கொள்ளும்போது, முன்போல் அவற்றைக் கயிறுருவி அவிழ்த்துவிட்டு விட்டால் மனிதர்வாழும் இடங்களெல்லாம் சென்று அதம்செய்துவிடும். ஆகையால் அவற்றை ஆளில்லாதவிடத்திலே கட்டிவைக்கவேண்டும். அது போலவே களித்துக்கண்ட விஷயங்களிலே காடுபாய்ந்து திரியும் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற இம்மதயானைகளையும் சப்தஸ்ப்ரஸுபரஸகந்தங்களாகிற விஷயவீதிகளிலே அலையாதபடி கட்டிவைக்கவேண்டும். (சென்றிறி)யானையை அரனுக்குள்ளே கட்டிவைப்பதுபோலே, இவ்விந்திரியங்களையும் உள்ளேயுள்ள ஆத்ம பரமாத்மவிஷயத்திலே செல்லும்படி கட்டிவைக்கவேண்டும்.

“விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாஸ்ய தேஹ்நி: |

ரஸவர்ஜம் ரஸோட்ப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே ||”

[கீதை 2-59]

[(இந்திரியங்களுக்கு) ஆஹாரமாகிய விஷயங்களற்றவானுள் மனிதனுக்கு விஷயங்கள் மட்டும் விட்டுப்போகின்றன; விஷயங்களில் ஆசைநீங்குவதில்லை. ஆசையும் (விஷயங்களுக்கு) மேலான ஆத்மவ்ரபத்தைக் கண்டவுடன் நீங்குகின்றது.] என்கிறபடியே, “விஷயங்களைச் சுருக்கினால் மாதிரம் போதாது; ஆத்மதர்சனமுண்டாலுல்தான் ஆசையகலும்” என்று

அநபிஸம்ஹிதபூலமாக அநுஷ்டித்த ஸத்கர்மத்தாலே தெளிந்த மநஸ்ஸு தளமாக முளைத்து ஸ்வரூபயாதூதம் யத்தை யதூவாக தர்சிக்கும்படி அதிஸுக்ஷ்மமாய், த்யேயய விஷயத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக க்ரஹிக்கையாலே பரமார்த்த மாயிருக்கிற புக்திரூபப்நஜ்ஞாநத்தாலே அவனை உள்ள படி உணர க்ஷமரானவர்கள் பண்டொருநாளிலே 'அடிமை செய்யவேணும்' என்னும் அபிநிவேஸத்தாலே, புஷ்பாபச யார்த்ததூமர்க ஒரு பொய்கையிலே புக்குத் துதிக்கை முழுத் தும்படி முதலையாலே இடர்பட்ட ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானை விரோதியைப்போக்கி 'அடிமைகொண்டு ரக்ஷித்த ஸர்வேச் வரனுடைய திருவடிகளைக்கண்டு அநுபூவிக்கப்பெறுவார்கள்.

என்றோ கிதாசார்யன். (கூரிய மெய்ஞ்ஞானத்தால் உணர்வார்) முதலில் பலன்களில் பற்றுவைக்காமல் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேணும்; இதனால் மனம் தெளியும்; அதிலே பக்தியுண்டாகும். அந்த பக்தியானது ஆத்ம பரமாத்மஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி உணரவைக்கும் கூர்மையை உடையதாயிருக்கும். தியானிக்கத்தக்கதான பரமாத்மஸ்வரூபத்தை நேரே காண வைக்கையாலும், மிகச்சிறந்த ஞானமாயிருக்கையாலும் 'மெய்ஞ்ஞானம்' என்றும் 'உபாஸநம் த்ருவாஸ்மிருதி:' ['நிலையான நினைவே' உபாஸனம் எனப்படுகிறது] என்றும் கூறப்படுகிறது. (மெய்ஞ்ஞானத்தால் உணர்வார் காண்பேரே) இப்படிப்பட்ட பக்திரூபமான அறிவாலே அவனை உள்ளபடி அறிபவர்கள் அவன் திருவடிகளை நேரேகண்டு அனுபவிக்கப்பெறுவார்கள்.

“புக்த்யா மாமபிஜ்ஞாநாதி யாவாந் யச்சாஸம்மி தத்த்வத: |

ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஸுதே ததநந்தரம் ||”

[கீதை 18-55]

[('ஸ்வரூபத்திலுமும், ஸ்வபாவத்திலுமும்) நான் எப்படியிருக்கிறேனோ, (குணத்திலுமும், விபூதியிலுமும்) நான் எம்மாதிரியிருக்கிறேனோ, அப்படிப்பட்ட என்னை பக்தியினால் உள்ளபடி அறிகிறேன். என்னை உள்ளபடி அறிந்து, அதன்பிறகு, அந்த பக்தியினாலேயே என்னை அடைகிறேன்.] என்று கீதையில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. எதைக் காண்பார்கள் எனில்: (மேலொருநாள் கைந்நாகம் காத்தான் கழல்) பண்டு ஒருநாளிலே 'பரம புருஷனுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேணும்' என்னும் ஆசையாலே பூப் பறிக்க ஒரு பொய்கையிலேபுக்கு, துதிக்கையளவும் முழுகும்படி முதலையாலே இழுக்கப்பட்டுத் துன்புற்ற ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானின் விரோதியான

48. கழலொன் றெடுத்தொருகை சுற்றியார் கைமேல்
சுழலும் சுராசுரர்க ளஞ்ச அழலும்
செருவாழி யேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல
மருவாழி நெஞ்சே மகிழ்ந்து.

பதவுரை:—ஆழி நெஞ்சே!—சுடல் போன்று ஆழ்ந்த மனமே! கழல் ஒன்று—(நமுசியினுடைய) ஒரு காலை, எடுத்து—பிடித்து. ஒரு கை—ஒரு திருக்கையாலே, சுற்றி—சுழற்றி, சுழலும்—(என்ன தீங்கு நேரிடுமோ என்று) கலங்குகிற, சுராசுரர்கள்—தேவர்களும் அசுரர்களும், அஞ்ச—பயப்படும்படியாக, அழலும்—எரிகிறதும், செரு ஆழி ஏந்தினான்—சண்டை செய்வதுமான திருச்சக்கரத்தை ஏந்துகின்ற பெருமானுடைய, சே அடிக்கே செல்ல சிவந்ததிருவடிகளை அடையும்படி, மகிழ்ந்து மருவு—உகந்து அனுபவிப்பாயாக.

அவதாரிகை:—நமக்கு இவ்வருந்தொழில்களில் இழிய வேண்டா; தானே வந்து தன்னைத்தரும் ஸ்வபூவனன்றோ என்று, அவன்படியை அநுஸந்தித்து, நெஞ்சே! நீ அவனை பரிதிபூர்வகமாக அநுபூவிக்கப்பார் என்கிறார்.

முதலையை அழித்து, அவனை அடிமைகொண்டு ரக்ஷித்த ஸர்வேசுவரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்பெறுவர்கள்.

“பரமபத்யுமாபந்நோ மநஸா஽சிந்தயத் ஹரிம் |

ஸ து நாக்யவர: ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண: ||”

[விஷ்ணுதர்மம் 69-47]

[மேலான ஆபத்தை அடைந்தவனும், கைங்கர்யநூியை உடையவனும், நாராயணனையே மேலான கதியாகக்கொண்டவனுமான அந்த கஜேந்திராழ்வான் மனத்தினாலே ஹரியை நினைத்தான்.] என்கிறபடியே மனத்தாலே நினைத்த அவனுடைய விரோதியைப்போக்கி ரக்ஷித்துபோலே, மெய்ஞ்ஞானத்தாலுணர்ந்த இவர்களுடைய விரோதிகளான இந்திரியம் முதலானவற்றை அழித்து இவர்களையும் ரக்ஷிக்கும் என்று கருத்து.

அவதாரிகை:—“வாரிசருக்கி மதக்களிறைந்தினையும் சேரிதிரியாமல் நிறுத்துவது முதலான அருந்தொழில்களை அவனாலே அவனைப்பெறவிருக்கும் நாம் செய்யவேண்டியதில்லை; தானே தன்னைத்தரும் தன்மையையுடையவனவன் என்று அறிந்து நீ அவனை உகப்புடன் அநுபவிக்கப்பார்” என்று நெஞ்சைநோக்கி அருளுகிறார்.

உரை:- ஒரு திருவடியை ஊர்த்துவலோகங்களிலே செல்ல வளர்த்து, ஒரு திருக்கையாலே ப்ரதிகூலரான நமசிப்ரப், ருதிகளைச் சுற்றியெறிந்து மற்றையொரு திருக்கையின்மேலே, வயிறுமறுகிப் பரிப்ரமிக்கிற அநுகூலரான தேவர்களும் ப்ரதிகூலரான அஸுரர்களும் நடுங்கும்படிக்கிடாக ப்ரதி பக்ஷத்தின்மேலே அழலையுமிழுகிற யுத்தஸாதனமான திரு வாழியை தூரித்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணீதர் இருந்த விடமே எல்லையாக வளரும் திருவடிகளிலே கிட்டும்படி, அளவுடைய நெஞ்சே! நிரந்தரமாகப் பொருந்தப்பார்; அது

வ்யா:- (கழல் ஒன்று எடுத்து) ஒரு திருவடியை மேலுலகங்கள் எல்லாவற்றையும் வியாபிக்கும்படி உயர வளர்த்துவிட்டு. (ஒரு கை சுற்றி) ஒரு திருக்கையாலே எதிரிகளான நமசி முதலானாரைச் சுழற்றி எறிந்து, "என்னிது மாயம்! என் அப்பன் அறிந்திலன் முன்னைய வண்ணமே கொண்டளவாய் என்ன, மன்னு நமசியை வானிற் சுழற்றிய மின்னு முடியனே" [பெரியாழ்திரு 1-8-8] என்று பெரியாழ்வார் அனுஸந்தித்த விருத்தாந்தத்தை உணர்த்துகிறார். (கழல் ஒன்று எடுத்து ஒரு கை சுற்றி) நமசியுடைய ஒரு காலை எடுத்து ஒரு திருக்கையாலே சுழற்றியெறிந்து என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (சுழலும் சுராசுரர்கள் அஞ்ச) 'என்ன நேரிடுமோ?' என்று வயிற்றெறிந்து நிலைநிறுத்திச் சுழல்கின்ற அநுகூல ரான தேவர்களும், எதிரிகளான அசுரர்களும் பயந்து நடுங்கும்படியாக. (ஒருகைமேல் அழலும் செரு ஆழி ஏந்திலுன்) மற்றொரு திருக்கையின் மேல், அஸ்தானே பயசங்கையாலே அநுகூலரா, ப்ரதிகூலரா என்று ஆராயாமல் தேவாசுரர்கள்மேலே நெருப்பை உமிழும் போர்க்கருவியான ஸுதர்சலுழ்வானை தரித்த ஸர்வேச்வரன், செரு ஆழி-போர்க்கருவியான சக்கரம், சண்டையை உடைய சக்கரம் என்றுமாம். (சேவடிக்கே செல்ல) அடியார் தன்னைத் தேடிவரவிராமல், தானே அவர்களிருக்குமிடம் செல்லும் திருவடிகளைக் கிட்ட. சேவடி-செல்லும் அடி. இருக்குமிடம் தேடிச் செல்லும் அடிக்குச் செல்லுவதாவது என்? என்னில்: அவ்வடிகளை விலக்காமையே சேவடிக்குச் செல்லுகையாகிறது. சேவடி-சிவந்த அடியென்றுமாம். மலரினும் மெல்லியதாகையாலே, காடுமேடெல்லாமளந்து கன்றிச் சிவந்திருக்கிறபடி. (ஆழிநெஞ்சே) கடல்போலே பேரளவுடைய நெஞ்சே! உனக்கு உபதேசிக்க வேண்டாவன்றோ. (மருவு) அச்சேவடியானது உன்னைத்தேடிவரும்போது அதை விலக்காமல், அதோடு இடை

தேவையாகாதபடி மகிழ்வதும்செய். ப்ரீதிபூர்வமாகவாஸநை பண்ணு என்றபடி. சேவடி—சிவந்தவடியென்றுமாம்.

49. மகிழல கொன்றேபோல் மாறும் பல்யாக்கை
நெகிழ மு'பல்கிற்பார்க் கல்லால்—முகிழ்விரிந்த
சோதிபோல் தோன்றும் சுடர்பொன் நெடுமுடி எம்
ஆதிகாண் பார்க்கு மரிது.

பதவுரை:—மகிழ் அலகு ஒன்றே போல்:—மகிழ் மரத்தின் விதை ஒன்றே காணி ஸ்தானத்திலும், கோடி ஸ்தானத்திலும் வைக்கப்படுவது போல், மாறும் பல் யாக்கை—மாறி மாறி வருகிற பல சரீரங்களை, நெகிழ—நீங்கிப்போகும் படியாக, முயல்கிற்பார்க்கல்லால்—முயற்சி செய்கின்றவர்களுக்குத் தவிர, காண்பார்க்கும் — காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தையுடைய மற்றவர்களுக்கு, முகிழ் விரிந்த சோதி போல் தோன்றும்—மலர்ந்த தேஜஸ்ஸைப்போல் காணப்படுவதும், சுடர் பொன் நெடு முடி—ஒளிவிடுவதும், அழகியதும், பெரிதுமான கிரீடத்தையுடையவனும், எம் ஆதி—எனக்குக் காரணபூதனாயிருக்கிறவனுமான ஸர்வேசுவரன், அரிது—கிடைத்தற்கரியவன்.

அவதாரிகை:—எல்லாம் செய்தாலும் ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் விரக்தி பிறந்து அவனை ஆச்ரயிப்பார்க்கல்லது அவனைக் காணமுடியாது என்கிறார்.

உரை:—கூணிதத்தில் நிபுணனாலே வைக்கப்பட்டதொரு மகிழ்வகு காணிஸ்தானத்திலும் கோடிஸ்தானத்திலும் மாறி

விடாமல் அணையப்பார். (மகிழ்) வருத்தத்தோடு இதைச்செய்யாமல் மகிழ்வதும் செய்வாயாக. அன்போடு பகவத்விஷயத்தில் பழகு என்றபடி. (மகிழ்ந்து மருவு) என்றும் பாடம். உகந்துகந்து அநுபவிப்பாயாக என்றபடி.

அவதாரிகை:—எவ்வளவு ஸாதனங்களை அநுஷ்டித்தாலும், இதர விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறந்து அவனை ஆச்ரயிப்பவர்களுக்கல்லது, அவனைக் காணமுடியாது என்கிறார்.

மாறி நிற்துமாப்போலே, புகுவத்ஸங்கல்பத்தாலே கர்மாநு
ஞ்ணமாக உச்சாவசஞ்ண மாறிமாறிவரக்கடவ ப்ரஹ்
மாதி பிபீலிகாந்தமாகப் டலவகைட்பட்ட சரீரங்கள் தன்
னடையே விட்டு நீங்கும்படியாக. ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்ய
ஸம்பாதநமுக்கேந யதநம்பண் ணுமவர்களுக்கல்லது விகளித
ஸ்வரூபமான தேஜஸ்ஸைப்போலே தோற்றுகிற தேஜஸ்ஸை
யுடைத்தாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், ஆதி, ராஜ்யஸூசகமான
திருவடி, ஷேகத்சயுக்டயனாய். எல்லார்க்கும் என்னுடை

வ்யா:—(மகிழலகொன்றேபோல் மாறும் பல்யாக்கை) பலகறை, மகி
ழம்விதை முதலியவற்றைக்கொண்டு கணிதம் பார்க்கிற முறைகள் சில
வுண்டு. அவற்றிலே, கணிதத்தில் வல்லவரையிருப்பவன் ஒரே மகிழம்
விரையை ஒருசமயத்தில் காணிஸ்தானம் எனப்படும் மிகத்தாழ்ந்த
ஸ்தானத்திலும் வைத்துக்கணக்குப்பார்ப்பான் மற்றொரு சமயத்தில்
அதையே கோடிஸ்தானம் எனப்படும் மிகவுயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைத்
துக் கணக்குப்பார்ப்பான். [நவீன மேலாட்டு கணிதநிபுணர்கள் அல்
ஜீப்ரா எனும் கணிதமுறையில் x என்னும் எழுத்துக்கு ஒரு கணக்கில்
மிகக்குறைந்த மதிப்பும், மற்றொரு கணக்கில் மிகவுயர்ந்த மதிப்பும்
கொடுத்துக் கணக்கிடுவது போன்றது இதுவென்று கொள்க.] இது
போலவே பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தாலே இந்த ஸம்ஸாரிசேதன
னுடைய சரீரமும் கர்மாநுஞ்ணமாக ஒருசமயத்தில் மிகச்சிறிய என்றபுரு
வாயிருக்கிறது. மற்றொருசமயம் மிகவுயர்ந்த பிரமலாகவும் ஆகிறது. இத
னிடையே தேவர், மனுஷ்யர், திரியக், ஸ்தாவரம் என்று எத்தனையோ
ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் அடைகிறது. இந்த விகித்திரத்தைக் குறிக்கிறார்
'மகிழலகொன்றேபோல் மாறும் பல்யாக்கை' என்று. (மகிழலகொன்றே
போல் மாறும்) இத்தொடரை அடியொற்றியே பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜ
ஸ்தவத்தில் "படுநைகவராடிகேவ க்லுப்தா ஸ்தூலயோ: காகணிகா
ஸுவர்ண கோட்யோ:" [ர-ஸ்த-2-88] [ஸமர்த்தலுன ஒரு அரசலால் ஒரு
பைஸாவின் ஸ்தானத்திலும், ஒரு ஸவரன் ஸ்தானத்திலும் கல்பிக்கப்பட்ட
ஒரு பலகறைபோலே] என்று அருளிலார். (யாக்கை நெகிழ முயல்கிற
பார்க்கல்லால்) இப்படிப்பட்ட இந்த சரீரம் தானேவிட்டு நீங்கும்படியாக
ஞானம், பக்தி, வைராக்யம் முதலான நற்குணங்களைப்பெற முயற்சி
செய்பவர்களுக்கல்லது. (முகில் விரிந்த சோதிபோல் தோன்றும் சுடர்
பொன் நெடுமுடி எம் ஆதி) மலர்ச்சிபெற்ற மஹாதேஜஸ்ஸைப்போலே
தோன்றும் ஒளியையுடையதாய், பொன்போலே விரும்பத்தக்கதாய், "ஆதி,
ராஜ்யமதிசும் புவநாநாம் ஈசதே பிசுநயந்கில மௌளி:" [வரத-ஸ்த-25]

யவனென்று முறைசொல்லிப் பற்றலாம்படி ஸர்வகாரண
பூதனை ஸர்வேச்வரன், கேவலம் காணவேணுமென்றி
ருப்பார்க்கும் அரியனாயிருக்கும்.

50. அரியபுல னேந்தடக்கி யாய்மலர்கொண்டு ஆர்வம்
புரிய பரிசினால் புல்கில்—பெரியனாய்
மாற்றது வீற்றிருந்த மாவலிபால் வண்கைநீர்
ஏற்றுனைக் காண்ப தெளிது.

பதவுரை:—அரிய—அடக்க முடியாததான, புலன் ஐந்து—
ஐந்து இந்திரியங்களையும், அடக்கி—வசப்படுத்தி, ஆய் மலர்
கொண்டு—ஆராய்ந்து எடுத்த புஷ்பங்களைக் கையில்
கொண்டு, ஆர்வம் புரிய பரிசினால்—அன்பு மிக்க வழியாலே,
புல்கில்—தொழுதால், பெரியனாய்—(செல்வத்திலும், கொடையிலும்)
பெருத்தவனாய், மாற்றது வீற்றிருந்த—(கொடுப்பதில்)
மாறுபடாமலிருந்த, மாவலிபால்—மஹாபலியிடம், வண்கை—
உதாரமான திருக்கையிலே, நீர் ஏற்றுனை—தானஜலத்தை
வாங்கின எம்பிரானை, காண்பது—பேசுவிப்பது, எளிது—
ஸூலபமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை:—இதரவிஷயஸங்கமற்று ஸ்நேஹபுரஸ்ஸர
மாக ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு அவனைக்காணச் சால எளிது
என்கிறார்.

[ஸர்வேச்வரனே! உன் கிரீடமே நீ எல்லாவுலகுக்கும் சக்கரவர்த்தியென்
பதைக் கோட்சொல்லித்தருகிறது.] என்கிறபடியே இவனுடைய ஸர்வாதி
பத்யத்தைக் கோட்சொல்லித்தருவதான நீண்ட முடியையுடையவனும்
எல்லாச் சேதனர்க்கும் 'என்னுடையவன்' என்று உறவுசொல்லிப் பற்ற
லாம்படி அனைவர்க்கும் காரணனாயிருப்பவனுமான ஸர்வேச்வரன், (ஆதி
காண்பார்க்கும் அரிது) ஸர்வேச்வரனான இவன், தகுந்த யோக்யதையைப்
பெறாமல் தன்னைக் காணவேணும் என்னும் நினைவைமாத்திரம் உடைய
வர்க்கு அரியனாகவேயிருப்பன், 'காண்பார்க்கும்' என்ற உம்மையாலே கேட்
பார்க்குமரிது என்று உணர்த்தப்படுகிறது, ப்ராக்ருதவிஷயங்களை விரும்பிக்
கொண்டே அவனைக் காணவேணும், கேட்கவேணும் என்னும் விருப்பத்தை
மாத்திரமுடையவர்களுக்கு முகங்காட்டமாட்டானிவன் என்று கருத்து.
'ஆதி காண்பு ஆர்க்கும் அரிது' என்று பிரித்தும் பொருள்கொள்ளலாம்.

அவதாரிகை:—மற்ற விஷயங்களில் பற்றற்று அன்போடு கூட
அவனை அடைபவர்களுக்கு அவனைக்காண்பது மிகஎளிது என்கிறார்.

உரை:—நியமிக்கவரிதான ஸ்ரோத்ராதிஷ்டாநேந்த்யுநியங் களைந்தையும் இதரவிஷயங்களில் போகாதபடி நியமித்து, அங்குத்தைக்கு யோக்யமாம்படி மயிர்புழுவறச்சோதித்த செவ்விப்பூக்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு ஸ்நேஹோத்தர மான ப்ரகாரத்தாலே, அபிமதவிஷயத்தை அனைக்குமாப் போலே பேபாக்ஷுபமாக ஆஸ்ரயிக்குல், ஈச்வரனிலுங்காட் டில் தண்ணைப்பெருக்க நினைத்திருக்குமவனாய், அர்த்திகளுக் குக் கொடுக்கும் கொடையில் ஒன்றும் மாறாமல், 'ஸர்வ ஸ்வதாநம் பண்ணக்கடவன்' என்று தன்வேறுபாடு தோற்ற வீற்றிருந்த மஹாபலிபக்கவிலே கொடுக்கக்கொடுக்கப் பூரிக்

வ்யா:—(அரிய புலன் ஐந்து அடக்கி)

சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி₄ பூலவத் த்ருட₂ம்

தஸ்யாஹம் நிக்ருஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்॥

[கீதை 6-34]

[கிருஷ்ண! மனம் நிலையற்றதாகவும், நிலைகலங்கச் செய்வதாயும், பல முள்ளதாகவும், (கிழான விஷயங்களில்) நிலையானதாகவுமிருக்கிறதன்றோ. வாயுவைப்போல், அதை அடக்குவதையும் மிகவும் செய்தற்கரியதாகவே நான் நினைக்கிறேன்.] என்கிறபடியே அடக்க அரிதான மெய்வாய் கண் மூக்குச்செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தையும், சப்தஸ்பர்சரூபரஸ கந்தங்களாகிற இதரவிஷயங்களில் போகாதபடி அடக்கி. இப்படி அடக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? எனில்: "ஒரு செய்யிலே (வயலிலே) பாயும் நீர் இரண்டு செய்யிலே பாய்ந்தால் இரண்டு செய்க்கும் போராதொழியு மிறே. (ஆகையாலே) ஸர்வேச்வரனை இச்சிக்கக்கடவவான இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் போகாதபடி அடக்கி" என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. (ஆய் மலர் கொண்டு) பகவத் விஷயத்துக்குத் தகுந்ததாயிருக்கும்படி மயிர், புழு முதலான அசுத்தங்களில்லாதபடி ஆய்ந்துளடுத்த மலர்ந்த பூக்களைத் தேடியெடுத்துக்கொண்டு, (ஆர்வம்புரியபரிசினால்) அன்புமிக்வழியாலே, (புல்கில்) காதலன் காதலியை அணைப்பதுபோலே ஸர்வேச்வரனைப் பெருங்காதலோடு அணைத்தால். (பெரியனாய் மாற்றாது வீற்றிருந்த மாவை) "ஈச்வரோஹம்" [கீதை 16-15] என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனைக்காட்டிலும் தன்னைப் பெரிய வனாக நினைத்திருப்பவனாய், கேட்பார் கேட்டதையெல்லாம் கொடுக்கும் கொடைக்குணத்தில் சிறிதும் மாறாமல் 'எல்லாவற்றையும் கொடுப்பேன்' என்றுபறைசாற்றிக்கொண்டு தன் பெருமைதோற்ற வீற்றிருந்த மஹாபலி, (பெரியனாய்) செல்வத்திலும் வண்மையிலும் பெரியவனாய் என்றுமாம்.

கிற அழகியதிருக்கையிலே தான் அர்த்தியாய்ச் சென்று
நீரையேற்று மண்கொண்டவனைக் கண்டு அநுபூதிக்கை
சால எளிதாயிருக்கும்.

51. எளிதி விரண்டடியுங் காண்பதற்கு என்னுள்ளம்
தெளியத் தெளிந்தொழியும் செவ்வே—களியில்
பொருந்தா தவனைப் பொரலுற்று அரியா
யிருந்தான் திருநாம மெண்.

பதவுரை:—என் உள்ளம்—என்னுடைய நெஞ்சமே! எளி
தில்—ஸுலபமாக, இரண்டு அடியும்—இரண்டு திருவடிகளையும்,
காண்பதற்கு—ஸேவிப்பதற்குத் தகுந்தபடி, தெளிய—(நீ)
தெளிவு பெற்றால், செவ்வே தெளிந்தொழியும்—(அவனும்)
நன்றாக உகந்து விடுவான்; களியில்—தர்வத்தினால், பொருந்
தாதவனை—தன்னைச் சேராதவனுடன், பொரல் உற்று—போர்
செய்கைக்கு ஒருப்பட்டு, அரியாய்—நரஸிம்ஹமாய், இருந்
தான்—அவதரித்தவனுடைய, திருநாமம்—அழகிய பெயர்களை,
எண்—எண்ணுவாயாக.

அவதாரிகை:— இனிதாகத் திருநாமத்தை வாயாலே
சொல்லவே ப்ரஹ்மாதனுக்கு விரோதியைப்போக்கித்
தன்னைக் கொடுத்தாப்போலே நமக்குத் விரோதியைபோக்
கித் தன்னை நமக்குத் தந்தருளும் என்கிறார்.

(மாலிபால் வண்கைநீர் ஏற்றுகைக்காண்பது எனினு) அந்த மஹாபலியின் பக்
கலிலே, "அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை" [திருநெடு-6] என்கிறபடியே யாசிப்
பார் 'போதும் போதும்' என்று கூறப்படியாகக் கொடுத்துக் கொடுத்துப்
பூரித்துவளரும் திருக்கையாலே தானே ஏற்று மண்கொண்டவனைக்கண்டு
அநுபவிப்பது எனினு. (புல்கில் எனினு) அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் திருவுலகை
அளந்தாற்போலே ஆசாலேசமுடையாயையும் அணையவருவான் அவன்.
அப்போது அவனை விலக்காமல் அன்போடு அணைப்பவர்களுக்கு மிக
எளியவாயிருப்பானவன். (மாலிபால்...எனினு) எத்தனையோ தோஷங்க
ளிருந்தும் விலக்காமையையே பற்றாசாகக்கொண்டு மஹாபலியிடம் யாசக
னாய் வந்தான். அப்படிப்பட்டவன் அரிய புலன் ஐந்தடக்கி ஆய்மலர்
கொண்டு ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புல்கில் எளியவனாவான் என்பது
சொல்லவும்வேணுமோ?

உரை:—எனக்கு விதேயமான நெஞ்சே! காணவேணும் என்னும் அபிஸந்தியுடையார்க்கு அதிஸுலபமான திருவடிகளிரண்டையும்சுண்டு அநுபவிக்கைக்கு நீ அழகிதாக விஷய காலுஷ்யமற்று நீர்மலமாக, அவன் மேலெழுவன்றிக்கே திருவுள்ளத்தோடே செவ்வீதாக நான் முன்பு பண்ணின ப்ராதி கூல்யபரம்பரைகளிலே அதிப்ரஸந்நனய்விடும். “न नमेयं” (ந நமேயம்) என்று தன்னைக் கிட்டோடாம் என்றிருந்த ஹிரண்யனைப் பொருதுமுடிக்கையிலே ஒருப்பட்டு அவன் வரத்துக்குள்ளடங்காத நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு

அவதாரிகை:—இனிய பாலைக்குடிக்கவே பித்தம் திருமாப்போலே, இனிதாகத் திருநாமத்தை வாயா லே சொல்லவே, ப்ரஹ்மாதனுக்கு விரோதியைப்போக்கித் தன்னைக் கொடுத்தாப்போலே நம் விரோதிகளைப் போக்கித் தன்னை நமக்குக் கொடுத்தருளுவான் என்று தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(என் உள்ளம்) உள்ளம்! என்றது விளி. எனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் நெஞ்சமே! என்றபடி. (எளிதில் இரண்டடியும் காண்பதற்கு) காணவேணும் என்னும் உறுதியுள்ளவர்களாய் சென்ற பாசுரத்திற்படியே அரியபுலனைந்தடக்கி ஆய்மலர்கொண்டு ஆர்வர்புரிய பரிசினால் புல்குமவர்களுக்கு எளிதாயிக்கும் இரண்டுதிருவடிகளையும் காணத்தக்கபடி. எளிதில்—எளிதாயிருக்கும், அன்றிக்கே எளிதில் காண்பதற்கு—எளிதாகக் காண்பதற்கு என்றமாம். அப்படியுமன்றியே எளிது இல்—நாற்பத்தொன்பதாம் பாசுரத்தில் சொல்லியபடியே காணவேணும் என்னும் ஆசையை மாத்திரம் உடைய விஷயப்ரவணர்க்கு ஸுலபமல்லாத திருவடிகள் என்று மாம். (காண்பதற்குத் தெளிய) அத்திருவடிகளைக்கண்டு அநுபவிக்கலாம் படி. நீ தெளிவு பெற்றாயாகில், விஷயங்களிலே ஈடுபட்டுக் கலங்கிநிற்கும் நீ அவற்றிலே பற்றைவிட்டு அழகாகத் தெளிவுபெற்றாயாகில், (செவ்வே தெளிந்தொழியும்) அவனும் மேலெழுந்தவாரியாகவல்லாமல் மனப்பூர்வமாக நன்கு தெளிந்துவிடுவான். அதாவது:—நான் முன்செய்த துஷ்கர்மஸமுஹங்களாலே கலங்கியிருந்தவன் என் மனமாகிற நீ தெளிந்தவுடன் தானும் மனப்பூர்வமாக மிகத்தெளிந்துவிடுவான். இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமென்ன வெனில்: சிறுவனான ப்ரஹ்மாதன் தெளிந்துநிற்க, அவன் விஷயத்தில் தெளிந்து நின்று காரியம் செய்தபடி கண்டிலையோ? என்கிறார் மேலே: (களியில் பொருந்தாவனை) வரபலம், அத்தால் வந்த தேஹபலம் முத

ப்ரஹ்லாத விரோதியைக் கைதொட்டழித்த ஆஹ்லாதத் தாலே ஸுப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஆஸித்வாத்ஸல்யாதிசூனங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை ரஸ்யதையாலே நெஞ்சிலே ஊற்றிருக்கும்படி அநுஸந்தி, பின்னை நம் கையிலும் பிறர்கையிலும் விட்டுக்கொடான் என்று கருத்து.

எளிதில்—எளிதல்லாத—ஸுலபமல்லாத இரண்டு திருவடிகள் என்னுதல். என்னுள்ளம்—என் உள்ளமே! என்று ஸம்புத்தி.

52. எண்மர் பதினொருவ ரீரறுவ ரோரிருவர்
வண்ண மலரேந்தி வைகலும்—நண்ணி
ஒருமலை யால்பரவி யோவாது எப்போதும்
திருமலைக் தொழுவர் சென்று.

பதவுரை:—எண்மர்—அஷ்டவஸுக்களும், பதினொருவர்—ஏகாதசருத்ரர்களும், ஈரறுவர்—தவாதசாதிதயர்களும், ஓர் இருவர்—இரட்டையரான அச்விநீதேவர்களும், வண்ணம் மலர் ஏந்தி—பல நிறங்களையுடைய பூக்களை ஏந்திக்கொண்டு, வைகலும் நண்ணி—தினந்தோறும் அணுகி, ஒரு மாலையால்—ஒப்பற்ற புருஷஸூக்தமாகிற சொல்மாலையாலே, ஒவாது எப்போதும்—இடைவெளியின்றியிலே எல்லாக்காலமும், பரவி—துதித்து, திருமலை—லக்ஷ்மீநாதனை, சென்று கைதொழுவர்—அணுகி வணங்குவார்கள்.

லானவற்றுலே கர்வங்கொண்டு “எவருக்கும் வணங்கமாட்டேன்” என்று ராவணனைப்போலே கூறிக்கொண்டு தன்னிடம் பொருந்தாமலிருந்த இரணியனை, (பொரலுற்று) சண்டைசெய்து அழிக்கமுற்பட்டு, (அரியாய்) அவன் வரத்துக்குள் அடங்காத நரசிங்கவேஷத்தையுடையவனாய் (இருந்தான்) அடியாலான பிரஹ்லாதனின் விரோதியைப்போக்கிய உகம்பாலே நிலையாக இருந்தான், “சீற்றத்துக்கு இறைபோராமல் சோம்பியிருந்தான்” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, (திருநாமமெண்) அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஆசிரிதவாத்ஸல்யம், ஸௌசீல்யம் முதலான குணங்களைச் சொல்லும் திருநாமங்களை இனிமையாலே நெஞ்சிலே ஊற்றியிருக்கும்படி எண்ணுவாயாக, அப்படி எண்ணினால் நம்மை நாமே ரக்ஷித்துக் கொள்ளும்படியாகவும், பிறர் ரக்ஷிக்கும்படியாகவும் கைவிட்டுவிடமாட்டான், பிரஹ்லாதனைத் தானே ரக்ஷித்துபோலே வந்து ரக்ஷிப்பான் என்கிறார்.

அவதாரிகை:—நமக்கு அவன் பேர் சொல்லாவிடில் ஜீவிக்க அரிதோ? என்ன. துர்மானிகளான அதிகாரி புருஷர்களடங்கலும் அவனை ஆஸ்ரயித்தன்றோ தங்கள் அதிகாரங்களைப் பூண்கட்டிக்கொள்ளுகிறது. நமக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறார்.

உரை:— அஷ்டவஸுக்களும், ஏகாத்யுருத்வர்களும், த்வாத்யுருத்வர்களும், அத்வதீபரான அச்விதிகளிருவரும், நானாவர்ணமான புஷ்பங்களை தூரித்துக்கொண்டு ஸர்வகாலங்களிலும் வந்துகிட்டி, அத்வதீபமான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதி ஸந்தூர்ப்புங்களைக்கொண்டு அடைவுகெடப்

அவதாரிகை:—“திருநாமம் எண்” என்று திருவுள்ளத்தேநோக்கி அருளிச்செய்தார் கீழ்ப்பாசரத்தில். ‘நமக்கு அவன்பேர் சொல்லாவிடில் உயிர்வாழமுடியாதோ?’ என்று திருவுள்ளம் கேட்க, ‘துரஹங்கரமுடைய அதிகாரிபுருஷர்களான தேவர்களும் அவனைத் தொழுதேதங்களுடைய அதிகாரங்களை உறுதிசெய்துகொள்ளும்போது, நாம் அவனுடைய திருநாமத்தாலேயே உயிர்வாழவேணும் என்பதைச் சொல்லவேணுமோ?’ என்கிறார்.

வ்யா:—(எண்மர்) அஷ்டவஸுக்களும், (பதினொருவர்) பதினொரு உருத்திரர்களும், (ஈரறுவர்) பன்னிரு ஆதித்யர்களும், (ஓர் இருவர்) அழகிலே ஒப்பற்றவர்களான அச்விதீதேவதைகள் இருவரும், இப்படி முப்பத்துமூன்று தேவதைகளைச் சொன்னது முப்பத்துமுக்கோடி தேவதைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். ருக்வேதம் பத்தாம்மண்டலம் 125-வது ஸூக்தம் முதல்மந்திரத்திலே “ருத்விரேபி: வஸுபி: ஆதித்யை: அச்விநோபு:” என்று இம்முப்பத்துமூன்று தேவர்தலைவர்களும் எடுக்கப்பட்டது இங்கு அறியத்தக்கது. (வண்ணமலரேந்தி) நானாவர்ணங்களையும் காட்டும் திருமேனிக்குப் பொருத்தமாகப் பலவர்ணங்களையுடைய மலர்களை ஏந்தி, (வைகலும் நண்ணி) ஒருநாள் இரண்டுநாளல்ல; தினந்தோறும் ஸர்வேச்வரனைச் சென்று அடைகிறார்கள். அடைந்து செய்வதென்? என்னில்: (ஒருமாலையால் பரவி) ஒப்பற்றதான புருஷஸூக்தத்தாலே துதித்து, “வேதேஷு பெளருஷம் ஸூக்தம்” [வேதங்களுள் சிறந்தது புருஷஸூக்தம்] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. (பரவி) அன்பின்பிரகதியாலே முறைதவறித் துதித்து, (ஒவாது எப்போதும்) துதித்து முடித்தார்கள் என்பதில்லாமல் எல்லாக்காலத்திலும் இடைவிடாமல் துதித்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். (திருமலைக் கைதொழுவர்) லக்ஷ்மீநாதனைக் கைகளால்

புகழ்ந்து, எல்லாக்காலத்திலும் உச்சிவீடுவிடாதே அபி, மதங்களைக் கடிப்பிக்கும் கடிக்கையான பெரியபிராட்டியா ரோடே கூடியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ஆர்மானத்தைத் துறந்து சென்று கிட்டி ஆசிரயிப்பார்கள்.

53. சென்றால் குடையா மிருந்தால் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கு
மணையாம் திருமாற் கரவு.

பதவுரை:—திருமாற்கு — பிராட்டியுடன் கூடியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு, அரவு—திருவந்தாழ்வான், சென்றால் குடை ஆம்—(எம்பெருமான்) உலாவப்புக்கால் குடையாயிருப்பன்; இருந்தால் சிங்காசனமாம்—எழுந்தருளியிருந்தால் எம் ஹாஸனமாயிருப்பன்; நின்றால் — நின்றுகொண்டிருந்தால், மரவடியாம்—திருப்பாதுகையாயிருப்பன்; நீள்கடலுள்—பரந்த கடலிலே, என்றும்—கண்வளர்த்தருளும்போதெல்லாம், புணையாம்—தெப்பமாயிருப்பன்; மணி விளக்காம்—மங்களதீபமாயிருப்பன்; பூம்பட்டாம்—அழகிய திருப்பரியட்டமாயிருப்பன்; புல்கும் அணையாம்—தழுவிக்கொள்ளும் தலையணையாயிருப்பன்.

தொழுவார்கள். தாங்கள் விருடும்பும் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களாகிற பயன்களை ஸாதித்துக்கொள்வதற்கு புருஷகாரபூதையான பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ஆசிரயிப்பார்கள். (ஒருமாலையால் பரவி-திருமலைக் கைதொழுவர்) “ஹ்ரிச்சதே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ” என்னும் புருஷஸூக்தமந்திரத்தைச் சொல்லி லக்ஷ்மீநாதனைச் சரண்புகுவர், “ததுபர்யயி பூராதூராயண: ஸம்புவாத்” [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-3-25] [‘ப்ரஹ்மோபாஸனம், (மநுஷ்யர்களைக்காட்டிலும்) மேலான தேவர்களுக்கும் (கூடும்)’ என்று பூராதூராயணர் (நினைக்கிறார்); (அவர்களுக்கும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடைந்தாயிருக்கையாகிற அர்த்தித்வமும், மோக்ஷஸாதனத்தை அநுஷ்டிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியமும்) இருக்கக்கூடுமாகையால்.] என்கிறபடியே மோக்ஷத்திற்காகவும் தேவர்கள் பரமாத்மாவை உபாஸிக்கக் கூடும் என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. (சென்று) “ஈச்வரோஹம்” என்றிருக்கும் தங்களுடைய துரபிமானத்தைவிட்டு, அவளிருக்குமிடம் சென்று அவளை ஆசிரயிப்பார்கள்.

அவதாரிகை:—ஸ்வப்ரயோஜனத்துக்கு மடியேற்கும் தூர் மானிகள் ஆச்ரயிக்கும்படியை அநுஸந்தித்த உள்வெதுப் படங்கும்படி அநந்யப்ரயோஜனராய், அபிமானகூந்தூரஹித ராய், தத்ததூவஸ்தோசிதமான வடிவெடுத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்யக்கடவ நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான திருவனந்தாழ்வான் அங்குத்தைக்கு அடிமைசெய்யும்படியை அநுபூவிக்கிறார்.

உரை:—பெரியபிராட்டியாரோடே நித்யஸம்யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு, அவனும் அவளுங்கூடக் கண்ணற்றுத் துகைத்துப்பரிமாறுகைக்கு யோக்யமான வடியையுடைய திருவனந்தாழ்வான், உகப்புக்குப் போக்குவீடாக அவன் உலாவியருளப்புக்கால் மழை வெய்யில் படாதபடி.

அவதாரிகை:—சுயநலத்தை விரும்பி யாசிக்கும் துரபிமானிகளான தேவர்கள் அவனையடையுப்படியைச் சென்ற பாசரத்தில் பேசியதாலே உண்டான மன்வருத்தம் நீங்கும்படியாக, ஒருபயனையும் கருதாதவராய், துரபிமானத்தின் நூற்றமும் அற்றவர்களாய், பரமபுருஷனுடைய அந்தந்த நிலைகளுக்குரிய வடிவையெடுத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்பவரான நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான திருவனந்தாழ்வான் பரமபுருஷனுக்கு அடிமை செய்யும்படியை அநுபூவிக்கிறார்.

வ்யா:—(திருமாற்கு) பெரியபிராட்டியாருடன் எப்போதும் சேர்ந்தே யிருக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கு, “தயா ஸஹாஸீநமந்தபோகிநி” [ஸ்தோ-ர 39] [திருவனந்தாழ்வான்மேலே, பெரியபிராட்டியாரோடு எழுந்தருளியிருப்பவனை] என்றார் ஆளவந்தார். (அரவு) திருவனந்தாழ்வான், பரமபுருஷன் பிராட்டியோடு தனியேயிருக்கும்போதும் ஒரு சேதனன் என்று கூசவேண்டாமல், அவனும் அவளுங்கூட இஷ்டப்படித் துகைத்து விளையாடலாம்படியான பஞ்சண்போலேயிருக்கிறபடி, ராஜாக்களின் அந்த: புரங்களிலே கூனர், குறளர், அலிகள் முதலானார் வேலைக்காரர்களாயிருப்பதுபோலே இவனுமிருக்கிறபடி. (அரவு) கட்டிப்பொன் பலவிதமான ஆபரணங்களாக்கவல்லதாயிருப்பதுபோலே இவ்வடிவமும், குடை, சிங்காசனம், மரவடி, புனை, மணிவிளக்கு, பூம்பட்டு, அனை முதலான பல கைங்கர்யோபகரணங்களாகஆக்கிக்கொள்ளலாம்படியிருக்கிறது. (சென்றால் குடையாம்) தன் உகப்புக்குப் போக்குவீடாக ஸர்வேச்வரன் உலாவியருளப்புக்கால், மழை வெய்யில்படாதபடி குடையாக ஆவான் திருவனந்தாழ்வான், கிருஷ்ணாவதாரத்திலே குழந்தையாகிற கண்ணனை வஸுதேவர் தூக்கிச்

குடையாம். தன் இச்சையாலே எழுந்தருளியிருந்தால் திவ்ய ஸீம்ஹாஸனமாம். ஸ்வேச்சையாலே எழுந்தருளினீன்றால் திருவடிநிலைகளாம். பரப்பையுடைத்தான கடலிலே கண் வளர்ந்தருளும்போதைக்கு ஸர்வகாலத்திலும் திருப்பள்ளி மெத்தையாம். ஏதேனுமொன்றை விளக்கிட்டுக்காண அபேக்ஷிதமானபோது மங்குளதீபமாம். சாத்தியருளத் திருப்பரியட்டம் அபேக்ஷிதமான ஸமயத்தில், பும்ஸ்த்வாவஹமான அழகிய திருப்பரியட்டமாம். சாய்ந்தருளின போதைக்குப் பிராட்டிமார் 'சீறுபாறு' என்னும்படி தழுவணையாம்.

54. அரவ மடல்வேழ மான்குருந்தம் புள்வாய்

குரவை குடமுலைற் குன்றம்—கரவின்றி

விட்டிற்றுத்து மேய்த்தொசித்துக்கீண்டு கோத்தாடி உண் டட்டெடுத்த செங்கணவன்.

சென்றபோது இவன் குடையாகப் பின்தொடர்ந்ததைக் கண்டோமன்றோ 'வாஷாதபவாரணாதிபி:' '[ஸ்தோ-ர 40] என்றார் ஆளவந்தார். (சென்றால்) "நான் குடையாய் நின்றேன்; நீ உலாவாயாக" என்று கூறுவதில்லை. அவன் உலாவிலால் குடைவேண்டியபோது தான் குடையாகிறான். சேஷி யுகந்த அடிமைசெய்பவன் என்றுகருத்து. இதலுன்றோ 'சேஷன்' எனப் படுகிறான். (இருந்தால் சிங்காசனமாம்) ஸர்வேச்வரன் தானே விரும்பி எழுந்தருளியிருக்க நினைத்தபோது அழகிய ஸீம்ஹாஸனமாகத் தன்னை ஆக்கிக்கொள்வான். (நின்றால் மரவடியாம்) அவன் தான் விரும்பி எழுந்தருளினீன்றால் இவன் திருப்பாதுகைகளாவான். (நீள் கடலுள் என்றும் புணையாம்) பெரும் பரப்பையுடையதான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளும்போது இவன் எல்லாக்காலத்திலும் திருப்பள்ளிமெத்தையாயிருப்பான். (மணிலிளக்காம்) ஏதேனும் ஒரு பொருளை விளக்கிட்டுக் காண வேண்டியிருக்கும்போதும், மங்களகாலங்களிலே மங்களதீபம் வேண்டியிருக்கும்போதும் சோதிமயமான இரத்தினங்களைத் தலையிலே தாங்கி நிற்கும் இவன் மங்களதீபமாகவும் ஆவான். (பூம்பட்டாம்) ஸர்வேச்வரன் சாத்திக்கொள்ளத் திருப்பீதாம்பரம் வேண்டியிருக்கும்போது இவன்தானே பரமபுருஷனெனக் காட்டித்தரும் திருப்பீதாம்பரமாவான் (புல்கும் அணையாம்) சாய்ந்தருளும்போது, பிராட்டிமாரும்பொருமைகொள் ளும்படி பரமபுருஷன் தழுவிக்கொள்ளும் அணையாக ஆவான் திருவந்தாழ்வான். பிராட்டிமாரோடு ஊடல் நடையாடும்போது அத்துன்பம் தீர்த்தழவிக்கொள்ளும் அணையாயிருப்பான் என்றமாம். "நிவாஸச்யயா" [ஸ்தோ-ர 40] என்னும் ச்லோகத்திலே ஆளவந்தார் இப்பாகுரத்தை மொழிபெயர்த்தருளினார்.

பதவுரை:—செம் கண் அவன் — செந்தாமரைக்கண்ணனாகிய எம்பெருமான், கரவு இன்றி-மறைவில்லாமல், அரவம் விட்டு—காளியநாகத்தை விரட்டிவிட்டும், அடல் வேழம் இறுத்து-சண்டைசெய்வவந்தகுவலயாபீடமென்ற யானையின் கொம்பை முறித்தும், ஆன் மேய்த்து-பசுக்களை மேய்த்தும், குருந்தம் ஒசித்து—(அஸுராவேசமுடைய) குருந்தமரத்தை ஒடித்தும், புள் வாய் கீண்டு—கொக்குருவங்கொண்டு வந்த அஸுரனுடைய வாயைக்கிழித்தும், குரவை கோத்து-(ஆய்ச்சிகளுடன்) ராஸகரீடைசெய்தும், குடம் ஆடி—குடக்கூத்து ஆடியும், முலை உண்டு-(பூதனையின்) முலைப்பாலை (உயிருடன்) உறிஞ்சியும், மல் அட்டு—(சாணூரமுஷ்டிகர்களுள்ளும்) மல்லர்களைக் கொன்றும், குன்றம் எடுத்த — கோவர்த்தன கிரியை எடுத்தும் (செய்த செயல்களிருந்தபடியென்!)

அவதாரிகை:—இப்படி தன் நினைவுக்கீடாக அடிமை செய்யும் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையைவிட்டு, இங்கே வந்து அவதரித்துக் களைபிடுங்கித் தன் விபூதியை நோக்கும்படியை அநுபூவிக்கிறார்.

உரை:—புண்டூரீகாஷ்ணான அந்த ஸர்வேச்வரன், மறைக்கையின்றிக்கே ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி காளியனாகிற ஸர்ப்பத்தை விட்டடித்து, யுத்தேதூர்முகமான குவ

அவதாரிகை:—இப்படி தான் விருப்பியபடியெல்லாம் அடிமை செய்யும் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையைவிட்டு இங்கே வந்து கண்ணனாய் அவதரித்ததன் விபூதிக்குக்களையாபிடுங்கும் அஸுரரக்கர்களை அழித்துத் தன் ஸீலாவிபூதியை ரக்ஷிக்கும்படியை அநுபூவிக்கிறார்.

வ்யா:—(செங்கண் அவன்) அடியார்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தைக் கோட்டு சொல்லித்தரும் தாமரைக்கண்ணனான அந்த ஸர்வேச்வரன், (கரவின்றி) மறைவில்லாமல் எல்லாவுலகும் அறியும்படி செய்தசெயல்களை அநுபவிக்கிறார். முதலிரண்டடிகளிலுள்ள 'அரவம்' முதலான பத்துப்பதங்களையும் கடையிரண்டடிகளிலுள்ள 'விட்டு' முதலான பத்துப்பதங்களோடு முறையே சேர்த்துப்பொருள் கொள்ளவேணும். இதை 'நிரனிறையணி' என்பர். (அரவம் விட்டு) காளியனாகிற பாம்பை, அவன் மனைவி

லயாபீடத்தை முறித்து விழவிட்டு, பசுக்களைக் குறைவற
மேய்த்து, குருந்தத்தை இணுங்கிப் பொகட்டு, பூகாஸுர
னுடைய வாயைக்கிழித்து, இடைப்பெண்களோடே திருக்
குரவைகோத்து, ஐச்வர்யச்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக்
குடமெடுத்தாடி, நலிய வந்த பூதனை முலையைப் பராணஸஹித
மாக உண்டு, கம்ஸன் ஏவிற்புச் செய்வான் என்று எதிர்த்து
வந்த மல்லரை முடித்து, வர்ஷாபத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக
கோவர்த்தநபர்வதத்தை எடுத்தது முசலான இச்செயல்க
ளானவை இருந்தபடியென்! என்று வித்துராய் அநுபூவிக்
கிருர். இது நிரனிரையென்று தமிழர் சொல்லும் லக்ஷணம்.

**55. அவன்தம ரெவ்வினைய ராகிலும் எங்கோ
னவன்தமரே யென்றெழிவ தல்லால்—நமன்தமரா
லாராயப் பட்டறியார் கண்டீர் அரவணைமேல்
பேராயர்க் காட்பட்டார் பேர்.**

யர் சரணம் புகுகையாலே உயிரை வாங்காமல் பொய்கையிலிருந்து
விரட்டிவிட்டு, (அடல் வேழம் இறத்து) தன்னைக்கொல்லவந்த குவலயா
பீடயானையைக் கொம்பைமுறித்து அழித்து, (ஆன்மேய்த்து) தன்
மேன்மைபாராமல் இடையலுய்வதரித்தபாது பசுக்களை ஒரு குறையு
மில்லாமல் மேய்த்து, (குருந்தம் ஒசித்து) அஸுராவேசமுடைய குருந்த
மரத்தை ஒடித்து, (புள்வாய் கிண்டு) கொக்குருவங்கொண்டுவந்த அஸுர
னுடைய வாயைக்கிழித்து, (குரவை கோத்து) ஆய்ச்சிகளுடன் ராஸக்ரீடை
எனப்படும் குரவைக்கூத்து ஆடி, (குடம் ஆடி) நாற்சந்தியிலே அனை
வரும் காணும்படி ஈச்வரனுயிருக்கையால் உண்டான மதிப்புக்குப் போக்கு
வீடாகக் குடமெடுத்து ஆடி, (முலை உண்டு) கொல்லவந்த
பேயான பூதனையின் முலைப்பாலை உயிரோடு உண்டு, (மல் அட்டு) கம்ஸன்
ஏவினபடியே தன்னைக்கொல்லவந்த சாணூரமுஷ்டிகர்களென்னும் மல்லர்
களை அழித்து, (குன்றம் எடுத்த) இந்திரன் கல்மழை பொழிந்தபோது
ஆயர்களையும் பசுக்களையும் காக்க கோவர்த்தனமலையை எடுத்து ஆக
விப்படிச்செய்த செயல்கள் என்ன ஆச்சரியமானவை என்று அநுபூவிக்
கிருர், எடுத்த—எடுத்தன, “செங்கண் அவன் விட்டிறத்து மேய்த்
தொசித்துக்கிண்டு கேர்த்து ஆடி உண்டு அட்டு எடுத்தவை—அரவம் முத
லானவை” என்று கூட்டிப்பொருள் கொள்வது, இவ்வுலகிலுள்ளாரையும்

பதவுரை:—அவன் தமர்-அந்தப் பரமபுருஷனுடைய பக்தர்கள். எவ்வினையர் ஆகிலும்-எப்படிப்பட்ட கர்மத்தை உடையராயிருந்த போதினும். 'எம் கோன் அவன் தமரே' என்று—'எமக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய பக்தர்களல்லவா' என்று புகழ்ந்து. ஒழிவதல்லால்-நீங்கிப்போவதைத் தவிர, அரவணை மேல் பேர் ஆயர்க்கு ஆட்பட்டார் பேர்-திருவனந்தாழ்வானாகிய படுக்கையின்மேல் இருந்து (அடியவர்களை அளிப்பதற்காக) ஆயனாய் வந்து அவதரித்த எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்பவர்களுடைய பெயரை தரித்தவர்களும், நமன் தமரால்-யமனுடைய தூதரால், ஆராயப்பட்டு அறியார் கண்டீர்-தேடப்பட்டறியார்கள் கிடீர்.

அவதாரிகை:—அவன் இப்படி ஆஸிதரைக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டு நோக்கித் தத்விரோதிகளையும் போக்கும் ஸ்வபூவனாயிருக்க, ஆர்தான் இவர்களைக் கண்கொண்டு சிவக்கப்பார்க்கவல்லார்? என்கிறார்.

திருவனந்தாழ்வானப்போலே அடிமைகொள்வதற்காக அவன் கண்ணையவதரித்து இப்படியெல்லாம் தாழநின்று பரிமாறினான் என்று கருத்து.

அவதாரிகை:—அவன் இப்படிக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுக்கொண்டு தன் அடியார்களை நோக்கி, அவர்களுடைய விரோதிகளையும் நீக்கியருளுகையில் எவர்தான் இவர்களைக் கண்சிவக்க நோக்கமுடியும்? என்கிறார்.

ஸ்வபுருஷமபிஷீஷ்ய பாஹஸ்தம்

வத்யதி யம: கில தஸ்ய கர்ணமுலே |

பரிஹர மதுஸுததுநப்ரபந்நாந்

ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் ||

[வி-பு 3-7-14]

[பாசத்தைக் கையில்கொண்ட தன்னுடைய கிங்கரனைக் கண்ணிலேநோக்கி, அவனுடைய காதினுள் யமன் (பின்வருமாறு) சொல்லுகிறான்:—“மதுஸுதனை சரணமடைந்தவர்களை அணுகாதே; நான் மற்ற மனிதர்களுக்கே ப்ரபு; வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரபுவல்ல”.]

“அஹமரவரார்ச்சிதேந தூதரா

ஸம இதி லோகஹிதாஹிதே நியுத்த: |

உரை:—அந்த ஸர்வேச்வரனுக்கு அநுகூலராய்ப்போரும் ஆஸ்திரானவர்கள். அக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரண ரூபமான எந்தத்தொழிலையுடையராணர்களாகிலும், 'எங்களுக்கு ஸ்வாமியான அந்த ஸர்வேச்வரனை ஆஸ்ரயித்த மஹா புருஷர்களிறே' என்று அவர்களைக் கொண்டாடித் தங்களைக்கொண்டு கடக்கப்போமித்தனையொழிய, திருவரவணே

ஹரிசூருவஸுகோடஸ்மி ந ஸ்வதந்தர:

ப்ரபுவதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு: ||"

[வி-பு 3-7-15]

[தேவர்களுள் சிறந்தவர்களாலும் பூஜிக்கப்படும் ஸர்வேச்வரனால் 'எல்லாரிடமும்) ஸமமாயிருப்பவன்' என்னும் காரணத்தினால் உலகத்திற்கு ஹிதத்தைக் கொடுப்பதிலும், அஹிதத்தைப் போக்குவதிலும் நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறேன்; (நான்) ஸ்வதந்திரன்ல்லேன்; விஷ்ணு என்னையும் நியமிப்பதில் சக்தியுள்ளவன்.]

"கமலநயந! வாஸுதேவ! விஷ்ணே!

தூரணிதூராச்யத! ஸங்குசக்ரபானே! |

புவ ஸரணமிதீரயந்தி யே வை

த்யஜ பூட! தூரதரணே தாநபாபாந் ||"

[வி-பு 3-7-33]

[தூத! "செந்தாமரைக்கண்ணா! வாஸுதேவா! விஷ்ணுவே! பூமியை தரிப்பவனே! அடியாரை நழுவவிடா அச்சுதனே! சங்கசக்கரங்களைத் திருக்கையில் தரித்தவனே! (எனக்கு) நீயே கதியாகவேணும்" என்று எவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, பாபமற்றவர்களான அவர்களை வெகுதூரத்தில் விட்டுப்போ.] என்னும் ச்லோகங்களின் ஸாரார்த்தமிது.

வ்யா:—(அவன் தமர் எவ்வீனையராகிலும்) ஸர்வேச்வரனுடைய பக்தர்கள் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தாலும் சரி; செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யாமற் போனாலும் சரி; புண்ணியத்தைச் செய்தாலும் சரி; பாபத்தைச் செய்தாலும் சரி. (எங்கோன் அவன் தமரே என்று நினைத்தல்லால்) 'எம்முடைய ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனை அண்டிய மஹான் களன்றோ' என்று கொண்டாடி, விலகிச் செல்வதல்லாமல், (எங்கோன் என்...) ராஜமஹிஷியின் குற்றத்தை ராஜஸேவகன் ஆராயலாமோ? என்கை.

யிலே வர்த்திக்கக்கடவனாய், இடைத்தனத்தில் தனக்கொத் தாரில்லை என்னும்படி அதில் ப்ரதாநனான க்ருஷ்ணனுக்கு அடிமைபுக்கிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை தங்களளவன் றிக்கே தங்கள் பேருங்கூட நாட்டார் கார்யம் ஆராய்கைக்கு அவ னுடைய ஆளாயிருக்கிற யமனுக்கு அந்தரங்கபடராயிருக் கிறவர்களால் ஆராயப்பட்டறியார்கிடர்.

(நமன் தமரால் ஆராயப்பட்டறியார் கண்டர்) ந ம ன ன லே யே ஆராயப்படமாட்டாதபோது, அவன் தமராலே ஆராயப்பட முடியுமோ? (நமன்) நாட்டார் செய்யும் நன்மைதீமைகளை ஆராய் வதற்கென்றே அவனான் நியமிக்கப்பட்டவன். (தமரால்) அவனுக்கு அந்தரங்க வேலைக்காரர்களாலும் ஆராயப்படமாட்டார். (பேர் ஆராயப்பட்டறியார்) தங்களுடைய புண்ணியபாபங்கள் ஆராயப் படுவதில்லையென்பது மாத்திரமல்லாமல் தங்களுடைய பெயருங் கூட நமன் தமரால் ஆராயப்பெற்றறியார்கள். இப்படிப்பட்ட பெருமையுடையவர்கள் தான் ஆர்? என்னில்: (அரவணைமேல் பேராயற்கு ஆட்பட்டார்) திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளி, வருந்துவார் கூக்குரல்கேட்டுப் படுக்கையில் பொருந்தப்பெருமல், இடக்கையும் வலக்கையும்றியாத இடைத்தனத்தில் இவனையொத்தா ரில்லை என்னும்படி இடையர்களில் பெரியவனான கண்ணனாக அவ தரித்தவனுக்கு ஆட்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். (அரவணைமேல்... ஆட்பட்டார்) படுக்கைப்பற்றில் ஆராயமுடியுமோ? (அரவணைமேல் பேராயற்கு ஆட்பட்டார் பேர்) 'அரவணைமேல் பேராயனுக்கு ஆட் பட்டவர்களுடைய பெயரை தரித்தவர்கள்' என்றும் கொள்ளலாம். ஒரு பாகவதனுடைய பேரை ஒரு அபாகவதன் தரித்தாலும், அவ னுடைய பெயரையும் யமன் சபையில் வாசிக்கமாட்டார்கள் என்று கருத்து. இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானப்ரக்ரியை. (அர வணைமேல் பேராயற்கு) அவனே அவர்களுக்காகப் படுக்கையும் அடிக்கொதித்து நாட்டிற்றிற்று படாதனபடும்போது இவர்கள் அவர்களை ஆராயமுடியுமோ? "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரை யாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அதுசெய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர் போலும்" [பெரியாழ் திரு 4-9-2] என்கிறபடியே பிராட்டியாலும் குற்றஞ்சொல்லமுடியாத விடத்திலே யமனே ஆராயப்போகிறான்?

56. பேரே வரப்பிதற்ற லல்லாலெம் பெம்மாணை
ஆரே யறிவா ரதுநிற்க—நேரே
கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ண
னடிக்கமலத் தன்னை யயன்.

பதவுரை:—பேரே—(எம்பெருமானுடைய) திருநாமத்
தாலே, வர—அவன் வரும்படியாக, பிதற்றல் அல்லால்—முறை
யில்லாமல் சொல்லுவதைத்தவிர, எம் பெம்மாணை—எம்பெரு
மாணை, ஆரே அறிவார்—யார்தான் அறியமுடியும்? அது நிற்க—
அது கிடக்கட்டும்; கடி கமலத்து உள் — வாஸனை மிகுந்த
உந்தித்தாமரையினுள், நேரே இருந்தும்—(எம்பெருமானுக்கு)
ஸமீபத்திலேயே இருந்தும், அயன்—அகாரவாச்யனான ஸர்
வேச்வரனிடமிருந்து பிறந்த பிரமன், கண்ணன்—அப்பிரா
னுடைய, அடி கமலம் தன்னை—திருவடித்தாமரைகளை, காண்
கிலான்—அறியமாட்டான்.

அவதாரிகை:—அவன் திருநாமங்களை அடைவுகெடச்
சொல்லிப்போமத்தனையல்லது ஸர்வேச்வரன் ப்ரபாவம்
ஆர்க்கும் பரிச்சேதிக்க அரிதென்கிறார்.

உரை:—ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லினும் திருநாமம்
வாயிலே வரும்படி அக்ரமமாகச் சொல்லிக்கூப்பிடுமித்தனை

அவதாரிகை:—அறிவுடைமைக்குச்சேர அவனுடைய திருநாமங்
களை முறைதப்பிச் சொல்லலாமேயொழிய ஸர்வேச்வரனுடைய
பெருமையை ஒருவரால் அளவிடமுடியுமோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(பேரே வர) ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் எம்பெரு
மானுடைய திருநாமம் வாயிலே வரும்படி. “ஸாங்கேத்யம் பாசி
ஹாஸ்யம் வா ஸ்தோபம் ஹேளநமேவ வா வைகுண்டநாம க்ரஹணம்
அசேஷாகஹரம் விது:” என்கிறபடியே ஒரு ஸங்கேதத்தின்
பொருட்டோ, பரிஹாஸத்திற்காகவோ, பொருளற்றதாகவோ, அவ
ம்திப்பதற்காகவோ, பகவந்தாமங்களைச் சொல்லுவதும் ஸமஸ்த
பாபங்களையும் போக்கும் என்றதன்றோ. (வர—பேரே பிதற்றல்
லால்) அவன் தானே வரும்படி திருநாமங்களை முறைபெடச் சொல்லு

யல்லது, தன் படிகளை எனக்குத் தானே காட்டித்தந்த
என் நாயனானவனை ஆர்தான் அறியவல்லார்? அவ்விடை
யாட்டம்கிடக்கிடர்! பரிமளப்ரசரமான திருநாபீகமலத்திலே
அவ்வவதானே பிறந்து அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுநிற்கச்
செய்தேயும், அவன்டக்கலில்ஓதி இவ்வருகுள்ளார்க்கும் அறிவு
கொடுக்கும்படி அறிவில்தலைநின்ற சதுர்முகனானவன் ஸர்வ
நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன் திருவடித்தாமரைகளை இவ்
வளவென்று அளவிட்டு தர்சிக்கைக்கு ஸக்தனல்லன். பேரே

வதல்லாமல் என்றும் மொள்ளலாம். (பிதற்றலல்லால்) “அத்யந்த
புகதியுத்தஸ்ய ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:” [அதிகமான அன்புடையார்
சாஸ்திரமும் முறையும் பார்க்கமாட்டார்கள்] என்கிற ரீதியிலே
முறைகெடப் பேசலாமெயொழிய. (எம்பெருமானை ஆரே அறிவார்)
எனக்குத் தன் தன்மைகளைத் தானே காட்டித்தந்த என் ஸ்வாமியை
யார்தான் அளவிட்டு அறியமுடியும்?

(அது நிற்க) யார் அறியமுடியும் என்னும் ஆராய்ச்சி ஒருபுற
மிருக்கட்டும். அறியாதார் யாரென்பதைக் கேட்கலாகாதோ? (கடிக்
கமலத்துள்ளிருந்தும்) மணம்மிக்க உந்தித்தாமரையிலேயே பிறந்து
அங்கேயேயிருந்துவைத்தும். (நேரே இருந்தும்) ஓரிடைவெளி
யின்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுடைய உந்தித்தாமரையிலேயே இருந்து
வைத்தும். “யோ ப்ரஹ்மாணம் வித்தூத்யதிபூர்வம் யோ வை வேதநாமச்ச
ப்ரஹிணோதி தஸ்மை” [எவன் பிரமனை முன் படைக்கிறானோ, எவன்
வேதங்களை அவனுக்கு ஓதுவிக்கிறானோ...] என்கிறபடியே அவ
னிடைமே பிறந்து, அவனாலேயே வேதம் ஓதுவிக்கப்பட்டவனாயிருந்
தும். (அயன்) அகாரவாச்யனான ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து உண்
டானவனாகையாலே பிரமன் ‘அஜன்’ எனப்படுகிறான். “ஆத்
ஜாயதே இதி அஜ:” என்று வ்யுத்பத்தி. அன்றிக்கே, “ந ஜாயதே
இத்யஜ:” என்றே சொண்டு, உலகிலுள்ளாரைப்போலே ஸ்த்ரீபுருஷ
ஸம்யோகத்தாலே பிறவாதவனாகையாலே ‘அஜன்’ என்பதாகவு
மாம். தமிழில் அயன் என்று திரிந்தது. (காண்கிலான் கண்ணன்
அடிக்கமலந்தன்னை அயன்) இப்படி லோகவிலக்ஷணமாக அவனிடம்
பிறந்து, அவனிடமே ஓதி உலகிலுள்ளார் அனைவர்க்கும் அறிவளிக்க
லாம்படி மிகச்சிறந்த அறிவாளியான பிரமன் ஸர்வவ்யாபியாய்,
ஸர்வநிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடித்தாமரைகளை
இவ்வளவென்று அளவிட்டு அறியவல்லனல்லன். கண்-இடம்.

வரப்பிதற்றுகையாவது-அவன் தானே வரும்படி திருநாமங்களை அக்ரமமாகச் சொல்லுமத்தனை போக்கி என்றுமாம்.

57. அயனின்ற வல்வினையை யஞ்சினே னஞ்சி
உயரின் திருவடியே சேர்வான்—நயநின்ற
நன்மாலை கொண்டு நமோநாரண வென்னும்
சொன்மாலை கற்றேன் தொழுது.

பதவுரை:—அயல் நின்ற—அருகில் நின்ற, வல் வினையை—மிகுந்த வலிமையுள்ள பாபங்களைக்கண்டு. அஞ்சினேன்—பயந்தேன்; அஞ்சி—(இம்மாதிரி) பயந்து, உய—(பாபங்கள் நீங்கப்பெற்று) உய்ந்துபோவதற்காக, நின் — உன்னுடைய, திருவடியே சேர்வான் — திருவடிகளை அடையும்பொருட்டு, நயம் நின்ற—சாஸ்திரரூபமாய் இருக்கிற, நல் மாலை கொண்டு—அழகியதான மாலையைக்கொண்டு, தொழுது—வணங்கி, நமோ நாரண என்னும்—அஷ்டாக்ஷரமந்திரமாகிய, சொல் மாலை—சொல்லாலான மாலையை, கற்றேன்—அப்யஸித்தேன்.

அவதாரிகை:—ப்ரஹ்மாவுக்கு அறியவொண்ணாத விஷயத்தை நீர் அறிந்தபடி எங்ஙனே? என்ன; திருநாமம் ஆச்ரயித்து அவன் தானே தன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டக்கண்டேன் என்கிறார்.

கண்ணன்-இடமுடையவன். ஸர்வவ்யாபியாய், ஸர்வநிர்வாஹகரூபிபவன். இப்படி ஸர்வலோகஸ்ரஷ்டாவான நான்முகனே அவனை அறியவல்லனல்லனாலு, வேறு எவர்தான் அவனை அளவிட்டு அறியமுடியும்? என்று கருத்து. (உள்ளிருந்தும் காண்கிலான்) “கடற்கரையில் குடில்கட்டிக்கொண்டிருக்குங்காட்டில், கடலைப் பரிச் சேதிக்க(அளவிட)வொண்ணுமோ? அபரிச்சேத்யம் (அளவிடவொண்ணாதது) என்று அறியில் அறியலாம். (அயன்) “ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவித்யாம் வர:” [ரா-யு 120-3] [ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளுள் தலைசிறந்தவனான பிரமன்] என்று சொல்லப்பட்டவன் பாடு இப்பாடானால் மற்றுள்ளாரைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?

அவ:—பிரமனுக்கும் அறியவொண்ணாத விஷயத்தை நீர் எப்படி அறிந்தீர்? என்ன; திருமந்திரத்தைப்பற்றிநின்று, அத்தாலே அவன் தானே தன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டக்கண்டேன் என்கிறார்.

உரை:—அருகுவிட்டுப்பேராதே இடைவிடாமல் நலிந்த படியே நிற்கிற அதிப்ரபலமான பாபத்தைக் குறித்து முன்பு போலே இன்னமும்வந்து மேலிடில் செய்வதென்னென்று பயப்பட்டேன். இப்படி பயப்பட்டு, இந்தப் பாபஸம்பந்தமற்று உஜ்ஜீவிக்கைக்கு நிர்ப்பயஸ்தாநமான உன் திருவடிகளிலே வந்து கிட்டுகைக்காக நயப்புடைத்தாய், அதிலிலக்ஷணமான ஸுப்தங்களாலே தொடுக்கப்பட்ட இப்ரபந்தரூபமான மாலையைக்கொண்டு உன்னை ஆச்ரயித்து, உனக்கு வாசகமாய், திருமந்த்ரமென்றுப் ப்ரஸித்தமான சொல்தொடையை அப்யஸித்தேன்.

அன்றிக்கே, திருமந்த்ரார்த்தத்தை நயிப்பிக்கையிலே தத் பரமாய்க்கொண்டு நின்ற விலக்ஷணஸந்தர்ப்பரூபமான இப்ர

வ்யா:—(அயல் நின்ற) அருகிலே நின்ற. என்னருகு விட்டுப் பெயராமல் இடைவிடாமல் துன்புறுத்திநிற்கிற. நானிட்ட அடியிலே அடியிட்டு என்னைப்பின்தொடர்ந்து வருகிற. பகவதஸ்ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதும் பாபஸம்பந்தம் விட்டது. ஆயினும் 'இவன் அவ்வழியினின்று மீண்டு நம்வழியில் வாடானே' என்னும் சாபல்யத்தாலே அருகிலேயே நின்றது வல்வினை. "மாதே வரப்பெறுவாரமென்றே வல்வினையார் காடானும் ஆதானும் கைக்கொள்ளார்" [பெரியதிருவ-59] என்றற்போலே. (வல்வினையை அஞ்சினேன்) இதன் ஸம்பந்தம் விட்டபோதிலும் இது முன்பு நலிந்தபடியை நினைத்தால், 'முன்புபோலே இன்னமும் வந்து துன்புறுத்தினால் என்செய்வது?' என்று அஞ்சும்படியாயிருக்கிறது. (அஞ்சி உய) இப்படி பயப்பட்டபின், இந்தப்பாபஸம்பந்தம் அடியோடு அற்று உஜ்ஜீவிப்பதற்காக. (நின் திருவடியே சேர்வான்) இப்படிப் பாபஸம்பந்தமற்று உஜ்ஜீவிக்கக் காரணம் உன் திருவடியை அடைவது; அப்பயனைப் பெறுகைக்காக. (நயம் நின்ற) நன் மாலை கொண்டு நயம்—அன்பும் மகிழ்ச்சியும். அன்பும் மகிழ்ச்சியுமுடைய சொல்தொடைகளாலே தொடுக்கப்பட்ட மிகச்சிறந்த இந்நூலாகிற மாலையைக்கொண்டு (நயம் நின்ற நன்மாலை) திருமந்திரார்த்தத்தை நயிப்பிக்கையிலிடுபட்ட இந்நூல்' என்றுமாம். அன்றிக்கே, 'நயம் நின்ற' என்றது திருமந்திரார்த்தத்தை நயிப்பிக்கையில் ஈடுபட்ட சாஸ்திரமாய், சாஸ்திரரூபமாய் நிற்கும் விலக்ஷணமான மாலை

பந்தத்தைக்கொண்டு என்னவுமாம். அயல்நின்ற என்றது ஜ்ஞானம் பிறந்தபின் பாபங்கள் தம்மைவிட்டுக் கடக்க நின்ற படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அயல்நின்ற வல்வினையென்று திருநாமஞ் சொல்லாதபோது தமக்குள்ள வ்யஸநமாகவுமாம்.

58. தொழுது மலர்கொண்டு தூபம் கையேந்தி

எழுது மெழுவாழி நெஞ்சே--பழுதின்றி

மந்திரங்கள் கற்பனவும் மாலடியே கைதொழுவான்

அந்தரமொன் நிலை யடை.

பதவுரை: நெஞ்சே—மனமே! வாழி—(உனக்கு) நன்மை யுண்டாகட்டும்; மலர் கொண்டு—பூவைக் கையில்கொண்டு, தூபம் கை ஏந்தி—புகையைக் கையிலே தரித்துக்கொண்டு, தொழுது—வணங்கி, எழுதும்—உய்ந்துபோவோம்; எழு—எழுந் திருப்பாயாக; பழுதின்றி—இடைவெளியின்றி, மந்திரங்கள்-பகவானைப்பற்றிய மந்திரங்களைக், கற்பனவும்—கற்றுக்கொள் வதும், மால் அடியே கை தொழுவான்—எம்பிரானுடைய திரு வடிகளைக் கையாலே வணங்குவதற்காகவே, (ஆகையால்) அந்தரம் ஒன்று இல்லை—காலதாமதம்செய்ய வேறுது எதுவும் இல்லை; அடை—(அவனை) அணுகு.

அவதாரிகை:—“ஆனபின்பு, நெஞ்சே! இவ்விஷயத்தை விட்டு நமக்கு ஒரு க்ஷணம் ஆறியிருக்க விரகில்லை; அவன் திருவடிகளை ஆச்ரயி” என்கிறார்.

யைக்கொண்டு என்றுமாம். (தொழுது) இந்தூல், அல்லது சாஸ்திரமாகிற மாலையைக்கொண்டு உன்னை ஆச்ரயித்து. (நமோ நாரண எனனும் சொல் மலை சுற்றேன்) உன் ஸ்வரூபஸ்வ பாவங்களை ஸங்கோசவிஸ்தாரமறத் தெரிவிக்கும் திருமந்திரமாகிற சொல்மாலையைக்கற்றேன். (அயல்நின்ற வல்வினையை அஞ்சினேன்) திருநாமஞ் சொல்லாமல் பகவானைவிட்டுக் கடக்கநின்ற மஹா பாபத்தை நினைத்து வருந்தினேன் என்றும் கொள்ளலாம்.

அவதாரிகை:—நெஞ்சே! இப்படியிருக்கும்போது, இவ்விஷ யத்தைவிட்டு நமக்கு ஒருகணம் ஆறியிருக்கக் காரணமில்லை. அவன் திருவடிகளை அடைவாயாக என்கிறார்.

உரை:—நெஞ்சே! செவ்விப்பூக்களை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு தூபத்தைக் கையிலே தரித்து, ஸ்வரூபாநுரூபமாக அவனைத் தொழுது உஜ்ஜீவிப்போம்; கடுக எழுந்திரு. உனக்கு இந்த ஸம்ருத்தி நித்யமாய்ச்செல்ல! கிடந்தானை கண்டேறாதே ஆசார்யனைப் பழுக்க ளேவித்து, திருவஷ்டா க்ஷரம் முதலான மந்த்ரங்களைப் பழுதற நாம் அப்யஸிக்கிறவையும, ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே இடைவிடாமல் அஞ்ஜலி பந்தம் முதலான வ்ருத்திவிசேஷங்களைப் பண்ணுகைக்காக. ஆனபின்பு நமக்கு ஆறியிருக்கைக்கு அவகாசம் ஏகதேசமுமில்லை. கடுகச் சென்று கிட்டு.

வ்யா:—(நெஞ்சே!) எனக்கு அனுகூலமாயிருக்கும் நெஞ்சே! (மலர்கொண்டு) அவனுடைய மென்மைக்குத்தக்க அன்றலர்ந்த மலர்களைக்கொண்டு. (தூபம் கை ஏந்தி) தூபத்தைக் கையிலே தரித்து. இது தீபாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (தொழுது) நம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கவாறு அவனைத்தொழுது. (எழுதும்) உய் வோமாக. (எழு) உறங்காதே விரைவில் எழுந்திருப்பாயாக. (வாழி) சொன்னபடியே எழுந்திருக்கக்கண்டு, 'வாழி நெஞ்சே! உனக்கு இப்பெருமை நித்யமாய்ச்சொல்லவேணும்' என்று மங்களா சாஸனம் செய்கிறார். (பழுதின்றி மந்திரங்கள் கற்பனவும்) பழுக்க மில்லாதவன் கிடந்த ஆனையைக்கண்டவுடன் அதில் ஏறினால், அது தூக்கியெறிந்து மிதித்துவிடும். யானைப்பாகன் கைகொடுக்க அதில் ஏறினால் அது அடங்கி நின்று இடங்கொடுக்கும். அது போலே, "தென்னுளாய் வடவாறாய்" முதலான விடங்களிலே யானையாக நிரூபிக்கப்படும் பகவானும் நேரே பற்றினால் ஸ்வதந்திரனாகையாலே இவன் பாபங்களைக்கண்டு உதறிவிடுவான். ஆசாரியனை முன்னிட்டுப் பற்றினால் ஏற்றுக்கொள்வன். ஆகையால் ஆசார்யனிடம் பகவந் மந்திரங்களைக் கற்கையே பழுதின்றிக் கற்கையாகிறது. (பழுதின்றி மந்திரங்கள் கற்பனவும்) ஆசார்யனிடமும் கண்டவுடன் 'மந்திரத்தைச் சொல்' என்னாமல், அவனுக்கு சுச்சூருஷ செய்து, தானே பழுத்துவிடும் கனிபோலே அவனாகவே மனமிரங்கி உபதேசிப்பதே பழுதின்றிக் கற்பதாகிறது. இப்படி ஆசார்யசுச்சூருஷசெய்து திருமந்திரம் முதலான மந்திரங்களை நாம் பழுதில்லாமல் கற்பவையும். (மாலடியே கைதொழுவான்) ஸர்வேச்வரன்திருவடிகளிலே இடைவிடாமல் அஞ்சலிசெய்வது முதலான கைங்கிரி

59. அடைந்த வருவினையோ டல்லல்நோய் பாவம்
மிடைந்தவை மீண்டொழிய வேண்டில்—நுடங்கிடையை
முன்னிலங்கை வைத்தான் முரணழிய முன்னொருநாள்
தன்விலங்கை வைத்தான் சரண்.

பதவுரை:—அடைந்த—வந்தேறியான. அரு வினையோடு—
கொடுமையான அஜ்ஞானம் முதலியவைகளோடு, அல்லல்—
மனோவியாதி, நோய்—சரீர வியாதி, பாவம்—துஷ்கர்மானுஷ்-
டானம், மிடைந்தவை—(சரீரத்திற்கு ஹேதுவான) நெருங்கிய
பாபங்கள் ஆகிய இவைகளை, மீண்டுமழிய வேண்டில்—திரும்பிப்
போகும்படி செய்யவேண்டுமானால், நுடங்கு இடையை—
துவளாநின்ற இடையையுடைய ஸீதாபிராட்டியை, முன்—
முன்னொருகாலத்தில், இலங்கை வைத்தான்—இலங்கையிலே
இருத்திய ராவணனுடைய, முரண் அழிய—பலம் நசிக்கும்
படியாக, முன் ஒரு நாள்—முன்பு ராமனாக அவதரித்திருந்த
காலத்தில், தன் வில் அம் கை வைத்தான் — தன் னுடைய
தனுஸ்ஸை அழகிய கையிலே தரித்தவனே, சரண்—உபாயம்
ஆவான்.

அவதாரிகை:—போகத்துக்கு வேணுமாகில் இத்தைச்
செய்கிறோம். இதுக்கு இடைச்சுவரான விரோதியை இரு
துண்டமாக விடுகைக்கு ஸாதூனம் ஏதென்ன; அதுக்கு
வேணுமாகில், தஸூரதூத்மஜனை ஸரணம்புகு என்கிறார்.

யங்களைச் செய்வதற்காகத்தான். (அந்தரம் ஒன்றில்லை அடை)
ஆகையால், நாம் காலதாமதம் செய்வதற்கு நேரமில்லை; விரை
விலே சென்று அவனை அடையப்பார்.

அவ:—“அனுபவத்துக்கு வேணுமாகில் சென்ற பாசுரத்தில்
சொன்னபடியே செய்கிறேன்; இவ்வனுபவத்துக்குத் தடைசெய்யும்
பாபம் முதலானவற்றை அழிக்க வழி என்ன?” என்று திரு
வுள்ளம் கேட்க, ‘அதற்கு ஸாதனம் சக்கரவர்த்தித் திருமகளைச்
சரணம் புகுவதேயாகும்’ என்கிறார்.

உரை:—ஜ்ஞாநாநந்தங்கனோபாதி ஆத்மாவுக்கு நிரூபக மென்றபடி அடியே பிடித்துப் பற்றிக்கிடக்கிற போக்க வரிதான ப்ராசீநபாபம், அதடியாக வருகிற மாநஸமான து:க்கங்கள், ஸாரீரமான வ்யாதி, வர்த்தமான ஸாரீரங் கொண்டு பண்ணுகிற நிஷித்₃த₄சாரம் என்றாப்போலே பஹுவித₄மாய்க்கொண்டு பரணிக்கூடுவரிந்தாப்போலே

வ்யா:—(அடைந்த அருவினை) பாபமானது சேதனனோடு கூடப் பிறந்ததன்று. அசேதனத்தோடு நெடுங்காலமாக நெருங்கிக்கிடந்த மையாலே இவனுக்கு வந்தேறியாயிருக்கிறது. வந்தேறியாயிருந்த போதிலும், அநாதிகாலமாக இவன்மேலே ஏறிக்கிடக்கையாலே, இவனுடைய ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களான ஜ்ஞாநாநந்தங்களைப் போலே, இவனுக்கு இதுவும் ஒரு நிரூபகம் என்று சொல்லலாம் படி வலிமையுடன் இவனைப்பற்றிக்கிடக்கிறது. (அருவினை) இதனாலேயே இவனால் அழிக்க அரிதானதாயிருக்கிறது. (அருவினை) அநாதிகாலமாக இவனால் ஸம்பாதிக்கப்பெற்றதாய், மலைமலையாயிருப்பதாய், புண்யபாபரூபமான கர்மங்களைக் குறிக்கிறது. (அல்லநோய்) அல்லல் என்று முன்னும்பின்னும் சொல்லப்படும் பாபங்கள் காரணமாகவரும் மனத்துன்பங்களையும், 'நோய்' என்று அவற்றாலேயே நேரும் சரீரத்துன்பங்களையும் சொல்லுகிறது. இவையே முறையே ஆதி₄ என்னும் வ்யாதி₄ என்னும் வடமொழியில் சொல்லப்பெறும். (பாவம்) 'அருவினை' என்று முன்செய்த வினைகளைக் குறித்தது. இங்கு இந்த சரீரங்கொண்டு செய்கிற புண்யபாபங்களைக்குறிக்கிறது. புண்ணியத்தோடு பாபத்தோடு வாசியற இவனை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டும் விலங்குகளாயிருக்கையாலே இரண்டும் இவனுக்கு அநிஷ்டமாகையாலே இரண்டையுமே 'பாவம்' என்கிறார். 'அருவினை' 'பாவம்' என்பவை இவன் செய்யும் நற்கருமங்களையும், தீயகருமங்களையும் அதுகாரணமாகப் பரமபுருஷனுக்கு இவன்பால் ஏற்படும் பிரீதிகோபங்களையும் குறிக்கின்றன. (மிடைந்தவை) இவையெல்லாம் இச்சேதனன்தானே தன்னால் வெளியேறமுடியாதபடி சூழ்த்துக்கொண்டவை. பட்டுப்பூச்சியைப்போன்ற சில பூச்சிகள் தம்மைச் சுற்றித்தாமே கூடுகட்டித் தம்மை மூடிக் கொண்டுவிடும். பிறகு அவற்றாலும் அக்கூட்டைவிட்டு வெளியேற முடியாமல் அங்கேயே கிடந்து அழியும். அதுபோலவே இச்சேதன

ஆத்மாவைத் தெரியாதபடி மூடிக்கிடக்கிற இவைவாஸரையோடே விட்டுப்போகவேண்டில், க்ஷணகாலமும் விச்சேஷிக் கத்தகாதபடி நேரிய இடையழகையுடைய பிராட்டியை முன்பொருகாலத்திலே வங்கையிலே கொண்டுபோய் சிறை வைத்த ராவணனுடைய மிடுக்கு அழியும்படிக்ஃடாகப் பண்டொரு நாளிலே தன்னுடைய ஸ்ரீ ஸார்ங்கத்திருவில்லை அழகிய திருக்கையிலே வைத்த தஸுரதூதம்ஜனே உபாயம்.

இத்தால் பிராட்டி விஷயத்திற்போலே ஆஸிதவிஷயத் தில் ஈசுவரன் உகந்து கார்யஞ்செய்யுமென்னுமிடமும்,

னும் தன்னையே அறியமுடியாதபடி தன்னைச்சுற்றிப்பாபங்கனாகிற கூட்டைக் கட்டிக்கொண்டு வெளியேறமுடியாமல் தவிக்கிறான் என்று கருத்து. (மீண்டு ஒழியவேண்டில்) இத்தனைகாலமாக இவன் பயப்பட்டுவந்த பாபங்கள் இவனைக்கண்டு பயப்பட்டு 'சும்மெனாதே கைவிட்டோடி' [பெரியாழ்த்திரு 5-4-3] என்கிறபடியே ஓடவேண்டுமானால். தொடர்கிற பாம்பைத் திரும்பியோடச் செய்யவேண்டுமானால். (ஒழியவேண்டில்) வாஸனையோடே விட்டுப்போகவேண்டுமானால். "மரமேகம் சரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேய்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாயம்" [கீதைசரமச்சுலோகம்] [என்னையொருவனையே சரணமடை; எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்] என்ற ஸர்வ சக்தியை சரணமடைவதே வழி என்கிறார் மேலே, -(நுடங்கிடையை) துவளாநிற்கும் நுண்ணிய இடையையுடைய சீதாபிராட்டியை. ஒருகணம் பிரிந்தாலும் தாளமாட்டான் என்று துணுக்குறவேண்டிய தேவியை. (முன் இலங்கை வைத்தான்) முன்னொரு காலத்தில் பிரித்து இலங்கையிலே சிறைவைத்த பாவியான இராவணனுடைய. (நுடங்கிடையை இலங்கை வைத்தான்) தாயையும் தகப்பனையும் பிரித்தான். ஏகத்ரவ்யத்தை பின்னமாக்கினான்! (முன்) அதுவும் ஒரு நாளே! எனத்துன்புறுகிறார். (முரண் அழிய) அவனுடைய பலம் அழியும்படியாக (முன் ஒருநாள்) இதுவும் ஒருநாளே! என இன்புறுகிறார். (தன் வில் அங்கைவைத்தான் சரண்) தன் சார்ங்கவில்லை அழகிய கையிலே வைத்தவனே ஸர்வபாபங்களும் போவதற்கு உபாயமாவான். (தன்வில் அங்கை வைத்தான்) தன் வில்லிலே அழகிய கையை வைத்தவன் என்றாமாம். தோளில் மாட்டியிருக்கும் வில்லிலே கையை வைத்தவுடனேயே ராவணனின் மிடுக்கு அழிந்தது என்று கருத்து.

இப்பாசுரம் இந்நூலாகிற ரத்னஹாரத்திற்கு நடுநாயகக் கல் போலே அமைந்துள்ளது. இதிலிருந்து தெளிவாகும் ஸார்ராத்

அவன் ஸ்வரக்ஷணத்திலே இரங்குமன்று இவனுக்கு க்ருத்யாம்ஸுமுள்ளதென்னுமிடமும், அவன் அபேக்ஷிதம் செய்யுமென்னுமிடத்தில் இவன் புருஷகாரமென்னுமிடமும், அவன் வஸ்துவை எனக்கென்பார் ராவணாதிகள் பட்டதுபடுவர் என்னுமிடமும் சொல்லிற்றாய்த்து. இந்த்ரியஜயத்தைப் பண்ணு. அவனைத்தொழு, அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லு, அவனை நினை என்றாப்போலே கீழ் பலபடியாகச் 'சொல்லிற்

தங்களாவன, -வினைமுதலியவற்றால் சூழப்பெற்று இந்த ஸம்ஸாரத்தில்ஜீவன் இருப்பது ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டு அசோகவனிகையிலேபிராட்டியிருந்த இருப்பை ஓக்கும். பிராட்டியானவன் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளத்தான் முயற்சி செய்யாமல், “தத் தஸ்ய ஸத் ருசம் படிவேத்” [ரா-ஸு 39-30] [என்னை அழைத்துச்செல்வது? ராமபிரானுக்கே தக்கது] என்று இருந்தாற்போலே, இவனும் மற்ற உபாயங்களில் கைவைக்காமல் அவனையே கதியாகப் பற்றிநிற்கவேணும், இதுவே இவன் செய்யவேண்டியது என்பதையும் இப்படி இவன் இருந்தானாகில் அவன் பிராட்டியின் காரியத்தை மார்பிலே அம்பேற்று உகந்து செய்ததுபோலே இவனுடைய பாபவிமோசனத்தையும் உகந்து செய்வான் என்பதையும், அவனோடு கூடியவன் உபாயமென்கையாலே அவனைச் சரண்புகும்போது பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுச் சரண்புகவேண்டும் என்பதையும், ஸர்வேச்வரனுக்கு இனியதான ஆத்மவஸ்துவை ‘என்னுடையது’ என்று நினைப்பவர்கள் பிராட்டியைத் தனக்கென நினைத்த இராவணன் பட்டது படுவார்கள் என்பதையும் இப்பாசரம் உணர்த்துகிறது.

மற்ற உபாயங்களை விட்டு, அவனையே பற்றவேணும் என்று இப்பாசரம் சொல்லுகிறதாகில், முன் பாசரங்களில், “சிந்தித்திரு” [41] “வாரிசுருக்கி...உணர்வார் காண்பரே” [47] “மருவாழி நெஞ்சே” [48] “முயல்கிற்பார்க்கல்லால்...ஆதிகாண்பார்க்குமரிது” [49] “அரிய புலனைந்தடக்கி...புல்கில்...எளிது” [50] “திருநாமம் எண்” [51] “தொழுது எழுதும் எழு” [58] என்று மற்ற உபாயங்களைப் பற்றச்சொல்லுவதுபோலே அருளிச் செய்வானேன்? எனில்; இப்பாசரத்துக்கு விரோதமில்லாமல் காணும்போது, தேஹயாத்ரை நடப்பதற்காகத் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் முதலானவற்றைச் செய்யும் படி அருளுகிறாரேயொழிய உபாயபுத்தியோடு அவற்றைச் செய்யச்

ஹெல்லாம் ஷட்கத்ரயத்தில் வார்த்தைபோலே, ஸ்வரூபம் விஸ்த்யமாகச் சொன்னவை; இது சரமச்சீலாகத்தில் நிலை போலே, உணர்ந்தவன்று அவனல்லது உபாயமில்லையென்கை.

60. சரணு மறைபயந்த தாமரை யானோடு

மரணய மன்னுயிர்கட் கெல்லாம்—அரணய

பேராழி கொண்டபிரா னன்றி மற்றறியாது

ஓராழி சூழ்ந்த வுலகு

பதவுரை:—சரணு—(நாலுவகை புருஷார்த்தங்களுக்கும்) உபாயமாக, மறை—வேதத்தை, பயந்த—உபதேசிக்கப்பெற்ற, தாமரையானோடு—உந்தித்தாமரையில் பிறந்த பிரமனுடன் கூட, மரணய—மரணத்தை இயற்கையாகக்கொண்ட, மண் உயிர்கட்கு எல்லாம்—நித்யமான ஜீவர்களுக்கெல்லாம், அரண் ஆய—ரக்ஷகமாயிருப்பவர்களை, பேராழி கொண்ட பிரான் அன்றி—பெரிய சக்கரத்தைக் கையில் கொண்ட எம்பிரானைத் தவிர, மற்று—(அவனைக் காட்டிலும்) வேறாயிருப்பதும், ஓர் ஆழிசூழ்ந்த—ஓப்பற்ற கடலினால் சூழப்பட்டிருப்பதுமான, உலகு—உலகிலுள்ளோர், அறியாது—அறியமாட்டார்கள்.

சொல்லி விதிக்கவில்லை என்று கொள்ளலாம். அப்படியல்லாமல், கீதையில் கண்ணன் மூன்று ஷட்கமாயிருக்கும் பதினெட்டு அத்தியாயங்களாலும் கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி முதலான பல உபாயங்களையும் விதித்து, 'எவியெலும்புனை நம்மால் இவை செய்யப் போமோ? இவற்றைச்செய்து கடைத்தேறுவதுதான் எப்படி?' என்னும் சோகத்தை அர்ஜுனனுக்கு விளைத்து, அதற்குப்பின் சரமச்சீலாகத்தை உபதேசித்தாற்போலே, இவரும், அனுஷ்டிக்க அரிதாய், தம் அத்யந்தபரதந்திர ஸ்வரூபத்திற்கு ஒவ்வாததான மற்ற உபாயங்களை முன் பாசுரங்களில் திருவுள்ளத்தைநோக்கி உபதேசிக்க, அதனால் ஸ்வரூபம் தெளிவடைந்து திருவுள்ளத்திற்கு சோகம் பிறக்க, இந்தப்பாசுரத்தில் ஸ்வரூபத்திற்கு அனுகூலமான சரணுகதியை வெளியிடுவதாகவும் கொள்ளலாம். இச்சேதனன். தன் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவன்று அவனல்லது உபாயமில்லை என்பது இப்பாசுரத்தின் ஸாரார்த்தம். இந்நூலின் ஸாரார்த்தமும் இதுவே.

அவதாரிகை:—இவன் பூலபேக்தாவாயிருக்க. அவன் ஸாத்நமாகவேண்டுகிறதென்? என்ன; ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தனாயிருப்பானொருவன் உபாயமாமித்தனைபோக்கி, அஜ்ஞனாய், அஸக்தனான இவனான் செய்யலாவதுண்டோ? என்கிறார்.

உரை:—அபிமதஸித்யுதிக்கு அநுரூபமான உபாயங்களை அறிகைக்கு ஸாத்நமான வேதத்தை நாட்டுக்கு உபதேயு

அவதாரிகை:—முன் பாசுரத்தில் அவனே உபாயம் என்றார்; ‘மோக்ஷமாகிற பயன் இச்சேதனனுடையது; ஆகையால் உபாயமும் இவனுலேயாகவேண்டியிருக்க, அவன் உபாயம் என்பானேன்?’ என்னும் கேள்வியெழ, ‘இவனுடைய தன்மையைப் பார்த்தால் தனக்குக்கீழ் நடந்தவற்றையும் அறியான்; இப்போது இப்பாடுபடுகிறது எதனாலே என்பதையும் அறியான். இனி வரப்போவதையும் அறியான். ஸர்வேச்வரனான அவனோவெனில், இவற்றையெல்லாம் அறியும் ஸர்வஜ்ஞனாயிருப்பதோடன்றியில் இவனுடைய தாழ்வுகளைத் தவிர்த்து வாழ்வளிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியுடையவனாயிருக்கிறான். அப்படியிருக்கும்போது அவன் உபாயமாகமுடியுமேயொழிய இவன் உபாயமாகமுடியுமோ?’ என்கிறார்.

இப்பாசுரத்தை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது, “உயிர்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேறென்றையும் உலகம் அறியாது” என்னும் பொருள் தோன்றும். ஆப்பான் என்பவர் இப்பொருளைச் சொல்லி, ‘இவ்வுலகம் எம்பெருமானையன்றி அறியாமலிருந்ததோ?’ என்று ஜீயரைப் பரிக்ஷிப்பதற்காகக் கேட்க, அவரும் ‘நீரே பொருளை உரைப்பீர்’ என்று கேட்க, “உலகம் என்பது உயர்ந்தோரைக் குறிக்குமாகையால், உயர்ந்தோர் எம்பெருமானையன்றி அறியார்” என்று ஆப்பான் உரைக்க, இதுபற்றி பட்டரைக் கேட்க, “உலகு என்னும் பதம் உயர்ந்தோரைக் குறிப்பதாகில் ‘ஓராழிகுழந்த உலகு’ என்று விசேஷித்திருப்பது பொருந்தாது. இப்படி விசேஷித்திருப்பதாலேயே உயர்ந்தாரோடு, தாழ்ந்தாரோடு வரிசையற எல்லா உலகினரையும் இது குறிக்கிறதென்பது தெளிவு. ஆகையால், மன்னுயிர்களுக்கெல்லாம் அரணுய-ரக்ஷகமாயிருப்பவைகளை ஸர்வேச்வரன் அறிவானையொழிய உலகம் அறியாது” என்று பட்டர் உணர்த்தினார் என்னும் ஐதிஹ்யம் பெரியவாச்சான்பிள்ளையுரையில் காணத்தக்கது.

முகேந உண்டாக்கின ஐஞ்ஞாநமாஹாத்ம்யத்தை உடையோம்' என்று அபிமானித்திருக்கிற ப்ரஹ்மாவோடே கூட மரணதூர்மாக்களாகையாலே அறிவுகேடராய். நித்யமான ஸ்வரூபத்தை உடையரான ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம். ரக்ஷையானவற்றை. ரக்ஷணபரிகரமான பெரியதிருவாழியை உடை

வ்யா:—(சரண மறைபயந்த) தாங்கள் விரும்பிய பலன்களைப் பெறலாம்படியான உபாயங்ை அறிவிக்கையாலே வேதம் 'சரண்' [உபாயம்] எனப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட வேதத்தை உலகினர்க்கு உபதேசிக்கையாலே பிரமனை மறைபயந்தவன் என்கிறது. இல்லாவிடில் வேதத்தை அபெளருஷேயம் என்பது ஓட்டாதே. 'பயந்த' என்றது 'பயக்கப்பெற்ற' என்றபடியாய், தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மைக்காக வேதங்களை எம்பெருமானாலே ஓதுவிக்கப்பட்ட பிரமன் என்கிறதாகவுமாம். ஆப்பான் நிர்வாஹத்தில் "மறைபயந்த... மன்னுயிர்கட்கெல்லாம் அரணய...பிரான்" என்று ஸர்வேச்வரனுக்கு விசேஷணமாகவுமாம். (மறைபயந்த தாமரையானோடு) 'இப்படிப்பட்ட வேதத்தையும் உபதேசிக்கவல்லொன்ப்பெருமையை உடையேன்' என்னும் அபிமானத்தையுடையபிரமன். (தாமரையான்) 'எம்பெருமானிடமிருந்து நேரே தாமரையில் பிறந்தோம்' என்று அபிமானித்திருப்பவன். (தாமரையானோடு மரணய உயிர்கட்கெல்லாம்) கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் உண்டாகி, கல்பத்தின் முடிவில் அழியும் பிரமனோடு, "ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வ" என்று முதல் கணத்தில் தோன்றி மறுகணத்தில் அழியும் கிரிமிகளோடு வாசியற எல்லா உயிர்களுக்கும். (மரணய உயிர்கள்) மரணத்தையே இயற்கையாக உடைய உயிர்கள் என்று சரீரத்தின் தன்மையைச் சொல்லுகிறது. (மன்னுயிர்) நிலைநிற்கும் உயிர்கள் என்ற ஆத்மாவின் தன்மையைச் சொல்லுகிறது. "ந ஜாயதே ம்ரியதே வர கதூர சித்" [கீதை2-20] [(ஆத்மா) ஒருபோதும் பிறக்கிறதுமில்லை; இறப்பதுமில்லை] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. (மரணய மன்னுயிர்கட்கெல்லாம்) மரணத்தையே இயற்கையாக உடைவர்கள் என்றது மற்றுள்ள தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாய், இவர்களுடைய அறிவுகேடுஅசக்தி முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. (அரணய) இவர்களுக்கு ரக்ஷகமானவற்றை. ஆப்பான் நிர்வாஹத்தில் "அரணய பிரான்" என்று கூட்டுவது. (பேராழிகொண்ட பிரானன்றி) ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக மிகப்பெரியவனு ஸுதர்சனுழ்வானை தரித்த பெருமானே இவற்றுக்கு ரக்ஷையானவற்றை அறிவான். (பிரான்) உப

யனான உபகாரகணையல்லது, வேறு அத்விதியமான கடலாலே குழப்பட்ட பூலோகத்திலுள்ள ப்ராணியானது அறியாது.

இத்தால் சிறியாரோடு பெரியாரோடு வாசியறத் தந்தாமுடைய ரக்ஷணம் தாங்களறியமாட்டார்கள்; இவனே ஸர்வக்கும் ரக்ஷணப்ரகாரம் அறியுமவன் என்றதாய்த்து.

61. உலகு மூலகிறந்த லுழியும் ஒண்கேழ்

விலகு கருங்கடலும் வெற்பும்—உலகினில்

செந்தீயும் மாருதமும் வானும் திருமால்தன்

புந்தியி லாய புணர்ப்பு.

பதவுரை:—உலகும்—எல்லா லோகங்களும். உலகிறந்த லுழியும்—உலகம் அழ்ந்தபோதும் இருக்கும் காலமும். ஒண்கேழ் விலகு கரும் கடலும்—அழகிய நிறத்தையுடையதாய், அலையெறியா நிற்பதாய். கறுத்திருப்பதான கடலும். வெற்பும்—(உலகிற்கு ஆதாரமான) மலைகளும். உலகினில்—லோகத்தில் காணப்படுகிற. செந்தீயும்—சிவந்த அக்நியும். மாருதமும்—காற்றும். வானும்—ஆகாசமும். திரு மால் தன்—பிராட்டியுடன் கூடிய எம்பெருமானுடைய, புந்தியில் ஆய்—ஸங்கல்பத்தினால் உண்டாகிய. புணர்ப்பு—ஸ்ருஷ்டி.

காரம்செய்தவன். (பேராழி கொண்ட பிரான்) முன் பாசுரத்தில் ராம பிராணைச் சொல்லுகையாலே, இங்கேயும், 'பெரிய கடலை வெதுப்பித் தன்வசப்படுத்திக்கொண்ட பிரான்' என்று அப்பிராணையே சொல்லுகிறதாகவுமாம். (மரணாய மன்னுயிர்—பேராழிகொண்ட பிரான்) இவற்றின் அஃஞான அசக்திகளையும், அவனுடைய ஐஞானசக்திகளையும் சொல்லுகிறது. (மற்று ஓராழி சூழ்ந்த உலகு அறியாது) அவனுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் உலகம் தனக்கு நன்மைகளைத் தான் அறியாது, (ஓராழி சூழ்ந்த உலகு) ஒப்பற்ற கடலாலே குழப்பட்ட உலகம். 'உலகம்' என்றது உலகிலுள்ளாரைக் குறிக்கிறது.

ஆக, இப்பாசுரத்தால் சிறியாரோடு பெரியாரோடு வித்தியாசமில்லாமல் இவ்வுலகிலுள்ளாரனைவரும் தங்களுக்கு நன்மையெது என்பதைத் தாங்களறியார்கள். ஸர்வேசுவரனே இவர்களைவார்க்கும் நன்மையைத்தானே அறியவல்லவன் என்கிறது.

அவதாரிகை:—அவனையொழிய இவை தந்தாமுக்கு ஹித மறியாதென்றீர்; அவன்றான் இவைதன்னை நோக்கவேண்டுமென்கிற ஹேதுவென்? என்னில்: பெற்றவனையொழிய வளர்ப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

உரை:—பூமியாதிகளான லோகங்களும், லோகங்களெல்லாம் காலஸேஷமாம்படி அழிந்துகிடக்கிற ஸம்ஹாரகாலமும் அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய். அலையெறியாநின்றுள்ள ச்ரமஹரமான கடலும். பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலிருக்கிற குலபர்வதங்களும், பின்னையும் லோகத்திலுண்டான சிவந்த நிறத்தையுடைய தேஜ:பத்வார்த்தங்களும், வாயுவும், ஆகாசமும் இவையெல்லாம், பிராட்டிக்குகப்பாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியிலே ஒருப்பட்ட ஸ்ரீய:பதியுடைய ஸங்கல்பகல்பிதமான வகுப்பையுடையன.

அவதாரிகை:—அவனைத்தவிர மற்ற உயிர்கள் தங்களுக்கு நன்மையைத் தாங்களறியார்கள் என்றீர். அவன்தான் இவைகளை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமென்ன? எனில்: இவற்றைப் பெற்றவன் அவனாகையாலே அவன் நோக்காதொழியான் என்கிறார்.

வ்யா:—(உலகும்) பூமிமுதலான உலகங்களும். (உலகிறந்த ஊழியும்) உலகங்களெல்லாம் காலவசப்பட்டு அழிந்தபோதுமிருக்கும் ஸம்ஹாரகாலமும். இத்தால் இந்த ஸீலாவிபூதியில் காலம் அநித்யம் என்னும் பக்ஷம் ஆழ்வார் உகந்ததன்று என்று தெளிவாகிறது. (ஒண்கேழ் விலகு கருங்கடலும்) அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய், அலையெறிவதாய், கண்குளிரக் கறுத்திருப்பதான கடலும். (வெற்பும்) பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே ஆதாரமாயிருக்கும் குலமலைகளும். (உலகினில் செந்தீயும்) உலகிலேயுள்ள சிவந்த ஒளிப்பொருள்களும். (மாருதமும்) உலகினர் உயிர்வாழ உதவும் காற்றும். (வானும்) மற்ற அனைத்துக்கும் இடமளிக்கும் ஆகாயமும். இங்கு இவற்றைச் சொன்னது ப்ரக்ருதிகார்யமான மஹான், அஹங்காரம், தந்மாத்ரைகள், இந்த்ரியங்கள் முதலான மற்ற பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (திருமால் தன் புத்தியிலாய புணர்ப்பு) பிராட்டியை உகப்பிப்பதற்காக உலகைப் படைப்பதில் ஈடுபட்ட லக்ஷ்மீநாதனின் ஸங்கல்பத்தாலுண்டான பிரிவுகளையுடைய ஸ்ருஷ்டிகளாகும்.

(திருமால் தன் புத்தியிலாய புணர்ப்பு) 'திருமால் தன்' என்று பிராட்டியோடுகூடிய பகவானின் ஸ்ருஷ்டிகள் என்கையாலே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றிலே பிராட்டிக்கும் ஒருவகையான அந்வயம் உண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'திருமால்' என்று பிராட்டியை விசேஷணமாகவும் எம் பெருமானை விசேஷ்யமாகவும் நிர்ந்தேசிக்கையாலே இவளுடைய அந்வயம் அப்ரதாநமானது என்பதும், அவனுடையதே ப்ரதாநமானது என்றும் காட்டப்படுகிறது. எல்லாவுலகையும் தனக்குச் சீரமாகவுடையவன் அவனேயாகையாலே, அவனுக்கே 'புஹுஸ்யாம்' [நான் பலவாகக்கடவேன்] என்கிற ஸங்கல்பமும், உலகிற்கு நிமித்தோபாதான காரணமாயிருக்கும் தன்மையும் கூடும். இவளுக்கு அவை கூடா. ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் அவனைத் தூண்டுவதும், ஸ்ருஷ்டிஸீலாரஸத்தில் அவனோடு பங்குபெறுவதும் இவளுக்குள்ள அப்ரதாநமான அந்வயங்கள். "யதா முக்தஸ்ய புக்யவதா பரமஸாம்யே ச்ருதிஸ்மருதயாதிஸித்ஸுதேபி ஜகத்ஸ்வயாபாரவாஜமிதி லக்ஷணபூதராகாரைர் வைஷ்ணவம் ஸ்தூப்யதே ததேஹாபி பூவதி" [முக்தன் பரமபுக்யனோடு பரமஸாம்யமுடையவனென்பது ச்ருதிஸ்மருதி ஸித்தமாயினும், ஜகத்ஸ்வாபாரம் தவிரவே பரமஸாம்யம் என்று பரப்ரஹ்மலக்ஷணபூதமான ஆகாரங்களால் எப்படி வேறுபாடு ஸ்தாபிக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே பிராட்டிவிஷயத்திலும் கொள்ளவேண்டும்.] என்று சது:ச்லோகீ இரண்டாம் ச்லோகபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்கையாலே தேசிகக்கும்ரு இவ்விஷயத்தில் கருத்து வேற்றுமையில்லை. ஸகல பூர்வாசார்யர்களின் கருத்தும் இதுவேயாகும். இவ்வந்வயத்தை இல்லைசெய்வாரும் யாருமில்லை.

"ஈஷத் த்வத்கருணா நிரீக்ஷணஸுதா ஸந்தூக்ஷணத் ரக்ஷயதே நஷ்டம் ப்ராக் தத்யுலாபுதஸ் த்ரிபுவநம் ஸம்ப்ரத்யநந்தோத்யயம் | ச்ரேயோ ந ஹயரவிந்த்யுலோசந மந:காந்தாப்ரஸாதூத்ருதே ஸம்ஸுருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸு:ந்ருணம் ஸம்பூவ்யதே கர்ஹிசித் ||"

[அந்தக் கடாகூம் இல்லாமையாலே, முன் நசித்துக்கிடந்ததான மூவுலகமும், இப்போது சிறிதுபோது உன்னுடைய கருணாகடாகூ மாகிற அம்ருதவர்ஷத்தினால் அளவற்ற பெருமையை உடையதாகும் படி ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. மனிதர்களுக்கு ஐச்வர்யம், கைவல்யம், பரமபதம் இவைகளில் மேன்மையானது தாமரைக்கண்ணனின் மு—தி 24

மனத்துக் கினியவளான ஸ்ரீதேவியின் அருளில்லாமல் ஏற்படாதன்றோ.] என்று ஆளவந்தாரும்,

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர் தி₃யுதாத₃ஸேஷஜக₃தாம் ஸர்க்கோபஸர்க்க₃

ஸ்தி₃தி:

ஸ்வர்க்க₃ம் துர்க்க₃திமாபவர்க்கி₃கபத₃ம் ஸர்வம் ச குர்வந் ஹரி: |
யஸ்யா வீக்ஷய முக₂ம் ததிங்கி₃தபராதி₄நோ வித₄த்தே₃கி₃லம்
க்ரீடே₃யம் க₂லு நாந்யத₂ாஸ்ய ரஸத₃ா ஸ்யாதே₃கரஸ்யாத்
தயா ||

[எல்லாவுலகையும் படைத்தளித்து அழிப்பதையும், ஸ்வர்க்கநரகமோக்ஷங்களைக் கொடுப்பதையும் செய்யும்போது பகவான் எவ்வுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அது உடைய இங்கிதத்திற்கு வசப்பட்டவனாய் எல்லாக்காரியங்களையும் செய்கிறானோ, அந்தப்பிராட்டி (நமக்கு) மங்களத்தை அளிக்கட்டும்; பகவான் அவனுடன் ஒரே அபிப்ராயத்தை உடையவனாயிருக்கிறபடியால், அவனுடைய இங்கிதபராதீனனாகக் காரியங்களைச் செய்யாவிடில் அக்காரியங்கள் ரஸத்தை அளிக்கமாட்டா.] என்று ஆழ்வானும்

“யத்ப்₄ருபங்க₃ா: ப்ரமாணம் ஸ்தி₃ரசரரசநாதாரதம்யே முராரே:”

[எவனுடைய புருவநெறிப்புகள் பகவானுடைய ஸ்தாவரஜங்கமஸ்ருஷ்டியிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுக்குக் காரணமோ...] என்றும்,

“நம: ஸ்ரீரங்க₃நாயக்யை யத்ப்₄ருவிப்₄ரமபே₄த₃த: |

ஈஸே₃யிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதமித₃ம் ஜக₃த் ||”

[எவனுடைய புருவநெறிப்புகளின் வித்தியாசத்தாலே இவ்வுலகம் நியமிப்பவர்களும், நியமிக்கப்படுபவர்களும்மாகிற பேபத்தினால் ஏற்றத்தாழ்வுகளை உடையதாயிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாயகிக்கு நமஸ்காரம்.] என்றும்,

ஸ்ரீயை ஸமஸ்தசித்₃சித்₃ வித₄ாநவ்யஸநம் ஹரே: |

அங்கீ₃காரிபி₄ராலோகைஸ் ஸார்த்த₃யந்த்யை க்ருதோஞ்ஜலி: ||

[ஸகலசேதநாசேதனங்களையும் படைப்பதால் பகவானுக்குண்டாகும் சிரமத்தைத் தன் அங்கீகாரத்தைக் காட்டும் கடாமுகங்களாலே ஸபலமாகச் செய்கின்ற பிராட்டியின் பொருட்டு அஞ்ஜலியானது (அடியேனால்) செய்யப்பட்டது.] என்றும்,

62. புணர்மருதி னூடுபோய்ப் பூங்குருந்தம் சாய்த்து
மணமருவ மால்விடையேழ் செற்று—கணம்வெருவ
ஏழுலகந் தாயனவு மெண்டிசையும் போயினவும்
குழரவப் பொங்கணையான் தோள்.

பதவுரை:—புணர் மருதின்—(ஒன்றோடொன்று) இடை
வெளியின்றிச் சேர்ந்திருக்கிற இரு மருதமரங்களின், ஊடு
போய்—நடுவே தவழ்ந்து சென்றும், பூம் குருந்தம் சாய்ந்து—
அழகிய குருந்தமரத்தைத் தள்ளியும், மணம் மருவ—(நப்
பின்னைப் பிராட்டியை) மணம் புரிவதற்காக, மால் விடை
ஏழ் செற்று—பெரிய எருதுகள் ஏழையும் கொன்றும், கணம்
வெருவ—தேவாஸுரர்களெல்லாம் 'என்வருகிறதோ' என்று
அஞ்சும்படியாக, ஏழு உலகம் தாயனவும்—ஏழுலோகங்களை

உல்லாஸபல்லவிதபாலிதஸப்தலோகீ—

நிர்வாஹகோரகிதநேமகடாக்ஷலீலாம் |

ஸ்ரீரங்கஹர்மயதலமங்குளதீபரேக்யாம்

ஸ்ரீரங்கராஜமஹிஷீம் ஸ்ரீயமாச்சரியாம்: ||

[ஏழுலகங்களையும் (பகவான்) படைத்தவுடன் தளிர்விடுவதாகவும்,
(அவனாலே) ரகஷிக்கப்பட்ட ஏழு உலகங்களின் நிர்வாஹத்தினால்
மொட்டுவிடுவதாகவுமிருக்கிற அர்த்தகடாக்ஷலீலையை உடையவனும்
திருவரங்க மானிகைக்கு (ஒரு) மங்கள தீபக்கொழுந்து போலிருப்
பவனும், ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திவ்ய மஹிஷியானவனமான
ஸ்ரீதேவியை ஆச்ரயிக்கிறோம்.] என்றும் பட்டரும் பகவானுடைய
ஜகத்வ்யாபாராதி ஸர்வகார்யங்களிலும் இவனுக்கு ப்ரேரகத்வ
ரூபமான அந்வயம் உண்டென்று அருளிச்செய்தார்களன்றோ.
இவ்விடத்தில் “இப்படி ஜகத்காரணத்வத்தில் இவனுக்கு அந்வய
முண்டோ?” என்று ப்ரச்சனம் பண்ணின நடாதூரம்மானைக் குறித்
துப் பிள்ளான் ‘இவ்வர்த்தத்தில் ஸந்தேஹமுண்டோ?’ ஆவாப்யாம்
கர்மாணி கர்த்தவ்யாநி ப்ரஜாச்ச உத்பாத்யமிதவ்யா:’ [நம்மிருவரா
லும் கர்மங்கள் செய்யப்படவேண்டும். குழந்தைகளும் பிறப்பிக்கப்
பட வேண்டும்.] என்று ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே ஸஹதர்ம
சாரிணியான இவனுக்கு அந்வயமுண்டு’ என்று அருளிச்செய்தார்”
என்னும் ஐதிஹ்யம் அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

யும் கடந்தவையும், எண் திசையும் போயினவும் — எட்டு திக்குகளிலும் வியாபித்தவையும். சூழ் அரவ-பரந்த திருவந் தாழ்வானாகிற, பொங்கு அணையான் — கிளர்ந்த படுக்கையை யுடையவனுடைய, தோள் — திருத்தோள்களாகும்.

அவதாரிகை:—இவற்றை உண்டாக்கித் தான் கடக்க விருக்கையன்றிக்கே, இவற்றைக் களைபிடுங்கி நோக்குவானும் அவனேயென்கிறார்.

உரை:—இடைவெளியறப் பொருந்திநின்ற யமளார் ஐனங்களின் நடுவே ஊடறுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய் இலையும் கொம்பும் தெரியாதபடி பூத்துக்கிடந்த குருந் தத்தைத் தள்ளிப்பொகட்டு, பிராட்டியைக் கைப்பிடிக்கை யாகிற கல்யாணம் தலைக்கட்டுகைக்காகப் பெரிய வடிவை

அவதாரிகை:—இப்படி இவற்றை உண்டாக்கிவிட்டுத் தான் தூரத்திலிருக்கிறோ? இவைகளுடைய விரோதிகளை நீக்கி ரக்ஷிப்ப வனும் இவனே என்கிறார்.

உரை:—(புணர்மருதின் ஊடுபோய்) இடைவெளியில்லாமல் ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக்கிடக்கும் இரட்டை மருதமரங்களினிடையே இடைவெளிகண்டு அவற்றினிடையேபோய் அவற்றை முறித்து நள கூபரர்களுக்கு சாபவிமோசனமும், அவற்றிலே ஆவேசித்திருந்த அசுரர்களுக்கு அழிவையும் உண்டாக்கின விருத்தாந்தத்தைக் கூறுகிறார். “பொய்ம்மாயமருதான அசுரரைப் பொன்றுவித்து” [பெரியாழ்திரு3-1-3] என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே இவற்றில் அஸுராவேசமும் உண்டு. களையறுத்ததைக் காட்டும் பிரகரணமாகையாலே இவருக்கும் விவக்ஷிதமாயிருக்கத்தகும். (பூங் குருந்தம் சாய்த்து) இலையும் கொம்பும் தெரியாதபடி பூத்துக்கிடக் கும் குருந்தமரமாய் நின்றான் ஓரசுரன், ‘பூக்களைக்கண்டு கண்ணன் மயங்கி நிற்கும்போது அவன்மேலே விழுந்து அவனை அழிப்போம்’ என்னும் நினைவுடன். அம்மரத்தைச் சாய்த்து அவனை அழித்து அவனுடைய நினைவை அவனோடேபோம்படி பண்ணிய செயலைச் சொல்லுகிறார். (மணம் மருவ மால் விடை ஏழ் செற்று) நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் செய்வதற்காக, அவளுடைய தந்தையாலே வளர்க்கப்பட்டிருந்த அஸுராவேசமுள்ள பெரிய எருதுகள்

யுடைய ருஷபங்களேழையும் முடித்து, “सङ्गैः सुराणां” (ஸங்கை₄: ஸுராணாம்) என்கிறபடியே அனுகூலப்ரதிகூல விபூக்யுமற ஸர்வப்ராணிக்ஷணமும் ‘என்னாகத் தேடுகிறதோ?’ என்று நடுங்கும்படி ஸப்தலோகங்களையும் வருத்தமற அளந்துகொண்டனவும். எட்டுதிக்குகளிலும்போய் வியாபித்தனவும், விஸ்த்ருதனாய் மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றங்களை யுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற ஓங்கிய திருப்படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வேச்வரனுடைய திருத்தோள்கள்

ஏழையும் அழித்த காரியத்தைக் கூறுகிறார். (கணம் வெருவ ஏழுலகும் தாயனவும்)

ஸங்கை₄ஸ் ஸுராணாம் தி₃வி பூ₄தலஸ்தை₃ஸ்

தத₂ா மநுஷ்யைர் க₃க₃நே ச கே₃சரை: |

ஸ்துத: க்ரமாந் ய: ப்ரசகார ஸர்வத₃ா

மமாஸ்து மாங்க₃ுள்யவிவ்ருத்த₄யே ஹரி: || [விஷ்ணுதர்மம்]

[ஸ்வர்க்கத்தில் தேவஸமூஹங்களாலும், அப்படியே பூமி ப்ரதேசத்திலிருக்கும் மனுஷ்யர்களாலும், ஆகாசத்தில் ஆகாச ஸஞ்சாரிகளாலும் துதிக்கப்பட்டவனாய் எந்த பகவான் திருவடிகளை வைத்தருளினானோ, (திரிவிக்கிரமாவதாரம் செய்த) அந்த ஹரி எனக்கு எப்போதும் மங்களங்களின் விருத்தியின் பொருட்டு ஆகட்டும்.] என்கிறபடியே தேவர்முதலான அனுகூலகணங்களும், அஸுரர் முதலான பிரதிகூலகணங்களும், மற்றும் உதூரஸீநகணங்களும் ‘என் வருகிறதோ?’ என்று நடுங்கும்படியாக ஏழலகங்களையும் சிரம மில்லாமல் கட்டத்தனவும். (எண்டிசையும் போயினவும்) எட்டு திக்குகளிலும் வியாபித்தனவும். அனைக்கும் பிராட்டிக்காக ஏறடர்த்துக் காரியம் செய்ததுபோலே, அந்யப்ரயோஜனனான இந்திரனுக்கும் மாவலியையடக்கிக் காரியம் செய்ததைக் குறிப்பிடுகிறார். (எண்டிசையும் போயின) என்று விச்வரூபப்ரதர்சன ஸமயங்களில் திக்குகளில் வியாபித்ததைச் சொல்லுவதாகவுமாம். இவற்றையெல்லாம் செய்தது எதுவென்னில்: (சூழ்ரவப் பொங்கனையான் தோள்) பரந்திருப்பவனாய், மென்மை, குளிர்த்தி, நறுமணம் முதலான படுக்கையின் லக்ஷணங்களைப் பூர்ணமாகப்பெற்றவனாய், பகவத் ஸ்பர்சத்தாலே ஓங்கிநிற்பவனான திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வேச்வரனுடைய திருத்தோள்களன்றோ

கிடர்! 'அந்தப் படுக்கையும் பொறுத ஸௌகுமார்யதைத் துடையவன்கிடர் இச்செயல்களைச் செய்தான்! அப்படுக்கையில் கண்வளரப்பெறாமல் இப்படி அலமந்து திரிவதே!' என்று வயிறு பிடிக்கிறார்.

63. தோளவனை யல்லால் தோழா என்செவி யிரண்டும்
கேளவன தின்மொழியே கேட்டிருக்கும்—நாநானும்
கோண கணையான் குரைகழலே கூறுவதே
நாணுமை நள்ளேன் நயம்.

பதவுரை:—தோள்—(என்னுடைய) கைகள், அவனையல்லால் தோழா—அப்பெருமானைத் தவிர வேறொருவரையும் தொழமாட்டா; என் செவி இரண்டும்—என்னுடைய இரண்டு காதுகளும், கேள் அவனது—(எனக்கு எல்லாவிதமான) உறவு மாயிருக்கும் அவனுடைய, இன் மொழியே—இனிய சொற்களையே, கேட்டு இருக்கும்—கேட்டு உயிர் தரித்திருக்கும்; நா—என்னுடைய நாக்கு, நானும்—தினந்தோறும், கோள் நாகணையான்—ஒளிமிக்க ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாக உடையவனுடைய, குரை கழலே—(ஆபரணவொலியினால்) சப்தியாநிற்கும் திருவடிகளையே, கூறுவதே—சொல்லுவதாயிருக்கும்; நயம்—(ஸம்ஸாரிகள்) விரும்புமவையான விஷயங்களை, நாணுமை—நள்ளேன்—(நான்) வெட்கமில்லாமல் அணுகமாட்டேன்.

அவதாரிகை:—இப்படியிருக்கிற அவன் பக்கலிலே என்னுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களும் ப்ரவணமாய்த்து; நானும் ப்ரவணானேன் என்கிறார்.

இக்காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்தன. அந்தப் படுக்கையும் உறுத்தும்படியான மென்மையை உடையவனன்றோ இம்முரட்டுச் செயல்களைச் செய்தான்! மென்மைக்குச்சேர அப்படுக்கையிலேயே கண்வளரப்பெறாமல் அடியார்க்காக இப்படிப் பாடுபட்டுத் திரிவதே! என்று வயிறொழுகிறார்.

அவதாரிகை:—இப்படியிருக்கிற அவனிடம் என்னுடைய எல்லா இந்திரியங்களும் ஈடுபட்டன; அதனாலே நானும் ஈடுபட்டேன்

உரை:—என்னுடைய தோள்களானவை நான் வேறு சிலரைத் தொழு என்னிலும் அந்த ஸர்வேச்வரனையல்லது தொழுகிறனவில்லை; என்னுடைய செவிகளிரண்டும் நிருபாதித பூந்துவான அவனுடைய “संश्रवे मधुरं” (ஸம்ச்ரவே மதுரம்) ஆன பேச்சைக்கேட்டு அத்தாலே தரித்திருக்கும். நாவானது ஸர்வகாலமும் மிடுக்கையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய ஆபரணத் துவனியை உடைத்தான திருவடிகளையே சொல்லாநிற்கும். நாட்டார் விரும்பி மேல்விழுகிற விஷயங்களை அவர்களில்

என்கிருர். “முடியானே” [திருவாய் 3-8] என்னும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார்க்கு ஏற்பட்ட அதுபவம் இதுவேயாகும்.

வ்யா:—(தோள் அவனையல்லால் தொழா) என்னுடைய தோள்களானவை நான் வேறுசிலரைத் தொழு என்றாலும் அந்த ஸர்வேச்வரனையல்லது தொழமுறுக்கின்றன. (என் செவி இரண்டும்...) என் இரண்டு காதுகளும் இயற்கையுறவினனான அவனுடைய செவிக் கினிய செஞ்சொல்லைக் கேட்டு அதனாலே உயிர்தரிக்கும். (கேள் அவனது) “மாதா பிதா பூராதா-நாராயண:” என்று ஸுபாலோப னிஷத்திற் சொல்லியபடியே இயற்கையிலேயே எல்லா உறவாகவு மிருக்கும் அவனுடைய. கேள்-உறவினன். இன்ன உறவு என்று விசேஷியாமையாலே எல்லா உறவுமீவனே என்கை. (இன்மொழியே) “ஸம்ச்ரவே மதுரம் வாக்க்யம்” [ரா-ஸு 31-1] [கேட்பதற்கு இனிய வாக்கியம்] என்னும்படியிருக்கை. (மொழியே கேட்டு) நான் கேளாதே என்றாலும் அதையே கேட்கும். (கேட்டு இருக்கும்) கேளாவிடில் இராது என்று கருத்து. (நா நாளும்...) என் நாவானது, பல முடையவனான திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய வீரக்கழலொலியையுடைய திருவடிகளையே எப்போதும் பேசிக்கொண்டிருக்கும். (கோள் நாகனை) கோள்-பலம். “அமி தெளஹா: பர்யங்க:” [கௌஷீதகீ] [அளவற்ற பலத்தையுடையவன் படுக்கை] என்று உபனிஷத்திலும், “பாக்ருஷ்டவிஷ்ணுநபுலேகதாமரி அநந்தபேராகிநி” [ஸ்தோ-ர-39] [மிகச்சிறந்த அறிவுக்கும் பலத்திற் கும் ஒரே இருப்பிடமான திருவனந்தாழ்வானிடத்தில்] என்று ஆளவந்தாராலும் அருளிச்செய்யப்பட்டபடியே, பிராட்டியும் பெரு மானும் ஏறித்துகைக்கலாம்படியான அளவற்ற பலத்தையுடைய ஆதிசேஷன். (குரை கழல்) ஒலிக்கும் வீரக்கழல் முதலான் ஆப

வ்யாவ்ருத்தனான நான் நிர்லஜ்ஜனாய்க்கொண்டு செறியேன். ஜ்ஞானம் பிறந்தபின்பு லஜ்ஜித்து மீளவேண்டும்படி காணும் விஷயப்ராவண்யத்தின் பொல்லாங்கிருப்பது.

64. நயவேன் பிறர்பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடு
உயவே னுயர்ந்தவரோ டல்லால்—வியவேன்
திருமாலையல்லது தெய்வமென் றேத்தேன்
வருமாறென் னென்மேல் வினை.

பதவுரை:—பிறர் பொருளை—விலக்ஷணான எம்பெருமானுடைய உடைமையான ஆகம்வஸ்துவை, நயவேன்—(எனக்கென்று) ஆசைப்படமாட்டேன்; கீழாரோடு—(ஆத்மாவைத் தம்முடையதாக நினைத்திருக்கும்) ஸம்ஸாரிகளோடு நள்ளேன்—நெருங்கமாட்டேன்; உயர்ந்தவரோடல்லால் உயவேன்—(எம்பிரானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாலே) உயர்ந்திருப்பவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத்தவிர வேறு மனிதரிடம் பேசமாட்டேன்; திருமலை அல்லது—லக்ஷ்மீநாதனைத் தவிர வேறு சிலரை. தெய்வம் என்று ஏத்தேன்—தேவதை என்று துதிக்கமாட்டேன்; வியவேன்—(அவர்களைக் கண்டு) வியக்கவும்மாட்டேன்; என் மேல்—(இப்படிப்பட்ட) என் மேல், வினை வரும் ஆறு என்—பாபம் வரும் வழி எப்படி?

ரணங்களை அணிந்ததிருவடி. நாட்டிலுள்ள மற்றவர்கள் ஈடுபடும் இதரவிஷயங்களை விட்டு, இப்படி நீர் ஸர்வேந்திரியங்களாலும் பகவத்விஷயத்தையே பற்றியிருப்பதே! என்று ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிறார்; (நயம் நானாமை நள்ளேன்) நயம் (பிறரால்) விரும்பப்படுவது. ஸம்ஸாரிகளால் விரும்பப்படும் சப்த ஸ்பர்சரூபரஸகந்தங்களாகிற பிராகிருதவிஷயங்களை நான் லஜ்ஜையில்லாமல் அனுகமாட்டேன். (நானாமை) ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்த பின்பு வெட்கத்தோடு மீளவேண்டும்படியன்றோ பிராகிருதவிஷயங்களின் தீமை உள்ளது. “ஆண்பிள்ளைச் சொற்றூழ் வியை (பெண்வேடம் பூண்ட ஆண்பிள்ளையை) ஆசைப்பட்டவனைப் போலே, உணர்ந்தவனுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணும்” என்பர் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை.

அவதாரிகை:—உமக்கும் உம்முடைய கரணங்களுக்கும் பகவத்விஷயத்திலே இதரவிஷயங்களைச் கடைக்கணியாத படி ப்ராவண்யம் உறைத்தாலும் துர்வாஸநையாலே அவை வந்து மேலிடில் செய்வதென்? என்ன, - நான் நின்ற நிலை இது வானபின்பு எங்ஙனே அவை வந்து மேலிடும்படி? என்கிறார்.

உரை:—“उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः” (உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:) என்கிறபடியே ஸர்வவிஸஜாதீயனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஆத்மத்ரவ்யத்தை என்னதென்று விரும்பேன். பிறரதான

அவதாரிகை:—“உமக்கும் உம்முடைய இந்திரியங்களுக்கும் மற்ற விஷயங்களில் பற்று சிறிதுமில்லாதபடி பகவத்விஷயத்திலே ஈடு பாடு மிக்கிருந்தாலும், அநாதிவாஸநையாலே மற்ற விஷயங்கள் உம்மையும் உம்முடைய இந்திரியங்களையும் வெற்றிகொண்டு விட்டால் என் செய்வீர்” என்று ஸம்ஸாரிகள் கேட்க, ‘நான் நின்ற நிலை இதுவானபின்பு எப்படி அவை வந்து மேலிடும்? என்கிறார்.

வ்யா:—(நயவேன் பிறர்பொருளை) பிறர்பொருளை விரும்பமாட் டேன். சாஸ்திரங்களில் நிஷேதிக்கப்படும் சாதாரணமான திருட்டு தன்னிடமில்லை என்று ஆழ்வார் பெருமையாகக் கூறிக்கொள்ள ப்ரஸக்தியேயில்லை. திருட்டுகளில் மிகக்கொடிய திருட்டு தன்னிட மில்லை என்பதே ஆழ்வாருடைய கருத்து. திருடப்படும் பொருளை யிட்டும், திருடப்படுகிறவனையிட்டும் திருட்டில் ஏற்றதாழ்வுண்டு. அழியக்கூடிய அசேதனப்பொருள்களைக் காட்டிலும், அழியாததான ஆத்மவஸ்து மிகவுயர்ந்தது. ஸர்வேச்வரன் அனைவரிலும் உயர்ந்த வன். அவனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே இனியதான ஆத்மவஸ்துவைத் திருடுவதே மிகக்கொடிய திருட்டாகும். அதாவது—அவனு டையதான ஆத்மாவைத் தன்னுடையதென நினைக்கை.

யோ஽ந்யத்யு ஸந்த்மா த்மாநமந்யத்யு ப்ரதிபத்யதே |

கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணத்மாபஹாரிண ||

[பகவானுடைய உடைமையாயிருக்கும் ஆத்மாவை, எவனொருவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறானே, ஆத்மாவை அபஹரிப்ப வனான அந்தத் திருடனான் செய்யப்படாத பாபம் எது?] என்கிற படியே இதையே மிகக்கொடிய பாபமாக சாஸ்திரமும் சொல்லிற்று ராவணன் செய்ததையொத்த இத்திருட்டு தன்னிடமில்லை என்கிறார். (பிறர்) “உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:” [கீதை 15-17] | ப்ரமபுருஷன் மற்ற மு—தி 25

ஆத்மாவை என்னது என்றிருக்கும் தாழ்ந்த ஸம்ஸாரிகளோடு செறியேன். உத்துங்குமான ஆத்மவஸ்து ஸர்வோத்தமனான ஸர்வேச்வரனுடையது என்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுையொழிய ஏதேனுமொன்றை உசாவேன். ஸர்வாதிகனான ஸ்ரீய;பதியையொழியப் புறம்பே சிலரை ஆச்சரியனிய தேவதைகளென்று புத்திபண்ணி வாய்விட்டுப் புகழேன். இவ்வாகாரங்கள் நமக்கு உண்டாய்த்தே என்று ஆச்சரியப்படுேன். இப்படியானபின்பு புகுவத்கூறுகூறஹ்பாத்ரரான நம்முடைய மேலே தநிகூரஹ்ருபமான பாபம் வந்து மேலிடும்படி எங்ஙனே? திருமாலையல்லது வியவேன்; அவனை யல்லது தைவமென்றேத்தேன் என்னவுமாம்.

புருஷர்களிலும் வேறுபட்டவன்] என்றதை அடியொற்றிப் பரமபுருஷனைப் 'பிறர்' என்கிறார். (நள்ளேன் கீழாரோடு) பரமபுருஷனுடைய ஆத்மவஸ்துவைத் தம்முடையதாக நினைத்திருக்கும் தாழ்ந்தவர்களோடு சேரமாட்டேன். (உயவேன் உயர்ந்தவரோடல்லால்) பரமபுருஷனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே இனிய ஆத்மவஸ்துவைத் தம்மதாகநினையாமல் ஸர்வோத்தமனான அவனுடையதாக நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தவிர வேறெவரிடம் பேச்சுவார்த்தைகள் வைத்துக்கொள்வதில்லை. (திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தேன்) திருவுடையதேவனாகையாலே புருஷோத்தமனான அவனைத்தவிர மற்றெரு திருவில்லாத் தெய்வத்தை அடையத்தக்க தெய்வமென்றெண்ணி. வாய்விட்டுத் துதிக்கமாட்டேன். (இவ்வாழ்வாரை சமரசவாதியென்று சிலர் கூறுகிறார்களே, அவர்கள் அறிவிவிடனாகவாவது வஞ்சகர்களாகவாவது இருக்கவேண்டும்.) (வியவேன்) அவனைப் பற்றியவர்க்கு இவை தாமே வருமாகையாலே, இப்பெருமைகள் நமக்கு எப்படி வந்தன என்று ஆச்சரியப்படமாட்டேன். (வியவேன் திருமாலையல்லது...) திருமலைத்தவிர வேறெருவரின் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி சேஷத்தங்களைக்கண்டுஆச்சரியப்படமாட்டேன்; அவனைத்தவிர வேறெருவரை தெய்வமாகத் துதிக்கமாட்டேன் என்றும் கொள்ளலாம். (வருமாறென் நம்மேல்வினை) இப்படியிருக்கும்போது பகவானுடைய அனுகூலத்திற்கு இலக்கான என்மேல், அவனுடைய நிக்ரஹ்ருபமான பாபங்களும், அது காரணமாக வரும் விஷயாநுபவமும் எப்படி வந்து வெற்றிகொள்ளமுடியும்?

65. வினையா லடர்ப்படார் வெந்நரகில் சேரார்
தினையேனும் தீக்கதிக்கண் செல்லார்—நினைதற்
கரியானைச் சேயானை ஆயிரம்பேர் செங்கட்
கரியானைக் கைதொழுதக் கால்.

பதவுரை:—நினைதற்கு அரியானை—(தம் முயற்சியாலே)
அறியமுடியாதவனும், சேயானை—வெகு தூரத்திலிருப்பவனும்,
ஆயிரம் பேர் செம் கண் கரியானை—ஆயிரம் திருநாமங்களையும்,
சிவந்த திருக்கண்களையும், கறுத்த திருமேனியையும் கொண்ட
வனுமான எம்பிரானை, கை தொழுதக்கால் — கையாலே
வணங்கினால், வினையால் அடர்ப்படார்—கர்மங்களால் துன்பு
றுத்தப்படார்கள்; வெம் நரகில் சேரார்—கொடிய நரகத்தில்
சேரார், தினையேனும்—சிறிதாவது, தீ கதிக்கண் செல்லார்—
கெட்ட கதிகளுக்கும் போகமாட்டார்கள்.

அவதாரிகை:—இது எனக்கு ஒருவனுக்குமேயன்று:
அவனை ஆச்ரயித்தார்க்கெல்லாம் ஒக்குங்கிடர் என்கிறார்.

உரை:—ஸ்வயதந்தால் அளவிட்டு நினைக்கைக்கு
மிகவும் அரியனாய். மனோரதபுதுத்துக்கு எட்டாதபடி
அதிதூரஸ்தனாய், தன்னருளாலே அறிந்து அநுபவிக்க
இழிந்தார்க்கு இழிந்தவிடமெங்கும் துறையாம்படி குண
சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களை

அவதாரிகை:—முன் பாசுரத்திற்சொன்ன பெருமை எனக்கு
ஒருவனுக்கு மாத்திரமன்று. அவனை அடைந்தார் அனைவர்க்கும்
உள்ளதொன்று கிடர் என்கிறார்.

வ்யா:—(நினைதற்கு அரியானை) “யாரும் ஓர் நிலைமையன் என
அறிவரிய எம்பெருமான்” [திருவாய் 1-3-4] என்கிறபடியே எத்தனை
யேனும் விஞ்சிய அறிவையுடையவர்களுக்கும் தம் முயற்சியாலே
அறிய அரியவனை. இதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறது மேலே,—
(சேயானை) மனக்குதிரைக்கும் சென்றுகிட்ட முடியாதபடி மிகவும்
தூரத்திலிருப்பவனை. (ஆயிரம்பேர்) “மயர்வற மதிநலமருளினன்”
என்கிறபடியே அவனுடைய அருளாலே அவனை அநுபவிக்க
இழிந்தவர்களுக்கு, இறங்கினவிடமெல்லாம் அநுபவிக்கும் துறை

யுடையனாய், வாத்தல்யஸுலசகமாய்ச் சிவந்த திருக்கண்களையும், அதுக்குப் பகைத்தொடையான கறுத்த வடிவையு முடையனான ஸர்வேச்வரனை அஞ்ஜலிப்ரணமாத்யநுவர்த்தனங்களைப் பண்ணி ஆச்ரயித்தால் புண்யபாபரூபகர்மங்களாலே நெருக்குப்படார்; அதுக்குப் பலமாக வரக்கடவதாய், அதிஞ்ஞரமான ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே சென்று கிட்டார். ஏகதேஃசமும் துர்மார்க்கங்களில் போகார்.

66. காலை யெழுந்துலகம் கற்பனவும் கற்றுணர்ந்த
மேலைத் தலைமறையோர் வேட்பனவும்—வேலைக்கண்
ஓராழி யானடியே யோதுவது மோர்ப்பனவும்
பேராழி கொண்டான் பெயர்.

பதவுரை:— காலை எழுந்து— (ஸத்வகுணத்தை வளரச் செய்வதான) காலை வேளையில் கண் விழித்து எழுந்து, உலகம்—உயர்ந்தோரான முழுக்ஷுக்கள், கற்பனவும்—அப்யாஸம்

யாம்படி குணச்செயல்களைச் சொல்லும் ஆயிரம் பெயர்களை உடையவனை. (ஆயிரம் பேர்) வாய்க்கினியவிருந்து. (செங்கட் கரியானை) கண்ணுச்சினிய விருந்து. வாத்தல்யத்தைக் கோட் சொல்லித்தரும் சிவந்த திருக்கண்களையும், அதுக்கு நிறச்சேர்த்தியழகைத்தரும் கரியதிருமேனியையும் உடைய ஸர்வேச்வரனை. (கைதொழுதக்கால்) கைகூப்புவது, வணங்குவது முதலான சேஷவ்ருத்திகளைப்பண்ணி ஆச்ரயித்தால். (வினையால் அடர்ப்படார்) புண்யபாபரூபமான பாபங்களாலே துன்பப்படமாட்டார்கள். (வெந்நரகில் சேரார்) அந்தப் புண்யபாபங்களுக்குப் பலமான ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய நரகிலும் சேரார். (வினையால் அடர்ப்படார் வெந்நரகில் சேரார்) பாபபலன்களை இவ்வுலகில் அனுபவியார்; கொடியநரகில் சென்றும் பாபபலன்களை அனுபவியார் “ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி”[கீதை18-66]என்னுமவன் ‘பொறுத்தேன்’ என்னப்பாபங்கள் தீருகையாலே. (தினையேனும் தீக்கதிகண் செல்லார்) புண்யபாபங்களுக்குக்காரணமான தீயவழிகளில் சிறிதும் செல்லமாட்டார்கள். தர்மபுத்ரன் நரகத்தைப்பார்த்தது போலும் இவர்களுக்குச் சிறிதேனும் நரகாதி துர்மார்க்க ஸம்பந்தம் கூடாது என்னுமாம்.

செய்பவையும், கற்று உணர்ந்த மேலை தலைமறையோர்-படித்து அறிந்தவர்களான வைதிகச் சேஷ்டர்கள், வேட்பனவும்—காண ஆசைப்படுபவையும், வேலைக்கண்—திருப்பாற்கடலினுள், ஓர் ஆழியான் அடியே—ஒப்பற்ற திருவாழியைக் கைக்கொண்டு கண்வளர்த்தருளும் எம்பிரானது அடிகளே; ஓதுவதும்—(இப்பெரியோர்கள்) கேட்பவையும், ஓர்ப்பனவும்—நினைப்பவையும், பேர் ஆழி கொண்டான் பெயர்—பெரிய சக்கரத்தைக் கொண்டவனுடைய திருநாமங்களே.

அவதாரிகை:—அறிவுடையராயிருப்பார்களாகில் படிஜநீயன் அவனை கிடீர்! என்கிறார்.

உரை:—“கிளரொளியிளமை” என்கிறபடியே படிஜநாறு ஞபமான கரணபாடவமுள்ள பால்யாவஸ்தையிலே ஆச்ரயணேந்முகராய்க்கொண்டு கிளர்ந்து லோகமடங்க அப்பயஸிக்குமவையும். ஐஞாதவ்யார்த்தங்களை ஓராசார்யன் பக்கவிலே கேட்டு அவற்றை அலகலகாக அறிந்திருப்பார்களாய் அத்தால் வந்த மிக்க உயர்த்தியை உடையரான பரமவைதிக

அவதாரிகை:—அவனை அடைந்தவர் இடர்ப்படார் என்றார் சென்றபாட்டில்; அறிவுடையவர்களாயிருந்தால் அவனை அடையா திருக்கமுடியுமோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(காலை எழுந்து உலகம் கற்பனவும்) அனைவர்க்கும் ஸத்வகுணம் விஞ்சியிருக்கும் காலவேளையில் எழுந்திருந்து உயர்ந்தோர் கற்கின்றனவும், “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்கிறபடியே ‘உலகம்’ என்னும் சொல் உயர்ந்தோரான முமுகுக் களைக் குறிக்கிறது. ‘காலை’ என்று ஆயுளுக்கு ஆரம்பநிலையாகிற இளமையைக் குறிப்பதாய், “கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்” [திருவாய் 2-10-1] என்கிறபடியே அவனை நினைக்கத்தக்கபடி ஐம் புலன்களும் வலிமையோடிருக்கும் இளமையிலே அவனை அடைய விரும்பிக்கிளர்ந்து உலகமெல்லாம் (உயர்ந்தோரனைவரும்) கற்கின்றனவையும். (கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலைமறையோர் வேட்பனவும்) அறியவேண்டிய விஷயங்களையெல்லாம் ஓராசார்யனிடம் கேட்டு அவற்றை அலசி அலசி ஆராய்ந்து அறிந்திருப்பவர்களாய்,

ரடங்கலும் அறிவின் பலமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்க ஆசைப்படுவனவும், கரையோடேகூடி இடமுடைத்தாய் அத்விதீயமான கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளே. அதுக்கு ஸாதநமாக ச்ரவணம் பண்ணுவதும் மனனம் பண்ணுவதும் ரக்ஷணபரிகரமான பெரிய திருவாழியையுடைய னான ஸர்வேச்வரனுடைய குணசேஷ்டி தாதிசுகளுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள். பேராழிகொண்டான்—பெரியகடல் போலே ச்ரமஹரமான வடிவை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் என்னவுமாம். அப்போது 'ஓராழியான்' என்றது அத்விதீயமான திருவாழியை உடையவனென்று கொள்வது.

67. பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு ஒண்பூ

உயருங் கதிரவனே நோக்கும்—உயிரும்

தருமனையே நோக்குமொண் தாமரையாள் கேள்வன்

ஒருவனையே நோக்கு முணர்வு.

பதவுரை:—ஆறு—நதியானது, பெயரும் கரும் கடலே நோக்கும்—அலையெறிகின்ற கறுத்த கடலையே நோக்கிச் செல்லும்; **ஒண்பூ**—ஒளிபொருந்திய தாமரைப்பூ, **உயரும்**

அதனால் உண்டான மிகுந்த சிறப்பையுடையவர்களான பரமவைதிகர்களைவரும் அறிவின் பலனாகக்காணவிரும்புகின்றவையும். (வேலைக்கண் ஓராழியானடியே) கரையோடே கூடியதாய், பெரிதான இடமுடையதாய், ஒப்பற்றதாயிருக்கும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளே இப்பெருமைகளை உடையவை. வேலை—கரை. கண்—இடமுடைமை. அன்றிக்கே, வேலை என்று திருப்பாற்கடலைக்குறிப்பதாய், திருப்பாற்கடலிலே ஒப்பற்ற திருவாழியை ஏந்திநிற்பவனுடைய திருவடிகளே என்றுமாம். (ஒதுவதும் ஒர்ப்பனவும் பேராழிகொண்டான் பெயர்) அவ்வடியை அடைவதற்கு ஸாதநமாகக் கேட்பதும் மனனம் செய்வதும், அடியார்களை ரக்ஷிப்பதற்குறுப்பாகப் பெரிய திருச்சக்கரத்தை ஏந்திநிற்பவனுடைய பெயர்களேயாகும். (பெயர்) அவனுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் காட்டும் பெயர்கள். 'ஓராழியான்' என்றதை சக்ரதாரி என்று கொள்ளும்போது, 'பேராழி கொண்டான்' என்றதை, பெரிய கடல்போலே, கண்டார்களைப்பையாற்றும் வடிவை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் என்று பொருள்கொள்வது.

கதிரவனே நோக்கும்—மிக உயர்ந்த இடத்திலேயிருக்கும் ஸூர்யனைக்கண்டே மலரும்; உயிரும்—(அவைஷ்ணவர்களுடைய)ஆத்மாக்கள். தருமனையே நோக்கும்—(ஆயுள் முடிவில்) யமதர்மராஜனையே அடையும்; (அப்படியே). உணர்வு—ஞானமானது, ஒண் தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே — ஒளி பொருந்திய தாமரையில் வளிக்கும் லக்ஷ்மியின் நாதனாகிய நாராயணனை மட்டுமே, நோக்கும்—அறியும்.

அவதாரிகை:—இப்படி அறிவில் தலைநின்றவர்கள் அவனை ஆசைப்படுகைக்கடி அறிவுக்கு கந்தவ்யபூமி ஸ்ரிய:பதியல்ல தில்லாமையாலே என்கிறார்.

உரை:—காற்றுவளத்திலே கொந்தளித்துக் கிளரக்கடவதாய், பரப்பையுடைத்தான கடலை ஆளுனது நோக்காநிற்கும். அழகிய தாமரைப்பூவானது உச்சஸ்தலவர்த்தியான ஆதித்யனையே நோக்காநிற்கும். பகவத்பரரல்லாத நாட்டில் ப்ராணிகளடங்கலும் ஸ்ரீரவிச்சேஷாநந்தரத்தில் தர்மராஜா

அவதாரிகை:—இப்படி அறிவிற்கிறந்தவர்களைவரும் அவனை ஆசைப்படுவதற்குக் காரணம், அறிவுக்குப்போக்கிடம் திருமாலையல்லது வேறொரு தத்துவமில்லாமையாலே என்கிறார்.

வ்யா:— (பெயரும் கருங்கடலே நோக்கும் ஆறு) காற்றடிக்கும் திசையிலே அலையெறிவதாய், கறுத்திருப்பதாய், பரப்பையுடைய தான கடலேநோக்கியே செல்லாநிற்கும் ஆறு. ஆறு கடலை நிறைப்பதற்காகப் புகவில்லை; புகுந்தல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே கடலுடன் கலக்கிறது. இவ்வாறே அறிவும் கடல்வண்ணான திருமாலையடைந்தல்லது நிற்கமாட்டாது என்கை. (ஒண் பூ உயரும் கதிரவனே நோக்கும்) அழகிய தாமரைப் பூவானது உயரவிருக்கும் சூரியனின் வரவையே பார்த்திருந்து அவனுக்கே மலருமேயொழிய, அருகிலிருக்கும் நெருப்பு முதலானவற்றுக்கும் மலராது. “செந்தழலே வந்தழலைச் செய்திடினும் செங்கமலம் அந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் றல்லால் அலராவால்” [பெருமாள் திரு 5-6] என்கிற படியே. அதுபோலவே உண்மையறிவாகிற கமலம் ஆதித்யவண்ணான திருமாலையே விஷயமாகக் கொள்ளுமேயொழிய சந்திரமௌளி முதலாய மற்ற தெய்வங்களை நோக்காது என்கை. (உயிரும் தருமனையே நோக்கும்) பகவானையடையாத ஜீவர்களுடைய உயிர் உடம்பை விட்டுப் பிரியும்போது தர்மராஜாவான யமனையே

வான யமனையே சென்று கிட்டாநிற்கும். இவையிவை நியதமாநாப்போலே. ஜ்ஞாநமானது அழகிய தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனான ஸர்வேச்வரன் ஒருவனையுமே சென்று பற்றாநிற்கும். ஜ்ஞாநமாகில் ஸ்ரீய:பதியைப் பற்றியல்லது நில்லாது என்கை. பகவத்வயதிரித்த விஷயங்களைப்பற்றிப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநமெல்லாம் அஜ்ஞாநகல்பம். “**नन् ज्ञानमज्ञानमोऽन्यदुक्तं**” (தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்) “**विद्याया शिल्पज्ञेयुर्**” (வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம்) என்னக்கடவதிறே.

சென்றடையும். அப்படியே அறிவும் தர்மஸ்வரூபியான தாமரையாள் கேள்வனையே சென்றடையும். (தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு) கருங்கடலை ஆறு நோக்குவதும், தாமரை கதிரவனை நோக்குவதும், உயிர் தருமனை நோக்குவதும் இயற்கை நியதியானாற்போலே, அறிவென்று ஒன்று உள்ளதாகில் அது தாமரையாளான லக்ஷ்மியின் நாதனான நாராயணன் ஒருவனையே நோக்கும். திருவில்லாத்தேவரான வேறெவரையும் நோக்காது என்று கருத்து. சிலருடைய அறிவு மற்ற தெய்வங்களையும் விஷயங்களையும் நோக்குகிறதே எனில்; அவ்வறிவுகள் அறிவேயல்ல; அறியாமையை ஒத்தவையே என்பதைப் பின்வரும் பிரமாணங்கள் பேசின.

“ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந தத்யஸ்ததேஜ்ஞாஷம்

ஸுத்யத் பரம் நிர்மலமேகரூபம் |

ஸந்த்ருச்யதே வாஸ்ப்யதி₄க்யம்யதே வா

தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம் ||” [வி-பு 6-5-87]

[எந்த அறிவினால் தோஷமற்றதும், சுத்தமானதும், மிகவும் மலமற்றதும் ஒப்புயர்வற்றதுமான அந்தப் பரவஸ்து அறியப்படுகிறதோ, பார்க்கப்படுகிறதோ, அதுவே ஜ்ஞானம்; அதைக்காட்டிலும் வேறானது அஜ்ஞானமெனப்படுகிறது.]

தத் கர்ம யந்ந ப்ருந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே |

ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம் ||”

[வி-பு 1-19-41]

[எந்தக் கர்மம் பந்தத்திற்குக் காரணமல்லவோ அதுவே கர்மம்; எது முக்திக்குக் காரணமோ அதுவே வித்யை; மற்ற கர்மம் ச்ரமத்திற்கே. மற்ற வித்யை சில்பசாஸ்த்ர பாண்டித்யம் போன்றதே.]

68. உணர்வாரா ருன்பெருமை யூழிதோ றூழி

உணர்வாரா ருன்னுருவந் தன்னை—உணர்வாரார்

விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய்நால்வேதப்

பண்ணகத்தாய் நீ கிடந்த பால்.

பதவுரை:—விண் அகத்தாய்—ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!, மண் அகத்தாய்—இவ்வுலகிலும் அவதரித்தவனே!. வேங்கடத்தாய்—திருவேங்கடமலையிலும் நிற்பவனே! பண்—ஸ்வரத்தைப் ப்ரதானமாக உடைய, நால்வேத அகத்தாய்—நாலு வேதங்களிலும் விளங்குபவனே!, உன் பெருமை—உன்னுடைய மேன்மையை, உணர்வார் ஆர்—அறியவல்லவர் யார்? ஊழி தோறு ஊழி—கல்பங்கள் தோறும் (ஆராய்ந்தாலும்), உன் உருவம் தன்னை—உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ரூபத்தையும், உணர்வார் ஆர்—யார் அறிய முடியும்? நீ கிடந்த பால்—நீ பள்ளி கொண்ட பாற்கடலை, உணர்வார் ஆர்—யார் (அளவிட்டு) அறியமுடியும்?

அவதாரிகை:—இப்படி அறிவுக்குப் பர்யவஸாநபூயி அவனல்லது இல்லையாயிருக்க, அவன் தன்மை அறிவார்தான் இல்லை என்கிறார்.

உரை:—பரமபதத்திலே மேன்மை தோற்ற எழுந்தருளியிருக்குமவனாய், பூம்புபலகுகிதையான ஸீலாவிபூதியிலே

அவதாரிகை:—சென்றபாகரத்தில், “நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம்” என்கிறபடியே அறிவென்று பேர் பெற்றதெல்லாம் அவனையே அறியும் என்றார். இப்பாகரத்தில், அவனை அளவிட்டு அறிவார் எவருமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(விண்ணகத்தாய்) பரமபதத்திலே மேன்மைதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிறவனே! (விண்ணகத்தாய் உணர்வார் ஆர் உன் பெருமை) “யோ அஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்-ஸோ அங்க்ய வேத்ய யதி3 வா ந வேத3” [எவனெருவன் இவ்வுலகிற்கெல்லாம் தலைவனாய் பரமபதத்திலிருக்கிறானோ, அவனே தன் பெருமையை அறிமு—தி 26

நீர்மைதோற்றவந்து அவதரிக்கும் ஸ்வபூவனாய். இரண்டிட்டுத்துக்கும் பொதுவாய்க்கொண்டு மேன்மை நீர்மைகளிரண்டும் கரைபுரளும்படி திருமலையிலே வந்து நின்றருளினவனாய். ஸ்வரப்ரதூரநமான நாலுவேதத்தாலும் உக்தவைபூவயுக்தனாகப் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ஸ்வபூவனாவனே! இப்படி

வானோ மாட்டானோ] என்று பரமபதத்திலிருக்கும் உனக்கே உள்பெருமையை அறியமுடியுமோ என்று வேதம் ஐயமுறும்போது, உள்பரத்வத்தை வேருருவரால் அறியமுடியுமோ? என்கை. (மண்ணகத்தாய் உணர்வாரார் உள் பெருமை) பரமபதத்திலிருந்து கீழேயிறங்கி பூமி முதலான கீழலகங்களிலே நீர்மை தெரியும்படியாக அவதரித்த பின்புதான் உள்பெருமையை ஒருவரால் அறியமுடியுமோ? கடல் கிட்டவந்தாலும் அதை அளவிடமுடியுமோ? “குஸ்யதீரா: பரிஜாந்தியோநிம்” [பு-ஸ-௮] [உயர்வறவுயர்ந்த அவனுடைய அவதாரத்தை மயர்வறமதிநலமுடையவர்கள் அறிகின்றார்கள்] என்று வேதம் அவதாரத்தைச் சில அறிவாளிகள் அறிவதாகச் சொல்லிற்றே எனில்: அங்கு “பரிஜாநந்தி” [அறிகிறார்கள்] என்றதும் கூடினத்தோறும் ‘எத்திறம்’ என்னும்படியேயாகும் என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (மண்ணகத்தாய்) ‘மண்’ என்றது பிராக்ருதலோகங்கள் அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (வேங்கடத்தாய் உணர்வாரார் உள்பெருமை) எல்லாருக்கும் உய்யலாம்படி ஸர்வஸஹிஷ்ணுவாய், அர்ச்சகபராதீனமான ஸ்வரூபரூபருணாவிபூதிகளையுடையவனாய் வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் பொதுவானவனாய், மேன்மை நீர்மைகளிரண்டும் வெள்ளமிடவேங்கடத்திலே நீ நிற்கும் பெருமையைத்தான் ஒருவரால் அறியமுடியுமோ? “ஹருத்யானுபி: சீலாத் ஐஹியதே” [ர-ஸ்த] என்கிறபடியே நெஞ்சுடையார் இந்த ஸௌசீல்யத்தைக்கண்டு மோஹத்தை யடைகின்றார்களன்றோ. (நால் வேதப்பண்ணகத்தாய் உணர்வாரார் உள் பெருமை) “வேதாஹமேதம் புருஷம்” [நான் இப்புருஷனை அறிந்தேன்] என்ற வேதப்புருஷனும் எப்படியறிந்தது என்னும் கேள்வியெழ “மஹாந்தம்” என்று அளவிட்டு அறியமுடியாதபடி அறப்பெரியவன் என்று அறிந்தேன் என்றானன்றோ. பிறர் இவனை அறிவதைப்பற்றிப் பேசும்போதும், “யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்” [எவன் பரம்பொருளை அளவிட்டு அறியவில்லையோ, அவனுக்கே அது அறியப்பட்டதாகிறது.] என்றல்லவோ கோஷித்தான் வேதப்புருஷன். (நால்வேதப்பண்ணகத்தாய்) உதாத்தம் அநுதாத்தம் முதலான ஸ்வரங்களைப் ப்ரதூரனமாகக்கொண்ட நாலுவேதங்களாலும் இப்படி

யிருக்கிற உன்னுடைய சூணவைலக்ஷணத்தால் வந்த பெருமையைக் காலதத்வமெல்லாம் கூடினாலும் அறியவல்லார் ஆர்? அந்த குணங்களுக்கு ஆச்ரயமாயிருக்கிற உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூப வைலக்ஷணத்தைத்தான் அறியவல்லார் ஆர்? நீ ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காகப் பள்ளிகொண்டருளுகிற திருப்பாற்கடலை அறியவல்லார் ஆர்?

69. பாலன் தனதுருவா யேழுலகுண்டு ஆலிலையின்
மேலன்று நீவளர்ந்த மெய்யென்பர்—ஆலன்று
வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ
சோலைகூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு.

பதவுரை: —பாலன் தனது உருவாய்—சிறு குழந்தையின்
ரூபத்தை உடையவனாய், ஏழலகு உண்டு—ஸப்தலோகம்

அளவிட்டு அறியமுடியாதவனாக ஓதப்படுபவனே என்றபடி.
(உணர்வாரார் உன் பெருமை) இப்படியிருக்கிற உன்னுடைய
மேன்மை நீர்மை முதலான குணங்களால் வந்த பெருமையை
யார்தான் அளவிட்டு அறியமுடியும்? (உணர்வாரார் உன் உருவத்
தன்னை) அந்த குணங்களுக்கு இருப்பிடமான உன் ஸ்வரூபத்தின்
பெருமையைத்தான் யார் அறிவார்? அன்றிக்கே, அந்த குணங்களை
வெளிக்காட்டும் உன் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தின் பெருமையைத்
தான் யாரறிவார்? என்றுமாம். (ஊழிதோசூழி உணர்வாரார்)
ஒருகாலத்திலன்றிக்கே காலமுள்ளபொழுதெல்லாம் எப்போதும்
நின்று எல்லாரும் அறியப்பார்த்தாலும் உன் ஸ்வரூபரூபகுணப்
பெருமைகளை அறியமுடியுமா? “யானுமேத்தி ஏழலகும்
முற்றும் ஏத்திப்பின்னையும் தானும் ஏத்திலும் தன்னை ஏத்த ஏத்த
எங்கெய்தும்” [திருவாய் 4-3-10] என்றாரன்றோ நம்மாழ்வாரும். (நீ
கிடந்த பால் உணர்வார் ஆர்) உன் ஸ்வரூபரூபகுணங்களை உணர்
வது ஒருபுறமிருக்கட்டும். உன் விபூதிக்கடலிலே ஒருதுளியாய்,
வருந்தினர் கூப்பிடு கேட்பதற்காக நீ கண்வளர்ந்தருளிடமான
திருப்பாற்கடல்ஒன்றையேனும் அளவிட்டு அறியவல்லார் உண்டோ?

இத்தால், இவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில் ஒரு
சிறிதும் ஒருவராலும் அளவிட்டு அறியமுடியாது என்றதாயிற்று.

களையும் அழுதுசெய்து, ஆல் இலையின் மேல்—ஆலமரத்தின் தளிரின் மேல், அன்று—ப்ரளயகாலத்தில், நீ வளர்ந்த—நீ கண்வளர்ந்தருளினதை. மெய் என்பர்—உண்மை என்று (வைதி கர்கள்) சொல்லுவார்கள்; அன்று—அப்போது, ஆல்—அந்த ஆலந்தளிர். வேலை நீர்—(நீ கண்வளர்ந்த) ஸமுத்ரஜலத் திலே, உள்ளதோ—இருந்ததோ? விண்ணதோ—(ஆகாரமற்ற தான்) ஆகாசத்திலிருந்ததோ? மண்ணதோ—(கரைந்துபோன) பூமியிலிருந்ததோ? சோலை சூழ் குன்றுஎடுத்தாய்—தோட்டங்களால் சூழப்பட்ட கோவர்த்தனமலையை (குடையாக) எடுத்தவனே! சொல்லு—(நீதான்) சொல்லவேணும்.

அவதாரிகை:—வேறொருவரால் அறியவொண்ணாமை கிடக்கிடர்! ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞான உன்னாலேதான் உன்னை அறியப்போமோ? என்கிறார்.

உரை:—ஒரு குறட்டைத் தெறித்தால் ஒரு குறட்டிலே பால்பெருகும்படி முக்தசிசுவான விக்ரஹத்தையுடைய னாய், ஸப்தலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு

அவதாரிகை:—வேறொருவரால் உன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபுத்திகளை அறியமுடியாது என்பது இருக்கட்டும்; இயற்கையிலேயே எல்லா மறிந்தவனான நீயே உன்னுடைய சேஷத்தொன்றை அறியவல்லவனோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(பாலன் தனதுருவாய்) பாலன் என்றால் எப்படிப்பட்ட பாலன்? அன்றுபிறந்த குழந்தையைப்போன்ற பாலன். தாயான வள் குழந்தை உள்ளே குறட்டை (மூச்சை) இழுக்கும்போது பாலைத் தெறித்தால் (பீச்சினால்) வெளியே குறட்டை (மூச்சை) விடும்போது வயிற்றுநிரம்பி வாய்வழியாகவும் மூக்குவழியாகவும் பால் பெருகி வரும்படியான அத்தனை சிறிய இளங்குழந்தையின் உருவத்தை யுடையவன் என்கை. ஸர்வலோகரக்ஷகனானவன் தனக்கொரு ரக்ஷகர் வேண்டும்படியான வடிவைக்கொண்டு செய்த செயல் என்ன வெனில்: (ஏழுலகுண்டு) ஏழுலகங்களையும் பிரளயம் அழிக் காதபடி தான் விழுங்கித்தாயிருக்கும்வண்ணமே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தான் என்கிறார். (ஏழுலகுண்டு) ஏழுலகம் என்றது

பவனான ஆலந்தளிநிலே அந்த ப்ரளயஸமயத்திலே ஸர்வ சக்தியான நீ கண்வளர்ந்தருளின இத்தைப் பரமார்த்தம் மென்றுகொண்டு பரமாப்தரான ருஷிகளடங்கலும் சொல்லா நின்றார்கள். அந்த ஆலானது ஸர்வமும் அழிந்தவன்று வெள்ளங்கோத்துக்கிடக்கிற ஸமுத்ரஜலத்திலே உள்ளதோ? அன்றிக்கே. நிராலம்பநமான ஆகாஸத்திலே உள்ளதோ? இல்லையாகில், ப்ரளயஜலத்திலே கரைந்துபோன பூமியிலே

ஸர்வேச்வரனால் ரக்ஷிக்கப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் உப லக்ஷணமுறையாலே காட்டுகிறது. (ஆலிலையின்மேல்) அன்று துளிர்ந்த ஓராலந்தளிநின்மேலே கண்வளர்ந்தானே! அனைத்துக் கும் ஆதாரமான ஸர்வேச்வரன் ஓராலந்தளிநிலே கண்வளருவதே! (அன்று) மஹாப்ரளயகாலத்தில். (நீ வளர்ந்த) நீ கண்வளர்ந்த ததை. (மெய் என்பர்) உண்மை என்று ரிஷிகள் சொல்லுவர். அப்ராக்குதமான மிகப்பெரிய திருமேனியை, ப்ராக்குதமான மிகச் சிறிய குழந்தையின் வடிவாக்குவது; அவ்வடிவினுள்ளே மிகப்பெரிய எல்லா உலகங்களையும் அடக்குவது; அவ்வடிவைக்கொண்டு மிகச் சிறியதொரு ஆலந்தளிநிலே கண்வளருவது; இவை எல்லாவற்றையும் உண்மையென்று பரமாப்தரான ரிஷிகளனைவரும் சொல்லு கிருர்கள். மெய்யல்லாதநியாத அவர்கள் இச்செயலிலே 'எத்திறம்' என்று ஈடுபடுகையாலே இதைப் பொய்யென்னவொண்ணாது. (மெய்) உன் திருமேனி அப்ராக்குதமென்பதும் மெய்; அதை ப்ராக் ருத ஸஜாதீயமாக்கினாய் என்பதும் மெய். அது மிகப்பெரியதென் பதும் மெய்; அதை மிகச்சிறியதாக்கினாய் என்பதும் மெய். அது ஸர்வாதாரமென்பதும் மெய்; அதற்கு ஓராலந்தளிரை ஆதாரமாக் கினாய் என்பதும் மெய்; இவை சில அகடிதகடநாஸாமர்த்தியங்க ளிருந்தபடியென்?

இவ்வளவேயோ? (ஆலன்று வேலைநீர் உள்ளதோ) ஏழல குண்ட உன்னைத் தாங்கிநிற்கும் ஆலிலே எல்லாம் அழிந்த அன்று, வெள்ளமிட்டுக்கிடக்கிற ப்ரளயஜலத்திலே உள்ளதோ? (விண் ணதோ) அப்படியில்லாவிடில், ஒரு வஸ்துவும் பற்றிநிற்கமுடியாத ஆகாயத்திலே உள்ளதோ? (மண்ணதோ) அப்படியுமல்லாவிடில் ப்ரளயஜலத்திலே கரைந்துபோன பூமியிலேயுள்ளதோ? (சொல்லு) எல்லாமழிந்தவன்று வேலைநீர், விண், மண் முதலிய ஒன்றுமில்லையாகையாலே இவற்றிலெல்லாம் அவ்வாலந்தளிர் இருந்திருக்க

யுள்ளதோ? ஏழுதிருநகைத்ரத்திலே ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட-
சோலைகளாலே சூழப்பட்ட கோவர்த்தநடர்வத்தை
எடுத்து தூரித்துக்கொண்டு நின்றவனே! இத்தை அருளிச்
செய்யவேணும். உன்னாலும் உன்படி சொல்லமுடியாது
என்று கருத்து.

70. சொல்லுந் தனையும் தொழுமின் விழுமுடம்பு

செல்லுந் தனையும் திருமலை—நல்லிதழ்த்

தாமத்தால் வேள்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால்

நாமத்தா லேத்துதிரேல் நன்று.

பதவுரை:—திருமலை—லக்ஷ்மீநாதனை, சொல்லுந்தனையும்—
சொல்லுவதற்கு சக்தியுள்ளபோதெல்லாம் (சொல்லி),
தொழுமின்—வணங்குங்கள்; விழும் உடம்பு—நசிப்பதை இயற்கை
யாகக்கொண்ட சரீரமானது, செல்லுந்தனையும்—இருக்கும்
வரையிலும், நல் இதழ் தாமத்தால்—அழகிய பூவிதழ்களைக்
கொண்ட மாலையாலாவது, வேள்வியால் — யாகத்தா
லாவது, தந்திரத்தால்—(மந்திரமில்லாத) கிரியைகளாலாவது
மந்திரத்தால்—(கிரியையற்ற) மந்திரத்தினாலாவது, நாமத்
தால் — திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தினாலாவது. ஏத்துதிரேல்—
(ஆசிரயித்துத்) துதிப்பீர்களாகில், நன்று—நன்மை தருவது.

அவதாரிகை:—இப்படியானபின்பு ஐகத்திலுள்ளாரடங்
களும் அநந்யபரராய்க்கொண்டு அவனை ஆசிரயியுங்கோள்
என்கிறார்.

முடியாது. அது எங்கேயிருந்தது என்பதை நீயே சொல்லவேணும்.
(சோலைகூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு) ஏழுபிராயத்திலே ஏழுநாள்
ஆடாமல் அசையாமல், சோலைகளாலே சூழப்பட்ட கோவர்த்தன
பர்வதத்தைத் தாங்கிநின்றவனே! இச்செயலும் எப்படி முடிந்தது
என்பதைச் சொல்லவேணும். இச்செயலும் முன்சொன்ன செயலுக்கு
ஓப்பாகாது என்றுமாம். (சொல்லு) இவ்வொரு செயலின்
பெருமையை உன்னாலும் சொல்லமுடியாது.

அவதாரிகை:—இப்படி ஒரு செயலின் பெருமையையும் அவனாலே
யும் சொல்லமுடியாதபடி அத்தனை பெரிய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி

உரை:—புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடே நித்ய ஸம்யுக்தனான ஸர்வேச்வரனை, 'இப்போது விழும், இப்போது விழும்' என்னும்படி அஸ்திரமான ஸரீரமானது விழமளவும் அழகிய பூக்களாலேயுண்டான திருமாலையாலும் யாகாதி, ஸத்கர்மங்களாலும், மந்த்ரவிதுரமான கேவலக்ரியைகளாலும், க்ரியாவிதுரமான மந்த்ரங்களாலும் ஆச்ரயியுங்கோள். இதுக்கே ஸக்தமின்றிக்கேயிருக்கில், உங்கள் வாக்கு உக்தி ஸாமர்த்யத்தை உடைத்தாய்க்கொண்டு சொல்லுமளவும், குணாக்ஷிகளுக்கு வாசகமான திருநாமங்களாலே ஸ்ரீய: பதியைப் புகழ்வுதினோளாகில், அது மிகவும் நல்லது.

சேஷடிதங்களை உடையவனானபின்பு, உலகிலுள்ளாரனைவரும் வேறென்றிலும் ஈடுபடாமல் அவனை அடையுங்கள் என்கிறார்.

வ்யா:—(திருமலைத் தொழுவின்) புருஷகாரமாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாரோடே எப்போதும் சேர்ந்திருக்கும் ஸர்வேச்வரனைத் தொழுங்கள். (திருமலை) உங்கள் குற்றங்கண்டு அஞ்சவேண்டாத படி, அவனுடைய சிற்றத்தை ஆற்றிச் சேரவிடுமவள் எப்போதும் அருகிலிருக்கிறாள். (விழுமுடம்பு செல்லுந்தனையும் தொழுவின்) 'இப்போது விழும், இப்போது விழும்' என்னும்படி மின்னின் நிலை யில்தான ஸரீரமானது விழும்வரையிலும் தொழுங்கள். பாங்காயிருக் கும் வரையில் தொழுங்கள் என்றுமாம். தொழுவதற்கு உபகரணங் கள் எவையென்னில்: (நல்லிதழ்த் தாமத்தால் தொழுவின்) சாத்து வதற்காக அழகிய பூவிதழ்களைக்கொண்ட மாலையைக் கைக்கொண்டு தொழுங்கள். (வேள்வியால்) அழகிய பூமலை கிடைக்கவில்லையென் றால், மந்திரங்களும் கிரியைகளுமடங்கிய யாகம் முதலான நல்ல நித்தியநைமித்திகாதி கர்மங்களாலே ஆச்ரயியுங்கள். (தந்திரத்தால்) அதுவும் முடியவில்லையானால் மந்திரமில்லாத வெறும் அஞ்ஜலி நமஸ்காராதி க்ரியைகளாலே தொழுங்கள். (மந்திரத்தால்) தேஹத் தில் அசக்தியாலே அதுவும் முடியவில்லையாகில், கிரியையற்ற வெறும் அஷ்டாக்ஷராதி மந்திரங்களாலே அவனை மனனம் செய்யுங் கள். மந்திரங்களைச் சொல்லுவதற்கும் தேசகாலநியதியும் அதிகாரி நியதியும் வேணுமே என்னில்: (சொல்லுந்தனையும் நாமத்தால் ஏத்துதிரேல் நன்று) முற்கூறிய ஒன்றும் முடியாவிடில், உங்கள் வாக்கானது பேசுவதற்கு வல்லமைபெற்றிருக்கும்வரையில் ஒரு நியதியையும் அபேக்ஷியாத அவனுடைய குணசேஷடிதாதிக்களைச்

71. நன்று பிணிமூப்புக் கையகற்றி நான்குழி
 நின்று நிலமுழுது மாண்டாலும்—என்றும்
 விடலாழி நெஞ்சமே வேண்டினேன் கண்டாய்
 அடலாழி கொண்டான்மாட் டன்பு.

பதவுரை:—ஆழி நெஞ்சே—கடல் போன்று ஆழந்த மனமே! பிணி மூப்பு நன்று கையகற்றி—நோயையும், கிழத்தனத்தையும் நன்றாகப் போக்கடித்து (கைவல்யத்தைப் பெற்று), நான்கு ஊழி நின்று—நாலு யுகங்களிலும் நிலையாயிருந்து, நிலம் முழுதும் ஆண்டாலும்—அண்டம் முழுவதையும் ஆளும் சிறந்த செல்வத்தைப் பெற்றாலும், அடல் ஆழி கொண்டான் மாட்டு—சண்டை செய்யும் திருவாழியாழ்வானைக் கைக்கொண்டவனிடம், அன்பு-ஸ்நேஹத்தை, விடல் விடாதே; வேண்டினேன் கண்டாய்—யாசிக்கிறேன் கிடாய்.

அவதாரிகை:—நாட்டாரைக்கொண்டு கார்யமென்? நெஞ்சே! நீ இவ்விஷயத்தை விடாதே கிடாய்! என்கிறார்.

சொல்லும் திருநாமங்களைக்கொண்டு துதித்தீர்களானால் அதுவே மிகநல்லது. (திருமாலை நாமத்தால் ஏத்துதிரேல்) தாய்பேர் சொல்லக் குளித்து வரவேண்டாமே! ஆபத்துக்காலத்திலே 'அம்மா' என்பது போலே சொன்னாலும் போதுமே. 'திருநாமஞ்சொல்ல ஒருநியதி வேண்டியதில்லையோ?' என்று பட்டரை நஞ்சீயர் கேட்க, 'கங்கை யிலே நீராடப்போகிறவன் சுத்திக்காக மற்றொரு உவர்க்குழியிலே நீராடவேண்டுமோ?' என்று பட்டர் அருளினார் என்னும் ஐதிஹ்யத்தை இங்கு அநுஸந்திப்பது. பதவுரையிலுள்ளதுபோலே, 'சொல்லுந்தனையும் தொழுவின் விழுமுடம்பு செல்லுந்தனையும்... நன்று' என்று கூட்டியும் பொருள்கொள்ளலாம்.

அவதாரிகை:—மற்றுள்ளார் எவ்வளவு உபதேசித்தாலும் திருந்தாமலிருப்பதைக்கண்டு, "ஆரானுமாதானும் செய்ய அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அதுதிருத்தலாவதே" [பெரியதிருவ-25] என்ற நம் மாழ்வாரைப்போலே, 'உலகிலுள்ளார் எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன? நெஞ்சே! நீ இவ்விஷயத்தைக் விடாதே கிடாய்!' என்கிறார்.

உரை:— கேவலாத்மாநுபூவத்துக்கு விலக்கான வ்யாதி, ஐரை தொடக்கமானவற்றை நன்றாகக் கைகழலவிட்டு இப்படிப் ப்ரக்ருதிவிசீர்முத்தான ஆத்மாவை அநுபூவிக்கையாகிற கைவல்யபுருஷார்த்தத்தோடே காலதத்வமுள்ள தனையும் நெடுகிநின்று பூமிக்கொடக்கமாகப் ப்ரஹ்மலோக

வ்யா:—(நன்று பிணி மூப்புக் கையகற்றி) பிணி-வியாதி; மூப்பு-கிழத்தனம். இவையிரண்டும் மரணம் முதலான மற்ற சரீரதர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இவையே இந்த ஜீவன் தன் ஆத்மாவை அனுபவிப்பதற்கு விலக்காயிருக்கின்றன. இவையும் இவற்றுக்குக் காரணமான சரீரமும் கழிந்தால் ஆத்மாநுபவம் தானே ஏற்படும். இதுவே கைவல்யமோக்ஷம் எனப்படுவது. இதைப் பெறுவதற்காகச் சிலர் பரமபுருஷனை அடைவதுண்டு என்பதை “ஐராமரணமோக்ஷாய மாமாச்சரித்ய யதந்தி பே” [கீதை7-29] [மூப்பும் மரணமும் விடுவதற்காக எவர்கள் என்னையடைந்து முயலுகின்றனரோ...] முதலானவிடங்களில் கண்ணன் காட்டினான். கைவல்யமெனப்படும் அந்தப் புருஷார்த்தத்தை எடுக்கிறார் இங்கு (நன்று...) இவ்வுலகில் சரீரத்தோடு இருக்கும் வரையில் பிணிமூப்புக்களை அடியோடு களைவதென்பது ஆகாது. பிணி மூப்புக்களுக்குக் காரணமான சரீரம் நீங்கப்பெற்று கைவல்யத்தைப் பெற்றால்தான் அவை அடியோடு களையப்படுகின்றன. (கையகற்றி) பிணி மூப்புக்களைவதே இவனுக்கு முக்கிய புருஷார்த்தம். ஞானிக்கோவெனில் பகவத்கைங்கர்யமே முக்கிய புருஷார்த்தம். இக்காரணங்களால் ‘நன்று பிணிமூப்புக் கையகற்றி’ என்று கைவல்யமோக்ஷமே கூறப்படுகிறதென்று விளங்குகிறது. (நான் கூழி நின்று) ஊழி என்று கற்பகாலம். “ஸஹஸ்ரரீர்ஷா” என்றவிடத்தில் ஸஹஸ்ரரீரத்தம்போலே ‘நான்கூழி’ என்றவிடத்தில் ‘நான்கு’ என்பதும் ‘அநந்தம்’ என்றும் பொருளையுடையது. இத்தால் பிரகிருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மாவை அனுபவிக்கையாகிற இக்கைவல்யமோக்ஷமானது காலதத்வமுள்ளவரையிலும் நித்யமாயிருப்பது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. “குருகாநீளா இறுதிகூடா எனையூழி சிறுகா பெருகா அளவில் இன்பம்” [திருவாய் 6-9-10] என்று இதைப் பேசிலுரன்றோ நம்மாழ்வாரும். “நான்கூழி நின்று” என்பதைப் பின்னே கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். (நான்கு ஊழி நின்று நிலம் முழுதும் ஆண்டாலும்) பல கற்பகாலங்கள் நிலையாயிருந்து, பூமி முதலாகப் ப்ரஹ்ம மு—தி 27

பர்யந்தமாக உண்டான இவ்வண்டை ஸ்வர்யமெல்லாவற்றையுமீ
யும் ஸ்வாதீநமாக நிர்வஹிக்கப்பெற்றாலும். அளவுடைய
நெஞ்சே! யுத்தேதூர்முகுமான திருவாழியைத் திருக்கை

லோகம் வரையிலிருக்கும் இந்த அண்டம் முழுவதையும் தன் வச
மாக்கிப் பிரமனாயிருந்து ஆண்டாலும். ஐச்வர்யமெனப்படும் புரு
ஷார்த்தத்தின் மேலெல்லையைச் சொல்லுகிறது. (நான்கு ஊழி
நின்று) “புநஸ் த்ரைலோக்யதூத்ருத்வம் ப்ராப்தவாந்” என்கிற ரீதியிலே
ஒருகல்பத்தில் பிரமனாயிருப்பவனே, பரமபுருஷனை ஆராதித்து
மறுகல்பத்திலும் பிரமனாவதுண்டாகையாலே, இப்படிப் பல கற்பங்
களில் பிரமனாயிருந்து உலகாண்டாலும். ‘ஊழி’ என்று யுகத்தைக்
குறிப்பதாகக்கொண்டு, ‘ந’ன்கூழி’ என்று பிரமனுக்கு ஒரு பகலான
சதுர்யுகத்தைச் சொல்லி, பிரமனின் ஆயுட்காலத்தை உபலக்ஷிப்ப
தாகவும் கொள்ளலாம். இங்கேயும் ‘நான்கூழி’ என்று அநந்த
காலத்தைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு, பிரமனின் ஐச்வர்யமும் நிலை
யற்றது என்னும் குறையும் நீங்கி, நித்யமான ப்ரஹ்மைச்வர்
யத்தைப் பெற்றாலும் என்றுமாம். (நன்று-நின்று) கைவல்யத்திற்கு
பகவதனுபவத்தைக்காட்டிலும் அல்பமானது என்னுமொரு குறை
யுண்டு. ப்ரஹ்மாவின் ஐச்வர்யத்திற்கும் அஸ்திரமானது என்னும்
குறையுண்டு. இவ்விரண்டு குறைகளும் நீங்கி ‘அளவில் இன்பம்’
என்கிறபடியே கைவல்யமே நன்றான-மிகச்சிறந்த-இன்பமானாலும்
ப்ரஹ்மாவின் செல்வம் நிலைநிற்கும் நித்யைச்வர்யமானாலும்.
(கையகற்றி...ஆண்டாலும்) இவ்விரண்டு புருஷார்த்தங்களையும்
ஒரேஅதிகாரி ஒரேகாலத்தில் பெறுவதென்பது இயலாதகாரியம்.
அதுவும் கூடி, நன்றான கைவல்யபுருஷார்த்தமும், நிலைநிற்கும்
ஐச்வர்யமும் ஒரேகாலத்தில் எனக்குக் கிடைப்பதாயிருந்தாலும்.
(ஆழி நெஞ்சே) கடல்போலே பேரளவுடைய கம்பீரமான நெஞ்சே!
குறைகள் நீங்கப்பெற்ற ஐச்வர்ய கைவல்யபுருஷார்த்தங்களைப்
பெற்றாலும் அது அவனுக்கே ஆளாகும் சிறுகாலத்தையும் ஒவ்வாது
என்பதை அறிந்திருப்பாயன்றோ நீ என்று கருத்து. (ஆழி நெஞ்சே)
என்னிலும் முற்பட்டுநிற்கும் உன்னையன்றோ யாசிக்கிறேன் நான்.
(அடலாழி கொண்டான் மாட்டு அன்பு விடல்) எத்தனையேனும்
சிறந்த புருஷார்த்தங்களைப் பெறுவதாயிருந்தாலும் ஸுதர்சனதாரி
யான பரமபுருஷனிடம் அன்பை விடாதே. (அடல் ஆழி கொண்
டான்) அடியார்களின் விரோதிகளிடம் போர்புரிவதையே தொழி
லாகக்கொண்ட ஸுதர்சனத்தைத் தரித்தவன். (அன்பு என்றும்

யிலே தூரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலுண்டான ஸ்நேஹத்தை ஸர்வகாலத்திலும் விடாதே கொள்; இவ்வேப்பங்குடி நீரைக்குடிக்கைக்கு உன் காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொள்கிறேன் கிடாய் என்கிறார்.

72. அன்பாழி யானே யணுகென்னும் நாவவன்றன்
பண்பாழித் தோள்பரவி யேத்தென்னும்—முன்பூழி
காணானைக் காணென்னும் கண்ணெவி கேளென்னும்
பூணாரம் பூண்டான் புகழ்.

பதவுரை:—அன்பு—அன்பு நிரம்பியதான மனம், ஆழி யானே அணுகு என்னும்—‘சக்கரபாணியைக் கிட்டுவாயாக’ என்று சொல்லும், நா—நாக்கு, அவன் தன் பண்பு ஆழி தோள் பரவி ஏத்து என்னும்—‘அப்பெருமானுடைய அழகுக்கடலான திருத்தோள்களை முறைகெடத் துதிப்பாயாக’ என்று சொல்லும், முன்பு ஆழி காணானைக் காண் என்னும் கண்—கண்ணானது ‘(நாம் அபராதம் பண்ணிப்போந்த) அநாதியான காலத்தைக் காணாதவனான எம்பிரானைக் காண்பாயாக’ என்று கூறும்; செவி—காதோவெனில், பூண் ஆரம் பூண்டான் புகழ் கேள் என்னும்—‘ஆபரணமாயிருக்கும் முத்துமாலையைத் தரித்தவனுடைய கீர்த்தியைக் கேட்பாயாக’ என்று கூறும்.

விடல்) அவன் விஷயத்தில் அன்பை விடாதே. இதர புருஷார்த்தங்கள் அல்பாஸ்திரங்களாகையாலே அவனைப்பற்று என்று சொல்லுகிறேனல்லேன். அவை அநந்தஸ்திரபலமானாலும், இவனையனுபவிப்பது அல்பாஸ்திரமானாலும் இவனிடம் அன்பை விடாதே கிடாய். குணக்ருததாஸ்யத்தைக்காட்டிலும் ஸ்வரூபக்ருததாஸ்யத்தின் ஏற்றத்தைக் காட்டுகிறார். (வேண்டினேன் கண்டாய்) உண்மையில் அவை அநந்தஸ்திரபலங்களும் என்று; இவனையடைவது அல்பாஸ்திரமும் என்று. இப்படிப்பட்ட விலகாணவிஷயத்தைப் பற்றுகைக்கன்றோ நான் உன்னை யாசிக்கிறேன். பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கவேண்டுமோ? இவ்வேப்பங்குடி நீரைக் குடிக்கவன்றோ உன் காலைப்பிடித்து வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். [மிகவிலகாணமான விஷயத்திற்கு நம் ஆசாரியர்கள் வேப்பங்குடிநீரை திருஷ்டாந்தமாக எடுப்பது வழக்கம்.]

அவதாரிகை:—இவர் கரணங்கள் இவர்க்கு முன்னே அங்கே ப்ரவணமாய், சூருஸீஷ்யக்ரமம் மாறாடி எதிரே நின்று, “ஆழ்வீர்! நீர் இவ்விஷயத்தை விடாதே கிடீர்” என்று அவைதான் தமக்கு முன்னே உபதேசிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:—அன்பென்றும், அன்புக்கு ஆச்ரயமென்றும் தெரியாதபடி அன்புதானே ஒரு வடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கிற நெஞ்சானது ‘திருவாழியை உடையனாவனைக் கிட்டி அனுபூவி’ என்று உபதேசியாநிற்கும்; வாகிந்த்யிரிய மா ன து ‘நீர்மையையும், மிடுக்கையுமுடைத்தான அவ

அவதாரிகை:— ‘அவனிடம் அன்பை விடாதே’ என்று நெஞ்சை வேண்டினார் சென்ற பாசரத்தில். இவருடைய நெஞ்சு முதலான இந்திரியங்கள் இவர்க்கு முன்னே பாவாநிடத்தில் ஈடுபட்டிருப் பவையாகையாலே, தாங்களே இவர்க்கு ஆசார்யர்களாகி, “ஆழ்வீர்! நீர் இவ்விஷயத்தை விடாமலிரும்” என்று இவருக்கு உபதேசிக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார் இப்பாசரத்தில்.

வ்யா:—(அன்பு) அன்புக்கு இருப்பிடமான நெஞ்சைச் சொல்லு கிறது. இது அன்பு; இது அன்புக்கு இருப்பிடமான மனம் என்று பிரித்துக் காணமுடியாதபடி அன்பே வடிவெடுத்ததாயிருக்கை யாலே மனத்தை ‘அன்பு’ என்கிறார். “விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே” என்று உபநிஷத்தில் அறிவையுடைய ஆத்மாவை அறிவென்றே கூறியிருப்பதும், “தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞவத்” [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-29] என்னும் ப்ரஹ்மஸூத்ரந்யாயமும் அனு ஸந்திக்கத்தக்கவை. (அன்பு ஆழியாணை அணுகென்னும்) “அடலாழி கொண்டான் மாட்டு அன்பு விடல்” என்று நான் நெஞ்சை யாசித் தேன்; “ஆழ்வீர்! என்னைப்பற்றி ஐயம் வேண்டா; நீர் ஆழியாணை விடாமல் அணுகுவீராக” என்று அது என்னை யாசிக்கிறது. (என் னும்)அதற்கும் எஜமானனாகையாலே நான் அதற்கு உபதேசித்தேன்; என்னிலும் முற்பட்டுவிட்டதாகையாலே அது எனக்கு உபதேசிக் கிறது. எனக்கு வேலைக்காரனான அந்நெஞ்சமட்டுமோ எனக்கு உபதேசித்தது? அந்நெஞ்சுக்கு வேலைக்காரர்களான மற்ற இந்திரி யங்களும்ன்றோ எனக்கு உபதேசிக்க முற்பட்டன என்கிறார் மேலே. (நா அவன்தன் பண்பாழித் தோள் பரவி ஏத்து என்னும்) என்

னுடைய தோளை அடைவுகெடப் பேசிக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணு' என்னுந்ிற்கும்; கண்களானவை 'நம் அபராதம் காணாதவளவன்றிக்கே அபராதம் பண்ணின முன்புள்ள காலத்தையும் காணாதவனைக்கண்டு அநுபவி' என்னும்; செவிகளானவை 'ஆபரணமான திருமேனிக்கு ஆபரணமாகப் பூணப்படும் ஹாரம் முதலான திவ்யாபரணங்களை அழகுபெறப் பூண்டிருக்குமவனுடைய கல்யாணகுணங்களைக் கேளாய்' என்று தூண்டாநிற்கும் 'பண்பாழித்தோள்' என்று 'ஸௌந்தர்யஸாக்ரமான திருத்தோள்' என்னவுமாம்.

73. புகழ்வாய் பழிப்பாய்நீ பூந்துழா யானே

இகழ்வாய் கருதுவாய் என்னெஞ்சே—திகழ்நீர்க்

கடலு மலையு மிருவிசம்புங் காற்றும்

உடலு முயிரு மேற்றான்.

நாவானது அவனுடைய அழகையும் பலத்தையும் உடைய தோளை (அன்பின் மிகுதியாலே) முறைகெடப்பேசித் துதிப்பீராக என்று கூறும். பண்-அழகு. பாழி-மிடுக்கு. (பண்பு ஆழித்தோள்) அழகுக்கு ஓர் கடலாயிருக்கும் தோள் என்றுமாம். 'குற்றமே வடிவான நம் மால் அவனைக் கிட்டமுடியுமோ' எனில்: (முன்பூழி காணனைக் காண் என்னும் கண்) என் கண்களானவை, "நம் குற்றங்களைக் காணாத தோடன்றியில், நாம் குற்றம்செய்த அநாதியான காலத்தையுங்கூடக் காணாதவனைக் காண்பீராக" என்று கூறும். (செவி கேள் என்னும்) காதானது இன்னும் ஒருபடி மேலேபோய், "அவன் குற்றம் பார்ப்பவனேயானாலும் அவன் குணங்களைக் கேட்பாயாக" என்னும். இதற்குக் காரணம் என்னவெனில்: (பூனாரம் பூண்டான் புகழ்) ஆபரணத்துக்கு அழகுசெய்யும் திருமேனிக்கும் ஆபரணமான ஆரம் முதலிய திவ்யாபரணங்களை அழகுபெற அணிந்திருக்குமவனுடைய குணங்களன்றோ. அவன் குற்றம் பார்த்தாலும் இதை விடமுடியுமோ? என்கிறார். (பூனாரம்) மற்றைய ஆபரணங்களுக்கு ஆபரணமாயிருக்கும் ஆரம் என்றுமாம். முந்திய பொருளில் 'பூண்' என்று "ஆபரணஸ்யாபரணம்" என்கிறபடியே ஆபரணத்துக்கும் அழகு கொடுக்கும் திருமேனியைச் சொல்லுகிறது. "ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா:" [ரா-கி 3-15] [எல்லா பூஷணங்களையும் அலங்கரிக்கத் தக்க திருத்தோள்கள்] என்றானன்றோ திருவடி.

பதவுரை:—என் நெஞ்சே—என்னுடைய மனமே!, நீ-நீ. பூம் துழாயானே—அழகிய திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவனை, புகழ்வாய்—புகழ்ந்தாலும் புகழ்; பழிப்பாய்—பழித்தாலும் பழி; இகழ்வாய்—இகழ்ந்தாலும் இகழ்; கருதுவாய்—எண்ணினாலும் எண்ணு; (நீ எதைச் செய்காலும் அவன்) திகழ் நீர் கடலும்—வீளங்காநின்ற ஜலத்தையுடைய ஸமுத்திரமும், மலையும்—மலையும் முதலிய கார்யவஸ்துக்களையும், இரு விசம்பும் காற்றும்—பரந்த ஆகாசம், வாயு முதலிய காரணப்பொருள்களையும். உடலும் உயிரும்—சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும். ஏற்றான்—தரித்தவனாகவேயிருப்பான்.

அவதாரிகை:—அந்தக் காரணங்கள் தானும் கீழ்ப்படும் படி தாம் அவ் விஷயத்திலே ப்ரவணரானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:—நல்லது இன்னதென்று வகையிட்டறியவல்ல நெஞ்சே! இப்படி நல்லது காணவல்ல நீ புகழ்ந்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அழகிய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருத னானவனை வாய்விட்டுப் புகழ்வாய், அன்றிக்கே பழிப்பாய் செய்தபடிசெய். இப்புகடுசரக்கான விஷயத்தை அநாதரிப்

அவதாரிகை:—முன் பாசுரங்களில் சொன்ன இந்திரியங்களும் கீழ்ப்படும்படி தாம் பகவத்விஷயத்திலே ஈடுபட்டு நெஞ்சைப் பார்த்து, 'அவனுடைய பெருமையைக் கண்டுவிட்டு, நீ அவனைப் பற்றினாலும் பற்று; விட்டாலும் விடு' என்கிறார்.

வ்யா:—(என் நெஞ்சே) நாட்டுக்குச் சொல்லுகிறேனோ? என்னுடையமான உனக்கன்றோ சொல்லுகிறேன். (நெஞ்சே) 'இது நன்று; இது தீது' என்று பிரித்தறியவல்ல நெஞ்சே! (நீ) இப்படி நல்லது காணவல்ல நீ; பந்தமோஷங்களுக்குக் காரணமான நீ என்றுமாம். (பூந்துழாயானேப் புகழ்வாய் பழிப்பாய்) வாய்விட்டுப் புகழ்ந்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அழகிய திருத்துழாயாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவனை நீ புகழ்ந்தாலும் புகழ்; பழித்தாலும் பழி; தோளும் துழாய்மாலையுமாய் நிற்கிற நிலையைப் பார்த்துவிட்டு நீ எதைவேண்டுமானாலும் செய். (இகழ்வாய் கருதுவாய்) விலக்கா

பாய் அன்றிக்கே ஆதரிப்பாய் செய்தபடிசெய்; விளங்கா நின்றள்ள ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான கடலும். பர்வத மும், பரப்பையுடைத்தான ஆகாஸமும் வாயுவும் தேஃவாதி, ஸரீரங்களும் தத்தச்சரீரஸ்துங்களான ஆக்மவர்க்குமுமாகிற இவ்வஸ்துக்களெல்லாம் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கும்படி ஸர்வப்ரகாரியாயிருப்பா னொருத்தன்; இப்படி ஸர்வப்ரகாரியாய் நிற்கிற வனைப் பற்றிலும் பற்று. அன்றிக்கே ப்ரகாரத்திலே ஒன்றைப்

விஷயமான இவனை ஆதரித்தாலும் ஆதரி; அநாதரித்தாலும் அநா தரித்திரு. (புகழ்வாய் பழிப்பாய்) என்று வாயைத்தூண்டிச் செய் யும் காரியம்; (இகழ்வாய் கருதுவாய்) என்று நெஞ்சு தானே செய்யும் காரியம். அப்படியானால், இவனை தான் விட்டுவிடலாமோ? என்ன, இவனுடைய பெருமையை முதன்முதலில் கேட்டுவிட்டுப் பிறகு எதை வேண்டுமானாலும்செய் என்கிறார் மேலே. (திகழ் நீர்க் கடலும்) விளங்காநிற்கும் நீர்ப்பெருக்கையுடைய கடலும். (மலையும்) பர்வதங்களும். கார்யங்களான இவையிரண்டும் கார்யங்களான எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (இரு விசம்பும் காற்றும்) பரந்திருக்கும் ஆகாஸமும் காற்றும். நீர் பூமி முதலானவற்றுக்குக் காரணமான இவையிரண்டும் எல்லாக் காரணப்பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (உடலும் உயிரும்) உடல் என்றது தர்மஸாதனமான இந்திரியாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். தர்மஸாதனமாயிருக்கும் பெருமையை நினைத்துத் தனியே எடுக்கிறார். 'உயிர்' என்றது தர்ம பூதஜ்ஞானம், நித்யவிபூதி முதலான மற்ற * அஜடப்பொருள்களுக் கும் உபலக்ஷணம். (ஏற்றான்) இப்படி கார்யமாகவும், காரணமாக வும் தர்மஸாதனமாகவுமிருக்கும் * ஜடப்பொருள்களையும், * அஜடப் பொருள்களையும் 'தான்' என்னும் அபிமானத்திலே அடங்கும்படி தனக்கு ப்ரகாரமாக வைத்துக்கொண்டிருப்பவனன்றோ அவன். இப்படிப்பட்டவன் அவன் என்று தெரிந்துகொண்டபின்பு, அவனைப்பற்றினாலும் பற்று; விட்டாலும் விடு என்கிறார். வைலக்ஷண் யத்தை அறிந்துகொண்டால் பின்பு விட இயலாது என்கை. அந் நிக்கே, அவனை எப்படிப்பற்றுவது என்று நெஞ்சம் கேட்க, ஸகலவஸ்துக்களையும் ப்ரகாரமாக உடையவன் அவன்; ஆகையால்

* தானே பிரகாசியாதபொருள் 'ஜடம்' எனப்படும். தானே பிரகாசிக்கும் பொருள் 'அஜடம்' எனப்படும்.

பற்றிலும் பற்று என்றபடி. அன்றிக்கே உடலும் உயிரு
மான இப்பதார்த்தங்களை ஏற்றான்-தரித்தான் என்னவுமாம்.

74. ஏற்றான் புள்ளூர்ந்தா னெயிலெரித்தான் மார்விடந்தான்
நீற்றான் நிழல்மணி வண்ணத்தான் - கூற்றெருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையான் நீண்முடியான்
கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு.

பதவுரை:-ஏற்றான்-(அப்ரஸித்தமான) எருதை வாஹன
மாக உடையவனாய், எயில் எரித்தான் (தன்னுடைய அடி
யார்களின்) முப்புரங்களையும் எரித்தவனாய், நீற்றான்-(பாபம்
அகலுவதற்காக) சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டிருப்பவனாய், கூற்
றெருபால் மங்கையான்-(சரீரத்தின்) ஒருபாகத்தில் பத்னி
யாகிய பார்வதியை தரித்தவனாய், வார் சடையான்-தொங்
கின சடையுடன் கூடிய ஸாதிகனாய், கங்கையான்-(பாபம்
நீங்குவதற்காக) கங்கையைத் தலையிலே ஏந்தினவனாயிருக்
கும் சிவன், புள் ஊர்ந்தான்-வேதத்தைச் சரீரமாகக்கொண்ட
கருடனை வாஹனமாகக்கொண்டவனாய், மார்பு இடந்தான்-
(பக்தனாகிற ப்ரஹ்மாதனுக்காக) இரணியனின் மார்பைக்
கிழித்தவனாய், நிழல் மணி வண்ணத்தான்-குளிர்ந்த நீலமணி
போன்ற உருவையுடையவனாய், பூ மகளான்-(கமலாஸனியை
திருமார்பிலே) உடையவனாய், நீள் முடியான்-(மேன்மையைக்
காட்டும்) நீண்ட கிரீடத்தையுடையவனாய், நீள் கழலான்-
(கங்கைக்குப் பிறப்பிடமான) நீண்ட திருவடியை உடைய
வனான விஷ்ணுவினுடைய, காப்பு-ரகசியாயிருப்பன்.

ப்ரகாரியான அவனை நேரே பற்றினாலும் பற்று; இயலாவிடில்
நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமாஸெனும் நினைவோடு அவனுடைய
ப்ரகாரங்களில் ஒன்றைப் பற்றினாலும் அவனையே பற்றியதாகு
மாய்கையாலே ப்ரகாரங்களான கடலும் மலையுமானவற்றில் ஒன்றைப்
பற்று என்கிறதாகவுமாம்; ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களில் பகவானுடைய
ப்ரகாரங்களான இந்த்ராதித்யனுக்கு அந்தர்யாமியாக அவனை உபா
ஸிக்கும் முறைகள் விதிக்கப்பட்டனவன்றோ. அன்றிக்கே, நீ பற்றி
னாலும் விட்டாலும் கடல்மலை உடல்உயிர் முதலானவற்றை தரித்திருப்
பவனாகவே அவனிருப்பான் என்று அவனுடைய பெருமையைச்
சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

அவதாரிகை:—அவனே ஆச்ரயணீயன் என்பானேன்? ருத்ரனே ஆச்ரயணீயனாகக் கொண்டாலோ? என்ன; அவனும் அவனுக்கு ஸ்ரீரூபத்தனாகையாலே அவனே ரக்ஷகன் என்கிறார்.

உரை:—தம:ப்ரக்ருதியான தனக்குச் சேரும்படி அஜ்ஞமான ருஷபத்தை வாஹநமாக உடையனாய். தன்னை ஆச்ரயித்தவர்கள் குடியிருப்பான த்ரிபுரத்தை மஞ்சாட்டமாகச்

அவதாரிகை:—பகவானையே அடையவேண்டும் என்றுசொல்லுவானேன்? சிலர் உருத்திரனையும் அடையத்தகுந்த பரம்பொருள் என்று கூறுகிறார்களே; அவனையே ப்ரகாரியாகவும் நினைத்துப் பற்றலாகாதோ? எனில்: அந்த உருத்திரனும் பரமபுருஷனுக்கு ப்ரகாரமாய், சரீரமாய், சேஷமாய், ரக்ஷயனுயிருக்கையாலே பரமபுருஷன் ஒருவனே ப்ரகாரியாய், சரீரியாய், சேஷியாய், ரக்ஷகனுயிருப்பவன் என்கிறார். உருத்திரனுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்குமுள்ள வாசிகளை அடுக்கடுக்காக அருளிச்செய்து முன்னவன் பின்னவனுக்கு அடைக்கலப்பொருள் என்று அருளும் இப்பாகுரம் ஆழ்வார் சிவவிஷ்ணுசாமயவாதி என்று கூறும் அறிவிலிகளின் வாயை அடைக்கும்.

வ்யா:—(ஏற்றான் புள்ளூர்ந்தான் காப்பு) அறிவுகேட்டை வினைவிக்கும் தமோகுணம் விஞ்சிநிற்கும் தனக்குப் பொருந்தியிருக்கும்படி தான் அறிவற்றிருப்பதாய், அறிவில்லார்க்கு உபலக்ஷணமாயிருப்பதான மாட்டை வாஹனமாயுடையவன், “ஸுபர்ணோஸிக்ருத்மாந்” என்று வேதத்திலேயே வேதஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்படுகையாலே அறிவே வடிவெடுத்தவனுக்கும் கருடாழ்வானை வாஹனமாயுடையவனுக்கு அடைக்கலப் பொருளாயிருப்பான். வாஹனமும் அறிவுகேட்டுக்கு உபமானமாயிருப்பவனுக்கு வாஹனமும் அறிவுவடிவாயிருப்பவனையன்றோ அடைக்கலமளிக்கக்கூடியவன். தமோமயனை ரக்ஷிக்கக்கூடியவன் சுத்தஸத்வமயனன்றோ என்கிறார். (எயிலெரித்தான் மார்விடந்தான் காப்பு) தன்னை அண்டியிருந்தவர்களான திரிபுராஸுரர்களின் குடியிருப்பான் திரிபுரங்களை “ருத்ரோவைக்ருர:” என்கிறபடியே தயையில்லாமல் எரித்தவன், தன்னை அண்டிய பிரஹ்மாதனுக்காகத் தன் வடிவையும் நரசிங்கமாக்கிக்கொண்டு ஆச்ரிதவிரேத்தியான இரணியனின் மார்வைப் பிள்ந்தவனுக்கு அடைக்கலப் பொருளாயிருப்பவன். தன்னடியார்

சுட்டுப் பொகட்டவனும், ப்ராயச்சித்தி என்று தோற்றும்படி பூஸ்மோத் தூாளி கஸர்வாங்கூனும், ஸரீரத்தில் ஒரு பார்ச்வ ப்ரதேஸத்திலே பார்வதியை தரிக்குமவனும், ஸாதூகத்வ ஸௌசகமான தாழ்ந்த ஜடையையுடையவனும், பாவநார்த்த

களுக்கும் விரோதியாயிருப்பவனுக்கு அனைவருமே விரோதிகளாயிருப்பார்கள் என்பது தெளிவு. அப்படிப்பட்டவனுக்கு அடியார்களைத் தன்னை அழியமாறியும் ரக்ஷிக்குமவனே ரக்ஷகனாயிருக்க முடியும் என்று கருத்து. (எயிலெரித்தான்...காப்பு) “வரம் வ்ருணே” என்று வேதத்திற் சொல்லியபடியே தேவர்களிடமிருந்து வரம் பெற்றுத் திரிபுரங்களை எரித்தவனுக்கு, “விஷ்ணும் தேஜநம்” என்று வேதத்திலும், “விஷ்ணுராத்மா புகுவத: பூஸ்வயமிததேஜஸ: தஸ்மாத் தநுர்ஜயாஸம்ஸர்க்கும் ஸ விஷேஹே மஹேச்வர:” [அதிகமான தேஜஸையுடைய உருத்திரனுக்கு விஷ்ணு ஆத்மாவாயிருந்ததனாலேயே (திரிபுராஸுரர்களையழிக்க) மஹேச்வரனால் (மஹாமேரு ஸாரமான) வில்லில் நானேற்ற முடிந்தது] என்று பாரதத்திலும் சொல்லியபடியே ஆத்மாவாகவும் அம்பாகவுமிருந்து உதவியவனே ரக்ஷகனாகமுடியும் என்று கருத்து. (எயிலெரித்தான் மார்விடந்தான் காப்பு) திரிபுராஸுரர்களை உதவிபெற்று அழித்தவன், ஓருதவியுமில்லாமல் அவர்களிலும் விஞ்சிய இரணியனை அழித்தவனுடைய அடைக்கலப்பொருளாகவேயிருக்கமுடியும். (நீற்றான் நிழல்மணி வண்ணத்தான் காப்பு)

மத்யம் பீத்வா குருதாராம்சச க்யத்வா

ஸ்தேயம் க்ருத்வா ப்ரஹ்மஹத்யாச்ச க்ருத்வா |

பூஸ்மச்சந்நோ பூஸ்மசய்யாசயானோ

ருத்ரத்யாயீ முச்யதே ஸர்வபாபை: || [சாதாதபஸ்மருதி]

[கள்ளைக் குடித்தாலும், குருதாரகமனம் பண்ணினாலும், திருடினாலும் ப்ரஹ்மஹத்தி செய்தாலும், சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு, சாம்பலாலான படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு, ருத்ரனை நினைத்துக்கொண்டிருப்பானாகில் (முன் சொல்லப்பட்ட) எல்லா பாபங்களினின்றும் நீங்கப் பெறுகிறான்.] என்கிறபடியே தகப்பனின் தலையைக்கிள்ளினது முதலான பாபங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் பண்ணுகிறவன் என்பது தோற்ற உடல் முழுவதும் நீற்றைப் (சாம்பலைப்) பூசியிருப்பவனாகையாலே ப்ராக்ருதசரீரத்தையுடையவன், “நீலதோயத்யமத்யஸ்தா” “புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்குளம்” முதலான வேதவாக்கியங்

மாக ஐடாமத்யத்திலே தூரிக்கப்பட்ட கங்கையைய உடைய
னான ருத்ரன் த்ரயீமயனான பெரியதிருவடியை வாஹமாக
உடையனாய், ஆச்ரிதவிரோதியான ஹிரண்யன் மார்வைப்
பிளந்து, பொகட்டவனாய், ச்ரமஹரமான நீலரத்நம்போன்ற
வடிவையுடையனாய், புஷ்பநிவாஸினியான பெரியபிராட்டி
யாரை திவ்யமஹிஷியாக உடையனாய், ஆதி₄ராஜ்யஸூசக

களாலும் புகழப்படுவதாய், கண்டார் களைப்பையாற்றும் நிழல்
போலே குளிர்ந்திருண்டமணிபோன்ற அப்ராக்குத திவ்யமங்கள
விக்ரஹத்தையுடையவனுக்கு அடைக்கலப்பொருளாயிருப்பவன்.
(கூற்றொருபால் மங்கையான் பூமகளான் காப்பு) தன் சரீரத்தின் ஒரு
பகுதியிலே தக்ஷனின் பெண் என்றும், மலைமகள் என்றுமே
பிரஸித்திபெற்றிருக்கையாலே ஒரு பிராக்குத ஸ்திரீயையுடையவன்
“அஸ்யசாநா ஜகதோவிஷ்ணு பத்நீ” [தைத்-ஸம் 4-4-12] [விஷ்ணு
பத்னியாய், இவ்வுலகிற்கு ஈச்வரியாயிருப்பவன்] “ஈச்வரீம் ஸர்வ
பூதாநாம்” [ஸ்ரீஸூக்தம்] [எல்லா பூதங்களுக்கும் ஈச்வரியாயிருப்
பவன்] என்று வேதத்திலும் பிரஸித்திபெற்ற அகிலஜகத்மாதாவான
தாமரையான திவ்யமஹிஷியையுடையவனுக்கு அடைக்கலப்
பொருளாயிருப்பன். (பூமகளான்) இரட்டுற மொழிதலாய், ஸ்ரீபூமி
நாதன் என்கிறதாகவுமாம். ‘பூமகள்’ என்று பூவில் வாழும் திரு
மகனாயும், ‘பூ:’ எனப்படும் நிலமகனாயும் குறிக்கும். (வாரசடை
யான் நீண்முடியான் காப்பு) தான் ஒருவனைக்குறித்துத் தவம் செய்
பவன் என்பது தோற்றத் தொங்கும் சடையையுடைய சிவன்,
“ஆதி₄ராஜ்யமதி₄கம் புவநாநாம் ஈசதே பிசுநயங்கில மௌளி:” [ஈசனே!
உன் கிரீடம் நீயே ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தியென்பதைக் காட்டித்
தருகிறது] என்கிறபடியே தானே ஸர்வலோகசக்ரவர்த்தியென்பது
தோற்ற நீண்ட கிரீடத்தை தரித்தவனுக்கு அடைக்கலப்பொருளா
யிருப்பன். (கங்கையான் நீன்கழலான் காப்பு) “பாவநார்த்தம் ஐடா
மத்யே தத₄ராசிரஸா ஹ:” [தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்ள
பரமபுருஷனின் ஸ்ரீபாததீர்த்தமான கங்கையைத் தலையில் தரித்தான்
சிவன்] “யச்சௌசரிஸ்ஸருதஸரித் ப்ரவரோதூகேந தீர்த்தேந மூர்த்த₄நி
வித்₄ருதேந சிவ: சிவோபூத” [பாகவதம்] [எவனுடைய திருவடி
கழுவின நீரைத்தலையில் தரித்ததனால் சிவன் சிவனாக (பரிசுத்தியுள்ள
வனாக) ஆனானே] என்கிறபடியே பரமபுருஷனின் ஸ்ரீபாததீர்த்தமான
கங்கையைத் தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்ளத் தரித்தவன்
அந்த கங்கைக்கு உத்பத்தி ஸ்தானமாக நீண்டுவளர்ந்த திருவடி

மான திருவபிஷேகத்தை உடையனாய், கங்கேகூடத்தி ஸ்தூநமான நீண்ட திருவடிகளை உடையனான ஸர்வேச் வரனுடைய ரகசியாயிருக்கும்.

75. காப்புன்னை யுன்னக் கழியு மருவினைகள்
ஆப்புன்னை யுன்ன வவிழ்ந்தொழியும்—மூப்புன்னைச்
சிந்திப்பார்க் கில்லை திருமாலே நின்னடியை
வந்திப்பார் காண்பர் வழி.

பதவுரை:—உன்னை உன்ன—உன்னை நினைத்தால், காப்பு-
காவல் தேவதைகள், கழியும் — நீங்கும்; அருவினைகள்—
கொடிய வினைகள், உன்னை உன்ன—உன்னை நினைத்தவுடன்,
ஆப்பு அவிழ்ந்து ஒழியும்—கட்டவிழ்ந்து நசிக்கும்; உன்னை சிந்திப்
பார்க்கு—உன்னை தியானிப்பவர்களுக்கு, மூப்பு இல்லை—கிழத்
தனம் முதலிய ஆறு விகாரங்களும் கிடையாது; திருமாலே-
லக்ஷ்மீநாதனான எம்பிரானே! நின் அடியை—உன் திருவடி-
களை, வந்திப்பார்—வணங்குமவர்கள், வழி காண்பர்—அர்ச்சி-
ராதி மார்க்கத்தைக் காண்பார்கள்.

அவதாரிகை:—இப்படி ஈச்வராபிமானிக்கு ரக்ஷகனான
உன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு விரோதம் விட்டு நீங்கும்.
நல்வழியே போகலுமாம் என்கிறார்.

யுடைய திரிவிக்கிரமனின் அடைக்கலப் பொருளாயிருப்பன். இக்
காரணங்களால் 'பரமபுருஷனே ஸர்வலோகரக்ஷகன்' என்பதும்,
சிவன் அவனால் ரக்ஷிக்கப்படுபவனே என்பதும் தெளிவாகிறது
என்று கருத்து. "ஏற்றான் எயிலெரித்தான் நீற்றான் கூற்றெருபால்
மங்கையான் வார்சடையான் கங்கையானுவன், புள்ளூர்ந்தான்
மார்விடந்தான் நிழல்மணிவண்ணத்தான், பூமகளான், நீண்முடி-
யான், நீள்கழலான் காப்பு" என்று அந்வயம்.

அவதாரிகை:—தன்னை ஈச்வரன் என்று அபிமானித்திருப்ப
வனாய், பிறரையும் அபிமானிக்கச்செய்பவனான உருத்திரனுக்கும்
ரக்ஷகனான உன்னை அடைந்தவர்களுக்குத் தடைகளெல்லாம் நீங்கி
விடும்; நல்லவழியில் நடப்பதும் தேரும் என்கிறார்.

வ்யா:—ஸர்வாதிகுணை உன்னை அநுஸந்திக்க, பாபங்களுக்கு ஸாக்ஷியாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கும்படி நீ கற்பித்துவைத்த ய(தூர்)மாதிகளான பதினாலு வஸ்துக்களும் நமக்கு இவ்விடம் அடைவிலையென்று விட்டு நீங்கும். அந்தக் காப்புக்கு அடியாய், அவித்யாஸஞ்சிதமான கர்மபூந்தூங்கள் உன்னை அநுஸந்திக்கக் கழன்றுபோம். ஆசிரிதர்

வ்யா:—(காப்புள்ளை உன்னக் கழியும்) உன்னை அறிந்தால் காவல் கழியும். காவலாவது என்னவெனில்:

“ஆதித்யசந்த்ராவநிலோநலச்ச

த்யெளர் பூமிரபோ ஹ்ருத்யம் யமச்ச |

அஹச்ச ராத்ரிச்ச உபேச ஸந்த்யே

தர்மச்ச ஜாநாதி நரஸ்ய வ்ருத்தம்||”

[(1) சூரியன் (2) சந்திரன் (3) காற்று (4) அக்னி (5) ஆகாயம் (6) பூமி (7) ஜலம் (8) மநஸ்(ஸாக்ஷி) (9) யமன் (10) பகல் (11) இரவு (12) ப்ராதஸ்ஸந்த்யை (காலவேளை) (13) ஸாயம் ஸந்த்யை (மாலைவேளை) (14) தர்மம் ஆகிய (பதினாலு) பொருள்களுக்கு அபிமானிதேவதைகளும் மனிதனுடைய நடத்தையை எப்போதும் அறிகின்றன.] என்கிறபடியே பாபங்களுக்கு ஸாக்ஷியாக எப்போதும் காவல்புரியும்படி எம்பெருமானால் ஏற்படுத்திவைக்கப்பட்ட பதினாலு தேவதைகள். (உன்னையுன்னக் கழியும்) உன்னை அனுஸந்தித்தவுடன் இக்காவல் தேவதைகளெல்லாம், ‘நமக்குத் தலைவனான ஸர்வேச்வரனின் அந்தரங்க மனமாகிவிட்ட இவர்கள் குற்றத்தைக்காண நமக்கு அதிகாரமில்லை’ என்று தானாகவே இவர்களை விட்டு ஒதுங்கிநிற்கும். இப்படியுமுண்டோவெனில்: இவர்களிலே ஒருவனான யமன்,

ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாஹஸ்தம்

வத்யதி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே |

பரிஹர மதுஸுதநப்ரபந்நாந்

ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் ||[வி-பு-7-4]

[பாசத்தைக் கையில்கொண்ட தன்னுடைய கிங்கரனைக் கண்ணாலே நோக்கி, அவனுடைய காதிலுள்ள யமன் (பின்வருமாறு) சொல்லுகிறான்:— “மதுஸுதனை சரணமடைந்தவர்களை அணுகாதே; நான் மற்ற மனிதர்களுக்கே ப்ரபு; வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரபுவல்ல.”]

குற்றத்தை நற்றமாக(க்கொண்டு) ஏற்றும் பிராட்டிபக்கல்
பெரும்பிச்சனுவனே! உன்னை அறுஸந்திப்பார்க்கு ஜராதி,
களான ஷட்பூவவிகாரங்களுமும் முதலிலேயில்லை. தேவரீர்

கமலநயந! வாஸுதேவ! விஷ்ணே!

தூரணிதூராச்யத! ஸங்குச்சக்ரபாணே! |

புவ ஸரணமிதீரயந்தி யே வை

த்யஜ பூ! தூரதரேண தாநபாபாந் || [வி-பு 3-7-33]

[தூத! “செந்தாமரைக் கண்ணு! வாஸுதேவா! விஷ்ணே! பூமியை
தரிப்பவனே! அடியாரை நழுவவிடா அச்சுதனே! சங்கசக்கரங்களை
திருக்கையில் தரித்தவனே! (எனக்கு) நீயே கதியாகவேணும்”
என்று எவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, பாபமற்றவர்களான அவர்
களை வெகுதூரத்தில் விட்டுப்போ.] என்று கூறினான் ஞானேரு.
ஸ்ரீபாகவதத்திலும்,

தேவரீஷிபூதாப்தந்ருணம் பித்ருணம்

ந கிங்கரோ நாயம் ருணீ ச ராஜந் |

ஸர்வாத்மநா ய: ஸரணம் ஸரணயம்

நாராயணம் லோககுரும ப்ரபந்: || [பாக 11-5-41]

[அரசனே! எவனெருவன் சரணமடையத்தகுந்தவனும், லோக
குருவுமான நாராயணனை எல்லா விதத்திலும் சரணமடைந்தானே
அவன் தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், பூதங்களுக்கும், பந்துக்
களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் அடிமைப்பட்டவனல்லன்; கடன் பட்ட
வனுமல்லன்.] என்று கூறப்பட்டது. ஆகையாலே இவனுக்கு எத்
தேவர் வாலாட்டும் ஒழியும். இந்தக் காவலுக்கும் காரணமான கர்ம
பந்தம் கழிவதைக் கூறுகிறார் மேலே: (உன்னையுள்ள அருவினைகள்
ஆப்பவிழ்ந்து ஒழியும்) உன்னை நினைத்தவுடன் கடத்தற்கரிய
புண்யபாபங்கள் கட்டவிழ்ந்து தாமே விட்டு நீங்கும். (உன்னை
உன்ன அருவினைகள் ஒழியும்) அவித்யை (அஜ்ஞாநம்), அந்யதாஜ்
ஞாநம், விபீதஜ்ஞாநம் என்னுமில்வறிவுகேடு னால் பிறந்த
பாபங்கள் உன்னைப்பற்றிய அறிவுண்டானவுடன், சூரியனைக்கண்ட
இருள் தன்னடையே நீங்குவதுபோலே நீங்கும். அருவினைகளுக்குக்
காரணமான அவித்யை (அஜ்ஞாநம்) முதலானவற்றுக்குக் காரண
மான சரீரஸம்பந்தமும் நீங்குகிறபடியை அருளுகிறார்மேலே: (மூப்
புன்னைச் சிந்திப்பார்க்கு இல்லை) மூப்பாவது-கிழத்தனம். இது

திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருக்குமவர்கள் போம்வழி என்னும் படி நிரதூயபேடாக்யமான அர்ச்சிராதிமார்ச்சுத்தைக் கண்டு அநுபூவிக்கப்பெறுவார்கள். நல்லவழியே போகப்பெறுவார்கள் என்றுமாம். “மூப்புண்ணைச் சிந்திப்பார்க்கில்லை”

ப்ராக்குத சரீரங்களுக்கெல்லாம் இயல்பான ஆறு விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அவையாவன:-அஸ்தி (உளதாகிருள்), ஜாயதே (பிறக்கிருள்), பரிணாமதே (மாறுதலடைகிருள்), விவர்த்ததே (வளர்ச்சியடைகிருள்), அபக்ஷயதே (கிழவனாகிக் குறைகிருள்), விநச்யதி (மரணமடைந்து அழிகிருள்) என்னும் வழக்குகளுக்குக் காரணமான ஆறு நிலைகள். இவ்வாறு விகாரங்களும் உன்னை நினைப்பவர்களுக்கு இல்லையென்கிறது. அன்றிக்கே, அவனைப் ப்ராப்யமாகவும் நினையாமல், ஆதம்ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகமாத்திரம் நினைக்கும் கைவல்ய நிஷ்டர்களுக்கும் காப்பும் அருவினைகளும் கழியும்; ஆயினும் என்றுமே பகவதனுபவமில்லாமையாலே நித்யநரகம் போன்றிருக்கையாலே ‘மூப்பு’ எனத் தக்க கைவல்யமோகூடம் உண்டாகிவிடும். நித்யஜரையாகிற இக்கைவல்யமோகூடமும், உன்னை ஸாதனமாகமாத்திரம் உன்னாமல் (நினையாமல்) ப்ராப்யமாகவும் சிந்திப்பவர்களுக்கு இல்லை என்கிறாராகவுமாம். (திருமாலே) ஸர்வேசுவரன் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே பாபங்களை ஆராய்ப்புக் காலும், ‘இவ்வுலகில் பாபம் செய்யாதவன் யார்?’ என்று கூறி உசிதமான உபாயங்களாலே அவனைப் பாபங்களை மறக்கச்செய்யும் தாயும் அருகிலிருக்கிறானாகையாலே இவ்வர்த்தத்தில் ஐயமில்லை என்கிறார். (மூப்பில்லை திருமாலே) “யுவாகுமார:” [ருக்மிஷ்ணுஸூக்தம்] [யௌவன வயதையுடையவன்; சிறிது குமாரனாகவுமிருப்பவன்] “யுவதிச்ச குமாரிணி” [(முக்கியமாகக்) குமாரியாயிருப்பவன்; சிறிது யௌவன வயதையுமுடையவன்] என்று கூறப்படுகிற உங்களை ஆச்ரயிப்பார்க்கு நீங்கள் தம்மையெயொக்க அருள் செய்கிறவர்களாகையாலே யௌவனமும் கௌமாரமும் ஏற்படக்கூடுமே யொழியக் கிழத்தனம் ஏற்பட வழியில்லை என்று கருத்து. நித்ய முக்தர்கள் என்றுமே இருபத்தைந்து வயதுள்ள திருமேனியோடு விளங்குவார் என்று கூறப்படுகிறதன்றோ. இப்படித் தடைகள் நீங்குமளவேயோ? என்னில்: (நின்னடியை வந்திப்பார் வழிகாண்பார்) உன் காலிலே விழுகின்றவர்கள் “போம் வழி” என்று கூறுகிற படியே பரமபதம்போலே தானே மிகவினியதாயிருக்கும் அர்ச்சிராதிமார்ச்சுத்தைக் காண்பார். (வந்திப்பார் காண்பார் வழி) “வந்தியா

என்றது காப்பும் அருவினைகளும் கழிந்த அதிகாரிகளுக்கு வரும் மூப்பாவது கைவல்யமாப், அது முதலிலே உன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு இல்லை என்றபடி.

76. வழிநின்று நின்னைத் தொழுவார் வழுவா
மொழிநின்ற மூர்த்தியரே யாவர்—பழுதொன்றும்
வாராத வண்ணமே விண்கொடுக்கும் மண்ணளந்த
சீரான் திருவேங்கடம்.

பதவுரை:—வழிநின்று—பக்திமார்க்கத்தில் நிலையாயிருந்து, நின்னை—உன்னை, தொழுவார்—ஆசிரயிப்பவர்கள், வழுவா மொழி நின்ற—பொய்யா மொழியாகிய வேதத்தில் சொல்லப் பட்ட, மூர்த்தியரே ஆவர்—ஸ்வரூபத்தை உடையவர்களாக நிச்சயமாக ஆவர்கள்; மண் அளந்த சீரான்—(தன்னுடைய மேன்மை பாராதே) உலகையெல்லாம் அளந்தருளிய நீர்மையை உடையவனுடைய, திருவேங்கடம்—திருவேங்கட மாமலையானது, பழுது ஒன்றும் — ஒருவிதமான குறையும், வாராத வண்ணமே—ஏற்படாதபடி, விண் கொடுக்கும்—பரம பதத்தைத் தருமன்றே.

அவதாரிகை:—உன்னைத் தொழுவார் பிழைப்பார் என்று சொல்லவேணுமோ, உன்னோடு ஸம்பந்தமுடைய திருமலை யாழ்வார் தம்மைப் பற்றினார்க்குத் தப்பாமல் ப்ராப்யத்தைக் கொடா நின்றபின்பு? என்கிறார்.

தார்க்கு முள்ளும் முடுக்குமான வழி; பரமபதம்போலே பரமபதத் துக்குப் போம் வழி; நரகம்போலே பொல்லாதாயிருக்கும் நரகத் துக்குப் போம் வழி” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (வழிகாண்பர்) இவ்வுலகிலேயே நல்லவழியில் போகப்பெறுவர் என்கிறதாகவுமாம்.

அவதாரிகை:—நீ வாழும் திருமலையே தன்னிடம் சிலகாலம் வாழ்ந்தார்க்கும் தவறாமல் மோக்ஷமளிக்கவல்லதானபின்பு உன்னைத் தொழுவார் மோக்ஷமடைவர் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

உரை:—சுருதிஸ்ம்ருதிஸித்துமாய்ச் சரவணமநந்த்யா நோபாஸந தூர்சநாத்யவஸ்த்யாயுக்தமான வ்யக்திமார்க்கத் திலே சலியாமல் உறைக்கநின்று ஸர்வாதிசுனான உன்னை ஆச்ரயிக்குமவர்கள் யதூபூதவாதியாகையாலே ஒரு நழுவுத

வ்யா:—(வழிநின்று நினைத் தொழுவார்)

ஆத்மா வாஃரே தூரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ

மந்தவ்யோ நிதித்த்யாஸிதவ்ய: [ப்ருஹ 6-5-6]

[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக்கத் தக்கது; பார்க்கத்தக்கது.]

தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத பூராஹமண: [ப்ருஹ 6-4-21]

[ஞானமுடையவர்களுள் சிறந்தவனை பராஹமணன் அந்தப் பரமாத்மாவையே (சரவணமனனங்களால்) அறிந்து த்யானம் செய்யக்கடவன்.]

உபாஸநம் தூருவா ஸம்ருதி:

தூர்சநஸமாநாகாரதா பரத்யக்ஷதாபுத்தி:

[உபாஸனம், நிலையான நினைவு, பார்ப்பதற்கு ஸமர்ப்பன ஆகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கை. பரத்யக்ஷமாயிருக்கும் தன்மையை அடைதல் (ஆகிய இப்பதங்களெல்லாம் ஒரே பொருளையுடையவை).]

புத்த்யா மாமபிஜ்ஞாநாதி யாவாந யச்சாஸ்மி தத்த்வத: |

ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஸதே ததூநந்தரம் ||

[கீதை 18-55]

[(ஸ்வரூபத்தினாலும், ஸ்வபாவத்தினாலும்) நான் எப்படியிருக்கிறேனோ, (குணத்தினாலும், விபூதியினாலும்) நான் எம்மாதிரியிருக்கிறேனோ, அப்படிப்பட்ட என்னை பக்தியினால் உள்ளபடி அறிகிறேன். என்னை உள்ளபடி அறிந்து, அதன்பிறகு, அந்த பக்தியினாலேயே என்னை அடைகிறேன்.] என்று சுருதியிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லிய படியே சரவணம் (சாஸ்திரங்களிலிருந்து பரமாத்மாவைக் கேட்பது) மனனம் (அவனைச் சிந்திப்பது), தியானம் (பரமாத்மாவை தியானிப்பது), உபாஸனம் (அவனை உபாஸிப்பது), தூர்சனம் (அவனை நேரே காண்பது) முதலான நிலைகளை உடையதாய், தினந்தோறும் வளர்ந்துவருவதான ஸாத்யநபுக்திமார்க்கத்திலே சஞ்சலமில்லாமல் ஊன்றி நின்று ஸர்வேச்வரான உன்னைத் தொழுகின்றவர்கள். (வழி

வற்றிருக்கிற உபநிஷத்ஸூக்யங்களிலே “स्वेन रूपेणामिनिष्यते” (ஸ்வேன ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே) என்று ப்ராப்யதயா ப்ரதி பாதிக்கப்படாநின்ற உள்ள ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தை உடைய ராகப் பெறுவர்கள். பூமியை அளந்துகொண்ட ஸீல

நின்று) கிடைக்கும் பலனுக்கு இதனை உபாயமாக இவர்கள் நினைக்கையாலே, இத்தனை அருமைப்படவேண்டும்படி ஸங்கல்பித்து வைத்திருக்கிறான் எம்பெருமான். ஆகையால், பலப்ரதன் அவனுன போதிலும், இந்த ஸாதாநபுத்தியும் பூலகரணமான (பலத்திற்குத் தனிக்காரணமான) வழியாகிறது. அவனையே உபாயமாக நினைத் திருக்கும் ப்ரபன்னர்களுக்கு ஒரு முயற்சியுமில்லாமலிருக்கச்செய்தே யும் பலனையளிக்கிறான் எம்பெருமான். ஆகையால் இவனுக்குப் பூலப்ரதனும் பூலகரணமும் எம்பெருமானேயாகிறான். முயற்சியின் பெருமை உபாஸகனுக்கு. அத்யவஸாயத்தின் (அவனேயுபாய மென்னும் மனவுறுதியின்) பெருமை ப்ரபந்நனுக்கு. உபாஸகன் வழிநின்று எம்பெருமானைத் தொழுகிறவன். ப்ரபன்னன் எம்பெரு மானையே வழியாக நினைத்துத் தொழுகிறவன். (வழுவா மொழிநின்ற மூர்த்தியரேயாவர்) உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லும் மொழியாகை யாலே எக்காலத்திலும் நழுவுதலற்ற மறைமுடிகளிலே

ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதேஃஸமாச்சுரீராத் ஸமுத்தாய

பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேன ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே।
[சாந் 8-12-2]

[இந்த ஜீவன் இந்த சரீரத்தினின்றும் கிளம்பிப் பரஞ்சோதியான நாராயணனை அணுகி, ஸ்வரூபப்ராப்தியடைகிறான்.] என்று பரம ப்ராப்யமாகச் சொல்லப்படும் தன் ஸ்வரூபத்தின் ஆவிர்ப்பாவத்தை உடையவராகப் பெறுவர்கள். ‘மூர்த்தி’ என்று ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. (மூர்த்தியரேயாவர்) மோகும் என்பது புதிதாக உண்டாகும் ஒருநிலையன்று; பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தாலே மறைந்து கிடந்த தன் ஸ்வரூபத்தை மறைவின்றி அடையப்பெறுகையேயாகும் என்று உணர்த்துகிறார்.

அவனை வழிநின்று தொழுவார்க்கு ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமேற் படும் என்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும். அந்த ஸர்வேச்வரன் உகந்து வாழுமிடமான திருவேங்கடமலையே பரமபதத்தைக் கொடுக்குமே தன்னையடைந்தவர்களுக்கு என்கிறார் மேலே. (மண்ணைந்த சீரான் திருவேங்கடம்) வஸிஷ்டசண்டாளாதி விபாகம் பாராமல்

ஸௌலப்யாதி₃ கல்யாணகுணங்களை உடையவன் எழுந்தருளி நிற்கிற திருமலை, தன்னை ஆச்ரயித்தார்க்கு ப்ராப்யப்ராபகங்களில் ருசிவிச்வாஸங்களுக்கு ஒரு குறையும் வாராதபடியாகப் பரமாகாஸஸப்தவாச்யமான பரமபதத்தைக் கொடாநிற்கும்.

77. வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவும் அஃகாத
பூங்கிடங்கின்நீள்கோவல்பொன்னகரும்-நான் கிடத்தும்
நின்ற னிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே
என்றால் கெடுமா மிடர்.

பதவுரை:—வேங்கடமும்—திருமலையும், விண் நகரும்—
ஸ்ரீவைகுண்டமும், வெஃகாவும்—திருவெஃகாவும், அஃகாத
பூம் கிடங்கின்—மாறாத புஷ்பங்களுடன் கூடிய அகழிகளை
யுடையதாயும், நீள் கோவல் பொன் நகரும்—இனிதாயும்.

அனைவருடைய தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸௌலப்யம் (எளியனாயிருக்கை) ஸௌசீல்யம் (தாழ்ந்தாரோடு புரையறப் பரிமாறுகை) முதலான குணங்கள் விளங்கநின்ற ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளிநிற்கிற திருமலை. (பழுதொன்றும் வாராதவண்ணமே விண்கொடுக்கும்) தன்னிடம் சிலகாலம் அண்டினார்க்கும் ப்ராப்யமாகிற பரமபுருஷனிடமும், ப்ராபகமாகிற தன்னிடமும் ருசிக்கும், நம்பிக்கைக்கும் ஒருகுறையும் வாராமல் தானே ரக்ஷித்துப் பரமபதத்தையும் தானே கொடாநிற்கும். அசேதனமான திருமலை தானே கொடுக்கும் என்பது எப்படி? எனில்: இந்த திவ்யதேசவாஸமே பூலஸாதானமாய் நின்று பக்திப்ரபத்திகளில் மூட்டியோ, நேரேயோ எம்பெருமானை உகப்பித்துப் பரமபதத்தை எம்பெருமானைக்கொண்டு கொடுப்பிக்கிறதாகையாலே 'விண் கொடுக்கும்' என்கிறார். முற்பகுதியால் பக்தியோகம் மோக்ஷஸாதானமாவதை அருளிச்செய்தார். பிற்பகுதியால் திவ்யதேசவாஸம் மோக்ஷஸாதானமாகிற படியை அருளிச்செய்கிறார். “தேஃசோயம் ஸர்வகாமதுக்” [இந்த தேசமானது அறம்பொருள் இன்பம் வீடு ஆகிய எல்லாப் பயன்களையும் கொடுக்கும்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. தினந்தோறும் இப்பாகரத்தை எம்பார் விடியற்காலையில் அனுஸந்திப்பர் என்பர் பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை.

அழகியதாயுமிருக்கும் திருக்கோவலூரும் நான்கு இடத்தும்—
(ஆகிய) நான்கு திவ்யதேசங்களிலும் நின்றான் இருந்தான்
கிடந்தான் கடந்தானே என்றால் — (எம் பிரான்) நிற்பதும்
இருப்பதும் பள்ளிகொண்டிருப்பதும் நடப்பதுமாயிருக்க
ிறான் என்று சொன்னால், இடர்—(நிற்கும்போதும், இருக்
கும்போதும், கிடக்கும்போதும், நடக்கும்போதும் நாம்
செய்யும்) பாப்பலங்கள், கெடுமாம்—நசித்துப்போய்விடும்.

அவதாரிகை:—திருமலையென்றுமேயல்லகிடர்! உகந்
தருளின தேசங்களடங்க இப்படியேகிடிகோள் என்கிறார்.

—ஊரை:—திருமலையிலே நின்றிருளினான்; வைகுந்தமாநக
ரிலேழுந்தருளியிருந்தான்; திருவெஃகாவிலே கண்வளர்ந்
தருளினான்; ஒன்றோடொன்று விச்சேதியாதே செறிந்து அழ
கிதாய் ஜலபரிபூர்ணமான அகழிமுடிபுத்தாய். பேராக்

அவதாரிகை:—திருமலையென்றுக்கே மோக்ஷஸாத்நீதவ
முண்டு என்று எண்ணவேண்டாம்; திவ்யதேசங்கள் எல்லாவற்றுக்
குமே தம்மையனுஸந்திப்பார்க்கும் மோக்ஷமளிக்கும் பெருமையுண்டு
என்கிறார். அன்றிக்கே, திருமலையை அடைந்தவுடன் அநிஷ்ட
நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் உண்டாகிவிடுமோ? என்னில், இவ்
வாத்மாவைப் பெறுகைக்காக அவன் திவ்யதேசங்களில் நின்றிருந்
தும் கிடந்தும் நடந்தும் பட்டபாடுகளைக் கண்டால் இந்த திவ்ய
தேசங்கள் சேதனனோடு பரமசேதனனோடு வாசியற இருவர்க்கும்
அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் செய்விக்கும் என்
பது தன்னடையே ஸித்திக்குமன்றோ என்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யாச:—(வேங்கடம்நின்றான் என்றால் கெடுமாம் இடர்) பரபங்
களைப்போக்கடிக்கும் வேங்கடத்திலே நின்றான் என்றால் பரபங்கள்
பறந்தோடிப்போம். (விண்ணகர் இருந்தான்.) பரம்பதத்திலே
நின்றிருந்தான் என்று அனுஸந்தித்தாலும் இடர் கெடும். (விண்
ணகர் இருந்தான்) திருவிண்ணகரிலே நின்ற திருக்கோலமாகை
யாலே, இங்கு விண்ணகர் என்று பரமயதத்தைச் சொல்லுகிறார்.
(வெஃகா கிடந்தான்) திருவெஃகா என்னும் திவ்யதேசத்தில் பள்ளி
கொண்டருளினான் என்று அனுஸந்தித்தாலும் இடர்கெடும். (நீள்

யதை அளவிறந்துள்ள திருக்கோவலூராகிற ஸ்ப்ருஹணீயமான திவ்யநகரத்திலே நடந்தருளினான் என்று இந்த நாலு திருப்பதிகளிலும் ஆசிரிதார்த்ததுமரக அவன்நிநிபது இருப்பது கிடப்பது நடப்பதான் வ்யாபாரங்களை அனுஸந்

கோவல் பொன்னகர் நடந்தான்...) இனிமையில் பெருமைபெற்ற திருக்கோவலூராகிய அழகிய நகரிலே நடந்த திருக்கோலத்திலே யிருக்கிறான் என்று அனுஸந்தித்தாலும் இடர்கெடும். (அஃகாத பூங்கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகர் அவன் தம்மை நெருக்கிய விபுமாயையாலே அதன் இனிமையிலே மண்டுகிறார். (அஃகாத கிடங்கு) எம்பெருமானும் அடியாரும் ஒருவரோடொருவர் நெருக்கிய விடத்திற்கு ரக்ஷகமாயிருக்கும் அதழிகளும் ஒன்றுக்கொன்று இடை வெளியில்லாமல் நெருங்கியிருக்கிறபடி. (பூங்கிடங்கு) அழகிய கிடங்கு. கிடங்கின் அழகிலே ஈடுபட்டால் எம்பெருமானிடமும் செல்ல வெண்ணுது. (அஃகாத பூங்கிடங்கு) பூக்கள் இடைவெளியில்லாமல் பூத்துக்கிடக்கும் அதழிகள் என்றுமாம். (பூங்கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகர்) ஒருவன் கிடங்கைத் தாண்டிக் கண் செலுத்தினால் இந்தநகரின் இனிமையும் அழகும் காண்பார். கண்ணையும் நெஞ்சையும் ஈர்க்கும். (பொன்னகர்) தானே வந்து நெருக்கிக் கட்டாக்கித்தவிடமாகையாலே 'பொன்னகர்' என்கிறார். (வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவும். கோவல் பொன்னகரும்). பகவதஸ்மி பந்தம் மாறாத இடங்களாகையாலே, நெடுந்தூரம் இடைவெளியுள்ள இவ்விடங்கள் எல்லாம் ஆழ்வாருக்கு ஒரு போகியாயிருக்கிற படி. (நான்கிடத்தும் நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே என்றால்...) இந்த நான்கு இடங்களிலும் முறையே நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும், நடந்தும் ஆசிரிதரைப் பெறுகைக்காகப் படாதபாடு பட்டான் என்று அனுஸந்தித்தால் இடர்கெடும். (என்றால் கெடும்) இந்நான்கு இடங்களிலும் வரஸம் செய்யவும் வேண்டாம்; இந்நான்கிடங்களிலும் அவனிருக்கும்படியை அனுஸந்தித்தாலும் இடர்கெடும். (என்றால் கெடும்) இவ்வனுஸந்தானத்தை உபாயபுத்தியுடன் செய்யவும் வேண்டாம்; ஸ்வயம் பிரயோஜனமாகச் சொன்னாலும் இடர்கெடும். 'தாய் பேர் சொல்லல் கலேசம் போமாப்போலே' என்பார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. (நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே என்றால் கெடும்) அவன்நிநிபது, இருப்பது, கிடப்பது, நடப்பது ஆகிய செயல்களை நினைத்தால்

தித்தால் தாங்களே சூழ்த்துக்கொண்ட ஸாம்ஸாரிகது:க்கங்
கள் போனவழிதெரியாதபடி தந்தாமே விட்டோடிப்போம்.

78. இடரார் படுவா ரெழுநெஞ்சே வேழம்

தொடர்வான் கொடுமுதலை சூழ்ந்த—படமுடைய

பைந்நாகப் பள்ளியான் பாதமே கைதொழுதும்

கொய்ந்நாகப் பூம்போது கொண்டு.

பதவுரை:—வேழம்—கஜேந்திராழ்வானை, தொடர்—(விழுங்கு
வதற்காகத்) தொடர்ந்து வந்த, வான்—பலமுள்ள, கொடு
முதலை—கொடிய முதலையை, சூழ்ந்த—கொன்றவனும். படம்
உடைய—படத்தை உடையவனும், பைநாகம் பள்ளியான்—பரந்
திருக்கும் திருவனந்தாழ்வானைத் திருப்படுக்கையாக உடைய
வனுமான எம்பிரானுடைய, பாதமே—திருவடிகளையே, நாகம்
கொய் பூம்போது கொண்டு—புண்ணைமரத்திலிருந்து கொய்யப்
பட்ட அழகிய புஷ்பங்களைக்கொண்டு, கை தொழுதும்—
வணங்குவோம்; நெஞ்சே—மனமே. எழு—(இப்படித் தொழு
வதற்காக) எழுந்திருப்பாயாக; (இப்படித் தொழுதால்) ஆர்
இடர் படுவார்—துன்பத்தை யார்தான் அநுபவிப்பார்கள்?

அவதாரிகை:—அவன் நமக்காகச் செய்த செயல்களை
அனுஸந்தித்தால், அவன் திருவடிகளில் அடிமையிலே அந்
வயித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதுகிடர் என்கிறார்.

இச்சேதனன் நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும், நடந்தும் செய்த
பாபங்களின் பயன் அழியும். (இடர்கெடுமாம்) இச்சேதனன் தானே
வரவழைத்துக்கொண்ட இவ்வுலகத் துன்பங்கள் “சும்மெனாதே கை
விட்டோடித்தாறுகள் பாய்ந்தனவே” “வானோ மறிகடலோ” என்கிற
படியே போனவழி தெரியாதபடி தாமே கைவிட்டுப்போம். (இடர்
கெடுமாம்) அதிஷ்டநிவ்ருத்தியைச் சொன்னஇது பகவத்ப்ராப்தி
முதலான இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபலக்ஷணம்

அவதாரிகை:—இப்படி நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும்
செய்த செயல்கள் மாத்திரமோ? அடியார்க்காக அவன் செய்த
கஜேந்திராக்ஷணம் முதலான செயல்களை நாம் அனுஸந்தித்தால்
அவன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்தல்லது நம்மால் நிற்கவொண்
னாதுகிடர் என்கிறார்.

உரை:—ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானை வடிம்பிட்டு நவியக்கடவதாய், அதிப்ரபலமாய். நெஞ்சிரக்கமில்லாதபடி அதிஞ்ஞரமான முதலையைத் தப்பாதபடி சூழ்ந்து அழித்துப்பொகட்டவனாய், ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகளிதபண்ணாய் இடம்வலங்கொண்டு பரிமாறுகைக்குத் தக்க பரப்பையுடையவனான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை, கொய்துகொள்ளவேண்டும்படி ஸம்ருத்தாய், பேராக்யமான நாக்யபுஷ்பங்களைக்கொண்டு ஆச்ர

வ்யா:— (வேழம் தொடர்வான் கொடுமுதலை) ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானை விடாமல் தொடர்ந்து துன்புறுத்துவதாய், மிகவலியதாய், நெஞ்சிரக்கமில்லாததாயிருக்கையாலே மிகக்கொடியதான முதலை. (முதலை சூழ்ந்து) முதலையைத் தப்பமுடியாதபடி கொன்ற. “சூழ்ச்சி” என்று வஞ்சித்தலாய், இங்கு கொல்வதைச் சொல்லுகிறது. இக்காரியம் செய்தவன் யாரெனில், ஆதிமூலமான தேவனே என்கிறார் மேலே,—(படமுடைய பைந்நாகப் பள்ளியான்) எம்பெருமானுடைய ஸ்பரிசத்தாலே பணைத்து விளங்கும் படங்கையுடையவனாய், எம்பெருமான் இடப்புறமும், வலப்புறமும், சாய்ந்து படுக்கலாம்படி பரப்பையுடையவனான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன். (படமுடைய பைந்நாகப்பள்ளி) “ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும்” என்கிறபடியே விரோதிகள் குரலா, அடியார் குரலா என்றும் ஆராயாமல், அஸ்தானே புயசங்கையாலே படமெடுத்தாடும் திருவனந்தாழ்வானாகிற ரகையுண்டு என்று பயம் தீருகிறார் இவர். (பாதமே கைதொழுதும்) அவனுடைய திருவடிகளையே கையால் வணங்குவோம். (கொய்ந்நாகப் பூம்போது கொண்டு) கொய்து கொள்ளவேண்டும்படி நிறைந்து விளங்கும் திருப்புனைப் பூக்களைக் கையிற்கொண்டு தொழுவோம். (நாகப்பூ) அப்ராக்குத புஷ்பம் தேடிப்போகவேண்டாம். அவனுக்கத் துளளியும் வேண்டாம். காட்டிலேயிருக்கும் ஒரு பூ அமையும் என்கிறார். முதலாழ்வார்கள் காட்டிலேயே திரிந்தவர்களன்றோ. (நாகப்பூ) நாகப்பள்ளியானுக்கு நாகப்பூவே பொருத்தம் என்றுமாம். (இடரார் படுவார்) அவனுக்கு இப்படி அடிமைசெய்யாமல் கிடந்து துன்பப்படுவார் ஆர்? (எழுநெஞ்சே) எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சே! அவனுக்கு அடிமைசெய்ய எழுந்திரு. (இடரார் படுவார் எழுநெஞ்சே) நெஞ்சே! இப்படி அவன் திருவடிகளிலே பூம்போதுகொண்டு

யிப்போம். அவனுக்கு அடிமைசெய்யாமல் சிடந்து துக்கப்
படவல்லார் ஆர்? நெஞ்சே! சடக்கென எழுந்திரு.

- 79. கொண்டாளை யல்லால் கொடுத்தாரை யார்பழிப்பார்

மணதா வெனவிரந்து மாவலியை—ஒண்டாரை

நீரங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே நீள்விசும்பி

லாரங்கை தோய வடுத்து.

பதவுரை:—‘மண் தா’ என—(மூன்று அடி) மண்ணைக்
கொடு என்று, மாவலியை இரந்து-மஹாபலியிடம் யாசித்து,
ஒண் தாரை நீர்—(அவனால் வார்க்கப்பட்ட) ஒளிபொருந்திய
நீர்த்தாரை, அம் கை தோய—(உன்னுடைய) அழகிய திருக்
கையிலே விழுந்தவுடன், நீள் விசும்பிலார்-பரந்த ஆகாசத்தி
லிருக்கும் தேவர்கள், அம் கை—(உன்னுடைய) திருத்தோள்
களிலே, தோய—அணையும்படியாக அடுத்து நிமிர்ந்திலையே—
வீரரவாக வளரவில்லையா? கொண் டா னை —(தன்
னுடைமையைத்) தனதாகிக்கொண்ட எம்பிரானை, (பழிப்
பார்) அல்லால்-பழிக்கிறார்களே தவிர, கொடுத்தாரை—(தன்
னுடைமையல்லாததைத் தனதாக அபிமானித்துக்) கொடுத்த
மாவலியை, யார் பழிப்பார்-பழிப்பவர்கள் யார் உளர்?

அவதாரிகை:—ஆஸிதர்க்காகத் தன்னை அழியமாறிக்
கார்யம்செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்: ஆஸிதனை
இந்த்ரனுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனாகக் கார்யம்
செய்திலனோ? என்கிறார்.

தொழுதால் நீ துன்பப்பட இடமேயில்லை; இனி, நம்மிடம் இடர்
வந்ததாகில் முதலைபட்டது படும்த்தனை; ஆகையால், இடர்ப்
படுவோமோ என்று கலங்காமல் அவனைத் தொழ எழுவாயாக
என்கிறாகவுமாம்.

அவதாரிகை:—அடியார்க்காகத் கார்யம் செய்வதை வேறெங்
காவது கண்டோமோ? எனில்: அடியானான இந்திரனுக்காகத் தன்னை
இரப்பாளனுக்கிப் பழிசுமந்து, கொடுப்பவனெயொழியக் கொள்பவ
னல்லன் என்னும் தன் தன்மையையும் மாற்றிக்கொண்டு காரியம்
செய்ததைக் கண்டிலையோ? என்கிறார்.

உரை:—‘உன் விபூதியில் ஏகதேயமான பூமியை எனக்குத் தரவேணும்’ என்று மஹாபலியைச் சென்று அர்த்தித்து, அவன் மறுக்கமாட்டாமல் ‘உனக்குத் தந்தேன்’ என்று தூரை சாய்க்க. அழகிய அந்த உதகதூரையின் நீரானது, கொடுத்து வளர்ந்த அழகிய திருக்கையிலே வந்து விழுங்காட்டில், ‘அவன் மறுமனஸ்ஸுப்படிச் செய்வதென்?’

வ்யா:—(மண்தான இரந்து) பிரானே! உன் செல்வத்தில் ஒரு பகுதியாய், ‘வாமனன் மண்’ எனப்படுவதான இந்த பூமியை எனக்குத் தரவேணும் என்று ஒருவனிடம் யாசித்தாயே! (மாவலியை) யாசித்ததுதான் யாசித்தாய், ஒரு குணவானிடம் யாசித்திருந்தால், “யாச்ஞா மோகூவரமதிசுணே” [குணசாலிடம் யாசித்துக் கிடைக்காமற்போனாலும் சிறந்தது] என்கிறபடியே நன்றியிருக்குமே! ஓர் அஸுரனிடமன்றோ யாசித்தாய்! “நாத்யமே லப்யத்காமா” [கீழானவனிடம் யாசித்து விரும்பியது கிடைத்தாலும் சிறப்பில்லை] என்கிறபடியன்றோ ஆயிற்று. (ஓண் தாரை நீர்) இரப்பிலே தழும்பேறிய இவ்வாமனன் பெருப்பேறு பெற்றதாக நினைத்திருக்கையாலே ‘ஓண் தாரை நீர்’ [ஒளிபொருந்திய தாரை நீர்] ஆகக் காட்சியளித்தது இவனுக்கு. (தாரை நீர் அங்கைதோய) மாவலியானவன் ‘தனக்கு இயலாவகை தாழ்வது தாழ்வில் கனக்கரியானது கைத்தலம்’ என்னில் எனக்கு இதன்மேல் நலம் யாது கொல் [கம்பராமாயணம்] என்று வாமனனின் வடிவழகிலும் பேச்சிலும் மயங்கி மறுக்கமாட்டாமல் ‘வேண்டியபடியே மூவடிமண் தந்தேன்’ என்று தாரை சாய்க்க, அது அழகிய கையிலே விழுந்தவளவிலே. (அங்கை) “அலம் புரிந்த நெடுந்தடக்கை” [திருநெடு] என்கிறபடியே யாசிப்பவர் ‘போதும் போதும்’ என்னக் கொடுத்து நீண்டகை, இன்று கூனிக் குறுகி ஒருவனிடம் கொள்ளுவதே! என்கை. (தோய நிமிர்ந்திலையே) ‘கணம் தப்பினால் மாவலி மனம் மாறிவிட்டால் என்ன செய்வது?’ என்று நீர்த்தாரை கையில் விழுந்ததும் நிமிர்ந்தாயல்லையோ? (தோய நிமிர்ந்திலையே) “வாதாதபக்லாந்தமிவப் ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ” [ரா.ஸு 29-6] [மழையினாலும் வெயிலாலும் வாடி நசித்துப்போன விதை மழையினால் (ஸந்தோஷிப்பது) போல் (பிராட்டி) ஸந்தோஷித்தாள்.] என்று நீர் விழுந்ததும் வாடிய விதை வளருமாப்போலே வாமனனாய் குறுகி

என்று நினைத்துப் பரப்பையுடைத்தான அந்தரிக்கூதி
லோகங்களில் வர்த்திக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய அழகிய
கையானது ஸ்பர்சித்துத் திருவடிகள் விளக்கும்படிக்கிடாகக்
கடுகச்சென்று கிட்டி, உதூகஜலமும் திருவடிவிளக்கின ஜல
மும் ஏகோதூகமாம்படி வளர்ந்திலையோ? தன்னை அழியமாறி
ஒளதூர்யகுணம் பற்றாசாகத் தன் விபூதியை 'என்னது'
என்று அபிமானித்திருந்த அவன் குற்றம் பாராதே தானே

நின்ற நீ திரிவிக்கிரமனும் வளரவில்லையோ? (நீள் விசம்பிலார்
அங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே) பரப்பையுடைய அந்தரிக்கூத்
சுவர்க்கம் முதலான உலகங்களிலுள்ள பிரமன் முதலான தேவர்
களுடைய அழகிய கையானது திருவடிகளிலே தோய்ந்து அவற்றை
விளக்கலாம்படி நிமிர்ந்திலையோ? நீள் விசம்பில் தேவர்கள் அனை
வரும் ஒதுங்க நிழல்தரும் உன் திருத்தோள்களிலே அணையும்
படியாக வளரவில்லையோ என்றுமாம். (நீள் விசம்பிலார் அங்கை
தோய நிமிர்ந்திலையே) நீண்ட சுவர்க்கத்திலிருக்கும் தேவர்கள்
அனைவரும் தங்கள் கைகளைக் கூப்பி வணங்கும்படியாக வளர
வில்லையோ? என்றுமாம். (நீள் விசம்பில் ஆரம் கைதோய நிமிர்ந்
திலையே) நீர்த்தாரையே ந்துவதற்காகக் கையை மார்பளவும் உயர்த்தி
நின்ற திருக்கோலத்தோடு திரிவிக்கிரமனாக வளருகையாலே, மார்பி
லிருக்கும் திருவாரமானது ஏந்திநிற்கும் கையிலே தோயும்படியாக
வளரவில்லையோ என்கிறதாகவுமாம். (அடுத்து நிமிர்ந்திலையே)
அடியவனான இந்திரன் காரியத்தைச் செய்வதில் த்வரையாலே
அதிவேகமாக வளரவில்லையோ? (அடுத்து நிமிர்ந்திலையே) மாவலி
கையில் வார்த்த நீரும், பிரமன் திருவடிவிளக்கியஜலமும் ஒன்று
சேரும்படி அதிவேகமாக வளரவில்லையோ? (கொண்டாணை...
பழிப்பார்) பிரானே! இப்படிப்பட்ட அருஞ்செயலைச்செய்த உன்னைப்
பழிப்பார் இப்புவியில் நிறைந்திருக்கிறார்களேயொழிய, தன்னதல்
லாததைத் தன்னதாக்கிக் கொடுத்த மாவலியைப் பழிப்பாரில்லையே!
என்கிறார். இந்த ஸம்ஸாரத்தில் குணத்தைக் குற்றமாகவும் குற்
றத்தை குணமாகவும் கருதுமவர்களே நிறைந்திருக்கிறார்களே!
என்று வெறுக்கிறார். (கொண்டாணைப் பழிப்பாரல்லால்) வாமனன்
மண்ணைத் தன்னதாக அபிமானித்திருந்தான் மாவலி. பிராட்டி
யைத் தனக்கென அபிமானித்த ராவணனைக் கொன்றாற்போலே
அவனையும் கொன்றிருக்கவேண்டும்; ஆனால் நீ அப்படிச் செய்ய

சென்று இரந்து நீரேற்று வாங்கிக்கொண்ட குண்ணிகளுனை வனை, 'வஞ்சகன், ஸர்வஸ்வாபஹாரி, தனக்கு அபேகஷிதம் செய்தவனைப் பாதாளத்திலே தள்ளினவன்' என்றுப்போலே பழிசொல்லுமித்தனையொழிய, கொடுத்த மஹாபலியை, 'புகுவத்பூத்யபஹாரி, அஹங்காரக்ரஸ்தன், ஆஸுரப்ரக்ருதி' என்றுப்போலேயுண்டான அவன் குற்றங்களை ஆர்தான் சொல்லுவார்? ஸம்ஸாரிகள்ஸ்வபாவம் குணத்தைக் குற்றமாக்கியும், குற்றத்தை குணமாக்கியும். செய்யும்படியன்றோ இருப்பது என்று வெறுக்கிறார். நீள்விசும்பிலே ஆரமும் கையும் சென்று ஸ்பர்சிக்கும்படிகிட்டி என்னுதல். அன்றிக்கே, நீள்விசும்பிலாரடையக் கையெடுத்து ஆசிரயிக்கும்படியாக என்னவுமாம்.

வில்லை. அவனிடமுள்ள வண்மைக்குணம் ஒன்றையே நோக்கி, அவன் குற்றத்தையும், உன் ஸ்வரூபத்தையும் பாராமல், உன்னை இரப்பானுக்கிக்கொண்டு நீயே அவனிடம் சென்று நீரேற்று உன் பூமியை வாங்கிக்கொண்டாய். குணத்திற்சிறந்த உன்னுடைய இச்செயலைக் கேட்பார் அனைவரும் இந்தீர்மைக்குணத்திலே நீராயருக வேண்டியிருக்க, உன்னை 'சிறியவடிவைக் காட்டிப் பெற்றுப் பெரிய வடிவாலே அளந்துகொண்ட வஞ்சகன்' 'தனக்கு தானம் கொடுத்த வனிடம் உள்ளதையெல்லாம் அபஹரித்த கள்வன்' 'தான் விரும்பியதைக் கொடுத்தவனைப் படுகுழியில் (பாதாளத்தில்) தள்ளியவன்' என்றெல்லாம் இவ்வுலகிற் பிறந்த பலபாவிகள் ஏககிரார்களே! (கொடுத்தானை யார் பழிப்பார்) தன்னுடையதல்லாத பூமியைத் தன்னுடையதாக நினைத்ததல்லாமல், அதற்குடைய நீ வந்து கேட்கும் போது, உன்னை இன்னுரென்று அறிந்திருந்தும் உன்னுடைய பூமியை உனக்கெதிரிலேயே தன்னதற்கு அபிமானித்து, உனக்கே நீர் வார்த்துக் கொடுக்கவல்ல துணிவுடைய மாவலியை 'பகவானுடைய செல்வத்தை அபஹரித்தவன்' 'அஹங்காரம் நிறைந்தவன்' 'அஸுரத்தன்மையுள்ளவன்' என்று தூற்றவேண்டியிருக்க, அப்படியொருவரும் அவனைப் பழிப்பாரில்லையே! பழியாததோடன்றியில் 'கொடையாளி' என்று அவனைப் புகழவுமன்றோ செய்கிறார்கள். குணம் மிக்கவர்களைப் பழிப்பதும், குணமற்றவர்களைப் புகழ்வதும் இவ்வுலகினரின் இயற்கையாயன்றோ இருக்கிறது என்று வெறுக்கிறார்.

80. அடுத்த கடும்பகைஞர் காற்றேனென் றேடி
படுத்த பெரும்பாழி சூழ்ந்த—விடத்தரவை
வல்லாளன் கைகொடுத்த மாமேனி மாயவனுக்கு
அல்லாது மாவரோ ஆள்.

பதவுரை:—அடுத்த கடும் பகைஞற்கு—இயற்கையாகவே கொடிய சத்துருவான கருடனுக்கு, ஆற்றேன் என்று—(நேர் நின்று) பிழைக்க வல்லேனல்லேன் என்று சொல்லி, ஓடி—விரைந்து சென்று, படுத்த பெரும் பாழி—(எம்பெருமான்) பள்ளிகொண்ட பெரிய திருப்பள்ளிக்கட்டிலை, சூழ்ந்த—சுற்றிக்கொண்ட, விடத்து அரவை—விஷமுடைய (ஸுமுகனென்னும்) பாம்பை, வல்லாளன்—வலிமையுடையவனுன கருடனின், கை கொடுத்த—கையிலேயே (அடைக்கலமாகக்) கொடுத்தருளியவனும், மா மேனி மாயவனுக்கு அல்லாதும்—சிறந்த திருமேனியையுடையவனும், ஆச்சர்யபூதனுமான எம்பிரானைத் தவிர மற்றவர்களுக்கும், ஆள் ஆவரோ—அடிமையாவார்களோ?

அவ:—மஹாபலிபக்கல் நின்றுப் பூமியைமீட்டு நோக்கின வளவன்றிக்கே, அஸாதூரணபரிகரத்தோடே விரோதித்து வந்து ஒருவன் சரணம் புக்கால், “ந ஷமாமி” (ந ஷமாமி)

அவதாரிகை:—மஹாபலியிடமிருந்து பூமியை மீட்டு ரக்ஷித்த வளவேயோ? ‘ந ஷமாமி’ [என்னடியார்க்கு விரோதிகளானவர்களை ஒருகாலும் பொறுக்கமாட்டேன்] என்கிறபடியே தனக்கு அந்தரங்கரான அடியாரோடு விரோதித்து வந்து ஒருவன் சரணம் புகுந்தாலும், ‘ந ஷமாமி’ என்னும் வசனத்துக்கும், ‘நத்யஜேயம்’ [சரணம் புகுந்தவனைக் கைவிடமாட்டேன்] என்ற வாக்கியத்திற்கும் விரோதம் வாராதபடி தன்னைச் சரணமடைந்தவனை அவனுக்கு விரோதியாயிருந்த தன் அடியானிடமே காட்டிக்கொடுத்து அவனைக்கொண்டே ரக்ஷிக்கவல்ல அதிஸமர்த்தனன்றோ என்கிறார். எம்பெருமான் தேவலோகத்தில் இந்திரனுக்குத் தம்பியான உபேந்திரனையவதரித்திருக்கும்போது, பெரியதிருவடியும் வினதை சிறுவனாக அவதரித்திருக்க, பாதாளத்தில் ஸுமுகன் என்றொரு பாம்பை அத்திருவடி

என்றதுக்கும் “न त्यजेत्” (ந த்யஜேயம்) என்றதுக்கும் விரோதம் வாராதபடி அவன் கையிலே காட்டிக்கொடுத்து அவனைக்கொண்டே நோக்குவான் ஒருவன் என்கிறார்.

உரை:—பிறப்பே பிடித்து உண்டானதொன்றாகையாலே ப்ரத்யாஸந்மாய். பேர் சொல்லவேமுடியும்படி கொடிதான ஸாத்ரவத்தை உடையனான பெரியதிருவடிக்கு நேர்நின்று பொறுக்கமாட்டேனென்று பெரிய வேகத்தோடே ஓடிச் சென்று, அங்குத்தைக்கு அநுரூபமாம்படி விரித்த திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு கிடந்த பயத்தாலே உமிழுகிற விஷத்தையுடைய ஸுமுகனாகிற ஸர்ப்பத்தை

அமுது செய்ய நினைக்க, அதையறிந்த ஸுமுகன் உபேந்திரனின் திருப்பள்ளிக்கட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டு சரணடைய, அதைக்கண்ட திருவடி ‘தேவதேவனான உம்மையும் தாங்கும் என் இரையை நீரே பறிக்கலாமோ?’ என்று கூற, ‘உன்னையுள்ளிட்ட எல்லாவுலகையும் நான் தாங்கிநிற்க, நீ என்னைத் தாங்குவதாவது! என்வலக்கை யொன்றை மாத்திரமாவது தாங்குவாயா’ என்று எம்பிரான் தன் வலக்கையைத் திருவடியின்மேல் வைக்க, வலக்கையாழியின் பாரத் தையும் தாங்கமுடியாமல் திருவடி வலியழிந்து துதித்துநிற்க, அந்த ஸுமுகன் என்னும் நாகத்தைத் திருவடியின் கையிலேயே அடைக் கலமாகக் கொடுத்து அவனைக்கொண்டே இவனை ரக்ஷித்த உபாக் கியானத்தை அனுஸந்தித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(அடுத்த பகைஞன்) பிற வியிலேயே உண்டான பகையை உடையவன். (கடும்பகைஞன்) கருடன் பெயரைச் சொன் னாலும் பாம்புகள் முடியவேண்டும்படியான அத்தனை கொடிய விரோ தத்தை உடையவன். இவனை விரோதித்துக் கொண்டவர் தப்ப முடியாது என்கை. (பகைஞற்கு ஆற்றேன் என்று ஓடி) ‘இத்தகைய விரோதியோடு நேர் நின்று என்னால் வாழமுடியாது’ என்றெண் ணிப் பெரிய வேகத்தோடே ஓடிச்சென்று. (படுத்த பெரும்பாழி சூழ்ந்த) தேவலோகத்தில் உபேந்திரனையிருக்கும் இருப்பிற்குத் தக்கவாறு தன்னை அமைத்துக்கிடக்கும் ஆதிசேஷனாகிற திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு கிடந்த. ஸுமுகனும் ஸர்ப்ப மாகையாலே, ஆதிசேஷனாகிற நாகத்தை முன்னிட்டுப் பற்றுகிறபடி. இரண்டிடத்திலும் உறவுடையாரிடமன்றோ புருஷகாரத்வபூர்த்தி

“**ந ஷமாசி**” (ந ஷமாமி) என்றதையும் “**ந த்யஜே**” (ந த்யஜேயம்) என்றதையும் ஒக்கநோக்குகைக்காக ஸரணுகதபரித்ராணத் துக்கு அனுகுணமான மிடுக்கையுடைய பெரியதிருவடிகையிலே கடித்த வாயாலே தீரும்படி காட்டிக்கொடுத்து ரக்ஷித்தவனாய். ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணப்பெற்ற ஹர்ஷப்ரகர்ஷமடங்கலும் நிழலிட்டுத் தோற்றுகிற ச்லாக்யமான திருமேனியையுடையனாய். ஆபரிதவிஷயத்தில் ஓரத்துக்கு எல்லைகாணவொண்ணாத ஆச்சர்யபூதனுக்கொழியவும் ஸ்வ

யிருப்பது. (விடத்தரவை) பயத்தாலே உமிழுகிற விஷத்தையுடைய ஸுமுகனுகிற பாம்பை. (விடத்தரவை) தோஷமுள்ளவிடமே கிருபைக்கு விஷயம் என்று காட்டுகிறார். ஸம்ஸாரியானவன் தன் பாபத்தையே பச்சையாகக் (காணிக்கையாகக்) கொண்டு சரணம் புகுவதுபோலே, இவன் தன் விஷத்தையே உபஹாரமாகக் கொண்டு சரணம் புகுந்தபடி. (அரவை) ஸுமுகனுகிற ஸர்ப்பத்தை. (வல்லாளன் கைக்கொடுத்த) இவனைத்தானே ரக்ஷித்தால், ‘**ந ஷமாமி**’ [பாகவதவிரோதிகளை நான் ஒருபோதும் பொறுக்கமாட்டேன்] என்னும் வசனத்தோடு விரோதம் வரும்; இவனைக் கைவிட்டால் ‘**ந த்யஜேயம்**’ [சரணமடைந்தவனைக் கைவிடமாட்டேன்] என்னும் வாக்கியத்தோடு விரோதம் வரும். இரண்டுக்கும் விரோதம் வாராதபடி இவனை ரக்ஷிக்கவல்ல பெருமிடுக்கையுடைய திருவடியிடமே இந்த ஸுமுகனை அடைக்கலமாகக் காட்டிக்கொடுத்தான். திருவடியானவன் இவனைக் கடித்தவாயாலேயே முத்தமிடும்படி செய்தான். (மாமேனி) இப்படி அடியானைக் காப்பாற்றியதாலுண்டான ஆனந்தவெள்ளமெல்லாம் திருமேனியிலே நிழலிட்டுத் தோற்றும்படி பசுபசுகென்றிருந்தான். (மாயவனுக்கு) பிராயச்சித்தமில்லாத பாகவதவிரோதத்திற்கும் பரிஹாரம் காணவல்ல ஆச்சர்யபூதனுக்கு. அன்றின்ற கன்றின் பக்கல் வாத்தலையத்தாலே முன்னனைக் கன்றைக் கொம்பாலும் குளம்பாலும் தள்ளும் தாய்ப் பசுவைப்போலே அப்போதே சரணமடைந்த ஸுமுகனுக்காக, பழவடியானான திருவடியையும் சிகழித்த ஆச்சர்யபூதன் என்றுமாம். இது இவனுடைய ஆச்ரிதபக்ஷபாதத்தைக் காட்டுகிறது. “**வத்யதாம்**” [ராயு 17-29] [இவன் கொல்லப்பட்டும்] என்ற வானரமுதலிகளையே இசைவித்து “**அஸ்மாபிஸ்துல்யோ புவது**” [ராயு 18-38] [இவன் நம்மோடொருவனுக்கும்] என்று கூறவைத்தாற்போலே,

பர ஸம்ரக்ஷணக்ஷமரல்லாத வேறு க்ஷுத்ரதேவதைக்கு அடிமையாவர்களோ?

81. ஆளமர் வென்றி யடுகளத்து ளஞ்ஞான்று
வாளமர் வேண்டி வரைநட்டு—நீளரவைச்
சுற்றிக் கடைந்தான் பெயரன்றே தொல்நரகைப்
பற்றிக் கடத்தும் படை.

பதவுரை:—ஆள் அமர் வென்றி அடுகளத்துள்—யுத்தம் செய்பவர்கள் நிறைந்ததும், வெற்றியை உடையதுமான யுத்த களத்திலே, அஞ்ஞான்று—(அஸுரர்கள் தேவர்களை ஹிம்ஸித்த) அக்காலத்தில், வாள் அமர் வேண்டி—மதிப்பை உடைத்தான சண்டையை விரும்பி, வரை நட்டு—மந்தர கிரியை (மத்தாக) நாட்டி, நீள் அரவை சுற்றி—நீண்டதான (வாஸுகியென்னும்) பாம்பைக் கயிறாகச் சுற்றி, கடைந்தான்—(திருப்பாற்கடலைக்) கடைந்தவனுடைய, பெயர்—திருநாமங்கள், பற்றி—(சேதனர்களை) அள்ளியெடுத்து, தொல் நரகை—பழமையாயிருக்கும் நரகங்களை, கடத்தும்—தாண்டிவிக்கும், படை அன்றே—உபாயம் அன்றே.

அவ:—ப்ரயோஜனாதரபரர்க்குமுட்பட உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து அபேக்ஷிதஸம்விதநாமம் பண்ணுமவன் திரு நாமமே கிடிகோள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கைக்கு உபாயம் என்கிறார்.

கொல்ல வந்த கருடனையே ரக்ஷகனாக்கிய ஆச்சரியத்தை நினைக்கிறார். (மாயவனுக்கல்லாதும் ஆவரோ ஆள்) இப்படிப்பட்ட ஆச்சர்யமான ஸ்வபாவத்தையுடையவனுக்கு அடிமைப்படலாமே யொழிய, தம்மையும் பிறரையும் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்லமையற்ற வேறொரு க்ஷுத்ரதேவதைக்கு அடிமைப்படலாமோ?

அவதாரிகை:—கற்பகவிருக்ஷத்திடம் கௌபீதத்தைக் கேட்பாரைப்போலே தன்னையே தரும் கற்பகமான எம்பெருமானிடம் ஒரு பிரயோஜனத்தை விரும்பிய தேவர்களுக்கும் உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து விரும்பியது கொடுத்தவன் திருநாமமேயன்றே ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கைக்கு உபாயம் என்கிறார்.

உரை:—ஆளோடாள் மிடைந்து கிடப்பதாய் வென்றியையுடைத்தாய். எதிர்த்தவர்களை முடித்துவிழவிடுகிற யுத்த₄யியிலே அஸுரர்கள் தேவர்களை மேலிட்டு நலிகிறவன்று அநுகூலரான தேவர்களுக்கு ஐயமுண்டாம்படி ஒளியையுடைத்தாயிருப்பதொரு யுத்த₄ம் வேணும் என்று அபேக்ஷித்து, நீரைக்கண்டால் ஆழக்கடவ மந்தரபர்வதத்தைக்கடலுக்குள்ளே மத்தாக நாட்டி, ம்ருதுஸ்வபாவமாய், ஒழுகு நீட்சியை உடைத்தான வாஸுகியாகிற பாம்பைக்கடைகயிருகச் சுற்றி, மஹத்தத்வமான கடலைக் கடைந்தருளினவனுடைய திருநாமமன்றோ பழையதாய் வருகிற ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தை அள்ளியெடுத்துக்கொடுபோய்க் கடத்திவிடும் ஸாத₄நம்.

வ்யாச:-(ஆளமர் களத்துள்) ஆளோடு ஆள் நெருங்கிக்கிடக்கும் போர்க்களத்தில். (வென்றிக்களத்துள்) அசுரர்க்கே வெற்றியைத்தந்த அப்போர்க்களத்தில். (அடுகளத்துள்) எதிர்க்கும் தேவர்களை முடிந்து விழச்செய்துவந்த அப்போர்க்களத்தில். (அஞ்ஞான்று) அஸுரர்கள் தேவர்களை மேல்விழுந்து துன்புறுத்திய அன்று. (வாளமர் வேண்டி) ஒளிபொருந்திய போரை விரும்பி. முன் நடந்த யுத்தத்தில் நல்லோரான தேவர்க்குத் தோல்வியும், துஷ்டரான அசுரர்க்கு வெற்றியும் ஏற்பட்டு வந்ததாகையாலே அது வாளமராய்லலை. அப்படிப்பட்ட வாளமரை விரும்பி அதற்காக எம்பெருமான் செய்தசெயலைச் சொல்லுகிறது மேலே (வரை நட்டு) நீரில் போட்டால் அமிழ்ந்து போகக்கூடிய மந்தரமலையைக் கடலினுள் மத்தாக நாட்டினான். உலகிலுள்ளார் கடைவதற்கு மத்தாக மிதக்கக்கூடிய மரத்தையுபயோகித்தால், இவன் அமிழக்கூடிய மலையை உபயோகித்தான் அகடிதகடநாஸமர்த்தனாகையாலே. (தீளரவைச்சுற்றி) உலகிலுள்ளார் உறுதியானதாய் சொரசொரப்புள்ள ஃயிறறைக் கடைவதற்கு உபயோகிப்பார். இவன் வழவழப்பாயிருக்கும் மிருதுவான நீண்ட அரவைக் கடைகயிருக்கக் கொண்டான். (கடைந்தான்) உலகில் அல்பமான தயிரைக்கடைந்தால், இவன் மஹத்தான கடலைக் கடைந்தான். (பெயரன்றே) இப்படிப்பட்ட அகடிதகடநாஸமர்த்தியமுடையவனுடைய திருநாமமன்றோ. (பெயரன்றே...படை) அவன் ஸாத₄னமாய் நின்று உதவாத தசையிலும் சிலர்க்கு இதுவேயன்றோ ஸாத₄னமாய் நின்று உதவுகிறது.

82. படையாரும் வாள்கண்ணார் பாரசிநாள் பைம்பூம்
தொடையலோ டேந்திய தூபம்—இடையிடையில்
மீன்மாய மாசூனும் வேங்கடமே மேலொருநாள்
மான்மாய வெய்தான் வரை.

பதவுரை:—படை ஆரும்—வாள் போன்று, வாள் கண்
ணார்—ஒளிபொருந்திய கண்ணையுடைய பெண்கள், பாரசி
நாள்—த்வாதசியன்று, பை—அழகிய, பூ தொடையலோடு—
பூ மாலைகளோடு, ஏந்திய—தரித்த, தூபம்—புகையானது,
இடையிடையில் மீன்—நடுவில் நடுவில் தோன்றும் நகைத்
திரங்கள், மாய—மறையும்படியாக, மாசூனும்—அழுக்கடை
யும்படி செய்யும், வேங்கடமே—திருமலையே, மேல் ஒரு நாள்—
முன்னொரு காலத்தில், மான்—மாய மானாகிய, மாரீசன்,
மாய—இறக்கும்படியாக, எய்தான்—அம்பு விட்டவனுடைய,
வரை—மலையாகும்.

அவ:—தேவர்கள் ஆச்ரயிக்கும்படி கடலிலே கிடந்த
வளவன்றிக்கே, பெண்பிறந்தாரும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி திரு
மலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனான என்கிறார்.

(தொல்நரகைப் பற்றிக்கடத்தும் படை) அநாதியான ஸம்ஸாரமாகிற
நரகத்திலிருந்து இச்சேதனை அள்ளியெடுத்துக் கொண்டுபோய்க்
கடத்திவிடும் ஸாத்ஜனம். அவனையே உபாயமாக நினைத்திருக்கை
யாகிற மஹாவிச்வாஸமற்றவர்களுக்கும், இதுதானே பூலஸாத்ஜன
மாய் நின்று எம்பெருமானைக்கொண்டு மோகித்தைக் கொடுப்
பிக்கும். “வாச்யப்ரபாவம் போலன்று வாசகப்ரபாவம்; அவன்
தூரஸ்தனாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்; த்ரௌபதிக்கு ஆபத்
திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிதே” என்னும் முமுகூபப்படி
ஸூத்ரங்களை அனுஸந்திப்பது.

அவ:—கடல் கடைவதற்காக தேவர்கள் சரணடையும்படி
கடலிலே கிடந்தது மாத்திரமல்லாமல், பெண்களும் சரணடையலாம்
படி திருமலையிலே வந்து நிற்கிறான் என்கிறார். இத்தால், அனை
வரும் ஆச்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும் தன்மையும், ‘மான்மாய’ என்கை
யாலே ஆச்ரிதபாரதந்திரியமும் இப்பாசுரத்தில் சொல்லுகிறது.

உரை:—வேலாகிற ஆயுதத்தோடு ஒத்திருப்பதாய், ஒளியையுடைத்தான கண்களையுடைய பெண்களானவர்கள் த்வாதசி நாளிலே அழகிய பூக்களாலே தொடுத்த மாலைகளோடே கூட தூரித்த தூபமானது நடுநடுவே ஒரோ நகைத்தரங்கையுடைத்தான ஆகாசமானது மறையும்படி அத்தைச்சென்று மாசேறும்படி பண்ணாநிற்கும் திருமலையே முன்பொரு நாளிலே பிராட்டி வசநபரதந்தரனாய்க்கொண்டு மாயம்ருகும் முடியும்படி எய்துவிழவிட்ட சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிற மலை.

**83. வரைகுடைதோள் காம்பாக ஆநிரைகாத்து ஆயர்
நிரைவிடையேழ் செற்றவா நென்னே—உரவுடைய
நீராழி யுள்கிடந்து நேரா நிசாசரர்மேல்
பேராழி கொண்ட பிரான்.**

வ்யா:—(படையாரும் வாள்கண்ணார்) வேலாகிற ஆயுதத்தோடு ஒத்திருப்பதாய், ஒளியை உடையதான கண்ணையுடையவர்கள். ஸ்வாபதேசத்தில் நுண்ணிய ஒளிபொருந்திய அறிவையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குறிக்கிறது. (வாள்கண்ணார்) பெண்களும் ஆசிரயிக்கலாம்படியான ஸௌலப்யம். (பாரசிநாள்) துவாதசிநாள். பகவதஸ்ஸம்பந்தமுள்ளகாலம். (நாள்) விடியற்காலவேளையாகையாலே ஸத்வோத்தரமான காலம். (பைம்பூந் தொடையலோடு) அழகிய பூக்களாலே தொடுத்த மாலைகளோடேகூட. (ஏந்திய தூபம்) கையிலே ஏந்திய தூபமானது. (இடையிடையே மீன் மாயமாகுணம்) விடியற்காலவேளையாகையாலே இடையிடையில் அங்கொன்று இங்கொன்றாகத்தோன்றும் நகைத்திரங்கள் மறையும்படியாக மாசுபடுத்துகிறது தூபம். மீன்-நகைத்திரங்கள். அந்த நகைத்திரங்கையுடைய ஆகாசத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஆகாசமே மறையும்படியாக தூபப்புகை கிளம்புகிறது என்றபடி. (மாகுணம் வேங்கடமே) இப்படி ஆகாயத்தையே மாசுபடுத்தும்படி பெண்கள் தூபம் கையேந்தி ஆசிரயிக்கும் திருவேங்கடமே. (மேலொருநாள் மான்மாய எய்தான் வரை) முன் ராமாவதாரகாலத்தில் சீதாபிராட்டியின் வாக்கியத்திற்கு வசப்பட்டவனாய் மாயமான் மாய்ந்த மானாகும்படி அம்பெய்து அதை விழிச்செய்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வாழ்கிற மலையாகும். பிராட்டிக்கு வசப்பட்டவனாய் தன் அநர்த்தத்தையும் காணாமல் அவள்

பதவுரை:—உரவு உடைய-பலத்தையுடைய, நீர் ஆழியுள் கிடந்து—நீரைக்கொண்ட திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, நேர் ஆம்-விரோதிகளாக வந்த, நிசாசரர் மேல்—(மது கைடபர்களாகிய) அஸுரர்கள் மேல், பேர் ஆழி கொண்ட—பெரிய சக்கரத்தை எடுத்துவிட்ட, பிரான்—உபகாரகனே! வரை குடை(ஆக)—கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகவும், தோள் காம்பு ஆக—தன் திருத்தோள்களைக் குடைக் காம்பாகவும் (ஆக்கி), ஆ நிரை காத்து—பசுக்கூட்டங்களை ரக்ஷித்து, ஆயர்—இடையர்களுடையதான, நிரை விடை ஏழ்-ஏழு பருத்த எருதுகளையும், செற்ற ஆறு—அழித்த விதம், என்னே—எப்படி?

அவ:—‘நாம் ஆஸ்திரத்தராய் அவர்கள் கார்யம் செய்வோம் என்னுமிடம் நீர் என்கொண்டு அறிந்தீர்’ என்ன, மதுகைடபர்களைப் பொடிபடுத்தும் பரிகரமுடைய நீ அத்தைவிட்டு மலையையெடுப்பது ஏறடர்ப்பதாய்த்து வெறுமனையோ? என்கிறார்.

உரை:—மிடுக்குடைத்தான நீ ரையுடைய திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து எதிரிட்ட ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளான

கார்யம்செய்ய முற்பட்டாப்போலே அடியார்க்கும் வசப்பட்டு அவர்கள் காரியம் செய்ய முற்படுவான் என்று கருத்து.

அவதாரிகை:—‘எனக்கு உயிரிலுமினிய பிராட்டியின் காரியம் செய்ததாலே எல்லா அடியார்க்கும் வசப்பட்டு அவர்கள் காரியம் செய்வோம் என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டோ?’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, “மதுகைடபர்களைப் பொடியாக்கிய சக்கரத்தை தரித்த நீ; அப்படிக்காரியம் செய்யாமல் மலையெடுப்பது, ஏறடர்ப்பது ஆகிய காரியங்களைச் செய்தது யாருக்காக?” என்கிறார்.

வ்யா:—(உரவுடைய நீ ராழியுள் கிடந்து) பலத்தையுடைய நீரைக்கொண்ட திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து, ‘உரகம்’ என்பது ‘உரவு’ என்று கிடக்கிறதாய், ‘ஆதிசேஷையுடைய திருப்பாற்கடலிலே என்கிறதாகவுமாம். (நேராம் நிசாசரர்மேல்) பேர்

மதுகைடபுர்கள்மேலே அவர்கள் பொடிபடும்படி மிடுக் கால் பெரிய திருவாழியை எடுத்துக்கொண்ட உபகாரகனே! இப்படிக்கருதுமிடம் பொருது கைநிற்கவல்ல சக்ரமுண்டா யிருக்க, அத்தைவிட்டு ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாத மலை குடையாகவும் திருந்தோள் அதற்குக் காம்பாகவும் பசுத் திரள்களை ரக்ஷித்து, நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம் ச்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபுந்தகமாக" இடையர் முன்னிட்ட திரண்ட ருஷபுங்கள் ஏழையும் முடித்த ப்ரகாரம் எங்ஙனே?

புரிய நேர்பட்ட ராக்ஷஸத்தன்மையுடைய மதுகைடபர்கள் மேல். (பேராழிகொண்ட பிரான்) அவர்கள் பொடியாகும்படி வலிமிக்க ஸுதர்சனத்தை எடுத்துக்கொண்ட உபகாரகனே! (பிரான்) தனக்கும் தன் விபூதிக்கும் வந்த ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷித்த உபகாரகனே! (வரை குடை தோள் காம்பாக ஆநிரை காத்தவாறு என்னே) "கருதுமிடம் பொருது கைந்நின்ற சக்கரத்தன்" [திருவாய் 10-6-8] என்கிறபடியே எம்பெருமான் நினைத்த ஸீடத்திற்சென்று போரிட்டுத் திரும்பவும் திருக்கைத்தலத்தில் சேரவல்ல திருவாழியை உடையவனாயிருந்துவைத்தும், அத்திருவாழியாலே இந்திரனை அழித்துக் காரியங்கொள்ளாமல், இந்திரன் பொழிந்த கல்மழையைத் தடுக்க ஒருவராலும் அசைக்கமுடியாத ஒரு மலையைக் குடையாகவும், தன் திருக்கைகளை அக்குடைக்குக் காம்பாகவும் கொண்டு தன் உடம்புநோவக் காரியம்செய்து பசுக் கூட்டங்ளை ரக்ஷித்தது எதற்காக? (ஆயர் ஆநிரை காத்தவாறு என்னே) ரக்ஷகர்களான ஆயர்களோடு, அவர்களாலே ரக்ஷிக்கப் படவேண்டிய ஆநிரைகளோடு வாசியறத் தானே காத்தது எதற்காக? தன் அடியார்களைத் தானே ரக்ஷிக்கவேணும் என்னும் உன் அபிமானமன்றோ காரணம். (நிரை விடை ஏழ் செற்றவாறு என்னே) நப்பின்னைப்பிராட்டியை அணைப்பதற்குத் தடையாயிருந்த ஒன்று திரண்ட ஏழு எருதுகளையும் அடக்கியழித்தபடிதான் எதற்காக. தன் அடிச்சியான அப்பிராட்டியை ரக்ஷிக்கக்கன்றோ? (ஆயர் நிரை விடை ஏழு) என்றும் கூட்டலாம். நப்பின்னைப்பிராட்டியை அடைவதற்குத் தடையாக ஆயர்களால் வைக்கப்பட்டிருந்த ஏழு எருதுக்கூட்டம் என்றபடி. நிரை விடை-திரண்டுவந்த எருதுகள்; பருத்திருந்த எருதுகள் என்றுமாம். (ஆநிரைகாத்து விடையேழ் செற்றவாறு என்னே) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்குச் செய்த செயலோடு

இத்தால் ஆஸ்திவிரோதியுண்டானாலும் உன் ஸங்கல் பத்தாலன்றிக்கே உடம்புநோவக் கார்யம்செய்யும் ஸ்வபாஹு னன்றோ நீ என்றபடி.

84. பிரானுன் பெருமை பிறரா ரறிவார்

உரா யுலகளந்த நான்து—வராகத்

தெயிற்றளவு போதாவா நென்கொலோ எந்தை

அடிக்களவு போந்த படி.

பதவுரை:—பிரான்—எம்பெருமானே! உராய்—ஆயாஸ மில்லாமல், உலகு அளந்த நான்து—(நீ) திருவுலகளந்தருளிய போது, எந்தை—என் ஸ்வாமியான உன்னுடைய, அடிக்கு— திருவடிக்கு, அளவு போந்த—அளப்பதற்குச் சரியாயிருந்த, படி—பூமியானது, வராகத்து—வராஹரூபியான உன்னுடைய, எயிறு அளவு—தந்தத்தின் ஒரு பாகத்தளவும், போதா ஆறு— போதாமல் இருந்த விதம், என் கொல்—எப்படி? உன் பெருமை—உன்னுடைய மேன்மையை, பிறர் ஆர் அறிவர்— (உன்னைத் தவிர) வேறு யாரால் அறியமுடியும்?

அவ:—உன்னுடைய ரக்ஷயத்தளவல்லாத ரக்ஷகத்வப் பாரிப்பு ஒருவரால் பரிச்சேதிக்கலாயிருந்ததோ? என்கிறார்.

உரை:—உபகாரகனே! எங்குமொக்க ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு நீலோகத்தை அளந்துகொண்டவன்று என் ஸ்வாமி

ஆயர்களுக்குச் செய்த செயலோடு வாசியற எல்லாம் அடியார்க்கு விரோதம் வந்தபோது ஸங்கல்பத்தாலோ, ஆயுதத்தாலோ, காரியம் செய்யாமல் நீ உடம்புநோவக் காரியம் செய்வாய் என்பதை விளக்குகின்றனவன்றோ.

அவதாரிகை:—ரக்ஷிக்கப்படும் பொருள்களைக்காட்டிலும், 'ரக்ஷிக்கவேணும்' என்னும் உன் மனோரதம் மிகவிஞ்சியுள்ளது. இந்த ரக்ஷணமனோரதத்தை ஒருவரால் அளவிடமுடியுமோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(பிரான்) உபகாரகனே! நீ செய்த உபகாரங்களை யாரால் அளவிடமுடியும்? அவற்றில் ஒன்றிரண்டை சொல்லிக்காட்ட லாகாதோ? என்ன,—(உராய் உலகளந்த நான்து) எல்லாவிடத்தி

யான உன்னுடைய திருவடிகளுக்கு அளவுபோந்த பூமி யானது வராஹரூபியான உன்னுடைய திருவெயிற்றில் ஏக தேசத்தளவும்போதாததாயிருக்கிற ப்ரகாரம் எங்ஙனேயோ?

லும் உலாவிக்கொண்டு உலகையளந்தவன்று. “ரலயோரபே₄த₃” [‘ர’ ‘ல’ என்னும் எழுத்துக்களுள் பேதமில்லை] என்கிற நியாயத் தின்படி ‘உராய்’ என்றது ‘உலாய்’ என்றாகி உலாவிக்கொண்டு என்று பொருளாகிறது; கீழும் மேலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு என்றபடி. ‘அநாயாஸமாக உலாவிக்கொண்டு’ என்று பட்டர் நிர்வஹிப்பாராம். அன்றிக்கே, ‘உராய்’ என்று உரசிக்கொள்வதைச் சொல்லுகிறதாய், வஸிஷ்டசண்டாள விபாகமற அனைவரையும் தீண்டிக்கொண்டு என்கிறதாகவுமாம். நீர்மை, வாத்தல்யம் முதலான குணங்கள் இச்செயலில் பிரகாசிக்கின்றன. (எந்தை உலகளந்த நான்து) உலகைத் திருவடியாலே தடவிக்கொடுத்தது தன்னைத் திருத்துவதற்காக என்றிருக்கிறார். (எந்தை அடிக்களவு போந்த படி) என் ஸ்வாமியான உன்னுடைய திருவடிகளால் அளக்கத்தக்கதாயிருந்த இவ்வுலகம். (வராகத்து எயிற்றளவு போதாவாறு என்கொலோ) திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் உன் அடியளவு இருந்த பூமியை ரக்ஷிக்க நீ வராஹாவதாரம் எடுத்தபோது அது உன் தந்தத்தின் நுனியளவும் இல்லாமலிருந்தது எப்படி? “சூரமத்யகூதோ யஸ்ய மேரு: கணகணயகே” [எந்த வராஹத்தின் குளம் பின் நடுவிவிருந்த மேருமலை ஒரு சிறு துகளாயிற்றே] என்று ரிஷிகளும், “புள்ளி நிலனும்” [பரிபாடல் 2-34] என்று பண்டைத் தமிழரும் வராஹத்திருவுருவில் பூமியானது ஒரு புள்ளியாய் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது என்றனர். (என்கொலோ) இதற்குக் காரணம் என்ன? என்று எம்பெருமானையே கேட்கிறார். ஆராயப் புக்கால், காரணம் பின்வருமாறு தேறும். திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் பூமிக்கு ஆபத்து ஏற்படவில்லை; இந்திரனிடமிருந்து மஹாபலி அதை அபஹரித்துக்கொண்ட இத்தனையே ஏற்பட்டிருந்தது. வராஹாவதாரகாலத்தில் இரணியாட்சன் பூமியைக் கடலிலேயே ஒளித்துவிட்டானாகையாலே, அதன் ஸ்வரூபத்திற்கே ஆபத்துவரவிருந்தது. அதனால் திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்திற்காட்டிலும், வராஹாவதாரகாலத்தில் ரக்ஷணமநோரதம் விஞ்சிநின்று ரக்ஷப்ப்பொருளான பூமியின் அளவல்லாததாயிற்று. அதனால் மிகப் பெரிய வடிவையெடுத்துக்கொண்ட வராஹப்பெருமானின் எயிற்றளவுக்கும் போதவில்லை இந்த பூமி. இத்தால், ரக்ஷயத்தினளவல்ல

ஆனபின்பு, ஏவம்விதானுன உன்னுடைய பெருமையை ஸர்வஜ்ஞனுன நீ அறிவுதியோ அறியாயோ என்று ஸந்தேஹிக்குமத்தனைபோக்கி வேறு சிலர் ஆர்தான் அறிவார்? உராய் உலகளந்த—உலாவிக்கொண்டு உலகளந்தவென்ற படி. “**रलयोरभेदः**” (ரலயோரபேதஃ) என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, “உரோசிக்கொண்டு உலகளந்த” என்றாக்கி, “எல்லா ரோடும் தீண்டிக்கொண்டு” என்றுமாம்.

85. படிக்கண் டறிதியே பாம்பணையினுன் புட்

கொடிகண் டறிதிபே கூறும்—வடிவில்

பொறியைந்து முள்ளடக்கிப் போதொடு நீரேந்தி

நெறிநின்ற நெஞ்சமே நீ.

பதவுரை:—வடிவில்—உருவற்றவையான. பொறி ஐந்தும்—பஞ்சேந்திரியங்களையும். உள் அடக்கி—சரீரத்தினுள் அடக்கி. போதொடு நீர் ஏந்தி—புஷ்பங்களுடன் தீர்த்தத்தையும் கொண்டு, நெறி நின்ற—(எம்பெருமானை அடைகையாகிற) நல்வழியிலே நிலையாய் நின்ற. நெஞ்சமே—மனமே! நீ—நீ. பாம்பு அணையான்—திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்ட பெருமானுடைய. படி—திருமேனியை. கண்டு அறிதியே—பார்த்து அநுபவித்திருக்கிறாயோ? புள்கொடி—(அவனுடைய) கருடத்வஜத்தைத்தான். கண்டு அறிதியே—ஸேவித்து அறிவாயோ? கூறும்—(நீயே) சொல்லு.

ரக்ஷகனின் பாரிப்பு என்னும் சாஸ்த்ரார்த்தம் உணர்த்தப்படுகிறது. (உன் பெருமை பிறர் ஆர் அறிவார்) “ஸோ அங்கு வேதயதி வா ந வேத” [அந்தப் பரம்புருஷன் தன் பெருமையைத் தானே அறிவானோ மாட்டானோ] என்று வேதமும் உன் பெருமையை ஸர்வஜ்ஞனுன நீயே அறிவாயோ மாட்டாயோ என்று ஸந்தேஹித்தது. இப்படி ஸந்தேஹிப்பதற்கும் உன் விஷயத்தில் இடமுண்டேயொழிய, பிறரொருவர் விஷயத்தில் இப்படி ஐயமுறவும் இடமில்லையே. உன்னைத்தவிரந்த எவரும் உன் பெருமையை அறியமாட்டார்கள் என்று அறுதியிட்டுச் சொல்லலாமே. (பிரான்! உன் பெருமை பிறர் ஆர் அறிவார்) ரக்ஷகனே! ரக்ஷயத்தின் அளவல்லாத உன் ரக்ஷணப் பாரிப்பை உன்னைத்தவிர வேறு யாரால் அறியமுடியும்?

அவ:-இந்திரியஜயம் பண்ணி அவனை ஆச்ரயிக்கும் நீதான் அவன் படிகளிலே ஒன்றைக்கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்றாயோ? பெற்றாயாகில், நெஞ்சே! சொல்லிக்காண்! என்கிறார்.

உரை:-நெஞ்சே! யந்த்ரகல்பமான இந்திரியங்கள் ஐந்தையும் பாஹ்யவியங்குகளில் போகாதபடி ஸரீரத்துக்குள்ளே நியமித்து ஆச்ரயணோபகரணங்களான புஷ்பங்களோடேகூட ஐவத்தை துரித்துக்கொண்டு ஸமாச்ரயணமார்க்குத்திலே நிலைநின்று ஆச்ரயித்தாயாயிருக்கிற நீ

அவதாரிகை:-“பிறர் ஆரறிவார்?” என்பானேன்? நானறிந்தேனே! என்று ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு சொல்ல, “நெஞ்சே! இந்திரியஜயம்பண்ணி அவனை அறிய முயலும் நிலையிலிருக்கிறாயே யொழிய நீயும் அவனை அறிந்தாயல்ல; அறிந்தாயானால் அவன் படிகளிலே ஒன்றைக்கண்டு அனுபவித்தாயோ? அனுபவித்தாயானால் அதைச் சொல்லு” என்கிறார்.

வ்யா:-(நெஞ்சமே) எம்பெருமானுடைய பெருமையை அறிந்து விட்டோம் என்று இறுமாந்திருக்கும் நெஞ்சே! (பொறி ஐந்தும்) எலிப்பொறிபோலே நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் சிறைப்படுத்துவதற்காக ஏற்பட்ட மெய்வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தையும், (வடிவில் உள்ளடக்கி) வெளிவிஷயங்களில் திரியாமல் சரீரத்தினுள் ஆத்மபரமாத்மவிஷயமாகச் செல்லும்படி அடக்கி. ‘வடிவில் பொறியைந்தும்’ என்றும் கூட்டலாம். உருவமில்லாத ஐந்து இந்திரியங்களும் என்றபடி. இத்தால், வெளியில்காணும், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்தினுள் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாமல் (அதீந்திரியமாய்) இருப்பவை இந்திரியங்கள் என்று காட்டுகிறார். பொறிவைப்பார் கண்ணுக்குத்தெரியாமல் வைப்பதுபோல் இப்பொறிகளையும் கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி வைத்திருக்கிறான் ஸர்வேச்வரன் என்கை. அன்றிக்கே, ‘வடிவு’ என்று ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுவதாய், ஒரு ஸ்வபாவத்திலும் நிலைநில்லாத இந்திரியங்கள் என்றமாம். “சஞ்சலம் ஹி மந:” [கீதை] “நின்றவா நிலலா நெஞ்சு” [பெரியதிரு-1] “கண்டவா திரிந்த தொண்டனேன்” [பெரியதிரு 1-6-3] என்கிறபடியே நிலைநில்லாத மனம்போனபடி செல்லும் இந்திரியங்கள் என்கை. (போதொடுநீர் ஏந்தி நெறி நின்ற நீ) ஆச்ரயிப்பதற்குறுப்பாகப் புஷ்பங்களையும் நீரையும் ஏந்தி ஆச்ரயணமார்க்குத்திலே நிலைநின்றிருக்கும் நீ. (நெறிநின்ற நீ) நீயும் அவனை அறிய முற்பட்டிருக்கிறாயேயொழிய அறிந்துவிடவில்லையே என்கை.

திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையனான ஸர்வேச்
வரனுடைய தூரத்திலே ஆஸிதர்கண்டு வாழும்படி எடுத்துக்
கொண்டு வருகிற பெரியதிருவடியாகிற த்வஜத்தைக்கண்டு
அநுபூவித்தறிவுதியோ? அவன் திருமேனியைக்கண்டு அநு
பூவித்து அறிவுதியோ? அவன் திருவனந்தாழ்வானுக்கு
உடம்புகொடுக்கும்படிதான் கண்டறிவுதியோ? இவற்றிலே
இன்னது கண்டேன் என்று ஒன்றைச் சொல்லிக்காணாய்.
வடிவில்லாத பொறியைந்தும் என்றுமாம்; ஒருவழிப்பட்ட
டிருக்கையன்றிக்கே பல அபிஸந்திகளை உடைத்தாயிருக்கும்
என்கை. வடிவில்லாமையாவது தெரியாதபடியிருக்கை
என்றுமாம். கண்டு அநுபூவிக்கப்பெறுவதற்கு முன்னே
ஜ்ஞாநலாபுமாத்ரங்கொண்டு த்ருப்தி பிறந்திருக்கவொண்
னதுகாண் என்றபடி.

**86. நீயும் திருமகளும் நின்றாயால் குன்றெடுத்துப்
பாயும் பனிமறை(று)த்த பண்பாளா—வாசல்
கடைகழியா வுள்புகாக் காமர்பூங் கோவல்
இடைகழியே பற்றி யினி.**

(பாம்பணையினுள் புட்கொடிகண்டு அறிதியே) திருவனந்தாழ்
வானைப் படுக்கையாக உடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய கருடக்
கொடியைப் பார்த்து அறிந்திருக்கிறாயோ? (புட்கொடி கண்டு) வெகு
தூரத்திலேயே அடியார் கண்டு வாழும்படி ரதத்தின்மீது உயர்த்
திக்கொண்டு வருகிற கருடக்கொடியைப்பார்த்து அநுபவித்து
அறிந்திருக்கிறாயோ? (படிகண்டு அறிதியே) அநந்தமான அவன்
திருமேனிகளிலே ஒன்றைக்கண்டு அறிந்திருக்கிறாயோ? (பாம்பணை
யினுள் படிகண்டு அறிதியே) அவன் திருவனந்தாழ்வான்மேலே
சாய்ந்திருக்கும் அத்திருமேனியைப் பார்த்து அநுபவித்திருக்
கிறாயோ? (கூறாய்) இவற்றில் ஒன்றையேனும் அநுபவித்திருக்
கிறாயா என்பதை நீயே கூறாய். (கண்டு அறிதியே கூறாய்) “சாஸ்த்
ராத்ஸுவேத்யமி” என்கிறபடியே சாஸ்திரஜ்ஞானத்தாலே அறிந்திருக்
கிறாயெயொழிய, நேரே இவற்றில் ஒன்றைக்கண்டு அறிந்தா
யல்ஐயே! அப்படியிருக்கும்போது, ‘நான் கண்டு அறிந்தேன்’
என்று நீ எப்படி ஆறியிருக்கமுடியும்? என்கிறார்.

பதவுரை:—குன்று எடுத்து-கோவர்த்தனகிரியைக்(குடையாகத்)தூக்கி, பாயும் பணி மறைத்த-பொழிகின்ற மழையைத் தடுத்த, பண்பாளா-நீர்மையை உடையவனே! வாசல் கடை-திருவாசலுக்கு வெளிப்புறம், கழியா—போகாமலும், உள்புகா-உள்ளே நுழையாமலும், காமர் பூம் கோவல்-செயற்கையழகும், இயற்கையழகும் நிரம்பிய திருக்கோவலூரில், இடை கழியே- (வாசலுக்கும் உட்புறத்திற்கும் நடுவிலுள்ள ப்ரதேசமாகிற)இடைகழியையே, பற்றி-இடமாகக்கொண்டு, நீயும் திருமகளும்—நீயும் பெரியபிராட்டியுமாய், இனி—இப்போது, நின்றாயால்—நின்றருளினாயன்றோ.

அவ:—இப்படி இவர் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அவனை ஸாக்ஷாத்தகரித்து அநுபவிக்கப்பெற்றிலையே என்று சொன்னது பொறுக்கமாட்டாமல் இவர் இருந்தவிடத்திலே பிராட்டியும் தானுமாக வந்து நெருக்க, அதைக் கண்டு அநுபவிக்கிறார்.

உரை:—கண்டதொரு மலையைப் பிடுங்கியெடுத்து மேலே வந்து சொரிகிற மழையைப் பரிஹரித்த நீர்மையையுடை

அவதாரிகை:—இப்படி இவர் தம் நெஞ்சைக்குறித்து, 'அவனை நேரேகண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றிலையே' என்று கூறியதைப் பொறுக்கமாட்டாமல், இவர் இருந்தவிடத்திலே பிராட்டியும் தானுமாய் வந்து நெருக்க, அதை நேரே கண்டு அநுபவிக்கிறார். முதலாழ்வார்கள் மூவரும், திருக்கோவலூரிலே ஒருநாளிரவு ஒரு ரிஷியின் வீட்டில் ஓரிடைகழியிலே சேர்ந்திருக்க, இவர்களுடைய திருமேனி ஸம்பந்தம் பெற ஆசைப்பட்டு எம்பெருமான் வந்து நெருக்கினான் என்று ஓரையிற் உண்டு. அதை இப்பாசரத்தில் அநுவதிக்கிறாகவுமாய்.

வ்யா:—(குன்றெடுத்து)இந்திரன் கல்மழையைப் பெய்கையாலே கைக்கெட்டியதொரு கல்லையெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து ரக்ஷித்தான். “கல்லெடுத்துக் கல்மாரிகாத்தாய்” [திருநெடு-13] என்றும் போலே. (பாயும் பணிமறுத்த பண்பாளா) ஆயர்மேலே சொரிகின்ற பனிக்ஷட்டி மழையைத்தடுத்த குணமுடையவனே! (பண்பாளா) அன்று தன்னை அண்டியவர்களுடைய உடம்பு நோவாதபடி மலையை

யவனே! திருவாசலுக்குப் புறம்புபோகமாட்டாதே, உள்ளுப் புகமாட்டாதே ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அழகியதான திருக்கோவ லூர் இடைகழியைப்பற்றி ஆஸ்திரக்ஷணத்தில் முற்பாட னான நீயும், உன்னிலும் முற்பட்ட திருமகளாருமாக எங்க

யெடுத்துக் கல்மழையினின்றும் காப்பாற்றிய அந்த நீர்மைபோலே யிராநின்றது, இப்போது எங்களோடு நெருக்குண்ணவேண்டும் என்று விரும்பி எங்களைநெருக்கிநிற்கும் இவ்விருப்பு. அன்று அங்கு அவர்கள் ஆபத்தைத்தீர்த்தான்; இன்று இங்கு எங்களோடு நெருக் குண்ணாவிடில் உயிர்தரிக்கமுடியாமையாலே தன் ஆபத்துத் தீர்ந் தான் என்றுமாம். (வாசல்கடை கழியா உட்புகா) இடைகழியி லிருந்து வெளியே செல்லும் வாசல் வழியாகவும் செல்லமாட்டாமல், வீட்டினுள்ளும் புகமாட்டாமல் நிற்கிருன். ஏனெனில்: வெளியில் வஸிப்பவர்கள் மற்றபயன்களைப் பற்றிநிற்கும் ஸம்ஸாரிகள்; உள் ளிருப்பவனோ உபாயாத்நரங்களைப் பற்றிநிற்கும் ரிஷி. ஆகையால் இவ்விரண்டிடங்களிலும் நுழைவது எம்பெருமானுக்குக் காட்டுத் தீயினுள் நுழைவதுபோலேயிருந்தது. ஆகையால் தன்னையே பய னாகவும், உபாயமாகவும் பற்றிநிற்கும் ஆழ்வார்களுடைய திருமேனி ஸம்பந்தத்தையே விரும்பிநின்றான். (காமர் பூங்கோவல் இடை கழியே பற்றி இனி நின்றாயால்) காமவிஷயமான-விரும்பத்தக்க அழகிய திருக்கோவலூரில் இடைகழியையே பற்றி 'தேஹஸீசன்' [இடைகழிப்பெருமான்] என்று அனைவரும் அழைக்கும்படி வருங்கால மெல்லாம் நிற்கப்போகிறாய். (ஆல்) இது என்ன ஆச்சரியம்! (வாசல் கடை கழியா உட்புகா) "காமுகரானவர்கள் உகந்த விஷயத்தி னுடைய கண்வட்டம் விட்டுப் போகமாட்டாதாப்போலே" என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்) அடியாரை ரக்ஷிப்பதில் முற்பட்ட நீயும், உன்னிலும் முற்பட்ட பெரியபிரட்டி யாருமன்றோ நின்றீர்கள். இரண்டிடத்திலும் உம்மை (சகாரம்) ஆச்சிரதரக்ஷணப்ராதானயத்தைக் காட்டுகிறது. (நீயும் திருமகளும்) "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" [பெரியாழ் திரு 4-9-2] என்னும் நீயும், அவனோ அவனடியார்களோ குற்றமுடையாரிடத்தில் கோபங் கொண்டால், "கிமேதந்நிர்த்தேஷ: க-இஹ ஜகதுதி" [ஹ்ருண] "ந கச் சிந் நாபராதுயதி" [ரா-யு 116-44] என்று இவ்வுலகில் குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே என்று கூறிக்கோபத்தை ஆற்றும் திருமகளும். (நீயும் திருமகளும்) "புகுவதல் த்வராயை நம:",

ளோடே கலக்கப்பெற்ற உகப்பின் கனத்தாலே பரந்த கால்
பாவி இப்போது துரித்துநின்றாயே! என்று அநுபூவிக்கிறார்.

87. இனியார் புகுவா ரெழுநரக வாசல்
முனியாது முரித்தாள் கோமின்—கனிசாயக்
கன்றெறிந்த தோளான் கனைகழலே காண்பதற்கு
நன்கறிந்த நாவலஞ்சூழ் நாடு.

பதவுரை—கனி—விளாம்பழவுருவுடனிருந்த அஸுரன்,
சாய—விழுந்து அழியும்படி, கன்று—கன்றின் உருவுடன்
வந்த அஸுரனை, எறிந்த-வீசின. தோளான்—திருத்தோள்களை
உடையவனான எம்பெருமானுடைய, கனை கழலே—ஆபரண
ஒலியுடன் கூடிய திருவடிகளையே, காண்பதற்கு — கண்டு
கொண்டிருப்பதற்கு (வழியை). அம் நாவல் சூழ் நாடு—
அழகியதும் ஐம்பூதலீபமென்று பெயர் பெற்றதுமான பரந்த
நாட்டிலுள்ள பிராணிகள், நன்கு அறிந்த-நன்றாக அறிந்தன;
இனி—இனிமேல், எழு நரக வாசல்—ஏழுவிதமான நரகங்

[ர-ஸ்த 2-57 | பகவானுடைய வேகத்துக்கு நமஸ்காரம்] என்னும்படி
அடியாரை ரக்ஷிக்க த்வரிக்கும் நீயும், “அக்ரதஸ் தே கும்பிஷ்யாமி”
[ரா-அ 27-6] [உமக்குமுன்னால் நான் காட்டுக்குச் செல்லுவேன்]
என்று உமக்கு முற்பட்டுநிற்கும் அவளும். (நீயும் திருமகளும்)
“ந ஜீவேயம் ஷ்ணமபி” [ரா-ஸு 66-10] [பிராட்டியைப் பிரிந்து கணா
நேரமும் வாழமாட்டேன்] என்னும் நீயும், “அகலகில்லேன் இறை
யும்” [திருவாய் 6-10-10] என்னும் அவளும். (நீயும் திருமகளும்)
“அஹமர்த்தம் விநாஹந்தா நிராதாரா ந லித்த்யதி அஹந்தயா விநா
ஹம் ஹி நிருபாக்யோ ந லித்த்யதி” [ல-த 2-18] [தூர்மியை விட்டுப்
பிரிந்து ஆதாரமற்ற தூர்மம் ஸித்திக்காது; (ஸ்வரூபநிருபக)
தூர்மத்தை விட்டுப்பிரிந்த நிருபகமற்ற தூர்மியும் ஸித்திக்காது] என்
கிறபடியே அவளுக்கு ஆதாரமான நீயும், உனக்கு ஸ்வரூபநிருபக
பூதையான அவளும். (நின்றாயால்) எங்களோடே கலக்கப்பெற்ற
உகப்பின் மிகுதியாலே எவராலும் கிளப்பமுடியாதபடி ஸ்திர
வரப்ரதிஷ்டையாக ஊன்றிநின்றாயன்றோ! (இனி நின்றாயால்) எங்
களடிச்சுவட்டை மோந்துகொண்டு இனிவரும் காலமெல்லாம் நிற்
கப் போகிறாயன்றோ. இப்போது நின்றாயன்றோ என்கிறதாகவுமாம்.

களின் வாயில்களிலும், யார் புகுவார்—நுழைவாரார்? (யம கிங்கரர்களே!) முனியாது— (என்னைக்) கோபிக்காமல், மூரி தாள் கோமின்—(நரகவாசல்களுக்கு) வலிமையுள்ள தாழ்ப் பாளைப் போட்டு சாத்துங்கள்.

அவ:-இப்படி ஸர்வேச்வரன் வந்து ஸந்ரிஹிதனாபின்பு நரகத்துக்கு ஆள் கிடையாது; அவ்வவ்விடங்களுக்குக்கட வார் வாசல்களை அடைத்து ஒடிப்போக அமையும் என்கிறார்.

உரை:-கன்றாயும் விளவாயும் இரண்டு அஸுரர் தன்னை நலிகைக்கு இடம் பார்த்து நிற்க, அத்தையறிந்து முள்ளிட்டு முள்ளைக் களைவாரைப்போலே, அஸுராவிஷ்டமான விள வின் பழங்கள் உதிர்ந்து விழும்படியாக அஸுராவிஷ்டமான கன்றை எறிதடியாக எடுத்தெறிந்து இரண்டையும் முடித் துப் பொகட்ட திருத்தோள்களை உடையனான ஸர்வேச்வர னுடையஆபரணத்வரியை உடைத்தான திருவடிகளைக்கண்டு அநுபூவிக்கைக்கு ஸாதனம் நாவலோடே கூடிப் பரந்து

அவதாரிகை:-இப்படி ஸர்வேச்வரன் இவ்வுலகில் நித்ய வாஸம் செய்ய வந்தபின்பு, நரகம் செல்ல ஆளில்லை; நரகங்களை நிர்வஹிப்பவர்கள் நரகவாசல்களை அடைத்துவிட்டு ஒடிப்போவது நன்று என்கிறார்.

வ்யா:-(கனிசாயக் கன்றெறிந்த தோளான்) கன்றாய் ஓர் அசுரனும், விளவின் கனியாய் ஓரசுரனும் கண்ணைக் கொல்ல வெண்ணி நிற்க, அவ்வெண்ணத்தையறிந்து, முள்ளைக்கொண்டு முள்ளைக் களைவாரைப்போலே, அசுரன் புகுந்துநிற்கும் விளவின் பழங்கள் உதிர்ந்து விழும்படியாக அசுரன் புகுந்துநின்ற கன்றை எறிதடியாக எடுத்தெறிந்து இரண்டு அசுரர்களையும் அழித்தருளிய திருத்தோள்களையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய. (களை கழலே) விள வாகிற இலக்கைக்குறித்து நடக்கிறபோது ஒலிக்கும் வீரக்கழலை யுடைய திருவடிகளையே. (காண்பதற்கு) என்னைப்போலே நேரே கண்டு அனுபவிப்பதற்கு ஸாதனம். (நாவல் அம் சூழ் நாடு) அம் நாவல் சூழ் நாடு. அழகிய நாவல் மரத்தையுடையதாகையாலே ஜம்பூத்விபம் எனப்படுவதாய் பரந்து நிற்கிற இந்நாட்டிலுள்ள

நிற்கிற நாட்டிலுள்ள ப்ராணிகளானவை அவன் உகந்து வர்த்திக்கிற திருக்கோவலுருக்குத் தோள் தீண்டியான ஸ்தலத்தில் வாஸமேயென்று நன்றாக அறிந்தன. இப்படியானபின்பு, ஸப்தவிதமான நரகத்வாரங்களில் இனிப்போய் ப்ரவேசிக்கக்கடவார் ஆர்? 'எங்கள் பதத்துக்கு அழிவாம்படி இப்படி வார்த்தை சொல்லுவதே!' என்று பொடியாதே, இனியொருகாலும் திறக்கவொண்ணாதபடி பெரியதானைப் பூட்டுங்கோள். ஆழ்வார்களும், அருளிச்செயலும் நடையாடு மிடமே நாடு, அல்லாதவிடம் காடு என்று கருத்து, எழு நரகம்-எழுகிற ஸம்ஸாரிகளடங்கலும் சென்று புகுகிற— நரகத்வாரம் என்றுமாம்; கிளர்த்தியை உடைத்தான நரகம் என்னவுமாம்.

எல்லா உயிர்களும். (நாடு) ஆழ்வார்களும், அருளிச்செயல்களும் உகந்தருளிய நிலங்களும் நடையாடுமிடமே நாடு; மற்றவிடங்கள் காடு என்று கருத்து. (காண்பதற்கு நன்கு அறிந்த) அவன் உகந்து வாழும் திருக்கோவலுரை ஓட்டியிருக்கும் தேசங்களில் வலிப்பதே அவனைக்காண உபாயம் என்று நன்கு அறிந்தன. (காண்பதற்கு நன்கறிந்த) அவனைக் காண்பதற்கு நன்றாக அறிந்துவிட்டன என்றுமாம். (நன்கு அறிந்த) கொடுநரகமான ஸம்ஸாரமேயானாலும், அவன் வலிக்கும் தேசமாகையாலே, இதினின்றும் போகோம், அச்சுவை பெறினும் வேண்டோம் என்னும்படியாக அறிந்தன. (நன்கு அறிந்த) "உகந்தருளின தேசம் இங்கு உண்டாயிற்றே என்று அஸூயை பண்ணாதே பொறுத்திருக்கை" என்பர் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை. (இனி யார் புகுவார் எழுநரகவாசல்) இப்படியான பின்பு ஏழுவிதமான நரகவாசல்களிலே இனி யார் புகுவார்? (எழு நரகவாசல்) உடலினின்று எழுகிற ஸம்ஸாரிகள் அனைவரும் சென்று புகுகிற நரகவாசல் என்றுமாம். எப்போதும் ஜனங்கள் நிறைந்தே யிருக்கையாலே எழுச்சியை உடைய நரகவாசல் என்றுமாம். (முனியாது) 'எங்கள் பதத்துக்கு அழிவு ஏற்படும்படி இப்படி வார்த்தை சொல்லுவதே!' என்று எங்களைக் கோபிக்காமல். (முரித்தான் கோமின்) இனி ஒருபோதும் திறக்கமுடியாதபடி பெரிய தானைப் போட்டு நரகவாசல்களைப் பூட்டுங்கள். இவ்வாழ்வாருடைய "பொலிக் பொலிக்" [திருவாய் 5-2] இருக்கிறபடி.

88. நாடிலும் நின்னடியே நாடுவன் நாடோறும்
பாடிலும் நின்புகழே பாடுவன்—சூடிலும்
பொன்னாழி யேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவேற்கு
என்னுகி லென்னே யெனக்கு.

பதவுரை:—நாடிலும்—(மனத்தாலே) நினைக்கும்போது, நின் அடியே—உன்னுடைய திருவடிகளையே, நாடுவன்—நினைப்பேன்; நாள் தோறும்—தினந்தோறும், பாடிலும்—(வாயாலே) பாடும்போதும், நின் புகழே பாடுவன்—உன்னுடைய கீர்த்தியையே பாடுவேன்; சூடிலும்—(எதையாவது) தலையில் அணிய நினைத்தாலும், பொன் ஆழி ஏந்தினான்—அழகிய சக்கரத்தாழ்வானை தரித்தவனான உன்னுடைய, பொன் அடியே—அழகிய திருப்பாதங்களையே, சூடுவேற்கு—(தலையில்) தரிப்பவனான, எனக்கு—எனக்கு, என் ஆகில் என்—(எவருக்கு) என்ன ஆனால்தான் என்ன?

அவ:—இப்படி திருக்கோவலூரோடு தோள்திண்டியான நாட்டைப் பற்றியிருந்து இவ்விஷயத்தைவிட்டுப் புறம்பே அந்நபரராய்த் திரியக் கண்டபடியாலே, வழிபறிக்கும் நிலத்திலே தம் கைப்பொருள்கொண்டு தப்பினார் உகக்குமாப் போலே. என்னுடைய கரணத்ரயத்தையும் கொண்டு நான் முன்னம் அங்கே ப்ரவணாகபெற்றேன் என்று ஸ்வலாபுத்தைப் பேசி, இனியராகிறார்.

உரை:—நெஞ்சைக்கொண்டு தேடுமிடத்திலும், தேவரீருடைய திருவடிகளையே தேடாநிற்பன்; ஸர்வகாலத்திலும் பரீதிபரவசனாய் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுமிடத்திலும் தேவரீ

அவ:—இப்படி திருக்கோவலூரோடு ஸம்பந்தமுள்ள தேசங்களிலே வாழ்ந்தும், பகவத்விஷயத்தை விட்டு வேறு விஷயங்களில் மண்டித்திரியும் ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டு, வழிப்பறிசெய்யுமிடத்தில் தம் கைப்பொருள் களவுண்ணாமல் தப்பப்பெற்றார் உகப்பதுபோலே, 'என்னுடைய முக்கரணங்களாலும், நான் பகவத்விஷயத்திலே ஈடுபட்டேன்' என்று தன் பேற்றைப்பேசி உகக்கிறார்.

வ்யா:—(நாடிலும் நின்னடியே நாடுவன்) நெஞ்சைக்கொண்டு ஏதாவதொன்றைத் தேட எண்ணினாலும், உன் திருவடிகளையே தேடுவன். இத்தால் இவருடைய மனம் அவனையல்லதறியாதபடி சொல்

ருடைய கல்யாணகுணங்களையே வாய்விட்டுப்பாடாநிற்பன் ; நான் என் தலையாலே ஸாதரமாக தூரிக்குமிடத்திலும் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியை அழகுபெற தூரித்த ஸர்வாதிகுண உன்னுடைய அழகிய திருவடிகளையே சிரோக்ஷணமாக தூரிக்கக்கடவேனாய். இப்படி கரணத்ரயத்தாலுமுள்ள ப்ரயோஜனம் கெய்ளப்பெற்ற எனக்கு ஏதானால் நல்லது? நாட்டார் அறிந்து இந்த லாபுத்தைப்பெறிலென்? இழக்கிலென்? எனக்கு ஏதாகில் நல்லது என்றபடி. அன்றிக்கே, இங்கேயிருக்கிலென்? அங்கே போகிலென்? ஏதானால் எனக்கு நல்லது என்றுமாம்

லிற்று. (நாடோறும் பாடிலும் நின் புகழே பாடுவன்) எல்லாக் காலத்திலும் பாடினாலும் உன் கல்யாணகுணங்களையே வாய்விட்டுப் பாடுவேன். (நாடோறும் பாடிலும்) எல்லாக்காலத்திலும் பாடினாலும் ஓரல்பகாலத்திலும் கூடூத்ரவிஷயத்தைப் பாடமாட்டேன். இத்தால் இவருடைய வாக்கு அவனையல்லதறியாதபடி சொல்லிற்று. (குடிலும்) என் தலையாலே ஏதேனுமொன்றைத் தரிக்க எண்ணினாலும். (பொன் ஆழி ஏந்தினுன் பொன் அடியே சூடுவேற்கு) பொன்போலே அனைவராலும் ஆசைப்படத்தக்க ஸுதர்சனத்தை பூவேந்தினுப் போலே அழகாக தரித்த ஸர்வேச்வரனான உன்னுடைய அழகிய திருவடிகளையே தலைக்கலங்காரமாக தரிக்கின்றவனான எனக்கு. இத்தால் இவருடைய காயம் அவனையல்லதறியாதபடி சொல்லிற்று. (எனக்கு) இப்படி மனோவாக்காயமாகிற முக்கரணங்களாலும் அவனையே பயனாக்கொண்ட எனக்கு. (என்னாகில் என்) எது எப்படியானால் என்ன? உலகத்திலுள்ளார் இதன் பெருமையை அறிந்து பகவத்விஷயத்தைப் பற்றினால் எனக்கென்ன? பற்றாவிட்டால் எனக்கென்ன?

“ஆரானுமாதானும் செய்ய அகலிடத்தை

ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே—சீரார்

மனத்தலைவன் துன்பத்தை மாற்றினேன் வானோர்

இனத்தலைவன் கண்ணனால் யான்” [பெரியதிருவ-25]

என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே ஸம்ஸாரிகளை வெறுத்து ஸ்வலாபத்தைப் பேசித்தலைக்கட்டுகிறார். (என்னாகில் என்னே எனக்கு) முக்கரணமும் அவனையே அனுபவிக்கப்பிற்ற எனக்கு இவ்வுலகில் இருந்தால் என்ன? பரமபதம் போனால் என்ன? இரண்டும் ஒன்றே என்கிறாகவுமாம்.

89. எனக்காவா ராரொருவரே எம்பெருமான்
தனக்காவான் தானே மற்றல்லால்—புனக்காயாம்
பூமேனி காணப் பொதியவிழும் பூவைப்பு
மாமேனி காட்டும் வரம்.

பதவுரை— புனம் — தனக்கு ஏற்ற நிலத்திலிருக்கும்,
காயாம்பூமேனி—காயாம்பூவின் நிறமும், காண—காணக்காண,
பொதி அவிழும்—மலராநிற்கும், பூவைப் பூ (மேனி)—பூவைப்
பூவின் நிறமும், மாமேனி—(எம்பிரானுடைய) சிறந்த திரு
மேனியை, வரம் காட்டும்—நன்றாகக் காட்டும்; எனக்கு—
(இப்படிப்பட்ட பாக்கியசாலியான) எனக்கு, ஆர் ஒருவரே
ஆவார்—ஒப்பாயிருப்பவர் ஒருவராவது உளரோ? எம்பெரு
மான்—ஸ்ரீவேச்வரனும், தானே தனக்கு ஆவன் அல்லால்—
தானே தனக்கு உபமானமாவானேயொழிய, மற்று—எனக்கு
ஸமானமாவானோ?

அவ:—கீழ்ப்பிறந்த லாபம் திரியட்டும் பின்னாட்டுகிற
படியைச் சொல்லுகிறார்.

உரை:—நிர்ஹேதுகமாக இப்பேற்றைப்பெற்று ஸேஷத்
வமே வடிவாயிருக்கிற எனக்கு ஒப்பாகவல்லார் வேறொருவர்

அவ:—கீழ்ப்பாட்டுக்களில் பிறந்த பகவதனுபவம் மறுபடியும்
மேலிட்டுத் தன்பெருமையைப் பேசுகிறார். தற்பெருமை பேசலாமோ?
எனில், பகவத்பாகவதஸம்பந்தமடியாக உண்டான பெருமையைப்
பேசிக்கொள்வதில் தவறில்லை.

வ்யா:—(எனக்காவார் ஆரொருவரே) எனக்கு ஒப்பாவார் ஒருவர்
உளரோ? ஒருவருமில்லை என்றபடி. கிம் கேட்பே. எனக்கு ஒப்பான
ஒருவர் எவர்? என்று கேட்கிறாராகவுமாம். இதர சேஷத்வமே
வடிவான ஸம்ஸாரிகள் பகவத்விஷயத்தில் பழக்கமேயில்லாதவர்
களாகையாலே அவர்கள் பகவச்சேஷத்வமே வடிவான எனக்கு
ஒப்பாகார் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டா. வருத்தப்பட்டு
பகவதநுபவத்தைப்பெற்ற வியாஸாதிமஹர்ஷிகளும் “வரவாரொன்
றில்லையால்” என்றாப்போலே என்னிடம் ஒரு கைம்முதலுமில்லாம
லிருக்க அவனுடைய நிர்ஹேதுக்கிருபையாலே அவனை அநுப
முதி—33

உண்டோ? நாட்டில் ஓரோப்பில்லாதவளவன்றிக்கே தான் தோன்றியான பேற்றையுடையனாய், சேஷத்வரஸத்துக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸர்வேச்வரன் தானே தனக்கு ஒப்பாமித் தனையொழிய எனக்கு ஒப்பாகவல்லனோ? இந்த ஜ்ஞாநலாப மாத்ரமேயாய் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெறாத குறை கிடக்கிறதே யென்று ஸங் கி க் க இடமறும்படி தன்னிலத்திலேநின்று செவ்விபெற்ற காயாம்பூவினுடைய நிறமும், காணக்காணக் கட்டு நெகிழ்ந்து வருகிற பூவைப்பூவினுடைய நிறமும் அவ

விக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒப்பாகார்கள். மயர்வுக்கிடமில்லாத ஒளி மயமான அவ்வுலகிலிருந்து அவனை அநுபவிக்கப்பெற்ற நித்ய முக்தர்களும், அயர்வு மயர்வு இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பு முத லானவற்றையே இயற்கையாகக்கொண்ட இவ்விருள்தருமாருலத் துள்ளிருந்தே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஈடாகார். “சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே” என்கிறபடியே. இனி, எம்பெருமான் ஒப்பாகமாட்டானோ? எனில்: (எம்பெருமான் தனக் காவான் தானே மற்றல்லால்) எம்பெருமான் தனக்குத்தான் ஒப்பா வானேயல்லது எனக்கு ஒப்பாவானோ? உலகில் ஓர் ஒப்பில்லாத தோடன்றியில் தான் தோன்றியான சேஷித்வரஸத்தையே உடைய வனாய், சேஷத்வரஸத்துக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸர்வேச்வரனும் தானே தனக்கு உவமனாகலாமையொழிய எனக்கு ஒப்பாகமுடியுமோ? (எம் பெருமான் தனக்காவான் தானே மற்றல்லால் எனக்காவார் ஆரொருவரே) என்றோடு ஒத்தவர் இல்லையென்றேனையொழிய எம்பெருமானுடைய உயர்வை இல்லையென்றேனோ?

உமக்கு இவ்வுலகில் ஒப்பு ஒருவருமில்லை என்று சொல்லக் காரணமென்ன? எனில், நான் அவனையொத்த பொருள்களில் எல் லாம் அவன் திருமேனியைக் காணாநின்றமையாலும், இப்படிக்காண் பார் வேறொருவரில்லாமையாலும் எனக்கு ஒப்பாவார் ஒருவருமில்லை என்கிறார். (புனக்காயாம் பூமேனி) தன் நிலத்திலே இருக்கையாலே செவ்விபெற்று விளங்குகிற காயாம்பூவினுடைய நிறமும், (காணப் பொதி அவிமும் பூவைப் பூமேனி) காணக்காண, அககாட்சியின் மோதலையும் பொறுக்கமாட்டாமல் கட்டு நெகிழ்ந்து சிறிது சிறிதாக அலர்ந்து வரும் பூவைப்பூவின் நிறமும். ‘காயாம்பூமேனி’ என்ற விடத்திலுள்ள ‘மேனி’ என்றும் பதத்தை இங்கும் கூட்டிக்கொள்வது. இங்கு இவ்விரண்டைச் சொன்னது,

னுடையச் ச்லாக்யமான வடிவை அழகிதாகக் காட்டாநின்றது. வரம்-வரி ஷ்டமாக-அழகிதாக என்றபடி. அன்றிக்கே. “வரீயத இதி வர:” என்றாய், என்னால் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிற வடிவை அழகிதாகக் காட்டாநிற்கும் என்னுதல்.

90. வரத்தால் வலிநினைந்து மாதவ நிற்பாதம்
சிரத்தால் வணங்கானு மென்றே—உரத்தினால்
ஈரரியாய் நேர்வலியோ னுய விரணியனை
ஓரரியாய் நீயிடந்த தூன்.

பதவுரை:—ஈர் அரி ஆய்—பிளக்கத்தக்கவனுன சத்துருவாய், நேர் வலியோன் ஆய்—எதிர் நின்று சண்டை செய்யத் தக்க பலத்தையுடையவனுன, இரணியனை—ஹிரண்யகசிபு

“கொண்டல்தான் மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிருள்தான்
வண்டருப் பூவைதான் மற்றுத்தான்—கண்டநாள்
காருருவம் காண்தோறும் நெஞ்சோடும் கண்ணனார்
பேருருவென்றெம்மைப் பிரிந்து” [பெரிய திருவ-49]

“கருவினையொண் மலர்காள் காயா மலர்காள்” [நாச்-திரு 9-3]

“பைம்பொழில்வாழ் குயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவினையொண்
வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவை நறுமலர்காள்”

[நாச்-திரு 9-4]

என்றவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட காருருவங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (மாமேனி வரம் காட்டும்) இக்காருருவங்களெல்லாம், அவனுடைய இருளன்ன மாமேனியைச் சிறப்பாகக் காட்டும். (வரம் மாமேனி காட்டும்) ‘வரம்’ ‘மா’ எனும் இரண்டும் சிறப்பைக்குறிக்கும். மிகச்சிறந்த மாமேனியைக் காட்டும் என்றபடி. “வரீயதே இதி வர:” என்று வரசப்தவ்யுத்பத்தியாகையால வரிக்கப்படும் சிறந்த மேனியைக் காட்டும் என்றுமாம். (வரம்காட்டும்) தன்னிலும் தெளிவாகக் காட்டும் என்றுமாம். இவற்றைக்காணும்போது இவற்றைக் காட்டிலும், எம்பெருமானுடைய திருமேனியே எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அப்படிப்பட்ட எனக்கு ஒப்பாவார் ஆர்? என்கை. (காட்டும்) பரமபுருஷனை ஞானத்தாலேமாத்திரம் கண்டு அனுபவித்துக் கண்ணாலே அநுபவியாத குறைதீர்க் கண்ணுக்குக் காட்டும்.

வினுடைய, ஊன்—சரீரத்தை, ஓர் அரி ஆய்—ஒப்பற்ற நர ஸிம்ஹரூபியாகி, உரத்தினால்—(உன்னுடைய) பலத்தினால், நீ இடந்தது—நீ கிழித்தது, வரத்தால்—(பிரமன் முதலிய தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட) வரங்களாலுண்டான, வலி நினைந்து—(தன்) பலத்தைப் பெரிதாக எண்ணி, சிரத்தால்—தன் தலையால், நின் பாதம்—உன் திருவடிகளை, வணங்கானும் என்றே—வணங்காமலிருந்தான் என்ற காரணத்தினாலா? (அன்று: பாகவதனுள் ப்ரஹ்மாதனப்க்கல் அபசாரம் பொறுக்காமையினாலேயே என்றபடி.)

அவ:—போலியைக்காட்டித் தம்மை தூரிப்பித்த ப்ரஸங்குத்திலே ப்ரஹ்மாதனுக்கு விரோதியைப்போக்கித் தன்னைக் காட்டி தூரிப்பித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:—ஸர்வர்க்கும் ஆச்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற ஸ்ரீய: பதியானவனே! இரண்டுகூறாகக் கிழித்துப் பொகடப்படும் ஸத்ருவாய், நேர்நிற்கவல்ல பூலத்தையுடைய ஹிரண்யனை, நாட்டில் கண்டறியாத அத்வீதீயமான ந்ருஸிம்ஹமாய்க்

அவ:—தன்னையொத்த காயா, பூவை முதலானவற்றைக் காட்டித் தம்மை உயிர்தரிப்பித்தபடியைச் சொன்னவுடன், பிரஹ்மாதனுக்கு விரோதியைப்போக்கித் தன்னைக் காட்டிய ருஸிய வண்மை நினைவுக்கு வந்தமையாலே, அதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(மாதவ) வரங்கொடுத்த பிரமன், உருத்திரன் முதலானாரும் பணியும்படியிருக்கும் லக்ஷ்மீநாதனே! (ஈரரியாய்) ஈரத்தக்க—பிளக்கத்தக்க—எதிரியாய். இவன் செய்த பாகவதாபசாரத்தைக் கண்டால், இரண்டு கூறுகப்பிளந்து போடுவதே இவனுக்குத் தக்கதண்டனை என்று கருத்து. (ஈரரியாய்) பெரிய எதிரியாய் என்றுமாம். (நேர்வலியோரைய இரணியனை) நேரே பலம் பொருந்தியவனுள் இரணியனை. எம்பெருமானோடு போரிலே எதிரிட்டு நிற்கவல்ல மனோபலதேஹபலங்களை உடைய இரணியனை என்றுமாம். (ஓரரியாய்) உலகில் காணப்படும் பிராகிருத ஸிம்ஹமன்று. உலகில் கண்டறியாத அப்ராக்குத நரஸிம்ஹம். (ஓரரியாய்) ஓர்தல் என்று தியானத்தைக்குறிப்பதாய், ஸாத்விகர்கள் அனைவராலும்

கொண்டு அவன் மீடுக்கும் கீழ்ப்படும்படியான மீடுக்காலே, மாம்ஸளமான பெரிய சரீரத்தை ஆஸ்திவத்ஸலனான நீ இடந்து பொகட்டது ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த வரத்தால் வந்த தன் மீடுக்கைக் கனக்க நினைத்து ஸர்வாதிகளுள் உன்னுடைய திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கி ஆச்ரயியாதே பிடுந்தான் என்றோ? அன்றிறே. சிறுக்களைப் பல *கறுவி நலிந்தான் என்னும்துகொண்டிறே என்றபடி.

தியானிக்கப்படும் நரஸிம்ஹம் என்கிறாராகவுமாம். (உரத்தினால் நீ ஊனிடந்தது) இரணியனுடைய பலமும் கீழ்ப்படும்படியான உன்னுடைய பலத்தாலே நீ அவனுடைய கொழுப்புமிக்க பெரிய சரீரத்தைப் பிளந்தது. (நீ) பிரஹ்மாதன்பக்கல் வாத்தல்யம் மிக்க நீ. “உரத்தினால் ஈரரியாய்” என்று கூட்டி, பலத்தினாலே பிளக்க வேண்டிய சத்துருவாய் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (வரத்தால் வலிநினைந்து) பிரமன் முதலானார் கொடுத்தவரத்தாலே வந்த தன் பலத்தையே பெரிதாக நினைத்து. வரத்தினாலேயுண்டான தன் பலத்தை நினைத்தானையொழிய, அந்த வரங்களைக் கொடுத்தவர்களின் வரதானசக்தி உன்னால் வந்தது என்பதை நினைக்கவில்லை. (நின்பாதம்)தான் வணங்கி வரம்பெற்ற அப்பிரமன் முதலானாரையும் படைத்த நின் பாதத்தை. அவர்களும் வணங்கும் நின் திருவடித் தாமரையை. (மாதவ நின்பாதம்) தாயும் தந்தையுமாகச் சேர்ந்திருக்கும் உன்திருவடியை. (சிரத்தால் வணங்கானும் என்றே) தன் தலையாலே வணங்கவில்லையென்னும் கருத்தாலேயோ நீ இரணியனைப் பிளந்தாய்? இக்கருத்தாலல்ல; ஏனெனில், இரணியன் தன் சிரத்தினால் வணங்கியதால் உனக்கொரு பெருமையோ மகிழ்ச்சியோ வந்துவிடப்போவதில்லை. எதனாலெனில், “நலமாகத் தீக்கொண்ட செஞ்சடையான் சென்று, என்றும் பூக்கொண்டு வல்லவாறேத்த மகிழாத வைகுந்தச் செல்வனார்” [நான்-திருவ-75] ஆகையாலே. பின் எதற்காக இரணியனை மார்விடந்தது? எனில்: பாகவதோத்த மனான பிரஹ்மாதனைப் படாதபாடு படுத்தியதே இப்படிக்கருஞ் சிறங்கொண்டதற்குக் காரணம் என்பதை

‘யத்யுபராதஸஹஸ்ரமஜஸ்ரஜம்

த்வயி ஸரண்ப ஹிரண்ய உபாவஹத் |

வரத்யு தேந சிரம் த்வமவிக்ரிய:

விக்குதிமர்ப்புகரிப்புகுநாத்யுக்யா: ||”

[68]

* (பா) கறுத்து.

91. ஊனக் குரம்பையி னுள்புக் கிருள்நீக்கி
 ஞானச்சுடர் கொளீஇ நாடோறும்—ஏனத்
 துருவா யுலகிடந்த லுழியான் பாதம்
 மருவாதார்க் குண்டாமோ வான்.

பதவுரை:—ஊன குரம்பையின்—மாம்ஸத்தினாலாகிய சரீர
 மாகிய குடிசையின், உள் புக்கு—உள்ளே நுழைந்து (ஆராய்ந்து)
 இருள்— (சரீரத்தை இனிதாக நினைக்கும்) அஜ்ஞானத்தை.
 நீக்கி—போக்கடித்து, ஞானம் சுடர்—உண்மையறிவாகிற
 விளக்கை, கொளீஇ—ஏற்றி, ஏனத்து உரு ஆய்—வராஹ
 மூர்த்தியாக அவதரித்து, உலகு இடந்த உலகத்தை (அண்ட
 பித்தியினின்றும்) பிரித்தெடுத்தவனும், ஊழியான்—ப்ரளய
 காலத்திலிருந்தவனுமான எம்பிரானுடைய, பாதம்—திருவடி
 களை, நாள் தோறும்—தினந்தோறும், மருவாதார்க்கு—வணங்காத
 வர்களுக்கு, வான்—பரமபதம், உண்டாமோ—கிடைக்குமோ?

அவ:—ஸர்வேச்வரன் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனேயாகிலும்
 இதரவிஷயங்களில் ருசியற்று அவனை ஆச்ரயித்தார்க்கல்லது
 பரமபதப்ராப்தி அரிது என்கிறார்.

[வரதராஜனே! இடைவிடாது செய்யப்பட்ட ஆயிரகணக்கான
 குற்றங்களை உன்னிடத்தில் புரிந்ததனாலும் நீண்டகாலம் கோப
 மடையாதிருந்த நீ, பிரஹ்மாதனைத் துன்புறுத்தியதாலே (அல்ப
 காலத்திலேயே) கடுங்கோபங்கொண்டாய்.] என்று வரதராஜஸ்த
 வத்தில் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார். “ஈச்வரன் அவதரித்துப்
 பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை
 என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார்” என்னும் ஆசார்யஸூக்தியும் இங்கு
 அநுஸந்தேயம்.

அவ:—“எம்பெம்மானை ஆரே அறிவார்” [56] முதலானவிடங்
 களிலே எத்தனையேனும் சிறந்த ஞானத்தையுடைய பிரமன் முதலான
 ராலும் தம் முயற்சியாலே காணமுடியாது என்றார். அப்படியானால்
 இத்தலையில் ஒன்றுமே வேண்டாவோ? கண்டபடி திரிந்தாலும்
 மோகமும் வந்துவிடுமோ? என்னும் கேள்வியெழ, அவன் ஒரு கைம்
 முதலையும் எதிர்பாராமல் எல்லாப் பலன்களையும்ளிப்பவனானாலும்,

உரை:—அகவாயில் தேஷாஷம் தோற்றாதபடி மாம்ஸம் செறிந்து மேலெழமினுங்கித் தோற்றுகிற ஸரீரமாகிற குடியிலே, அதில் தேஷாஷமுள்ள எல்லைகளும் செல்ல உள்ளூற அவகூாணித்து, அத்தை பேடாக்யமென்றிருக்கிற அஜ்ஞாநமாகிற இருளைப்போக்கி, ஜீவபரயாதூதம்யத்தை விஷயீகரித்திருக்கும் ஜ்ஞாநமாகிற விளக்கையேற்றி, தன்னுருக்கெடுத்து நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாத வராஹரூபத்தை உடையனாய்க்கொண்டு, லோகத்தை இடந்தெடுத்துக் கொண்டு ஏறினவனாய், இவை அழிந்துகிடந்த ஸம்ஹாரகாலத்திலும் தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கும் ஸ்வ

அவனைத் தவிர்ந்த தாழ்ந்த விஷயங்களில் ருசியற்று, அவனை சரணமடைந்தவர்களுக்கல்லது பரமபதம் கிடைக்காது என்கிறார்.

வ்யா:—(ஊனக்குரம்பை) மிகத்தாழ்ந்ததாய், நிலையற்றதாய், தீயவழியில் செலுத்துவதாய் உள்ள இதினுடைய தோஷம் வெளியில் தெரியாதபடி மாம்ஸத்தையும் தோலையுமிட்டு மறைத்து வைத்து, வெளித்தோற்றத்திற்கு அழகாகத்தோற்றுகிற ஸரீரமாகிற குடிசையிலே. (உள்புக்கு) அதில் தோஷமுள்ள இடமெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து. (இருள் நீக்கி) அந்த தேஹவிஷயமாக வரும் தேஹாத்ம் ஜ்ஞானம் முதலான அஜ்ஞானங்களைப் போக்கி (ஞானச்சுடர் கொளி இ) ஜீவனைப்பற்றியும், ஈச்வரனைப்பற்றியுமான உண்மையறிவாகிற விளக்கை ஏற்றி. (நாள்தோறும்...) எக்காலத்திலும் வராஹப் பெருமானுடைய திருவடியை உபாயமாக புத்திபண்ணாதவர்களுக்கும் பரமபதம் கிடைக்குமோ? (ஏனத்துருவாய்) ஒளிமயமான தன் உருவை மாற்றிக்கொண்டு நீருக்கும் சேற்றுக்கும் தயங்காத மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியிருவை எடுத்துக்கொண்டு. (உலகிடந்த ஊழியான் பாதம்) உலகத்தைப் பிரளயஜலத்திலிருந்து குத்தியெடுத்து ரக்ஷித்த ஊழிமுதல்வனுடைய திருவடியிணையை. (உலகிடந்த ஊழியான்) வராஹகல்பத்தின் ஆதியில் செய்யப்பட்டது இவ்வருஞ்செயல் என உணர்த்துகிறார். (ஊழியான்) “அசித விசேஷிதாந்” என்கிறபடியே உலகமெல்லாம் அழிந்துகிடந்த ஸம்ஹாரகாலத்திலும் தன்மேலே ஸஞ்ஜமநிலையில் இவற்றை வைத்துக் கொண்டு ஸம்ரக்ஷித்ததைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். (பாதம்) காணவொண்ணாத அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப்போலல்லாமல், கண்காணவல்ல அவனுடைய திருவடியிணையை. (நாள்

பூவானைவனுடைய திருவடிகளை நாள்தோறும் பொருந்தி ஆசிரியாதார்க்குப் பரமாகாசசப்தவாச்யமான பரமபதம் உண்டாமோ?

தோறும் மருவாதார்க்குண்டாமோ வான்) எப்போதும் மனோவாக் காயங்கள் பொருந்தப்பெற்று அடையாதவர்களுக்குப் பரமபதம் உண்டாருமோ? எப்போதும் அடையாதவருமோ: எப்போதும் உபாய மென்று புத்திபண்ணுகை. (ஏனத்துருவாய் உலகிடந்த ஊழியான் பாதம்...) இவை நோவுப்பட்டபோது உதவினவனும் இவை அஸத் ஸமமாய்க்கிடந்தபோது, தூங்குகிறகுழந்தையை மடியிலே வைத்து ரக்ஷிக்கும் தாயைப்போலே, தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்த வனான அவன் திருவடிகளில் ருசியில்லாதவர்களுக்குப் பரமபதம் கிடைக்குமோ? (நாள்தோறும் மருவதார்க்கு) அவன் கணந்தோறும் நமக்குச்செய்கிற நன்மைகளை நினைத்தால் அவனிடம் நாமும் இடை விடாமல் அன்புசெலுத்தவேண்டாவோ? (ஏனத்துருவாய்...மருவாதார்க்கு) “அஹம் ஸ்மராமி” என்று கடைசிநிலையிலே நம்மை நினைப்பவனை. அதற்கு முன்பெல்லாம் நாம் நினைக்கவேண்டாவோ? (மருவாதார்க்கு) என்று அவனை உபாயமாக நினைத்திருக்கையைச் சொல்லுகிறது. ப்ரபத்தி ஒருதடவை செய்யவேண்டியதாயிருக்க, ‘நாள்தோறும் மருவாதார்க்கு’ என்னலாமோ? எனில்: ஆசார்யன் த்வயத்தைச் சொல்ல, இவன் அதைத் திருப்பிச் சொல்லுமன்று ஒரு தடவை செய்யவேண்டிய ப்ரபத்தியானது செய்யப்பட்டுவிடுகிறது. அதற்குப்பின் அந்நினைவானது இவன் ஸ்வரூபத்திலே புகுகிறது. இந்நினைவானது ஒருகால் ஏற்பட்டுவிட்டால் பின் அழியக்கூடிய தல்லவே. “பெறப்போகிற பலத்தின் சீர்மையைப் பார்த்தால், இவன் ஆயுள் முழுவதும் இந்நினைவோடிருந்தாலும், ‘ஒருதடவை’ என்பதற்கும் போராதபடியன்றோ இருக்கிறது’ என்றும் சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள். (பாதம் மருவதார்க்குண்டாமோ வான்) பக்தி நிஷ்டரும் பக்திக்கு அங்கமாக ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிக்கவேண்டியிருக்கையாலே, ப்ரபத்தி செய்யாதவர்களுக்குப் பரமபதமில்லை என்கிறார், “ப்ரபந்நாதந்யேஷாம் ந திசுதி முருந்தோ நிஜபதம்” [ப்ரபந்நினைத்தவிர வேறு எவருக்கும் முருந்தன் பரமபதத்தைத்தர மாட்டான்] என்றார் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரும். (ஊழியான் பாதம் மருவாதார்க்குண்டாமோ வான்) “நான்: பந்தா வித்யதேயநாய” என்ற வேதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், “நாறு இணர்த்துழாயோன் நல்கின் அல்லதை ஏறுதல் எளிதோ வீறுபெறு. துறக்கம்?” [பரிபாடல்] என்றனர் பண்டைத்தமிழரும்.

92. வானுகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்
தேனுகிப் பாலாம் திருமாலே—ஆயுச்சி
வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே முன்னொருநாள்
மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு.

பதவுரை:—வான் ஆகி—ஆகாசரூபனாகவும், தீ ஆய்—அக்நி ரூபனாகவும், மறி கடலாய்—அலையெறிகிற ஸமுத்ரரூபனாகவும், மாருதம் ஆய்—வாயுரூபனாகவும் (ஆகி அண்டத்திற்கு நிர்வாஹக னாயிருப்பவனாகவும்), தேன் ஆகி—(நித்யமுக்தர்க்கு) தேன் போலே இனியவனாகவும், பால் ஆம்—பால்போலே போக்யனாக வுமிருக்கும், திருமாலே—லக்ஷ்மீநாதனே! ஆன் ஆய்ச்சி—பசுக் களை வளர்க்கும் ஆய்க்குலத்தில் பிறந்த இடைச்சியினுடைய, வெண்ணெய் விழுங்க — வெண்ணெயை விழுங்கியபோது, முன் ஒரு நாள்—முன்பு ஒரு காலத்திலே, மண்ணை—உலகையெல் லாம், உமிழ்ந்த—வெளியிட்ட, வயிறு—திருவயிறு, நிறையுமே— நிறையுமா?

அவ:— இப்படி ஆனீதரை ரக்ஷிக்குமளவன்றிக்கே, அவாப்தஸமஸ்த்தகாமனான பூர்த்திக்குப் போராதபடி ஆனீதர் தொட்டனைந்த த்ரவ்யத்தைத் தனக்கு தூரகமாக விரும்பியிருக்கும் என்கிறார்.

உரை:—ஆகாசம், அக்நி, அலையெறிகிற கடல், காற்று முதலான பூதங்களாலே சமைந்த அண்டாந்தர்வர்த்தி பதூர்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், பரமபதூவாளிகளுக்கு

அவ:—முன் பாசரத்திற்சொன்னபடி ஆச்ரய்த்தவர்களை ரக்ஷிப்பதோடன்றியில், 'அவாப்தஸமஸ்த்தகாமன்' [விருப்பங்களனைத் தையும் பெற்றிருப்பவன்] என்னும் தன்னுடைய நிறைவுக்குத் தகாதபடி அடியார் தொட்டனைந்த வெண்ணெயை தனக்கு தூரக மாக விரும்பியிருக்கும் வத்ஸலன் என்கிறார்.

வ்யா:—(வானுகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்) நாலுபூதங் களைச் சொன்னது பிருதிவியாகிற ஐந்தாவது பூதத்திற்கும் அவற்று லான அண்டத்திற்கும், அதனுள்ளிருக்கும் சேதநாசேதநப் பொருள் மு—தி 34

ஸர்வரஸஸம்வாயமான தேன், ஸ்வாபூரவிகரஸமான பால் இவைபோலே நிரதிசயபோக்யனாய்க்கொண்டு இருக்குமவ னாய். இந்த உபயவிபூதியோக்யத்துக்கு மேலே ஸ்ரீய:பதித் வத்தால் வந்த ஐச்வர்யத்தையுமுடையவனே! பண்டொரு நாளிலே ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி பூமியை அடங்க எடுத்துவிழுங்கி, உள்ளுக்கிடந்து தளராதபடி வெளிநாடு காண உமிழ்ந்த உன்னுடைய வயிறுனது பசுமேய்க்கும்

களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஸீலாவிபூதியிலிருக்கும் எல்லாப் பொருள் களுமாகி என்கிறது. பரம்பொருளான இவன் எப்படி அவைக ளாகமுடியும்? எனில்: இவனுக்கு சரீரமாய், ப்ரகாரமாய், கார்யமான அவைகள் இவனை என்றும் விட்டுப் பிரியாமலிருக்கிறபடியாலும், லோகவேதங்களில் சரீரத்தைச் சொல்லும்சொல் சரீரியையும், ப்ர காரத்தைச் சொல்லும்சொல் ப்ரகாரியையும், கார்யத்தைச் சொல்லும் சொல்காரணத்தையும் குறிப்பதைக் காண்கிறோமாயினாலும் இவன் அவையாகிறான் என்னக் குறையில்லை. “தேஹே தேஹிநி” என்றும், “ஸ்தித்த்யுத்தி” என்றும் தொடங்கும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவஸ்லோகங் கள் இங்கு அநுஸந்திக்க உரியன. (வானுகித்...திருமாலே) இப்படி ஸீலாவிபூதியை சரீரமாகக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்வதும் பிராட்டியின் உகப்புக்காக என்று காட்டுக்கிருர். இத் தால் ஸீலாவிபூதியோகம் சொல்வற்று. இனி, நித்யவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது, (தேனுகிப் பாலாம் திருமாலே) பரமபதத்திலிருக்கும் நித்யமுகத்தார்க்கு எல்லா ரஸங்களின் கூட்டரவான தேன்போலும், இயற்கைரஸமான பால்போலும் திகழும் திருமாலே! இங்கு இரண்டு ரஸங்களைச் சொன்னது நெய், கன்னல், அமுது முதலான ரஸங் களுக்கும் உபலக்ஷணம். “ஸர்வரஸ:” என்று மறைமுடிகளிலே ஓதப் பட்ட வஸ்துவன்றோ. (திருமாலே) பரமபதத்தில் போக்யமான வஸ்து ஒரு மிதுனம் என்று காட்டப்படுகிறது. ஆக இவ்வளவால் உபய விபூதியோகம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. (திருமாலே) என்று உபய விபூதிச் செல்வத்துக்கு மேலே லக்ஷ்மீநாதனையிருக்கும் பெருஞ்செல் வத்தையும் உடையவனே என்கிறதாகவுமாம்.

இனி, அவனுடைய ஆச்ரிதவ்யாமோஹத்தை வெளிப்படுத்தும் படியாக ஒரு கேள்வி கேட்கிறார்: (முன் ஒரு நாள் மண்ணை உமிழ்ந்த வயிறு) ஆதிகாலத்திலே, ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி உன்னால் விழுங்கப்பட்ட பூமியை, வயிற்றினுள்ளேயே கிடந்து

குடியிலே பிறந்த யசோதைப் பிராட்டி கடைந்து வைத்த முடைநாற்றம் குன்றாத வெண்ணெயை அபிநிவேசத் தோடே அமுதுசெய்தருள, அத்தாலே நிறையுமோ? குறைக்கும் இட்டு அடைக்கவேணும் என்று கருத்து.

93. வயிறழல வாளுருவி வந்தானே யஞ்ச
எயிறிலக வாய்மடுத்த தென்றீ—பொறியுகிரால்
பூவடிவை யீடழித்த பொன்னுழிக் கையா நின்
சேவடிமே லீடழியச் செற்று.

பதவுரை:—பூ வடிவை—புஷ்பங்களின் அழகை, ஈடு அழித்த—மிகவும் கீழ்ப்படுத்தியதும், பொன் ஆழி கையா—அழ

தளராதபடி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்த உன் திருவயிறுனது. (ஆனாய்ச்சி வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே) பசுமேய்க்கும் குடியிலே பிறந்த யசோதைப்பிராட்டியின் வெண்ணெயைப் பேராசையோடே விழுங்க அதனால் நிறைந்து விடுமோ? உலகெல்லாம் உண்டவயிற்றிலே காலியிடத்திற்கும் வெண்ணெயையிட்டு அடைக்க வேணுமே! அதற்கு வெண்ணெய்க்கெங்கேபோவது? யார் அடைப்பது? (ஆனாய்ச்சி வெண்ணெய்) முடைநாற்றம் குறையாத வெண்ணெயையன்றோ விழுங்கிற்று! (விழுங்க) யாரேனும் காண்பதற்கு முன்னே அமுதுசெய்தருளவேணும் என்னும் ஆசையாலே வாய்வாயாக விழுங்கினாயிற்று. (வானாகி...வெண்ணெய் விழுங்க) உபயவிபூதிகளை உடையவனாயிருப்பதற்குப் பொருந்துமோ ஓரிடைச்சியின் வெண்ணெயை விழுங்குவது? (மண்ணையுமிழ்ந்த வயிறு வெண்ணெய்விழுங்க நிறையுமே) உலகையெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்த வயிறு ஓரிடைச்சி திரட்டிய வெண்ணெயால் நிறைந்துவிடுமோ? நிறையாதன்றோ! பின் ஏதுக்காக விழுங்கியாய்? பதில் தெளிவாகையாலே கேள்வியுடன் நிறுத்துகிறார். பதில் யாதெனில்: தன்னிடம் அன்புடையாரோடு ஸம்பந்தமுள்ளதொன்றை புஜித்தாலல்லது உயிர்தரிக்க மாட்டாத ஆச்ரிதவ்யாமோஹத்தாலே யசோதை தொட்டனைந்த வெண்ணெயை விழுங்கினேயொழிய, இதனால் தன் வயிறு நிறையுமென்று விழுங்கவில்லையே. இதனால், அடியார் ஸ்பர்சம் பெற்றதொன்றை அடைந்தாலல்லது தன் நிறைவுக்குக் குறைவேற்பட்டு விட்டதாக நினைக்கும் அவனுடைய ருசி சொல்லுகிறது. உண்மையில், இம்மஹாகுணம் ஒன்றுகுறைந்தாலும் அவன் நிறைவுக்குக்குறைவேயாகவும், உபயவிபூதியோகம் பயனற்றதாகவும் ஆகும்ன்றோ.

கிய திருச்சக்கரத்தை உடையதுமான கையை உடையவனே! வயிறு அழல்—(அடியவர்கள்) வயிறெறியும்படியாக, வாள் உருவி வந்தானே—வானை உருவிக்கொண்டு வந்தவனான இரணியாஸுரனை, அஞ்ச—(உன்னுருவைக்கண்டு) பயப்படும்படி, நின் சேவடி மேல்—உன் சிவந்த திருவடிகளின் மேல் (கிடத்திக்கொண்டு), பொறி உகிரால்—பல நிறங்களை யுடையநகங்களாலே, ஈடு அழிய செற்று—கட்டுக்குலையும்படி அழித்தபின்பும், எயிறு இலக—தந்தங்கள் பிரகாசிக்கும்படியாக, நீ வாய் மடுத்தது என்—நீ வாயை மடித்துச்சொண்டிருந்தது எதற்காக?

அவ:—“ஓரரியாய் நீயிடந்தது” என்று நம்மை ஆஸ்ரித பக்பபாதிதாகக் கீழே சொன்னீர். அது நீரறிந்தபடியென்? என்ன, ஹிரண்யன்மேல் பண்ணின சீற்றங்கொண்டு அறிந்தேன் என்கிறார்.

உரை:—ஸௌகுமார்யம், அழகு முதலான ஸ்வபாவத் தாலே பூவைப்பூவினுடைய வடிவழகைத் தலையழித்திருப்பதாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியை தழித்த திருக்கையை உடையவனே! கண்ட அநுகூலர் ‘என்னாகத் தேடுகிறதோ’ என்று வயிறெறியும்படி வானை உருவிப்பிடித்துக்கொண்டு வந்த ஹிரண்யனை உன் உக்யரவேஷங்கண்டு அவன் பூயப்

அவ:—“ஓரரியாய் நீயிடந்தது” [90] என்று நம்மை ஆஸ்ரிதபக்பபாதிதாக நீர் சொன்னீர். அதை எப்படியறிந்தீர்? என்று எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாக, இரணியன்மேலே தேவரீர் கொண்ட சீற்றத்தைக்கொண்டு அறுதியிட்டேன் என்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:—(பூவடிவை ஈடழித்த பொன்னுழிக்கையா) மென்மை, அழகு, நிறம் முதலான தன்மைகளாலே பூவைப்பூவின் தன்மைகளை வெற்றிகொண்டிருப்பதாய் பொன்போலே ஆசைப்படத்தக்கதாய், ஸுதர்சனமூர்வானை தரித்திருப்பதான திருக்கையை உடையவனே! (வயிறழல் வாளுருவி வந்தானே) கண்ட அன்பர்கள் அன்பினாலே அறிவுகலங்கி ‘எம்பிரானுக்கு என் வருகிறதோ’ என்று வயிறு பிடிக்கும்படியாக வானை உருவிக்கொண்டு வந்த இரணியனை. (வயிறழல்) “வயிறு அழலுகிறது ஆர்க்கு? என்னில்: ஆழ்வார்க்கு.

படும்படியாகப் பிராட்டிமார் பள்ளிகொண்டருளும் உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளின்மேல் ஏறிட்டு நாநாவர்ணமான அழகிய திருவடிகளாலே கட்டுக்குலைந்து சிதறிப் போம்படி முடித்து, பின்னையும் சீற்றம்மாறாமையாலே திருவெயிறுகளானவை விளங்கும்படிக்கீடாக நீ நா மடிக் கொண்டது என்? “பூவடிவை ஈடழித்த பொன்னாழிக்

முன்பொருநாள் ஹிரண்யன் செய்ததாயிராதே, தம்முடைய எதிரே வாளும் உருவிக்கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே இருந்தபடி,” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (அஞ்ச) “உக்ஞரம் வீரம்” [நருஷிம்ஹ அநுஷ்டுப்] என்கிற உன்னுடைய உக்ஞரமான உருவத்தைக்கண்டு அஞ்சாநெஞ்சினான அவனும் அஞ்சும்படியாக. (நின் சேவடிமேல்) “பரிச்ரமாத் ப்ரஸுப்தாஹம் ராகுவாங்கேப்யஹம் சிரம்” [ரா-ஸு 38-20] [களைப்பினாலே நான் ராகவருடைய மடியில் நெடுநேரம் உறங்கினேன்] என்கிறபடியே பிராட்டிமார் பள்ளிகொண்டருளும் உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளின்மேல் ஏற்றியிட்டுக் கொண்டு. (பொறி உகிரால் ஈடழியச் செற்று) பல வர்ணங்களை யுடைய அழகிய நகங்களாலே இரணியானவன் கட்டுக்குலைந்து சிதறிப்போகும்படி அழித்து. (எயிறு இலக வாய்மடுத்தது என்) அவனை அழித்தபின்பும் கோபம் தணியாமல் பற்கள் வெளியில் பிரகாசிக்கும்படி நாக்கை மடித்துக்கொண்டது எதற்காக? (செற்று வாய் மடுத்தது என்) பிணத்தின் முகத்திலே நாக்கை மடித்தது எதற்காக? இங்கும் பதில், தெளிவாகையாலே கேள்வியோடு நிறுத்திக்கொள்கிறார். பதிலாவது:— உன் விஷயமான அபசாரமாயிருந்தால், “கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம் வத்யார்த்தம் ஸர்வரக்ஷஸாம்” [ரா-ஆர 24-34] [எல்லா அரக்கர்களையும் கொல்லக்கடுங்கோபத்தை ராமன் வரவழைத்துக்கொண்டான்] என்கிறபடியே கோபத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளவேண்டியிருக்குமாயாலே விரோதிகளை அழித்தவுடன் கோபம் தானேதணியும்.

“அதுராமோ மஹாதேஜா ராவணேந க்ருதவ்ரணம் |

த்யுருஷ்ட்வா ப்லவக்யஸார்த்தூலம் கோபஸ்ய வஸமேயிவாந் ||”

[ரா-யு 59-136]

[பிறகு, மஹாதேஜஸ்வியான ராமன், ராவணனால் காயப்படுத்தப்பட்டவனும், வானரர்களும் சிறந்தவனுமான ஹனுமானைப் பார்த்து கோபத்திற்கு வசப்பட்டான்.] என்கிறபடியே பாகவதர்கள் விஷய

கையால்” என்று பாடமாய்த்தாகில், “புஷ்பத்திலுங்காட்டில் ஸுகுமாரமாய், ஸ்ருஹணீயமான திருவாழியை உடைத்தான திருக்கைகளாலே (அழகிய திருவுகிராலே) அநுகூலரை வைத்துக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான திருவடிகளிலே அவனை வைத்துக்கொண்டு” என்று பொருளாகக்கடவது.

**94. செற்றெழுந்து தீவிழித்துச் சென்றவிந்த வேழமலகம்
மற்றிவையா வென்று வாயங்காந்து—முற்றும்
மறையவற்குக் காட்டிய மாயவனை யல்லால்
இறையேனு மேத்தா தென்னா.**

பதவுரை:— (1) எழுந்து—(உலகையெல்லாம் அழிப்பதற்காகக்) கிளர்ந்தெழுந்து, தீ விழித்து—நெருப்பெழும்படியாக விழித்துப்பார்த்து, செற்று—(எல்லாவுலகங்களையும்) அழித்து, ‘சென்ற இந்த ஏழ் உலகம் மற்று இவை’—(என் வயிற்றினுள்ளே) சென்ற இந்த ஏழு உலகங்களும் இவையே (என்று சொல்லி), ஆவென்று வாய் அங்காந்து—ஆவென்று வாயைத்திறந்து, முற்றும்—எல்லாவுலகையும், மறையவற்கு—வைதிகனுை மார்க்கண்டேய் முனிவனுக்கு, காட்டிய—காண்பித்தருளிய, மாயவனை அல்லால்—அகடிதகடநாசக்தியுடன் கூடிய எம்பிரானைத்தவிர (வேறொருவனை), என் நா—என்னுடைய நாக்கு, இறையேனும்—சிறிது பேராகும், ஏத்தாது—துதிக்காது.

மான அபசாரத்தைக் கண்டால் கோபவசப்படுவாயாகையாலே விரோதிகளை அழித்தபின்பும் கோபம் தணியாது. அதனாலேதான் இரணியனை அழித்தபின்பும் எயிறிலக வாய்மடித்தாய் என்கை. இதிலிருந்து இரணியனை ஓரரியாய் ஊனிடந்ததும் பாசுவதாபசாரம் பொருமையாலேயே என்று விளங்குகிறது என்று கருத்து. “பொன்னுழிக்கையால் நின் சேவடியை ஈடழியச் செற்று” என்று பாடமானபோது “பூவடிவையீடழித்த பொன்னுழிக்கையால் நின் சேவடிமேல் பொறியுகிரால் ஈடழிய” என்று கூட்டி, “புஷ்பத்திலும் மென்மைமிக்கதாய் ஆசைப்படத்தக்க திருவாழியையுடையதான திருக்கையாலே அன்பர்களை வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய திருவடிகளாலே கிடத்தி, அழகிய திருவுகிராலே அவனை அழித்தது” என்று பொருள்கொள்வது.

அவ:—தன்னை ஆச்ரயித்தார்க்குத்தன் படிகளெல்லா வற்றையும் காட்டும் ஸ்வபூவனாவனையல்லது என் நாவா னது வேறு சிலரை ஏத்தாது என்கிறார்.

உரை:—அதிப்ரவ்ருத்தமான இவற்றை அழிக்கக்கடவ தாகப் பெரிய உத்யோகத்தோடே கிளர்ந்து, அகவாயில் சீற்றந்தோற்ற நெருப்பெழப்பார்த்து அழித்துப்பொகட்டு, தன் பக்கவிலே உபஸம்ஹருதமாய் வந்து சேர்ந்துகிடக்கிற இந்த ஸப்த லோகங்களையும் அழித்துப்பொகட்டு, அதுக்கு மேலே, 'அழிந்துபோன வஸ்துக்கள் இவைகாண்' என்று

அவ:—தன்னை அடைந்தவர்களுக்குத் தன் பெருமைகள் எல்லா வற்றையும் காட்டும் தன்மையை உடையவனைப் புகழுமேயொழிய என் நாவானது வேறெருவரைத் துதிக்காது என்கிறார். மார்க் கண்டேயனுக்குத் தன் வயிற்றில் எல்லாப்பொருள்களையும் காட்டின தாகமஹாபாரதத்தில்(ஆரண்யபர்வத்தில்)ஒரு விருத்தாந்தமுண்டு. இப்பாசுரத்தில் அந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுவதாக ஒரு நிர் வாஹமும், பஞ்சபாண்டவர்க்காகத் தூது நடந்தபோது பொய்யா சனமிட்ட துரியோதனனின் சபையில் விச்வருபம் காட்டிய விருத் தாந்தத்தைச் சொல்லுவதாக மற்றொரு நிர்வாஹமும் உண்டு. இரண்டையும் கிரமமாக விவரிப்போம்.

வ்யா:—மார்க்கண்டேயவிருத்தாந்த நிர்வாஹம் பின்வறுமாறு:— (எழுந்து)கோலாலே கண்ணைக்கிளறிக்கொள்ள முற்பட்ட குழந்தை யிடமிருந்து கோலைப்பிடுங்கியெறியும் தாயைப்போலே, ஈச்வரன் கொடுத்த சரீரேந்திரியங்களைக் கொண்டு பொறுக்கவொண்ணாத படி தவறான வழியிலே சென்றுவிட்ட பிராணிகளைத் தமக்குத்தாமே மேன்மேலும் தீமையை விளைத்துக்கொள்ள முடியாதபடி சரீராதி வியோகத்தைச்செய்து அழிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பெருமுயற்சி யோடே கிளர்ந்தெழுந்து. (தீ விழித்து) இவர்களுடைய தகாத செயல்களாலே தன் நெஞ்சிலேயுண்டான கோபம் வெளிப்படும்படி நெருப்பெழத் திருக்கண்களாலே பார்த்து, அப்பார்வையாலேயே இவர்களைப் பெரும்பாலும் முடித்து. (சென்ற இந்த ஏழுலகும் சென்று) ஸம்ஹரிக்கப்பட்டுத் தன்னிடம் வந்து சேர்ந்துகிடக்கும் இந்த ஏழுலகங்களையும் நாமரூப்பிரிவு இல்லாதபடி அழித்துப் போட்டு. (ஏழுலகும்) எல்லாவுலகுக்கும் உபலக்ஷணம். (மற்று)

தன் திருப்பவளத்தைத் திறந்து, “तदपश्यमङ्गं सर्वं” (தத்பபஸ்ய மஹம் ஸர்வம்) என்னும்படி ஸ்கலஜகத்தையும் வைத்யகனான மார்க்கண்டேயபகவானுக்கு முன் பிருந்த கட்டளையிலே காட்டின ஆச்சர்யசக்தியுத்தனானவனையொழிய ஏத்தப்பெருமல் உறாவிக்கிடக்கிற என் நாவானது, பரவ்யூஹாதிகளான அவஸ்தூந்தரங்களில் ஏகதேயமும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணாது.

அதற்குமேலே. (இவையாவென்று) அந்த அழிந்துபோன பொருள்கள் இவையன்றோ என்று.(வாயங்காந்து)தன் திருவாயை முழுவதும் திறந்து. (முற்றும்)

“யச்ச கிஞ்சிந்மயா லோகே த்ருஷ்டம் ஸ்தூவரஜங்க்யம் |
தத்பபஸ்யமஹம் ஸர்வம் தஸ்ய குக்ஷௌ மஹாத்மந: ||”

[பார-ஆரண்ய 191-123]

[உலகத்தில். அசைபவையும், அசையாதவையுமான எப்பதார்த்தங்கள் என்னால் பார்க்கப்பட்டனவோ, அவையெல்லாவற்றையும், அந்த மஹாபுருஷனுடைய திருவயிற்றில் நான் பார்த்தேன்.] என்கிற படியே அழிந்துகிடந்த உலகம் முழுவதையும். (மறையவற்குக் காட்டிய மாயவனை) வைதிகனான மார்க்கண்டேய பகவானுக்கு முன் பிருந்தபடியே காட்டிய ஆச்சர்யபூதனை. (மாயவனை) இதென்ன ஆச்சர்யம்! எல்லாப்பொருள்களும் அழிந்தபின்பும் மார்க்கண்டேய பகவானைக் காணும்படி விட்டுவைத்திருந்தது ஓராச்சரியம்! நாமரூப விபாகமில்லாதபடி அழிக்கப்பட்ட பொருள்களை முன்பிருந்தபடியே அவனுக்குக் காட்டியது மற்றுமோர் ஆச்சரியம்! இவ்வாச்சரியச் செயல்களையெல்லாம் அக்டிதக்டநாசக்தியுடைய இவனையல்லது வேறொருவரால் இயற்றமுடியாது என்று கருத்து. (மாயவனையல்லால் இறையேனும் ஏத்தாது என் நா) அந்த மாயப்பிரானான வட தளசாயிலையொழியப் பரம், வியூஹம், மற்ற விபவங்கள் ஆகிய ரூபாந்தரங்களில் ஒன்றையும் என் நாவானது துதிக்காது. (என் நா) அவனைத்துதிக்கப்பெருமல் பட்டினிகிடக்கிற என் நா. (என் நா ஏத்தாது) “திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தேன்” [64] என்றவிடத்தில் தாம் தேவதாந்தரபஜனம் செய்யாதவர் என்பதை அறிவித்துவிட்டாராகையாலே இங்கு மற்ற தெய்வங்களை எடுத்துக்கழிக்க இடமில்லை. ஆகையாலே பரமபுருஷனுடைய ரூபாந்தரங்களையே இங்கு கழிக்கிரூராகக்கடவது.

பதவுரை:—(2) செற்று எழுந்து—கோபித்து எழுந்து, தீ விழித்து—(துரியோதனன் முதலியவர்களை நோக்கி) நெருப்பெழும்படியாக விழித்துப்பார்த்து, ‘சென்ற இந்த ஏழ் உலகம் மற்று இவை’ — ‘செல்லாநின்றனவான இந்த ஏழு லோகங்களும் இவையே’ (என்று சொல்லி), ஆவென்று வாய் அங்காந்து—ஆவென்று வாயைத் திறந்து, முற்றும்—எல்லாவுலகையும், மறையவர்க்கு—பீஷ்மர் துரோணர் முதலியவைதிகர்களுக்கு, காட்டிய—(தன் வாயில்) காண்பித்தருளிய, மாயவனை அல்லால்—ஆச்சர்ய சக்தியுடன் கூடிய க்ருஷ்ணனைத்தவிர (மற்றொருவனை), என் நா—என்னுடைய நாக் கானது, இறையேனும்—சிறிதும், ஏத்தாது—புகழாது.

அன்றிக்கே, பூரதனுமரத்திலே பீஷ்மாதிகளுக்கு வைச்வருப்யம் காட்டினபடியை இப்பாட்டிலே சொல்லு

இனி, பாரதயுத்தத்திற்கு முன், துர்யோதன சபையிலே துரியோதனன் பொய்யாஸனமிட்டபோது பீஷ்மர் முதலானார்க்கு விச்வருப்யம் காட்டியதைக் கூறுவதாக விவரித்தருளிய பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் இரண்டாவது நிர்வாஹத்தைக் காண்போம். (செற்றெழுந்து தீவிழித்து) “நீ தூதுவந்ததும் தவறு; பாண்டவர்கள் உன்னைத் தூதுவிட்டதும் தவறு” என்று கூறியும், பொய்யாஸனமிட்டும் விதுரனைப் பழித்தும் பகவத் பாகவதாபசாரங்களைச் செய்த துர்யோதனையின் மேல் கோபித்தெழுந்து, நெருப்பெழும்படியாக அவர்களை விழித்து. (சென்ற இந்த ஏழுலகம் மற்றிவை ஆ என்று வாய் அங்காந்து) வெளியிலே செல்லா நின்ற ஏழுலகங்களையும் இதோ என் வாயிலே காணுங்கள் என்று தன் வாயைத் திறந்து. (முற்றும் மறையவர்க்குக் காட்டிய மாயவனை) எல்லாவுலகையும் பீஷ்மர், துரோணர் முதலான வைதிகர்களுக்குத் தன் வாயிலேயே காட்டிய ஆச்சர்யபூதனை. (மாயவனை) வெளியிலேயுள்ள உலகங்களைத் தன்வாயிலே காட்டிய அகடிதகடநாசக்தியைச் சொல்லுகிறது. மற்றவை முன்போல்.

இனி, பாரதயுத்தத்திலே, அர்ஜுனுக்கு விச்வருப்யம் காட்டிய போது, பீஷ்மாதிகளுக்கும் அந்த விச்வருபத்தைக் காட்டியபடியைச் மு—தி 35

கிறதாகவுமாம். அப்போது கிளர்ந்து நெருப்பெழப் பார்த்து ஸம்ஹரித்துச் செல்லுகிற இந்த ஸகலலோகங்களுமும் “वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति” (வக்த்ராணி தே த்வரமாண விசந்தி) என்கிறபடியே தன்னுடைய கோபாக்குளியாலே ஜ்வலித்துக்கொள்கிற திருப்பவளத்திலே விழுந்து நசித்துப் போகிறபடியை வைதுகரான பீஷ்மாதிகளுக்குக் காட்டின ஆச்சர்யபூதனையொழிய என் நா ஏத்தாது என்று பொருளாகக்கடவது. பீஷ்மாதிகள் விஷயமானபோது

சொல்லுவதாக அப்பிள்ளையுரையில் விவரிக்கப்பட்ட நிர்வாஹத்தைக் காண்போம். (செற்றெழுந்து...அங்காந்து)

“அயீ ஸர்வே த்ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா:

ஸர்வைஸ் ஸஹவாவநிபாலஸங்கை: |

பீஷ்மோ த்ரோண: ஸுதபுத்ரஸ் தத்யாஸௌ

ஸஹாஸ்மதீயைரபி யோத்யுமுக்யை: ||

வக்த்ராணி தே த்வரமாண விசந்தி

தம்ஷ்ட்ராகராளாநி ப்யாநகாநி |

கேசித்ஸுவிஸக்ஸநா த்ஸநாந்தரேஷு

ஸந்த்ருச்யந்தே சூர்ணிதைருத்தமாங்கை: ||”

[கீதை 11-16, 17]

[திருதராஷ்டிரனின் புத்திரனான இவர்கள் அனைவரும், அவர்களைச் சேர்ந்த அரசர் கூட்டங்களும், பீஷ்மரும், துரோணரும், கர்ணனும் நம்மைச்சேர்ந்த வீரர் தலைவர்கள் பலரும், பற்களோடு திறந்து கொண்டிருப்பவையாய், பயங்கரமானவையான உன் வாய்களினுள் வெருவேகமாகச் செல்கின்றனர். அவர்களில் சிலர் உன் பல்விடுக்குகளிலே நசுக்கப்பெற்ற தலைகளோடு காணப்படுகின்றனர்.] என்று சொல்லப்பட்டபடியே அந்த விச்வரூபதரிசனத்தின்போது, எல்லா வுலகையும் கோபித்தெழுந்து நெருப்பெழப்பார்த்து, ஸம்ஹாரகாலத்தில் தன் வாயில் விழுகிற இந்த உலகங்கள் தன்னுடைய கோபத்தையாலே ஒளிவிட்டெழுகிற திருவாயிலே விழுந்து நசித்துப்போகிற படியை வைதுகரான பீஷ்மர் துரோணர் முதலானாருக்குக் காட்டிய ஆச்சர்யபூதனை என்றபடி. (மாயவனை) “பீஷ்மோத்ரோண:” என்று கீதையில் (11-16) சொல்லியபடியே பீஷ்மரும் துரோணரும் ஸம்

“மறையவர்க்கு” என்கிற விது ரேபுந்தமாகக்கடவது.
மார்க்கண்டேயவிஷயமானபோது நகரவொற்றுகக்கடவது.

95. நாவாயிலுண்டே நமோ நாரண வௌ்று
ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே—முவாத
மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே என்னொருவர்
தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்.

பதவுரை:—நா—(எம்பிரானைத் துதிப்பதற்கு உபகரண
மான) நாக்கு, வாயில் உண்டே—(தேடிப்போகவேண்டாத
படி) வாயிலேயே இருக்கிறதே; ஓவாது—(களைப்பில்லாமல்)
பல தடவை, உரைக்கும்—சொல்லத்தக்க, நமோ நாரண
என்றுஉரை—திருமந்திரம், உண்டே—இருக்கிறதே; முவாத—
திரும்பி வருதலில்லாத, மா கதிக்கண்—பரம ப்ராப்யமான
பரமபதத்தினுள், செல்லும் வகை உண்டே—செல்வதற்கு
அர்ச்சிராதிமார்க்கம் (ஸித்தமாய்) இருக்கிறதே; (இப்படி

ஹரிக்கப்படுவதை அவர்கள் உயிருடனிருக்கும்போது அவர்களுக்கே
காட்டிய ஆச்சரியத்தைச் சொல்லுகிறது. மற்றவை முன்போல்.

“இப்பாட்டு கீழ்ப்பாட்டில் வருத்தாந்தமாகவுமாம்” என்று
பெரியவாச்சான்பிள்ளை அவதாரிகையின் தொடக்கத்தில் அருளி
யிருப்பதாலே, “வயிறழல வாளுருவி வந்தாளை அஞ்ச எயிறிலக
வாய்மடுத்ததென் நீ” என்று சென்ற பாசுரத்தில் அனுஸந்திக்கப்
பட்ட நரசிங்கவிருத்தாந்தத்தையே இங்கும் அனுஸந்திப்பதாகவும்
ஒரு நிர்வாஹமுண்டென்று தோற்றுகிறது. அப்போது ‘மறைய
வற்கு’ என்று வைதிகோத்தமனை ப்ரஹ்லாதாழ்வானைச் சொல்லு
கிறது. ஹிரண்யஸம்ஹாரத்திற்குப் பிறகு, எல்லாவுலகங்களும்
ஸம்ஹாரகாலத்தில் தன் வாயினுள் விழுவதை ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்குக்
காட்டினுள் நரசிங்கன் என்று கருத்து.

மார்க்கண்டேயன் அல்லது ப்ரஹ்லாதனைக் குறிக்கும்போது
ஒருமையாகையாலே “மறையவற்கு” [மறையவனுக்கு] என்று
பாடம், பீஷ்மதுரோணர்களைக் குறிக்கும்போது பன்மையாகையாலே
“மறையவர்க்கு” [மறையவர்களுக்கு] என்று பாடம்.

யிருக்கவும்), தீ கதிக்கண்—நரக மார்க்கத்தில். ஒருவர்—
ஒரு சிவர், செல்லும் திறம் என்—போகின்றவழி எப்படி?

அவ:—இப்படி அவனை ஏத்துகைக்குப் பரிகரமான
நாவைக் கொண்டு அவனை ஏத்தாதே சேதநர் அத்தை ஸம்
ஸரிக்கைக்குப் பரிகரமாக்கிக்கொண்டபடி எங்ஙனே? என்று
ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

உரை—ஏத்துகைக்குப் பரிகரமான நாவானது புறம்பு
போய்த் தேடவேண்டாதபடி தந்தாம் வாயிலே உண்டே;
ஸஹராஷுரீமாலாமந்த்ரம்போலே நெடுகவிருந்து சொன்னா
லும் முடிவுகாணவொண்ணாதபடியிருக்கையன்றிக்கே, 'நமோ
நாராயணய' என்று ஒருகாலே சொல்லி இளைப்பாறலாம்படி
யான திருமந்த்ரம் உளதாயிரா நின்றதே; அபுநராவ்ருத்தி

அவ:—அவனையல்லது ஏத்தாத என் நாவைப்போலவே தாங்
களும் அவனைத் துதிக்கவல்ல நாவைப்படைத்திருந்தும் அவனைத்
துதிக்காமல் ஸம்ஸாரிகள், அந்த நாவை ஸம்ஸாரத்தை மேலும்
மேலும் பெருக்கிக் கொள்ள எப்படித்தான் உபயோகிக்கின்றார்
களோ! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

வ்யர:—(நா வாயில் உண்டே) அவனைத் துதிக்க உறுப்பான
நாவானது வெளியில் போய்த் தேடிக்கொண்டுவரவேண்டாதபடி
அவரவர்கள் வாயிலேயே இருக்கிறதே! (நா) இது 'தாமுளரே தம்
முள்ளம் உள்ளுளதே' [இர-திருவ-21] "சென்னியரே" [இர-
திருவ-21] என்ற தமக்கும், தம் இந்திரியங்கள் அவயவங்கள் அனைத்
துக்கும் உபலக்ஷணம். (நமோ நாரணுவென்று ஓவாதுரைக்கும்
உரையுண்டே) ஸஹஸ்ராஷுரீமாலாமந்த்ரம் என்று ஒரு மந்திரம்
உண்டு. அதை ஒருதடவை சொல்லுவதற்கும் பல மணிநேரம்
மூச்சுப்பிடித்திருந்து சொல்லவேணும். அதைச் சொல்லும்போது
ஏற்படும் சிரமத்தைக் காணும்போது, 'இதைச் சொல்லி சுவர்க்கம் புகு
வதிலும், இதைச் சொல்லாமல் நரகம்போவதே மேலானது' என்னும்
படியாயிருக்கும். அப்படியல்லாமல் சில கணங்களில் பலதடவை
சொல்லி இளைப்பாறலாம்படியாய், ஒருகால் சொன்னாலும் மோகி
மளிக்கவல்ல எட்டே எழுத்துக்களைக்கொண்ட "ஓம் நமோ நாரா
யணய" என்னும் திருவஷ்டாஷுரமந்திரம் ஸித்தமாயிருக்கிறதே!

லக்ஷணமாய், பரமப்ராப்யமான மோக்ஷத்திலே செல்லுகைக் கீடான உபாயமுண்டே; இப்படி உஜ்ஜீவனத்துக்குடலான நல்வழிபோகாமல் விநாஸத்துக்கீடான துர்மார்க்கங்களிலே சென்று ஒருவர் விழுகிற ப்ரகாரம் என்னுயிருக்கிறதோ என்று விஸ்மயப்படுகிறார்.

96. திறம்பாதென் நெஞ்சமே செங்கண்மால் கண்டாய்
அறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான்—புறந்தானிம்
மண்தான் மறிகடல்தான் மாருதந்தான் வான்தானே
கண்டாய் கடைக்கட் பிடி.

பதவுரை:—என் நெஞ்சமே—என் மனமே! அறம் பாவம் என்று இரண்டும் ஆவான்—புண்யம், பாபம் என்னும் இரண்டு வகைக் கருமங்களுக்கும் நிர்வாஹகன், செம் கண் மால்

(உரையுண்டே) இது “தாமரையின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுண்டே” [இர-திருவ 21] என்று கூறப்பட்ட மற்ற ஆச்ரயணைபகரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (மூவாத மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே) திரும்பிவருதலில்லாத மஹாகதி (மேலான ப்ராப்யம்) ஆன மோக்ஷத்திற்குச் செல்ல அவரவர் நிலைக்கேற்றவாறு பக்தி ப்ரபத்தி முதலான வழிகள் ஸுலபமாயிருக்கின்றனவே. மூவாத-மூப் படையாத; அழியாத என்றபடி. (வகை) அர்ச்சிராதிததியாகவுமாம். (என்னொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்) இப்படி உய்வுபெறலாம்படியான நல்வழியிற் செல்லாமல், அழிவிலே மூட்டும் தீயவழிகளிலே நா முதலான இந்திரியங்களை ஈடுபடுத்தி நரகங்களிலே விழுகிறவழி எப்படித்தான் பலருக்கு ஏற்படுகிறதோ என்று ஆச் சர்யப்படுகிறார். இவரோடு தோள்தீண்டியானவரும் “செவ்வே அரு நரகம்சேர்வது அரிது” [இர-திருவ 21] என்றார்.

“நாராயணேதி ஸப்யதோடஸ்தி வாக்யஸ்தி வஸுவர்த்திநீ |
தத்யாபி நரகே கோரே பதந்தீத்யேதத்யுத்த்யுதம் ||”

[நாராயண என்னும் சப்தம் உள்ளது; வாக்கு வசப்பட்டிருக்கிறது; அப்படியிருந்தும் கோரமான நரகத்தில் விழுகிறார்கள் என்பது மிகவாச்சரியம்.] என்னும் ப்ரமாணச்லோகமும் இவ்வர்த்தத்தையே அறிவிப்பது உணரத்தக்கது.

கண்டாய்—செந்தாமரைக் கண்ணான பெருமானே கிடாய்; இம் மண்தான்—இப்பூவுலகும், மறி கடல் தான்—அலையெறியும் கடலும், மாருதம் தான்—வாயுவும், வான்—ஆகாயமும், புறந்தான்—(இவற்றைக் காட்டிலும் வேறான) ஜீவனும், மஹாந் அஹங்காரம் முதலியவையும், தானே கண்டாய்—அப்பெருமானே கிடாய்; (இவ்வர்த்தத்தை), திறம்பாது—தவறாமல், கடைக்கண் பிடி—கடைசி வரையில் அறிவாயாக.

அவ:—லௌகிகர் செய்தபடி செய்ய; நெஞ்சே! நீ முந்துறமுன்னம் நான் சொல்லுகிற இத்தை அழகிதாக புத்தி பண்ணு என்கிறார்.

உரை:—எனக்கு பூவ்யமான நெஞ்சே! புண்யம் பாபமென்று சொல்லப்படுகிற இரண்டுக்கும் நிர்வாகனய்ப்போருகிறவன் புண்டரீகாக்ஷணை ஸர்வேச்வரன்தானே கிடாய்.

அவ:—உலகிலுள்ள ஸம்ஸாரிகள் தம் சரீரேந்தரியங்களைக் கொண்டு தீக்கதிக்கண் சென்றுகொண்டேயிருக்கட்டும். நெஞ்சே! நீ முதன்முதலில் நான் சொல்லுகிற பகவத்விஷயப்பெருமையை அறிவாயாக என்கிறார்.

வ்யா:—(என் நெஞ்சமே) எனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் நெஞ்சே! (செங்கண்மால் கண்டாய் அறம்பாவம் என்றிரண்டும் ஆவான்) செந்தாமரைக் கண்ணாகிற ஸர்வேச்வரனே புண்ணியம் பாவம் என்னும் இரண்டுக்கும் நிர்வாஹகனாவான். (செங்கண்மால்—அறம் பாவமாவான்) ஒருவனைநோக்கி வாத்ஸல்யத்தாலே கண்கள் சிவந்தானாகில் அவனுக்குப் புண்ணியத்தை வளரச்செய்கிறான்; மற்றொருவனைநோக்கிக் கோபத்தாலே கண்கள் சிவந்தானாகில் அவனுக்குப் பாபத்தை வளரச்செய்கிறான்.

ஏஷ ஹ்யேவைநம் ஸாது, கர்ம காரயதி
தம் யமேப்யோ லோகேப்ய உந்நிநீஷதி |

ஏஷ ஹ்யேவைநமஸாது, கர்ம காரயதி யமதே, நிநீஷதி ||
[கௌஷீதகீ 2-64&65]

[எந்த ஜீவனை (அண்டத்தினுள்ளிருக்கும்) இந்த லோகங்களிருந்து மேலே (பரம்பதத்திற்கு) அழைத்துச்செல்ல விரும்புகிறானோ,

இந்த பூமியும் அலையெறிகிற கடலும் வாயுவும், ஆகாசமும், இவற்றுக்குப் புறம்பான மஹாதாதிகளுமான இவற்றுக்கெல் லாம் நிர்வாஹகனாயிருக்கின்றான் அந்தப்புண்டரீகாஷன் தானேகிடாய்! முடிவில் வந்தால், இதுவே அர்த்ததத்வ மென்று இத்தைத்தவருதபடி மநஸ்ஸிலே பிடித்துக்கொள்.

அவனை இந்தப் பரமாத்மாவே நல்ல கர்மங்களைப் பண்ணும்படி செய்கிறான்; எவனைக்கீழே தள்ள விரும்புகிறானோ, அவனை இப் பரமபுருஷனே கெட்டகர்மங்களைப் பண்ணும்படி செய்கிறான்.] என்று மறைமுடியில் ஓதப்படுகிறதன்றோ. (செங்கண்மால் கண் டாய்) “தஸ்ய யத்யா கப்பாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” [சாந்1-7] [அவனுக்கு ஸூரியனால் மலரும் தாமரைபோன்ற இருகண்கள் உள்] என்று வேதாந்தங்களிலே பரம்பொருளுக்குச் சொல்லப்பட்ட அடையாளத்தை உடையவன் கிடாய்! (அறம்பாவம் என்றிரண்டுமாவான்) புண்ணியத்தைச் செய்தும், பாவத்தைத் தவிர்த்தும் போகும் நாம் எப்படி அவனுக்கு வசப்பட்டவர்களோ, அப்படியே அப்புண்ணிய பாவங்களும் அவனிட்ட வழக்காயிருப்பவை. அவனுக்கு வசப்பட வை வேறு ஏதேனுமுண்டோ எனில், இவனுக்குப் பரதந்திரமாயில் லாதிருப்பது ஒன்றுமில்லை என்கிறார் மேலே: (இம்மண்தான் மறி கடல்தான் மாருதம்தான் வான்தானே கண்டாய்) நாம் காண நிற்கும் பிருதிவியும், அலையெறிகிற கடலாலே உபலக்ஷிதமான ஜல தத்வமும், வாயுதத்வமும், ஆகாசதத்வமும் இவற்றுலே உபலக்ஷிக்கப் பட்ட தேஜஸ்தத்வமும், இப்பஞ்சபூதங்களாலான அண்டமும், அத னுள்ளிருக்கும் எல்லா அதேனப்பொருள்களும் அவனிட்ட வழக்கே. (புறந்தான்) இவ்வண்டத்திற்கு வெளியேயுள்ள ப்ரக்ருதிமஹதஹங் காரங்களும் ஜீவனும் அவனிட்ட வழக்கே. (தானே கண்டாய்) அப் புண்டரீகாஷன் ஒருவனையன்றோ இவையெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரகாரி யாய், சரீரியாய், சேஷியாய், நியாமகனாய், ஸ்வாமியாயிருக்கிறான். (திறம்பாதுகடைக்கண் பிடி) இவ்வர்த்தத்தைத் தவறாமல் கடைசி வரையில் விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டிரு. (திறம்பாதென் நெஞ்சமே) பகவத் விஷயத்தில் அசையாமல் நிலைநிற்கும் என் நெஞ்சமே என்றுமாம். (திறம்பாது அறம்பாவம் என்றிரண்டும் ஆவான்) புண்யபாபங்களிரண்டும் அவனிட்ட வழக்கு என்பது ஒரு போதும் தப்பாது என்றுமாம். ‘புண்யாபுண்யாவீச்வரப்ரீதிகோபென்’ [புண்ணியம் என்பது ஈச்வரனின் உகப்பேயாகும்; பாபம் என்பது ஈச்வரனின் கோபமேயாகும்] என்று இவை அவனுடைய நிர்

97. பிடிசேர் களிறளித்த பேராளா உன்றன்

அடிசேர்ந் தருள்பெற்று ளன்றே—பொடிசேர்
அனற்கங்கை யேற்று னவிர்சடைமேல் பாய்ந்த
புனற்கங்கை யென்னும் பெயர்ப் பொன்.

பதவுரை:—பிடி சேர்—பெண் யானையுடன் சேர்ந்து
(விஷய ப்ரவணனாய்த்) திரிந்த. களிறு—கஜேந்திராழ்வானே,
அளித்த- ரக்ஷித்த. பேராளா—மஹாநுபாவனே! பொடி சேர்—
பஸ்மத்தை தரித்தவனாய். அனற்கு—நெருப்புக்கு, அம் கை ஏற்
ருள்—அழகிய கையை எந்திய ருத்ரனுடைய, அவிர் சடை
மேல்—ப்ரகாசிக்கிற ஜடையின் மேலே, பாய்ந்த—விழுந்த, புனல்-
ஜலத்தையுடைத்தான, கங்கை என்னும் பெயர்—கங்கை என்
னும் பேரையுடைய, பொன்—சிறந்த பெண், உன்தன் அடி
சேர்ந்து—உன் திருவடிகளைக் கிட்டி, அருள்பெற்றுள் அன்றே
திருவருளை அடைந்தாளல்லவா.

அவ:—‘அறமும் அவனே’ என்று பாவனமாகச் சொல்லா
நின்றீர்; கங்கை தொடக்கமானவையும் பாவனமன்றோ?
என்ன, அதினுடைய பாவநத்வமும் தச்சரணகமலஸம்பூந்
தூயத்தம் என்கிறார்.

ஹாநுக்ரஹங்களேயாயிருக்க, இவை அவனிட்ட வழக்கென்னச்
சொல்ல வேணுமோ என்று கருத்து. (அறம்பாவம்) புண்யா புண்ய
கர்மங்கள் என்றும், அவற்றால் ஏற்படும் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்கள்
என்றும், பாவனம் (பிறரைப் பரிசுத்தப்படுத்துவது), அபாவனம்
(பிறரைப் தோஷமடைவிப்பது) என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.
எல்லாம் அவனிட்ட வழக்கு என்றபடி.

அவதாரிகை:—அறமும் அவனே என்று பாவனப்பொருள்
அவன் ஒருவனேயென்றீர்; கங்கை முதலான மற்றும் சில பொருள்
களும் பாவனமாயுள்ளனவே? என்ன, அவற்றின் பாவனத்தன்மை
யும் அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதாலேயே ஏற்பட்டது என்
கிறார். “அறம் பாவம் என்றிரண்டுமாவான்” என்றதுக்கு வ்யாக்
யானம் இப்பாட்டு என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

உரை:— ஸ்வஹிதமறியாதே பிடியின் பக்கவிலே ப்ரவணமாய், அத்தை விட்டு நீங்கமாட்டாமல் கூடி வர்த்திக்கிற ஆனையை, அதின் வருத்த தோஷம் பார்த்து இகழாதே தண்ணளி பண்ணி ரக்ஷித்த மஹாப்ரபூவானானே! “**ममशय्या-**

வ்யா:—(பிடி சேர் களிறளித்த) பெண்யானையோடு சேர்ந்திருப்பதையே இயல்வாகக்கொண்ட ஆண்யானையை ரக்ஷித்தமையைச் சொல்லுகிறது. வேதாந்தங்களிலே, “சாந்தோ தூர்ந்த உபரதஸ் திதி கூஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மன்யேவாத்மாநம் பஸ்பேத்” [புருஷ 6-4-23] [உள்ளும் புறமுமிருக்கும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனாகவும், (காமயகர்மம் முதலியவற்றில்) ஆசையற்றவனாகவும், பொறுமையுடன் கூடியவனாகவும், கலங்காத மனத்தையுடையவனாகவும் இருந்துகொண்டு (தன்னுடைய) ஆத்மாவில் (அந்தர்யாமியாயிருக்கும்) பரமாத்மாவைக் காணக்கடவன்] என்று மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன் இந்திரியங்களை அடக்கியிருக்கவேணும் என்றது. இந்த கஜேந்திராழ்வானோ பிடிசேர்களிருந்தான். நற்குடிப்பிறப்பும், நல்லறியும், நல்லொழுக்கமும் மோக்ஷமடையக் காரணம் என்று சாஸ்திரங்களில் கேள்விப்படுகிறோம். இவனோ தன் நன்மையைக் குறித்து அறிவற்ற யானையாயிருந்தான். அதிலும் பிடிசேர்களிருக்கையாலே நல்லொழுக்கமும் அற்றவனாயிருந்தான். இப்படியிருந்தும் இவனை ரக்ஷித்தபடியென்! என்று கொண்டாடுகிறார். (அளித்த பேராளா) விஷயங்களில் மண்டித்திரிந்த கஜேந்திரனை அவனுடைய ஜந்மஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களின் தாழ்வைப்பாராமல் ரக்ஷித்த பெருமையையுடையவனே! (பேராளா) பிடிசேர் களிறை வேறொருவரால் ரக்ஷிக்கமுடியாது; இவன் செய்தானாகில் முடியும் என்று கருத்து. அப்படியாகில், முன் எடுத்த சாஸ்திரவசனங்கள் என்னுவது? எனில்: (அளித்த பேராளா) அவை ஒரு ஸாதனத்தைப் பற்றிநின்று அதனாலே அவனைப் பெறவேனுமென்றிருப்பார்க்கு அவசியமானவை. இந்த கஜேந்திராழ்வான் தன் முயற்சியினின்றும் மீண்டு அவனையே உபாயமாகக் கூப்பிட்டானாகையாலே அவை தேவையில்லை. அவனை உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு, இல்லாத ஜந்ம ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களை ஸம்பாதித்துக்கொள்ளவோ, இருக்கின்றவைகளைக் குலைத்துக்கொள்ளவோ வேண்டியதில்லை. இருந்தபடியே அவனை உபாயமாகப்பற்றினால் போதுமானது என்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார். விஷயங்களில் ஈடுபாடாகிற பாபத்தை மு—தி 36

शयानः” (புஸ்மஸ்யாஸபாநः) என்கிறபடியே பண்ணின தோஷத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமாக எப்போதும் புஸ்மத்திலே சாயுமவனாய், அக்னிக்கு அழகிய கையை ஏற்ற பாதகியான

யுடைய இவனையும் ரக்ஷித்தமையாலே பாபம் இவனிட்ட வழக்கு என்பது தெளிவாகிறது. (உன் தன் அடிசேர்ந்தருள் பெற்றாளுன்றே) “தூர்வீழ்தஸ் ததூ தர்மः” [ஈச்வரஸம்ஹிதை] என்கிறபடியே நான் முகன் திருவுலகனந்த திருவடியைக் குண்டிகை நீராலே விளக்க நினைத்தபோது தர்மமே அவனுடைய கமண்டலத்திலே கங்காஜல மாயிற்று. இப்படி புண்யஸ்வரூபமான கங்கையும் உன் திருவடியில் சேர்ந்த பின்பன்றோ அனைவரையும் பரிசுத்தப்படுத்தும் பெருமையை உடையதாயிற்று என்கிறார். இத்தால் புண்ணியமும் இவனிட்ட வழக்கு என்றதாயிற்று. இவ்வண்ணமாக இப்பாசரம் “அறம்பாவம் என்றிரண்டும் ஆவான்” என்று சென்ற பாசரத்தில் அருளியதற்கு வியாக்கியானமாயிருக்கிறது. (உன் தன் அடிசேர்ந்து அருள்பெற்றாளுன்றே) பெரும்பாவம் செய்தவர்களையும் பரிசுத்தராக்க வல்லதாம்படி இயற்கையிலே சுத்தியையுடைய உன் திருவடிகளைச் சேர்ந்ததாலன்றோ கங்கையானவள் அனைவரையும் பரிசுத்தராக்கும் பெருமையைப் பெற்றாள். இப்பெருமை எம்பெருமானின் அருளாலே வந்ததாகையால் இதை அருள் என்கிறார். இதை எங்கே கண்டோம்? எனில்: (பொடி சேர் அனற்கு அங்கை ஏற்றாள் அவிர்சடைமேல் பாய்ந்த)

மத்யம் பீத்வா குருதூராம்ச்ச குத்வா

ஸ்தேயம் க்ருத்வா ப்ரஹ்மஹத்யாச்ச க்ருத்வா ।

புஸ்மச்சுந்தோ புஸ்மஸ்யாஸயானோ

ருத்ரத்யாயீ முச்யதே ஸர்வபாபை: ||

[சாதாதபஸ்மருதி]

[கள்ளைக் குடித்தாலும், குருதாரகமனம் பண்ணினாலும், திருடினாலும், ப்ரஹ்மஹத்தி செய்தாலும், சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு, சாம்பலாலான படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு. ருத்ரனை நினைத்துக் கொண்டிருப்பானாகில் (முன் சொல்லப்பட்ட) எல்லா பாபங்களினின்றும் நீங்கப் பெறுகிறான்.] என்கிறபடியே தந்தையின் தலையைக் கிள்ளியது ரிஷி பத்னிகளைக் கற்பழித்தது முதலிய மஹாபாதகங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாக சாம்பற் பொடியை உடம்பு முழுவதும் பூசிக்கொண்டு

ருத்ரனுடைய ஒளியையுடைத்தான ஜடையின் மேல தச்சுத்தூயர்த்துமாக வந்து குதித்த நீரையுடையளாய் கங்கையென்னும் பேரையுடைய ச்லாக்யையான ஸ்திரீயான வள், பாதகிகளையும் பரிசுத்தராக்கும் ஸ்வத:ஸுத்தூய்யை உடையனான உன் திருவடிகளைக் கிட்டியன்றோ அவள் அந்த ப்ரஸாதமெல்லாம் பெற்றது. விஷயப்ரவணமான களிற்றை ரக்ஷிக்கையாலே பாபம் இவனிட்ட வழக்கென்றும், கங்கையி னுடைய பாவநத்வம் தத்ஸம்பந்தூயத்தம் என்கையாலே புண்யம் அவனிட்ட வழக்கென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து.

அதிலேயே என்றும் புரண்டு கொண்டிருப்பவளாய், தன் பாபங்களை எரிப்பதற்காக அக்னியை தரிப்பதற்காக அழகிய கையை ஏந்திய வனுமாய் இப்படி இரண்டு காரணங்களாலும் மஹாபாபங்கள் செய்தவன் என்று விளங்க நிற்கும் உருத்திரனுடைய ஒளியை உடையதான ஜடையிலே, “பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே தூதூர சிரஸா ஹ:” [ஈச்வர ஸம்ஹிதை] [தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்வ தற்காக ஜடையின் நடுவிலே தலையாலே ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைத் தாங்கினான் அரன்] என்கிறபடியே அவனைப் பரிசுத்தப்படுத்து வதற்காக வந்து குதித்ததைச் சொல்லுகிறார். (சடை) பொடி சேர்ந்திருப்பதும், அனற்கங்கையேற்றிருப்பதும் மாத்திரமன்றிக்கே சடையை தரித்துத் தவம்புரிவதும் பாபம் போவதற்காக என்று தோற்றுகிறது. இவற்றாலெல்லாம் பாபம் போயிற்றோ? எனில், போகவில்லையென்றும், ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை தரித்தனாலேயே போயிற்று என்றும் காட்டுகிறார்; (பொடிசேர்...சடைமேல் பாய்ந்த புனற்கங்கை) என்னும் பதங்களாலே. தர்ம ஸ்வரூபமான இந்த கங்கைக்கு இப்படிப் பரிசுத்தப்படுத்தும் தன்மை இயற்கையிலேயே அமைந்ததோ? எனில்; இல்லையென்றும் ஸ்ரீபாதஸம்பந்தத்தாலேயே இப்பெருமையை இவன் அடைந்தான் என்றும் காட்டுகிறார்.-(சடை மேற்பாய்ந்த புனற்கங்கை என்னும் பெயர்ப்பொன் உன்றன் அடி சேர்ந்து அருள் பெற்றாளன்றோ) சங்கரன் சடையினில் பாய்ந்த நீரையுடைய கங்கை-என்னும் பெயரையுடைய ஸ்திரீயானவள், பரம்பாவனமான உன்னுடைய திருவடியில் சேர்ந்ததனுன்றோ பொடி சேர்ந்தும், அனற்கங்கையேற்றும், சடைதரித்தும் தீராத மஹாபாபங்களைச் செய்த உருத்திரனின் பாபங்களையும் போக்க வல்ல பெருமையைப் பெற்றாள் என்கிறார்.

98. பொன்திகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும்—என்றும்
இருவரங்கத்தால் திரிவ ரேலும் ஒருவன்
ஒருவனங்கத் தென்று முளன்.

பதவுரை:—பொன் திகழும் மேனி—பொன்போலே பிரகா
சிக்கும் வடிவையும், புரி சடை—பின்னினை சடையையும், அம்
புண்ணியனும்—அழகிய புண்யத்தையும் உடையானு ருத்ர
னும், நின்று உலகம் தாய நெடுமாலும்—நின்று உலகங்களை
யெல்லாம் அளந்த ஸர்வேச்வரனும், என்றும்—எப்பொழுதும்,
இருவர் அங்கத்தால் திரிவரேலும்—இருவடிவுடன் திரிந்தார்க
ளேயாகிலும், ஒருவன்—(ஸாதக வேஷம் பூண்ட) சிவன்,
ஒருவன் அங்கத்து—நெடுமாவின் சரீரத்தைப்பற்றி, என்
றும்—எக்காலத்திலும், உளன்—ஸத்தையுடையனாயிருப்பன்.

அவதாரிகை:— “அவன் திருவடியில் பிறந்த கங்கையை
ஐடையிலே தரித்தான் என்று ருத்ரனுக்குக் குறை சொல்லு
கிறதென்? அவனும் ஒரு கார்யத்திலே அதிகரித்து ஈச்வர
னுமாயன்றோ போருகிறது?” என்ன, அவனுடைய ஈச்வரத்
வம் இவனுக்கு சரீரபூதனாகையால் வந்ததித்தனைபோக்கி
ஸ்வத: இல்லை என்கிறார்.

அவ:— “ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடியிலே பிறந்த கங்கையை
தரித்துப் பரிசுத்தானான் என்று உருத்திரனுக்குக் குறை சொல்ல
லாமோ? அவனும் ஐகத்ஸம்ஹாரமாகிற ஒரு பெரிய காரியத்துக்கு
அதிகாரியாய், ‘ஈச்வரன்’ என்று பிரஸித்திபெற்றவனுமாய், தன்
பக்தர்கள் பலருக்குப் பல பலன்களைக் கொடுப்பவனாய், தனக்கே
யுரிய லோகம், வாஹனம், கணங்கள் முதலானவற்றை உடையவனு
யன்றோ இருக்கிறான்; அவனுடைய இப்பெருமைகளெல்லாம் பொய்
யானவையோ?” என்று சிலர் கேட்க, “அவனுடைய பெருமைகளைப்
பொய்யென்று சொல்லவில்லை; அவையெல்லாம் அவன் பரமபுருஷ
னுக்கு சரீரமாயிருப்பதால் வந்தவையெயொழிய இயற்கையில்
ஏற்பட்டவையல்ல” என்கிறார்.

உரை:—பொன்போலே ஒளிவிடுகிற வடிவையும், பின்னின ஐடையையும் உடையனாய், இப்படி ஐடைகட்டி அனுஷ்டித்த அழகிய புண்யத்தையுடைய ருத்ரனும் ஸ்வைரமாக நின்று ருத்ரனோடு அல்லாதாரோடு வாசியற ஸகலலோகங்களையும் அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட ஸர்வாதிசுனான

வ்யா:—(பொன் திகழும் மேனி) பொன்னைப்போல் சிவந்து விளங்கும் இவனுடைய மேனியைப் பார்த்தாலே இவன் ஸர்வேச்வரனல்லன் என்று தோற்றுமே! “நீலதோயதம்யஸ்தா” [தை-நா11] என்று வேதங்கள் நீலமேகத் திருமேனியையுடையவனையன்றோ பரம்பொருளாகப் பறைசாற்றின. இதுமட்டுமோ? (புரிசடை) பின்னின சடைமுடியைப் பார்த்தாலும் இவன் ஒருவனைக் குறித்துத் தவம்புரிகிறான் என்று தோற்றுமே! இவனா பரம்பொருளாகமுடியும்? தாழ்சடையானுக்கும் நீண்முடியானுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தன்னடையே தோற்றுமே! (அம் புண்ணியனும்) இப்படிச் சடைகட்டி அனுஷ்டித்த அழகிய புண்ணியத்தையுடைய இவன் பரம்பொருளாகமுடியுமோ? “ந மாம் கர் மாணி லிம்பந்தி” [கீதை] [என்னைப் புண்யபாபகர்மங்கள் தொடமாட்டா] என்றவனையன்றோ பரம்பொருளாகமுடியும்? (அம்புண்ணியனும்) அழகிய புண்ணியத்தை அனுஷ்டித்தவனும்.

மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா

ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பூபூவ |

ஸர்வாந் லோகாந் வ்யாப்ய விஷ்டப்ய கீர்த்யா

விராஜதே த்யுதிமாந் க்ருத்திவாஸா: ||

[பார-சாந்தி 20-12]

[மஹாத்மாவான மஹாதேவர் ஸர்வமேதமென்னும் யாகத்தில் தன்னுடைய ஆத்மாவை ஹோமம் செய்து தேவர்களுள் தலைவரானார்; யானைத்தோலை உடுத்திய அவர் எல்லா உலகங்களையும் கீர்த்தியினால் வியாபித்து, (எட்டு ரூபங்களை) தரித்து, மிகுந்த காந்தியுள்ள வராய் விளங்குகிறார்.] என்கிறபடியே தன் ஈச்வரத்வமும் ஸாதானுஷ்டானத்தாலேயன்றோ இவனுக்கு உண்டாயிற்று என்று கருத்து. (நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும்) உருத்திரன் முதலான எல்லா தேவர்களின் தலையிலும் அவர்களை வணங்குகிறவர்கள் தலையிலும் ஒருபடியாகத் திருவடியை வைத்து நின்று உலகளந்த

ஸர்வேச்வரனுமாகிற இவர்கள் இருவரும், ஸர்வகாலத்திலும் இரண்டு சரீரத்தை உடையவராய் அறிவுகேடர்க்கு ஒக்க நினைக்கலாம்படி திரிந்தார்களேயாகிலும், புண்ணியனான ஒருவன், நெடுமாலான ஒருவனுக்கு ஸரீரபூதனாய்க்

மிகப்பெரியவன்னரே இவன். (நெடுமாலும்) திருவடியிலே துகையுண்டவன் பரம்பொருளோ? திருவடியாலே துகைத்தவன் பரம்பொருளோ? என்பதை ஆராயக்கூடாதா? (நின்று) நமுசி முதலான எவராலும் தடை செய்யமுடியாதபடி நின்று. (உலகம் தாய்) உலகனைத்தையும் அநாயாஸமாகத் தாவி அளந்துகொண்ட. (நெடுமாலும்) தாய் தன் குழந்தையை அணைப்பதுபோலே, இச்செயலைச் செய்ததும் சேதனரிடம் இவனுக்குள்ள பேரன்பாலேயன்றே என்று மாம். இப்படித் தாயன்பையுடைய இவன் பரம்பொருளோ? தன் பக்தனிடம் “உன் பிள்ளையை அறுத்துத்தா” என்று கூறும் கொடுமையை உடையவன் பரம்பொருளோ? என்று கருத்து. (என்றும் இரு அரங்கத்தால் திரிவரேலும்) அரங்கம்-நாமரூபலோக பரிசுராதிகள். என்றும் இருவரும் இருவிதமான நாமரூப வாஹனலோக க்ருத்த பரிசுராதிகளை உடையவர்களாய் ஸஞ்சரித்தார்களேயானாலும். ஒருவன் நாராயணன் முதலான பெயர் கொண்டிருந்தால் ஒருவன் அரன் முதலான பெயர் பூண்டு திரிகிருன். ஒருவன் கொண்டல் வண்ணனாய்த் திகழ்ந்தால் ஒருவன் பொன்திகழும் மேனியனாய் விளங்குகிருன். ஒருவன் வேதாத்தாவான கருடனை வாஹனமாகக்கொண்டு ஸஞ்சரித்தால். ஒருவன் எருதின்மேல் ஏறித்திரிகிருன். ஒருவன் ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்திலிருந்தால் ஒருவன் கைலாஸவானியாய் விளங்குகிருன். ஒருவன் ரக்ஷணத்தைச் செய்தால், ஒருவன் ஸம்ஹாரத்தைச் செய்கிருன். ஒருவன் நித்யஸூரிகணங்களால் சூழப்பெற்றிருந்தால், ஒருவன் பூதப்ரேதபிசாசகணங்களால் சூழப்பெற்றிருக்கிருன். ஒருவன் ஸாத்விகாசாரமுள்ள நூறு கோயில்களைப் பெற்றிருந்தால், ஒருவன் தாமஸாசாரமுள்ள ஆயிரங்கோயில்களைப் பெற்றிருக்கிருன். ஒருவன் ஸாத்விகர் சிலரை பக்தர்களாகப் பெற்றிருந்தால், ஒருவன் தாமஸர் பலரை பக்தர்களாகப் பெற்றிருக்கிருன். ஒருவன் வேதத்தாலும் ஸாத்விகசாஸ்திரத்தாலும் கோஷிக்கப்பட்டால், ஒருவன் சைவாகமத்தாலும் தாமஸசாஸ்திரத்தாலும் கோஷிக்கப்படுகிருன். இவற்றையெல்லாம் காணும் அறிவிலிகளுக்கு இருவரும் ஸமமானவரோ என்னும் ஐயம் விளையும்படியிருக்கிறது. (என்றும் திரிவரேலும்) இப்படி ஐயம் விளையும்படியாக என்றும்

கொண்டு ஸர்வகாலத்திலும் லப்யதே ஸத்தாகனாயிருக்கும். அன்றிக்கே ஒருவன், ஒருவன் திருமேனியில் ஏகதேசத்தைப் பற்றி லப்யதே ஸத்தாகனாயிருக்கும் என்னவுமாம். இத்தால் 'பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை' என்கிறார்.

விளங்கினார்களானாலும். ருத்ரபதவியும் ப்ரவாஹதோதித்யமாகையாலே 'என்றும்' என்னக் குறையில்லை. (ஒருவன் ஒருவனங்கத்து என்றும் உள்ள) பொன்திகழும் மேனிப் புரிசடையம்புண்ணியன் நின்றுலகம் தாய நெடுமாலின் சரீரமாயிருந்துகொண்டு என்றுமே ஸத்தைபெறுவான். அங்கத்து—அங்கமாக; சரீரமாக. (அங்கத்து என்றுமுள்ள) "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:" [தை-நா-11] [அவனே பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் அந்தர்யாமி] "ப்ரஹ்மா நாராயண: சிவச்ச நாராயண: சக்ரச்ச நாராயண: திச்ச நாராயண:" [பிரமனுக்கும், சிவனுக்கும், இந்திரனுக்கும், திக்கு களுக்கும் அந்தர்யாமி நாராயணனே.] "யஸ்யாத்மா சரீரம்" [எவனுக்கு எல்லா ஆத்மாக்களும் சரீரமோ] முதலான வேத வாக்கியங்கள் நாராயணனை சிவனுக்கு அந்தர்யாமியாகவும், சிவனை நாராயணனுக்கு சரீரமாகவும் கோஷிக்கையாலே சிவபதவியிலிருப்பவன் என்றுமே நாராயணனின் சரீரமாயிருப்பவன் என்பதே வேதங்களின் ஒருமிடமுள்ள முடிவு என்று கருத்து. இப்படியல்லாமல் (இருவர் அங்கத்தால் திரிவரேனும்) என்று பிரித்தும் பொருள்கொள்ளலாம். இருவரும் ஸமானமானவரோ என்று அறிவினிகள் ஐயமுறும்படி இருவரும் இரண்டு வடிவுகளை உடையவர்களாய் ஸஞ்சரித்தார்களானாலும். (ஒருவன் ஒருவனங்கத்து என்றும் உள்ள) சிவன் நெடுமாலின் திருமேனியிலே என்றுமே ஒருபுறம் அடங்கிநின்று ஸத்தைபெறுவான். "பச்சையகாதேச மே ருத்ரந் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாஸிதாந்" [என்னுடைய உடம்பில் வலது புறத்தைப் பற்றியிருக்கும் பதினொரு உருத்திரர்களையும் காண்பாயாக.] என்று பாரதம் மோக்ஷதர்மத்தில் கூறப்பட்டது. "ப்ரஹ்மாண மீசம்" என்றான் கீதையில் அர்ஜுனனும். "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" [திருவாய் 1-3-3] என்றார் ஆழ்வாரும். (என்றும் உள்ள) ஒவ்வொரு காலத்திலே எம்பெருமான் தன் ஸௌசீலயத்தாலே தாமஸப்ரக்ருதியான சிவனுக்குப் பரமஸத்வமயமான தன் திருமேனியில் இடங்கொடுத்த மஹாகுணத்தை நினைத்து ஆழ்வார்கள் எப்போதுமே இடங்கொடுப்பதுபோலே அருளிச்செய்வார்கள். சிவன் பிரமன் முதலானாரும் எம்பெருமான் திருமேனியில் ஒருகால் தமக்கு

99. உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தம னென்றும்
உளன்கண்டாய் உள்ளுவா ருள்ளத்—துளன் கண்டாய்
வெள்ளத்தி னுள்ளானும் வேங்கடத்து மேயானும்
உள்ளத்தினுள்ளானென் றோர்.

பதவுரை:— நல் நெஞ்சே—அநுகூலமான மனமே! உத்
தமன்—புருஷோத்தமன், என்றும்—எல்லாக்காலங்களிலும்.
உளன் கண்டாய்—(நம்மை ரக்ஷிப்பதற்காகவே) இருக்கிறான்;
உள்ளுவார் உள்ளத்து—தன்னை நினைப்பவர்கள் மனத்திலே.
உளன் கண்டாய்—நித்யவாஸம் செய்கிறான்; வெள்ளத்தில்
உள்ளானும்—திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுபவனும்,
வேங்கடத்து மேயானும்—திருமலையிலே நிற்கிறவனும். உள்
ளத்தில் உள்ளான் என்று—(என்) ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம்
பண்ணுகிறவன் என, ஓர்—அறிவாயாக.

இடம்கொடுத்த பெருமையை என்றுமே நினைத்திருப்பராகையாலே
“என்றுமுள்ள” என்கிறாகவுமாம். “வலத்தனன்” என்ற பாசு
ரத்தின் ஈட்டிலே “இப்படி பின்னை ஸர்வகாலமும் இவர்கள்
இருப்பார்களோ? என்னில்: ஆபத்துக்களில் திருமேனியிலே இடம்
கொடுக்கும். அது மஹாகுணமாகையாலே, ஆழ்வார்கள் எப்
போதும் ஒக்க அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்
தர்க்கு (சிற்பரசர்க்கு) புறம்பே நாடுகள் கனக்க உண்டானாலும்,
மாளிகைக்குள்ளே (அரண்மனைக்குள்ளே) செம்பாலே நாழியரிசி
யைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே. அப்படியே
இவர்களும் திருமேனியிலே பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்
களிறே. ஒரு கலஹங்களிலே அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடி
வாங்கியிருந்து, காலம் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும்
இவ்விடம் இன்னார் பற்று; இவ்விடம் இன்னார் பற்று என்று
பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே” என்று அருளியிருப்
பது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. ஒன்றும் தேவிலே “பரன்
திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை” [திருவாய் 4-10-3]
என்றும், “பேசுநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும்
நாயகன் அவனே” [திருவாய் 4-10-4] என்றும் நம்மாழ்வார்
அருளிச்செய்ததற்கு மூலமாயிருப்பது இப்பாசுரமாகும்.

அவதாரிகை:—இப்படி ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் க்ஷீராப்தி, முதலான இடங்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய்த்து விலக்காதார் நெஞ்சு பெறுமளவுங்கிடாய்! நெஞ்சே! இத்தை புத்தி பண்ணு என்கிறார்.

வ்யா:— ‘அவன் ஒருவன் உளன்’ என்று சொன்னால் உகக்கும் நல்ல நெஞ்சே! ‘பிறர்க்கு நன்மையேனும்’ என்று ஓப்போதும் சிந்தித்தபடியே இருக்கும் உத்தமபுருஷன், நம்

அவதாரிகை:—உலகில் ஜ்ஞாநசக்திமுதலானவற்றில் பெரியவர்களாயிருக்கும் உருத்திரன் முதலானாரும், தங்கள் நெஞ்சாறத் தாங்கள் ஜீவர்களே என்று அறிந்திருந்தும், தங்களையே ஈச்வர ராகத் தாங்களும் மயங்கிப் பிறரையும் மயக்குவதைக்கண்டு, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் ‘நாமும் இப்படி ஆகிவிடுவோமோ’ என்று பயப்பட, ‘நம் முயற்சியாலே அவனைக்கண்ட அவர்களுக்கு அப்படியாக இடமுண்டு; நம் விலக்காமையையே பற்றுகக்கொண்டு அவன் தானே முயன்று பெற்ற நாம் அப்படியாகமாட்டோம்; அப்படியொருகால் நாமே நம் கழுத்தில் கயிறிட்டுக்கொண்டாலும், அக்கயிற்றை அறுத்து விட்டு நம்மைக் காப்பாற்ற அவனுள்ள; இதை அறிவாயாக’ என்கிறார்.

வ்யா:—(உளன் கண்டாய்) பல பாசரங்களில் பகவத் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிப் பெருமைகளையெல்லாம் பிறருக்கு உபதேசித்தவர், இப்பாசரத்தில் ஈச்வரஸத்பூாவத்தை நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறார் என்பது பொருந்தாது. நம்மை ரக்ஷிப்பதால் தன் உண்மை (ஸத்தை-இருப்பு) ஏற்படுகிறது என்று சொல்லலாம்படி நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே ஊன்றியிருக்கிறானன்றோ ஸர்வேச்வரன் என்கிறார். (உளன் கண்டாய்) நம்மை நம்மிடமே காட்டிக்கொடுத்து அழியச் செய்யாமல் ரக்ஷிப்பதற்கு ஸர்வேச்வரன் இருக்கிறனே! பிறரால் நமக்கு வரும் தீங்கைக் காட்டிலும், நம்மால் நமக்கு வரும் தீங்கன்றோ அதிகமாயிருக்கிறது. பிறரைக் கண்டு அஞ்சுவதைவிட நம்மைக்கண்டன்றோ நாம் அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது. நம்மிடம் நம்மைக் காட்டிக் கொடுக்காமலிருப்பதற்காதவன்றோ அவனையே உபாயமாகப் பற்றவேண்டியிருக்கிறது. (கண்டாய்) நான் ஒருகால் ஆத்மநாசத்தை விளைத்துக்கொள்ள முற்பட்டாலும், நம்மை ரக்ஷித்து ஸத்தைபெறும் அவனை நீ நினைப்பாயாக என்கிறார். “பித்தத்தாலே மு—தி 37

முடைய ரக்ஷணத்தாலே தன் ஸத்தையாம்படி உளனாவன் கிடாய்! நாம் உளரானவன்றோடு இலரானவன்றோடு வாசியற ஸர்வகாலத்திலும் நம்மை ரக்ஷிக்கையிலே தீக்ஷித்து

மோணித்துக் கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொண்டேனாகில், அறுத்துவிழ விடுகிடாய் என்று அறிவுடையார்க்குச் சொல்லிவைக்குமாப்போலே” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. நீர்மயங்கியபோதிலும் தெளிவாயிருக்கும் சிறப்பு எனக்குண்டோ? என்று திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக, (நன்னெஞ்சே) அவனே நமக்கு ரக்ஷகன் என்னும் அர்த்தத்தை எனக்கும் உபதேசிக்க வல்லமைபெற்றிருக்கிறாயன்றோ நீ! ‘முந்துற்ற நெஞ்சே’ [பெரியதிருவ-1] என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தில் என்னிலும் முற்பட்டு நிற்பாயன்றோ நீ! (நன்னெஞ்சே!) ‘நம்மை ரக்ஷித்து ஸத்தைபெறுவான் அவன்’ என்று கூறினால், இது எப்படிக்கூடும் என்று ஆகேபிக்காமல், இசைந்து உகக்கும் நன்மையை உடைய நெஞ்சே! என்கிறாராகவுமாம். ஸர்வேச்வரனான அவன் பிறரை ரக்ஷித்து ஸத்தைபெறுவதென்பது கூடுமோ? எனில்: (உத்தமன்) அவன் புருஷோத்தமனாகையாலே கூடும் என்கிறார். பிறரை ஹிம்ஸிப்பதே யாத்ரையாயிருப்பவன் அத்மாத்மன். சுயநலத்திற்காகப் பிறரை ஹிம்ஸிப்பவன் அதமன். சுயநலத்தையும் விட்டுப் பிறரை ரக்ஷிப்பவன் மத்யமன். பிறரை ரக்ஷித்தாலொழிய உயிர்தரிக்கமாட்டாமையாலே என்றும் பிறர்க்கு நன்மையை நினைத்தவண்ணமேயிருப்பவன் உத்தமன். நம்மை ரக்ஷித்துத் தான் உளனாயிருக்கும் தன்மை, நாம் அனுகூலராயிருக்கும் இன்று தானோ? எனில்: (என்றும் உளன் கண்டாய்) “அஸந்நேவ ஸபுவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத்ய சேத்” [தை-ஆந-6] என்கிறபடியே ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானமில்லாமையாலே நாம் இல்லாதவராயிருந்தவன்றோடு, “அஸதி ப்ரஹ்மேதி சேத்யவேத்ய ஸந்தமேநம் ததோ விது:” [தை-ஆந-6] என்கிறபடியே ப்ரஹ்மஜ்ஞானமிருந்தமையாலே நாம் உளராயிருந்தவன்றோடு வாசியற என்றுமே நம்மை ரக்ஷிக்க உறுதியூண்டு, அதனாலே உளனாயிருக்குமவன்கிடாய்! இந்தநீர்மையுடையவன் எட்டாக் கனியாய், துர்லபனாயிருப்பானோ? எனில்: (உள்ளத்து உளன் கண்டாய்) நம் நெஞ்சிலேயே அதிஸூலபனாய் எழுந்தருளியிருக்கிறான் கிடாய்! “அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாக வைத்து என் மனந்தன்னுள்ளே வந்து வைகி” [பெரியாழ்திரு 5-4-8] “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென் மனக் கடலில் வாழ்வல்ல மாயமனான நம்பி” [பெரியாழ்திரு 5-4-9] “வட

உளனாயிக்குமவன்கிடாய்! தான் புகுரப்புக்கால் ஆணையிட்டு
லிலக்காதே, அத்தைப் பொருந்தி அனுஸந்திக்குமவர்களு
டைய நெஞ்சிலே ஸாதரமாக நித்யவாஸம் பண்ணுமவன்
கிடாய்! திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனும், திரு
மலையிலே நின்றருளினவனும், கிடப்பது நிற்பதாய் அங்கு
பண்ணின க்ருஷியின் பூலமாக நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே
வந்து புகுந்து “இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு” என்கிறபடியே

தடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும் இடவகைகள் இகழ்ந்
திட்டு என்பால் இடவகை கொண்டனையே” [பெரியாழ்திரு 5-4-10]
என்கிறபடியே பரவ்யூஹவிபுவார்ச்சாநிலைகளெல்லாம் நம்மைப்
பெறுகைக்கு அவன் ஸாதநாநுஷ்டானம் செய்யுமிடங்களாகையாலே
நம்மைப் பெற்றபின்பு இளங்கோயில்களான அவற்றைக் கைவிட்டு,
“விச்வஸ்யாயதநம் மஹத்” [தை-நா] “நெஞ்சமே நீள்நகர்” [திருவாய்
3-8-2] என்கிறபடியே பெருங்கோயிலான நம் உள்ளத்திலே உகப்
போடு புகுந்து நித்யவாஸம்செய்து நித்யஸத்தை பெற்றிருக்கிறான்.
இப்படி அவனை உள்ளத்திருத்துவதற்கு நாம் அனுஷ்டித்த
ஸாதநாநுஷ்டானமென்ன? எனில்: (உள்ளுவார் உள்ளத்து உளன்
கண்டாய்) தன்னை நெஞ்சிலே இருத்த இசைவார் உள்ளத்திலே
இனிப்பிடித்துத் தள்ளினாலும் போகேன் என்று வாழ்கிறான்கிடாய்!
தான் புகப்புககால் ‘புகாதே!’ என்று ஆணையிட்டுத் தடுக்காதவர்
களுடைய நெஞ்சைவிட்டுப்போக அறியான்! இத்தால் ஜீவன்பகல்
உள்ளது அத்வேஷமும் ஆபிமுக்யமுமே என்கிறது. நம் கைம்முதல்
சிறியதாயிருக்க, நம்மைப் பெறுகைக்கு அவன் பெருமுயற்சி
யெடுத்துக் கொள்ளுகிறான் என்கைக்கு ப்ரமாணமென்ன? எனில்:
(வெள்ளத்தினுள்ளானும் வேங்கடத்துமேயானும் உள்ளத்தினுள்
ளான் என்று ஓர்) அவனுடைய ஸாதநாநுஷ்டானத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷ
ப்ரமாணமிருந்தபடி கண்டாயே! என்கிறார். (வெள்ளத்தினுள்ளா
னும்) திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனும். இது பரம
பதத்தில் இருந்தமையையும் காட்டும். (வேங்கடத்துமேயானும்)
திருவேங்கடத்திலே பொருந்தி நின்றவனும். இது விபுவாவதாரங்
களில் நின்றும், இருந்தும், நடந்தும், கிடந்தும் செய்த செயல்க
ளனைத்தையும் காட்டும். இப்படிப் படாதனப்பட்டது எதற்காகவெனில்:
(உள்ளத்தில் உள்ளான்) ஒரு சேதனனின் நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்
செய்வதற்காகவன்றோ என்கிறார். (உள்ளான்) இதைப்பெற்ற
பின்பு, “இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு” [பெரியாழ்திரு 5-4-10] என்

அவ்விடங்களை அநாதரித்து, ஸாதரமாக நித்யவாஸம் பண்ணுமவன் என்று புத்திபண்ணு.

100. ஓரடியும் சாடுதைத்த வொண்மலர்ச் சேவடியும்
ஈரடியும் காணலா மென்னெஞ்சே—ஓரடியில்
தாயவனைக் கேசவனைத் தண்டுழாய் மாலைசேர்
மாயவனையே மனத்து வை.

முதல்திருவந்தாதி முற்றிற்று.

பொய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதவுரை:—என் நெஞ்சே—என்னுடைய மனமே! ஓர் அடியில் தாயவனை—ஒரு திருவடியால் உலகம் முழுவதும் அளந்தவனாய். கேசவனை—கேசி என்னும் அஸுரனை அழித்தவனாய். தண் துழாய்மாலை சேர்—குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள, மாயவனையே—ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடைய எம்பெருமாளையே, மனத்து வை—ஹ்ருதயத்திலே வைப்பாயாக; (இப்படி அவனைப்பற்றினால்) ஓர் அடியும்—திருவுலகளந்த திருவடியையும், சாடு உதைத்த—சகடம் முறிந்துபோம்படி உதைத்த, ஒண்மலர் சே அடியும்—அழகிய புஷ்பம்போல் சிவந்த திருப்பாதமுமான, ஈரடியும்—இரண்டு திருவடிகளையும், காணலாம்—ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம்.

அவதாரிகை:—இப்படி மேல்விழுந்து நம்மை ஆதரிக்கிறவனைப் பெறுகைக்கு உபாயமேதென்ன, அவனைப் ப்ராப்யம்; அவனைப்பெறுகைக்கு ப்ராபகமும் அவனை என்று அத்யவளி என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

கிறபடியே பரவ்யூஹார்ச்சாவிபவநிலைகளையும் உபேக்ஷித்து இந்நெஞ்சில்லையேல் தனக்கு வாழ்வில்லை என்னும்படி பேருகப்போடே என்றும் இருந்தான். (வெள்ளத்தினுள்ளான்...உள்ளான்) என்றும் அவன் நம்மை ரக்ஷித்து உளையிருக்கிறபடிகளைக் காட்டுகிறாகவுமாம். (ஓர்) இப்படி நம்மை ரக்ஷித்தே அவன் ஸத்தைபெறுகிறபடியை அநுஸந்தித்தாயாகில், நம்மையோ, பிறரையோ நினைத்து அஞ்சவேண்டா என்று கருத்து.

அவதாரிகை:—இப்படி மேல் விழுந்து நம்மை விரும்புகிறவனைப் பெறுவதற்கு உபாயம் என்ன? என்று திருவுள்ளம் கேட்க, அடையத்தக்க உபேயமும் அவனை; ப்ராப்யமாகிற அவனைப் பெறு

உரை:— காணவேணுமென்று அபிநிவேசித்திற என்னுடைய நெஞ்சே! ஒரு திருவடியாலே ஐகத்தையெல்லாம் அளந்துகொண்ட ஸீலஸௌலப்யாதிசூக்ஷணங்களை யுடையனாய், கேசரிஹந்தாவாகையாலே விரோதிகளை வேரறுக்கைக்

கைக்கு உபாயமும் அவனே; நீ செய்யவேண்டியது இவ்வர்த்தத்தில் உறுதியுடன் இருப்பதேயாகும் என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:-வ்யுத்தத்திவேனையில் பராப்யத்தின் சிறப்பை அறிந்தவனே உபாயத்தில் இழிவானாகையாலே, பாசுரத்தில் பராப்யத்தை முதலிற்சொல்லி ப்ராபகத்தைப் பின்னடிகளாலே அருளினார். அநுஷ்டானவேனையில் உபாயாநுஷ்டானத்துக்குப் பிறகே ப்ராப்யாநுபவமாகையாலே பின்னடிகள் முதலில் விவரிக்கப்படுகின்றன. (என் நெஞ்சே!) அவனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்படுகிற நெஞ்சே! அவனைப் பெறுகைக்கு உபாயம் ஏதென்னில்: அவனே என்கிறார். (ஓரடியில் தாயவனை) ஓரடியில் ப்ரஹ்மலோகம்வரையிலுள்ள மேல் உலகங்களை யெல்லாம் தாவி அளந்துகொண்டவனை. (தாயவனை) தோஷத்தையே போக்யமாகக்கொண்டு குழந்தைகளை அணைக்கும் தாய்போலே உலகினரைத் தடவிக்கொடுக்கையாலே ஸௌலப்யம் (ஸுலபனாயிருக்கை), ஸௌசீல்யம் (உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தாரோடு ஒரு நீராகக்கலந்து பரிமாறுகை), வாத்ஸல்யம் (உறவுடையாரின் குற்றத்தையும் நற்றமாகக்கொள்ளுகை) முதலான நீர்மைக்குணங்களும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் தலையிலும் திருவடியை வைக்கையாலே ஜ்ஞாநசக்தி முதலான மேன்மைக்குணங்களும் இவ்வொரு செயலிலே தோற்றுக்கின்றன. ஸர்வேச்வரன் உபாயமாய் போது ஆச்ரயண ஸௌகர்யத்தைச் செய்துதரும் ஸௌசீல்யாதிகளும், ஆச்ரிதரின் கார்யத்தைச் செய்துதரும் ஜ்ஞாநசக்தி முதலான குணங்களும் இவனிடமே உண்டு என்கிறார், குணமிருந்தால் போதுமோ? விரோதிகள் இவனை அடையவொண்ணாதபடி தடை செய்கின்றனவே எனில்: (கேசவனை) கண்ணனாயவதரித்தபோது குதிரையருவாகி ஆயர்களை நலிந்த கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனை. அப்படியே நம்விரோதிகளையும் அழிக்கவல்லவன் என்று கருத்து “ஓரடியில் தாயவனை” என்று ஆச்ரயணஸௌகர்யபாதுகமான ஸௌசீல்யாதிகளையும், “கேசவனை” என்று விரோதியை வேரறுத்தமையைச் சொல்லுகையாலே அதற்கு வேண்

குறுப்பான ஜ்ஞாநஸுக்த்யாதி குணங்களை உடையனாய். ஸுலபுனுமன்றிக்கே விரோதியை வளர்க்கிலும் விடவொண்ணாதபடி கிளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கருதனாய்க் கொண்டு நிரதிஸ்யபேடாக்யனாய். ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸஹாயாந்தரங்களை அபேக்ஷியாத ஆச்சர்யபூதனுமாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனே உபாயமென்று மனஸ்ஸிலே அத்யவஸாய புரஸ்ஸரமாக வைத்துக்கொள்ளு. இப்படி அவனை உபாய

டிய ஜ்ஞாநம், சக்தி முதலான ஆச்ரிதகார்யாபாதககுணங்களையும் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விரண்டுமருந்தாலும் காணிலும் உருப்பொலாரைப்போலே காணக் கண் கூசும்படியிருப்பானோ? எனில்: (தன் துழாய் மாலேசேர்) காணக் கண் குளிரும் துழாய் மாலையை அணிந்திருக்கும் அதிஸுந்தரனன்றோ என்கிறார். முற்கூறியபடி ஜ்ஞாநசக்தி ஸௌலப்யாதி குணங்களும்மில்லாமல், விரோதிகளை வளர்ப்பவனையானாலும் விடவொண்ணாதபடி குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கையாலே மிகவினியவனுன்றோ இருக்கிறான் என்கிறார். (மாயவனையே) உலகில் ஒரு ப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயங்கள் பல துணைக்காரணங்களை அபேக்ஷிப்பதைக் காணுநின்றோம். மிகச்சிறந்த பயனை மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான இவனோவென்னில் ஒரு துணைக்காரணத்தையும் எதிர்பாராத ஆச்சரிய பூதனாயிருக்கிறான் என்று கருத்து. மாயாசப்தம் ஆச்சரியத்தைக் குறிக்கும். மாயவன்-ஆச்சரியமாயிருப்பவன். அப்படியானால், நாம் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லையோ? எனில்: (மனத்து வை) அவனை மனத்தில் உபாயமாக இருத்துவதே நாம் செய்யவேண்டியது. உபாயமாக உறுதிகொள்வதாகிற இச்செயலும் உபாயமாகாதோ? எனில்: (மாயவனையே மனத்துவை) இதையும் உபாயமாகக்கொள்ளாதே என்று ஏகாரம் காட்டுகிறது, “த்வமேவ உபாயபூதோபுவ” “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” “சரணே சரண நமக்கு” முதலான விடங்களிற்போலே. பசித்தவர்க்குச் சோறுபோடுகிறேன் என்று ஒரு தார்மிகன் ஸங்கல்பித்து வைத்தால், பசி சோற்றுக்கு உபாயமாகாமல், அதிகாரிவிசேஷணமேயாவதுபோலே, ‘என்னையே உபாயமாக நினைப்பார்க்கு மோக்ஷமளிப்பேன்’ என்று பகவான் ஸங்கல்பித்திருக்குமிடத்தில் உபாயாத்யவஸாயம் அதிகாரி விசேஷணமாகுமே யொழிய உபாயமாகாது என்று கருத்து.

மென்று அத்யவஸித்தால், லோகத்தை அளந்துகொண்ட ஒரு திருவடியும், சகடம் முறிந்து விழும்படி உதைத்துத் தள்ளிப்பொகட்டதாய், அழகிய பூப்போலே அதிஸுகுமாரமான சிவந்த ஒரு திருவடியுமான இரண்டு திருவடிகளையும் ஸாக்ஷாக்கரித்து அனுபவிக்கலாம்.

அப்பிள்ளை அருளிச்செய்த முதல்திருவந்தாதியுரை முற்றிற்று.

சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

இத்தகைய உபாயாத்யவஸாயத்தை (அவனே உபாயமென்னும் உறுதியை) உடையவனுக்குக் கிடைக்கும் மிகச்சிறந்த பலனைச் சொல்லுகின்றன முன்னடிகள்: (ஓரடியும்) “ஓரடியில் தாயவளை” என்றவிடத்தில் அனுஸந்திக்கப்பட்டதாய், திருவுலகனந்தருளி உலகளைத்தையும் தன்னதாக்கின ஒரு திருவடியையும். (சாடுதைத்த ஒண்மலர்ச்சேவடியும்) சாடுசகடம். சகடாஸுரன் முறிந்து விழும்படி உதைத்துத் தள்ளியதாய், அழகிய பூப்போலே மென்மைமிக்க சிவந்த மற்றைத் திருவடியையும். (ஒண்மலர்ச் சேவடியும்) பூவிலும் மெல்லிய திருவடிகளைக்கொண்டு முரட்டுச்சகடாகரனை உதைப்பதே! என்று வயிறு பிடிக்கிறார். “சாடுதைத்த ஓரடியும் ஒண்மலர்ச் சேவடியும்” என்று கூட்டியும் பொருள்கொள்ளலாம். (ஒண்மலர்ச் சேவடியும்) மலரிலும் மெல்லிய திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமேடெல்லாம் அளப்பதே! என்று வயிறெரிகிறார். (ஒண்மலர்ச் சேவடியும்) மென்மை, குளிர்த்தி நாற்றம், செம்மை, “விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:” [ருக்வேதம்] “தேனேமலரும் திருப்பாதம்” [திருவாய் 1-5] என்கிறபடியே மதுவொழுகும் தன்மை ஆகியவற்றில் ஒளிபொருந்திய (வாடாத) தாமரை மலரை ஒத்திருக்கையாலே ஒண்மலர்ச்சேவடி என்கிறார். (ஈரடியும்) சேர்த்தியழகிருந்தபடி. (ஈரடியும் காணலாம்) மிகவினியவையான இத்திருவடிகளைக்கண்டு அனுபவிக்கலாம். (காணலாம்) அநுபவத்தைச்சொன்னது கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். அவனே உபாயமென்றும், அவனுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யமே உபேயமென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் பரமஸாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்து பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்ராதிபஞ்ஜ

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதாஸன் இயற்றிய முதல் திருவந்தாதி

வியாக்கியானம் நிறைவு பெற்றது.

ஸ்ரீஸூக்திமாலா வெளியீடுகள்

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு முதலானவற்றோடு கூடிய
பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தங்கள்.

க்ரந்தங்கள்	விலை-தபால்
1. பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1-50 -18
2. ஸ்தோத்ரரத்த சது:சலோகீ ஜிதந்தே	
வ்யாக்யானங்கள்	3-00 -38
3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50 -18
4. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-88 -25
5. பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம்	1-88 -25
6. திருமாலே வ்யாக்யானம்	2-75 -31
7. திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-63 -25
8. சது:சலோகீ வ்யாக்யானம் (நாயனராச்சான்பிள்ளை)	1-50 -18
9. சுத்ய வ்யாக்யானங்கள்	2-00 -25
10. நாச்சியார்திருமொழி வ்யாக்யானம்	4-00 -50
11. திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்	3-00 -38
12. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	
(விவரண த்துடன்)	2-50 -38
ஷு மலிவுப்பதிப்பு	2-00 -38
13. ஸ்ரீராமாயண தனிச்சலோகம்(விவரண த்துடன்) I Part.	3-50 -38
ஷு இரண்டாம்பாகம் (விவரண த்துடன்)	7-00 -75
14. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	0-50 -80
15. பாசுரப்படி ராமாயணம் (விலையில்லை தபால்கூலி 0-08)	
16. அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள்	1-88 -25
17. கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்	2-75 -38
18. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரண த்துடன்)	1-38 -25
19. முழுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	2-50 -37
20. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரண த்துடன்)	1-50 -25

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகள்

1. திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	3-00 -37
2. ஸந்த்யாவந்த ந பாஷ்யம்	2-25 -25
3. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75 -25
4. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம் (அச்சில்)	0-75 -25
5. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	1-50 -38
6. பூ நீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	1-75 -25
7. தேஹனீச ஸுப்ரபாதம்	0-25 -8
8. கம்பராமாயணம் (சையடைப்படலம் முடிய)	2-50 -38
9. ராமாநுஜதேசிக ஸ்தோத்ரங்கள்	1-00 -18
10. ஸாத்விசுவிஜயஸர்வஸ்வம்	0-25
11. பாகவத தசமஸ்கந்த கீர்த்தனை பூர்வபாகம்	4-00 1-00
ஷு உத்தரபாகம்	4-00 1-00
12. ஸ்ரீகேசவ மணிமாலை	0-50 -08
13. ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருணிம்ஹஸ்தவம்	0-37 -08
14. யதிராஜவிம்சதி வ்யாக்யானம்	0-88 -12
15. ஸந்தமதாரிகாவளி	1-75 -25
16. விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதல் பாகம் (அச்சில்)	5-00 -75
ஷு இரண்டாம்பாகம்	7-00 1-00

கிடைக்குமிடம்:— S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

பிழைதிருத்தம்

oooooooooooo

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
5	30	பாடம்	பதம்
12	3	தி ₄ ப	தி ₃ ப
27	19	திருவுலகளிந்த	திருவுலகளந்த
36	5	சரு	கரு
36	19	சமரசத்தையும், ஐக்	ஸாம்யத்தையும், ஐக்
40	21	இம்படியே	இப்படியே
42	18	மயா	மாயா
43	8	ப்ரீத்	பீ ₄ த்
50	5	ஸமார்	ஸாமர்
50	30	சைலேந்த் ₄ ரோ	சேலேந்த் ₃ ரோ
51	19	மஹாத்மாநாம்	மஹாத்மாநம்
56	11	ப்ரளாயாபத்தில்	ப்ரளயாபத்தில்
57	21	உதவுமனை	உதவுமவனை
65	27	ரில்லையெல்லை	ரில்லை
67	35	மும்மூர்த்தி	மும்மூர்த்தி
68	14	அந்தர்யாமியாக	சரீரமாக
78	20	பண்ணிணன்	பண்ணினான்
78	29	என்று என்று	என்று
78	32	மாறவது	மாறுவது
91	2, 9	அழுது	அமுது
92	1	நினைத்துக்	நினைத்துக்
96	1	வர்யர்	வர்யார்
105	7	யானக்கே	யானடிக்கே
105	21	காரமென்ன?	காரணமென்ன?
106	5	ப்ரணவ	ப்ரவண
111	24	நமக்குள்ள	நமக்குமுள்ள
114	3	பேரமர்க்கன்	பேரமர்க்கண்
114	13	யசோதை, முலை	யசோதை, நின்உருகி-உன் னிடம் ஈடுபட்டு, முலை
118	22	நெடியோ	நெடியோ
119	27	நினைத்ததன்றோ	நினைத்ததன்றோ
120	21	ஆளாக்கி	ஆளாக்கிக்
130	10	திருத்திரு	திரு
131	11	பொழுது	பொழுதும்
146	15	ப்ரமாவினுடைய	ப்ரஹ்மாவினுடைய

பிழைதிருத்தம்

152	8	சுழற்றி, சுழலும்	சுழற்றி, ஓர் கைமேல்-மற் றொரு திருக்கையின்மேல், சுழலும்,
153	21	ஒரு	ஓர்
155	32	முகில்	முகிழ்
157	12	ப்ரமாதி ₄ ...த் ₃ ருட ₂ ம்	ப்ரமாதி ₂ ...த் ₃ ருட ₄ ம்
158	19	நமக்குத்	நமக்கு
159	33	பொருந்தாவனை	பொருந்தாதவனை
175	18	சொல்ல	செல்ல
181	22	பரிஷிப்ப	பரிஷிப்ப
182	29	உடைவர்கள்	உடையவர்கள்
185	22	தேசிகக்கும்ரு	தேசிகருக்கும்
187	7	சாய்ந்து	சாய்த்து
190	5	தோழா	தொழா
194	13	'பிறர்' ன்கிருர்	'பிறர்' என்கிருர்
194	18	வேறெவரிடம்	வேறெவரிடமும்
195	17	பத ₃	பத ₂
197	5	கண்வளர்ந்தருளும்	கண்வளர்ந்தருளும்
209	16	புருஷார்த்ததை	புருஷார்த்தத்தை
219	8	குளிர்ந்திருண்ட	குளிர்ந்திருண்ட
219	13	அஸ்யேசாநா	அஸ்யேசாநா
219	27	நீன்கழலான்	நீன்கழலான்
225	4	வாதி ₄	வாதி ₃
231	16	ஸபரிச	ஸபரிச
231	19	பள்ளி	பள்ளி
269	32	வானரர்களும்	வானரர்களுள்
279	23	அதேன	அசேதன
281	4	ப்ரப ₄ வனானே!	ப்ரப ₄ வனானவனே!
282	7	குண்டிகை	குண்டிகை
283	22	தரித்தனாலேயே	தரித்ததனாலேயே
291	1	உளனாய்க்கு	உளனாயிருக்கு
291	20	ஆணையிட்டு	ஆணையிட்டு
293	8	பராப்ய	ப்ராப்ய

